

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

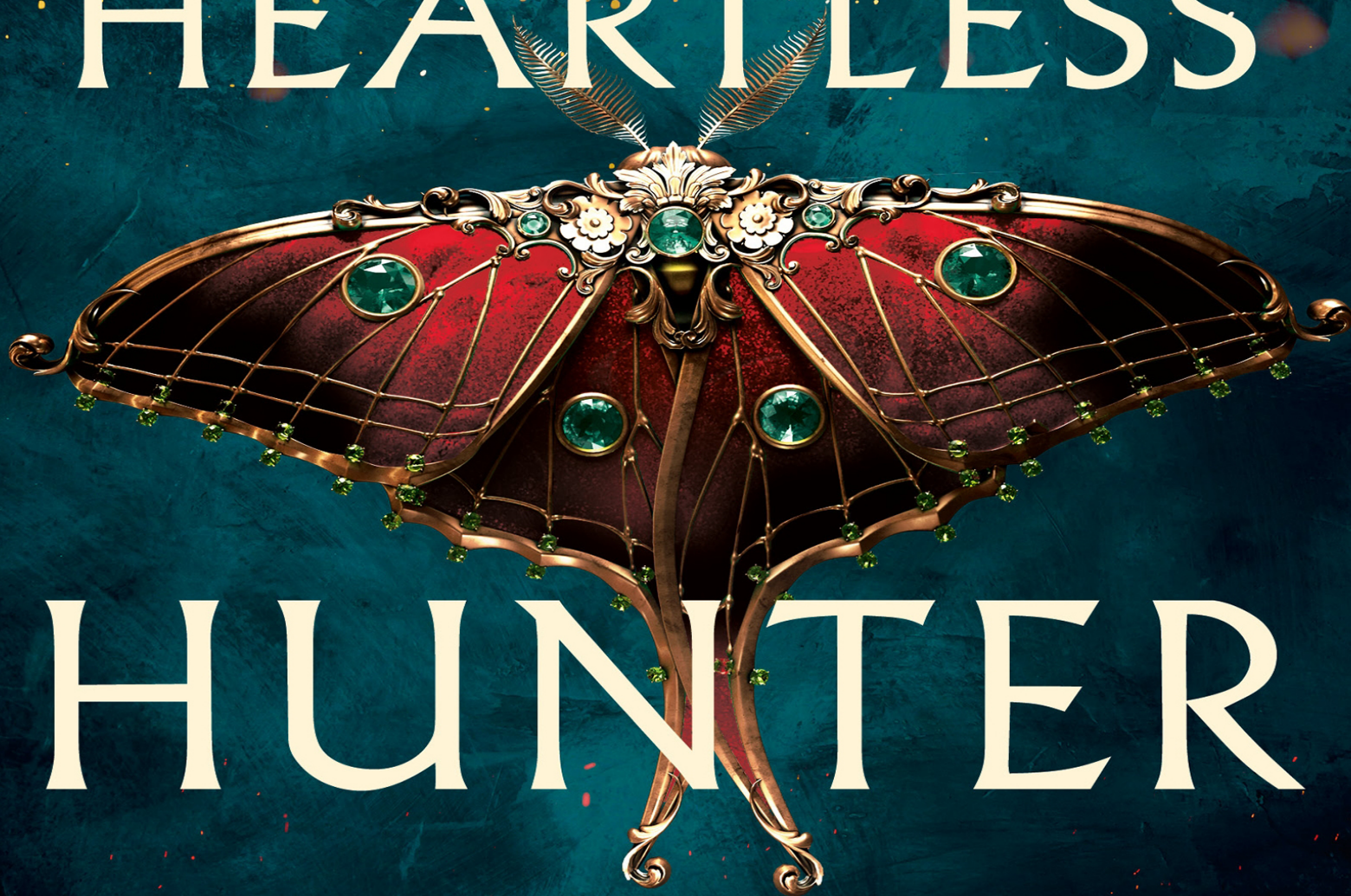
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER DEADLIEST ENEMY
OR HER GREATEST LOVE?

HEARTLESS

HUNTER

THE CRIMSON MOTH: BOOK ONE

KRISTEN
CICCARELLI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HEARTLESS HUNTER

KRISTEN
CICCARELLI

WEDNESDAY BOOKS
NEW YORK

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

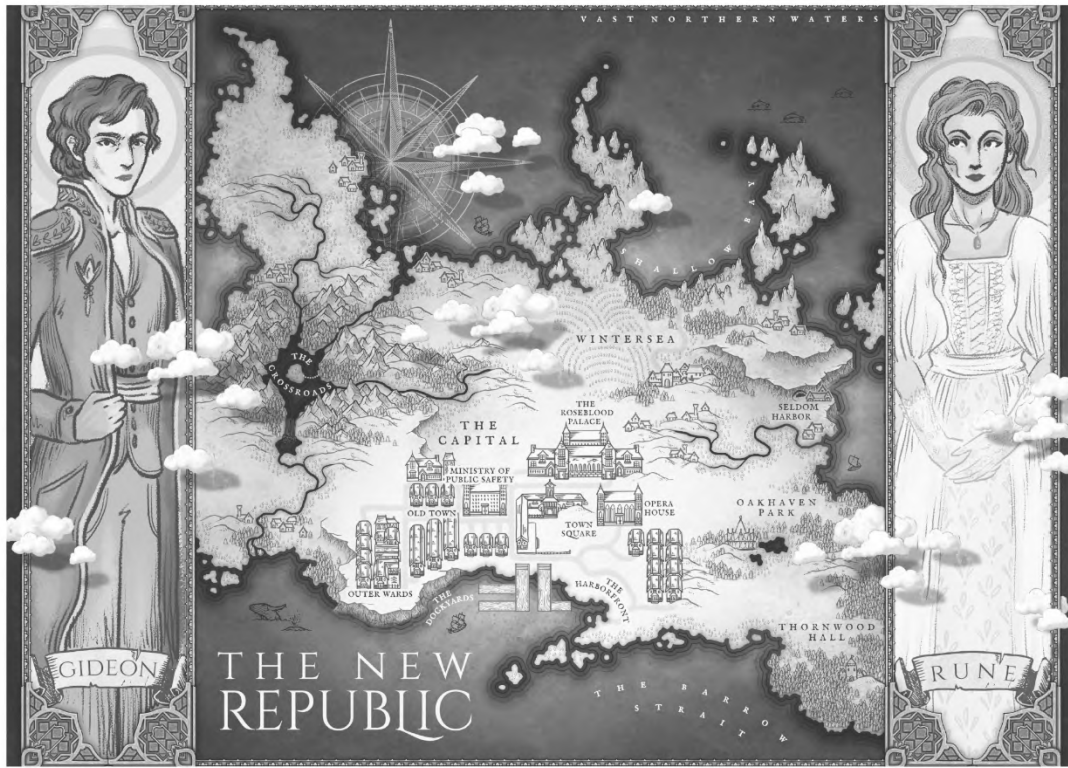
Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

**OLDUKLARI KİŞİ OLMAKTAN
KORKANLAR İÇİN**

Yoldaşlar! Sadece eski dünyanın ölümüyle kötülüğün geri dönüşünü engelleyebiliriz. Bu cadıları yok etmeli ve büyülerini s nd rmeliyiz. Bu yüce amaç uğruna her şeye izin verilir: onların baskısından kurtulmak.

Bırakın kanları sokakları sonsuza dek lekelesin.

-NICOLAS CREED, İYİ KOMUTANINIZ

AŞIRI ZORLAMA

KAN KORUYUCULARI bir kızın cadı olduğundan şüphelendiklerinde, kıyafetlerini çıkarıp vücudunda yara izi aradılar.

Rahibe Kraliçelerin yönetimi sırasında cadılar döküm izlerini gururla taşır, güçlerini mücevherli yüzükler ve ipek giysiler gibi sergilerlerdi. Yara izleri zenginliğin, rütbenin ve en önemlisi de *büyünün* işaretiydi.

Şimdi avlananları işaretlediler.

Rune en son iki yıl önce, cadı kraliçeleri yataklarında öldürüldükten ve konseylerinin kanı sokaklara akıtıldıktan sonra bir cadının yara izlerine bakmıştı. Kan Muhafızları şehrin kontrolünü ele geçirdi ve tasfiyeler başladı.

Sisle ıslanmış şehrin merkezinde kabaran bir kalabalık toplandığında gün batıymıydı. Rune onların arasında durdu, etrafındaki susamış, ateşli bakışları görmeden edemiyordu. İnsanlar intikam istiyordu. Onu zengin bir kırmızı şarap gibi yudum yudum içmek istiyorlardı.

Yaşlı cadı arınma platformuna çıkan basamakları tökezleyerek çıkarken martılar tepeden çığlık atıyordu. Kendisinden sonra gelenlerin aksine, kocakarı ne ağladı ne de merhamet diledi; kaderini soğukkanlı bir bakışla karşıladı. Kan Muhafızı gömleğinin bir kolunu yırtarak suçlarının kanıtını ortaya çıkardı: sol kolundan aşağıya doğru akan desenli yara izleri, altın tenine narin beyaz dantel gibi kazınmıştı.

Rune onları güzel bulmaktan kendini alamıyordu. Bir zamanlar üstün bir statünün işareti olan yara izlerinin artık saklanması imkânsızdı ve bu da yaşlı kadını cadı avcıları için kolay bir av haline getiriyordu.

Bu yüzden Rune asla kendini kesmezdi.

Yara izlerini bulmalarına izin veremezdi.

BİR

RUNE

MİRÂJ: (n.) en düşük ve en temel büyü kategorisi.

Serap Büyüleri kısa süreler için yapılan ve az kan gerektiren basit illüzyonlardır. Kan ne kadar taze olursa büyü de o kadar güçlü olur ve daha kolay yapılır.

-Kraliçe Yiğit Callidora'nın Büyü Kuralları kitabından

Rune Winters ıslak ormanda ilerlerken gökyüzünde **şimşekler çakıyordu**, tepesindeki çam örtüsü yağmurdan zar zor korunuyordu. Fenerinin ışığı önündeki patikayı aydınlatıyordu, patikanın yüzeyi bükülmüş kökler ve yağmur suyu birikintileriyle bölünmüştü.

Büyü yapmak için berbat bir geceydi. Yağmur pelerininin içinden sızıyor, rutubet bileğine kanla çizdiği büyü işaretlerini gevşetiyordu. Yağmur sembolleri tamamen silmeden ve büyüsunü de beraberinde götürmeden önce sembolleri yeniden çizmesi gerekiyordu.

Rune'u gizleyen illüzyon, Seraphine'in onu öldürmeyeceğinden emin olana kadar devam etmek zorundaydı.

Kardeş Kraliçelerin eski danışmanı olan Seraphine Oakes güçlü bir cadıydı. Ve iki yıllık arayıştan sonra Rune sonunda onun izini bulmuştu. Artık bulduğuna göre, bu ormanlık burnun tepesinde ne bulacaktı; dost mu düşman mı?

Rune, büyükannesinin iki yıl önce ona söylediği son sözleri hatırlarken dişleriyle dudağını yokladı.

Seraphine Oakes'u bulacağına söz ver, sevgilim. Sana benim söyleyemediğim her şeyi söyleyecektir.

Kan Muhafızları Nan'ı tutuklayıp evden sürükledikten sonra ön kapıya kanlı bir X işareti çizerek içeride bir Cumhuriyet düşmanının bulunduğunu ve temizlenmek üzere yola çıktığını herkese ilan ettiler.

O günün anısı bir bıçak gibi saplandı.

İlerlemeye devam ederken Rune'un kanında endişeli bir uğultu yükseldi. Bir uvertür gibi, gittikçe daha yüksek sesle ve daha hızlı. Eğer Seraphine Rune'u dinlemeden önce onu gizleyen illüzyonu fark ederse, Rune'u evinden kovabilir ya da daha kötüsü onu öldürebilirdi.

Çünkü Rune Winters nereye giderse gitsin, özenle hazırlanmış ünü de onunla birlikte geliyordu.

O bir muhbirdi. Bir cadı düşmanı. Yeni Cumhuriyet'in sevgilisi.

Rune büyükannesine ihanet eden kızdı.

Bu yüzden bu gece yaşlı bir seyyar satıcı kılığına girmiş, mal yüklü bir katırı sürüyordu. Islak eşek kokusu havada asılı duruyor, yüklediği tencere ve tavalar hayvanın her adımıyla birlikte takırdıyordu; her bir detay Rune'un kanındaki sihir tarafından varlığa çağrılmış ve bileğine çizilen sembollerle bir arada tutularak büyüye ona bağlamıştı.

Bu bir Serap'tı -büyü sınıflandırmalarının en basiti- ve yine de Rune'un tüm zihinsel enerjisini harcamasına neden olmuştu. Ortaya çıkan baş ağrısı hâlâ şakaklarında kükrüyordu.

Dallar yağmurla birlikte sallandı. Tepelerinde çakan şimşekler, ormanın bittiği uçurumun kenarına tünemiş küçük kulübeyi aydınlatıyordu. Pencereler lamba ışığıyla sıcacık parlıyordu ve Rune bacadan tüten odun dumanının kokusunu alabiliyordu.

Büyü işaretleri hızla kaybolurken, etrafındaki illüzyon da titremeye başladı. Büyünün biraz daha dayanması gerekiyordu.

Fenerini yere bırakan Rune cebinde sakladığı cam şişeyi çıkardı ve kapağını açtı. Şişenin içindeki kanı parmak ucuna sürdükten sonra bileğini lamba ışığına tuttu ve sembollerin izini sürerek onları güçlendirdi. Biri görünüşünü değiştirdi -saçlarını ağarttı, cildini kırıştırdı, omuzlarını kamburlaştırdı- diğeri ise yanındaki katırın tezahürünü çağırdı.

Sözlerini bitirir bitirmez büyü kulaklarında kükredi ve dilinde tuz tadı çiçek açtı. İllüzyon tekrar yerine oturdu, Rune'a olan bağları güçlendi ve şakaklarındaki ağrı daha da şiddetlendi. Büyünün tuzlu tadını yutarak kapüşonunu saçlarının üzerine çekti, kötüleşen baş ağrısına karşı dişlerini sıktı, sonra fenerini alıp ormandan çıktı ve patikadan eve doğru ilerlemeye devam etti.

Çamur botlarını emiyordu. Yağmur yüzüne vurdu.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu. O kapı açıldığında her ne olduysa artık

Eskiler. Eğer Seraphine onun büyüsünü görüp onu lanetleyerek öldürürse, bu Rune'un hak ettiğinden daha azı olmazdı. Ve eğer merhamet gösterirse ...

Rune dudağını ısırdı, umut etmemeye çalışıyordu.

Avluda ilerlerken, siluet halindeki ahırdan bir atın endişeli kişnemesini duydu. Muhtemelen fırtınadan korkmuştu. Eve ulaştığında ön kapının çoktan açıldığını ve avluya bir altın ışık üçgeninin yayıldığını gördü.

Sert parmakları fenerin sapındaki pirinç halkaya doğru kıvrıldı.

Seraphine onu bekliyor muydu?

Bazı cadılar gelecekte bazı kesitleri önceden görebiliyordu; gerçi bugünlerde bu nadir ve çoğu zaman kararsız bir yetenektir. Eskinin güçlü sibyl'lerinin açık görüşlü kehanetleri gibi bir şey değildi. Belki de Seraphine bunlardan biriydi.

Bu düşünce Rune'un omuzlarını dikleştirmesine ve kendini ilerlemeye zorlamasına neden oldu. Eğer Seraphine bu buluşmayı öngördüyse, Rune'un kim olduğunu ve geleceğini biliyordu.

Bu işi bitirmek için bir neden daha.

Katır illüzyonunu avluda bırakarak evin eşiğinden içeri adım attı. Onu bekleyen kimse yoktu. Ocakta sönmeye yüz tutmuş bir ateş vardı, közler kırmızı kırmızı titriyordu ve masanın üzerinde bir tabak yemek duruyordu, sosu sanki uzun süredir bekletilmiş gibi katılaşmıştı. Açık kapıdan içeri sızan yağmur ayaklarının altındaki taş zemini ıslatıyordu.

Rune kaşlarını çatı. "Alo?"

Sessizlik ona cevap verdi.

"Seraphine?"

Ev, sahibinin adını duyunca inledi: kırışler gıcırđıyor, duvarlar rüzgârda sallanıyordu. Rune burada yaşıyan kadından bir iz bulmak için etrafına bakındı. Küçük evin sadece tek bir odası vardı; bir köşesinde mutfak, diğerköşesinde ise küçük bir çalışma odası bulunuyordu.

"Buralarda bir yerde olmalısın..."

Odanın ortasındaki kabaca yontulmuş bir merdiven çatı katına çıkıyordu. Merdivenin basamaklarına basarak en tepeye tırmanan Rune, burada yapılmamış bir yatak ve döşeme tahtalarına bal rengi balmumu damlatan üç yanan mum buldu. Aşağı indi ve evin arka tarafındaki boş bir bahçeye açılan kapıyı kontrol etti.

Seraphine'den hiçbir iz yoktu. Rune'un derisi tedirginlikle karıncalandı.

Nerede o?

At uzaktan yine kişnedi.

Ahır. Tabii ya. Yaratık ürkmüş olsaydı, Seraphine onu sakinleştirmeye giderdi.

Elinde feneri ve kafatasında hâlâ zonklayan baş ağrısıyla Rune eşikten geri adım atıp yağmurun içine girdi, kapıyı aralık bıraktı ve giderken katır illüzyonunu topladı. Yağmur bileğine sıçradı ve büyü etrafını sararak onu tutmaya çalıştı. Aceleyle ahırın yolunu yarılamıştı ki çizmesinin altında bir şey ezildi. Karanlıkta ve fırtınada görmek zordu, bu yüzden çömeldi ve lambasını çamurun içine koydu.

Bir giysiydi.

Rune ıslak kumaşa uzandı. Ayağa kalkarak lamba ışığında bulduklarını inceledi: sade, yünlü bir iş elbisesi. Bir hizmetçinin yerleri silerken giyebileceğı türden.

Birinin arkasını kesip açması dışında.

Neden ...

Yola baktı ve ikinci bir giysi parçası gördü. Eğildiğinde, çamurla kahverengileşmiş pamuklu bir şalvarı keşfetti. Arkası da kesikti. *Hayır,* diye düşündü Rune, yağmurdan ıslanmış parmakları yıpranmış kenarlarda gezinirken. *Kesik değil.*

Yırtık.

Karnı sıkıştı.

Bileği hava koşullarına bu kadar açıkken, yağmur büyü işaretlerini tamamen lekeledi ve illüzyon kayboldu. Baş ağrısı da onunla birlikte yok oldu. İşaretleri düzeltmesine fırsat kalmadan ani bir rüzgâr yükseldi ve kızgın bir kurt gibi homurdandı.

SLAM!

Seraphine'in evinin kapısı çarparak kapandı.

Rune yün elbiseyi bıraktı ve nefesi boğazında düğümlenerek kapıya doğru döndü. Kapalı olan kapı, ahşap yüzeyine köşeden köşeye bulaşmış kanlı X işaretini tam olarak görmesini sağladı.

Kan Muhafızları'nın işareti.

Seraphine ahırda atını sakinleştirmeye çalışmıyordu. Askerler onu bulmuş, soymuş ve yanlarında götürmüşlerdi.

Nan'in en eski arkadaşı, bir cadı için olabilecek en tehlikeli yer olan Kan Muhafızları'nın elindeydi.

İKİ

RUNE

RUNE, NAN'ın yorgun atı Lady'yi başkentin sis yüklü sokaklarında **koşturdu.**

Elektrik lambaları yolu aydınlatıyor, beyaz ışıkları iki yanındaki kapalı dükkânları aydınlatırken vızıldıyordu. Lady'nin kaldırımlarda dört nala koşan toynak sesleri çevredeki sessizlikle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Bu sokakların cadı kanıyla sulanmasının ve Kızıl Barış Cumhuriyeti'nin doğmasının üzerinden iki yıl geçmişti. Rune bu iki yılı büyükannesinin son isteğini yerine getirmeye kararlı bir şekilde Seraphine Oakes'u arayarak geçirmişti.

Rejim Nan'ın tüm cadı arkadaşlarını idam etmiş, mülklerine ve miraslarına el koymuştu. Tasfiyeden kurtulan tek arkadaşı Seraphine'di ama o da yaklaşık yirmi yıl önce eski kraliçe tarafından sürgüne gönderildiği ve o zamandan beri kimse onu görmediği için.

Şimdi, Rune'un onu nihayet bulduğu gece, cadı avcıları oraya daha önce varmıştı.

Bu bir tesadüf müydü? Yoksa biri Rune'un peşinde miydi? Bunun olması kaçınılmazdı. Ama şimdi özellikle dikkatli olması gerekiyordu. Kan Muhafızları'ndan biri ondan şüphelenirse, izini kaybettirmesi gerekiyordu.

Rune kapıdaki kanlı çarpı işaretini ya da çamurun içinde kalan yırtık kıyafetleri düşünmemeye çalıştı. Seraphine'e ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kan Muhafızları'nın Nan için geldiği gün bunu ilk elden görmüştü.

Onları davet eden Rune'du.

Ayaklanmanın hemen ardından askerler bilinen tüm cadıları topladı ve onları tasfiye etti. Yeni Cumhuriyet'in ordusu limanların kontrolünü ele geçirerek kimsenin adayı terk edememesini sağladı.

Nan'ın gemilerine el koydular ve cadı avcılarının onu tutuklamak için Wintersea Evi'ne gelmeleri an meselesiydi.

Ama Nan'ın bir planı vardı. Eski iş ortağının bir balıkçı teknesi vardı ve ada dışına cadı kaçırıyordu. Tekne onun özel koyundan gece yarısı kalkıyordu ve zamanında oraya varabilirlerse küçük teknede hem Nan hem de Rune için yer vardı.

O zamanlar Rune sadece on altı yaşındaydı ve henüz sihirle tanışmamıştı. Doğuştan anne ve babası cadı olmadığından ve sadece cadılar cadı doğurduğundan bunu yapabileceği aklının ucundan bile geçmemişti - gerçi büyü bazen çocukları ve hatta nesilleri atlayabiliyor, bu da tahmin etmeyi zorlaştırıyordu. Rune daha bebekken anne ve babası korkunç bir gemi kazasında boğulmuş, onu yanına alacak bir ailesi olmayan bir yetim olarak bırakmıştı. Bu yüzden Nan onu evlat edinmişti.

Ama Rune'un bir cadı olmaması ya da Nan'la kan bağı bulunmaması önemli değildi. Kızıl Barış'a göre Rune'un Nan'ı ele vermemiş olması önemliydi. Kan Muhafızları büyükannesi için geldiklerinde Rune'u sempatizan ilan edecek ve bir cadıyı ihbar etmediği için Kestrel Winters'la birlikte idam edeceklerdi.

Bu onların kaçmak için tek şansıydı.

En eski arkadaşı Alexander Sharpe'tan bir mesaj geldiğinde Rune eşyalarını aceleyle topluyordu.

Biri sana ihanet etti, yazıyordu. Kan Muhafızları planlarınızı biliyor. Askerler bu akşam erken saatlerde balıkçıyı ele geçirdi ve koyunda sizi bekliyorlar.

Ancak Alex'in mesajındaki haberler daha da kötüleşti: *Kasabanın dışına çıkan yollar kapatıldı ve seyahat izni olmayan herkesi tutukluyorlar.*

Kaçacak hiçbir yer yoktu; Wintersea Evi'nde kapana kısılmışlardı. Saklanabilirlerdi, ama ne kadar süreyle?

Onu rapor etmelisin, Rune. Çok geç olmadan.

Mesaj açıktı: Rune Nan'ı hemen teslim etmezse, ikisi de idam edilecekti.

Reddetmek Rune'a acımasız bir ölüm kazandıracaktı. Ama Nan onun *büyükannesiydi*. Rune'un dünyada en çok sevdiği kişiydi. Onu ele vermek, kendi kalbini oyup teslim etmek gibi bir şey olurdu. Bu yüzden notu Nan'a götürdü, büyükannesinin onları bu durumdan nasıl kurtaracağını bileceğine güveniyordu.

Notu okurken Nan'ın gözlerindeki çelik gibi bakışı hatırladı. Ama yeni bir kaçış planı yapmak yerine şöyle dedi: *O haklı. Beni derhal rapor etmelisin.*

Dehşete kapılan Rune başını salladı. *Hayır. Başka bir yolu olmalıydı.*

Nan Rune'u kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. Rune, Nan'in kulaklarının arkasına sürdüğü lavanta yağının kokusunu hâlâ hatırlayabiliyordu. *Sevgilim: Eğer yapmazsan seni öldürecekler.*

Rune ağlayarak odasına koştu ve kendini içeri kilitledi.

Eğer beni gerçekten seviyorsan, dedi Nan kapının diğer tarafından, *seni öldürmelerini seyretme ıstırabından beni kurtarırsın.*

Rune'un gözleri yaşlarla doldu; boğazı hıçkırıklara boğuldu.

Lütfen, sevgilim. Bunu benim için yap.

Rune gözlerini sıkarak kapattı, bu kâbustan uyanmak istiyordu. Ama bu bir kâbus değildi. Önünde iki seçenek vardı: Büyükannesini ele vermek ya da onun yanında tüyler ürpertici bir şekilde ölmek.

Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Sonunda Rune kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Nan ona şiddetle sarıldı. Rune'un saçlarını okşadı, tıpkı Rune çocukken yaptığı gibi. *Artık çok zeki olmalısın, aşkım. Zeki ve cesur.*

Lizabeth'in yardımıyla Nan, Rune'u bir ata bindirdi ve gecenin karanlığında dört nala koşturdu.

Rune ısırın rüzgârı ve yağın yağmuru hatırladı. Vücudunun nasıl titrediğini hatırladı. Gece dondurucu soğuktu ama kalbindeki korku daha soğuktu.

Bunu yapmayı reddedebilirdi. Nan yerine askerlere doğru yürüyüp teslim olabilirdi.

Ama yapmadı.

Çünkü Rune içten içe ölmek istemiyordu.

Derinlerde bir yerde, o bir korkaktı.

Sırılsıklam olmuş ve titreyen Rune, Kan Muhafızları karargâhına girdi ve büyükannesinin sonunu getirecek sözleri söyledi.

Kestrel Winters kaçmayı planlayan bir cadı, onlara dünyada en çok sevdiği kişiyi terk ettiğini söyledi. *Sizi ona götürebilirim. Ama o kaçmadan önce acele etmeliyiz.*

Kan Muhafızlarını doğruca Wintersea'ye götürdü ve orada Nan'ı tutuklayıp yaşlı kadını evden dışarı sürüklerken Rune sessiz ve hareketsiz bir şekilde onları izledi. Her şeyi içinde tutuyordu.

Ancak askerler güvenli bir şekilde uzaklaştıktan sonra yere yığıldı ve ağlamaya başladı.

Rune son iki yılını o geceyi telafi etmeye çalışarak geçirmişti. Ama Nan haklıydı: Onu ihbar etmek Rune'un da en az onun kadar sadık olduğunu kanıtlamıştı.

Diğerleri gibi Yeni Cumhuriyet. Hatta *daha* sadık. Sonuçta, nasıl bir insan kendi büyükannesine ihanet eder ki? Her şeyden önce cadılardan nefret eden biri.

Sayısız cadının hayatı artık bu hileye bağlıydı.

Rune'un titreyen elleri Lady'nin dizginlerini sıkı ve başkentin sisli sokaklarını tararken deri şeritler geyik derisi eldivenlerini ısırıldı. Şansı yaver giderse Kan Muhafızları Seraphine'i bir yerde alıkoyacaktı. Muhafızlar birkaç cadı daha avlayana kadar bekleyip onları birlikte saray hapishanesine nakledeceklerdi.

Eğer Rune şanssızsa...

Alternatifin -Seraphine'in çoktan sarayın altında hapsedilmiş, arındırılmayı beklediği- düşüncesi midesinde hastalıklı bir his uyandırdı.

Rune atını daha sert iterek ondan kaçmaya çalıştı.

Bu gece öğrenmesi gereken şey buydu: Seraphine'in hâlâ hayatta olup olmadığı ve eğer hayattaysa Kan Muhafızları'nın onu nerede tuttuğu.

O ve Leydi şehir merkezine vardıklarında, kasvetin içinden saraya rakip olacak büyüklükte kubbeli bir yapı yükseldi.

Opera binası.

İçeride cadı avcıları olabilir, Tribünal üyelerinden bahsetmiyorum bile. Bazıları yeni bekletme yerinin nerede olduğunu bilmek zorundaydı.

İlk olarak opera binasının, arabaların müşterileri bıraktığı bakır kubbeli pavyonu görölüyordu. Her biri beş kat yüksekliğe ulaşan beş devasa sütun pavyonu çevreliyordu.

İyi Kumandan'ın buranın açık kalmasına izin vermesi Rune'u hep şaşırtmıştır. Devrimden kısa bir süre sonra vatanseverler opera binasını yağmalayarak eski ihtişamından çok şey götürdüler. Cadılar Saltanatı döneminden kalma resimler, heykeller ve diğer dekorlar parçalanmış, yakılmış ya da denize atılmıştı. Ancak altın varaklı ve kırmızı kadife koltuklu iç mekan, cadı kraliçelerinin çöküşünün keskin bir hatırlatıcısı olarak kaldı.

Köşke girdiklerinde ve Lady yavaşlayarak tırısı kalktığına, siyah üniformalı yaşlı bir seyis giriş kemerinden öne çıktı.

Rune atından indi. İpek patikleri taş yürüyüş yoluna çarptığında bacakları neredeyse altından bükölüyordu. Bu gece buraya gelmek için o kadar çok at sürdüğü için vücudundaki her kemik ağrıyordu.

"Vatandaş Winters. Bu akşam çok geç kaldınız."

Rune bu tanıdık ses karşısında içten içe irkildi. Genç seyisleri bu yaşlı vatansevere tercih ederdi. Gençler Rune'un sadece servetine ve bağlantılarına değil, bir devrim kahramanı olarak sahip olduğu üne de hayranlık duyuyordu.

Ancak Carson Mercer, Rune'dan hiç etkilenmemişti ve onun bu alçakgönüllü tavrı onu tedirgin ediyordu. Ondan şüpheleniyor muydu, yoksa sadece zavallı bir ihtiyar mıydı?

"Operanın yarısı bitti."

Onun onaylamayan ses tonuyla Rune rolüne büründü. İnce yün pelerininin kapüşonunu geriye iterek saçlarını savurdu ve pas sarısı dalgalar halinde dökölmesine izin verdi. "İlk perdeyi kaçırmayı tercih ederim, Bay Mercer. Aksi takdirde çok sıkıcı oluyor. Gerçekten bilmeniz gereken tek şey nasıl bittiği. Gerisi kimin umurunda?"

"Gerçekten de öyle," dedi Carson gözlerini kısarak. "İnsan neden gittiğini merak ediyor." Atını opera ahırlarına doğru götürmek için döndü.

Adamın sesindeki gerginlikten hoşlanmayan kadın, arkasından seslendi: "Dedikodu için tabii ki!"

Adam gözden kaybolduğu anda Rune endişeyle elbisesinin içine dikilmiş, kan şişesinin saklı olduğu gizli cebe dokundu. Rahatlayan Rune, huysuz seyis elini zihninden uzaklaştırdı ve opera binasına girdi; Kan Muhafızları'nın üyeleri orada yeni yakalandıkları için seviniyor olacaktı. Rune'un bu gece tek yapması gereken kulaklarını açık tutmak ve doğru soruları sormaktı; perde kapandığında Seraphine'i kurtarmak için ihtiyaç duyduğu bilgiye sahip olacaktı.

Yolda para ya da yiyecek dilenen birkaç çocuğun yanından geçti. Alınlarına kazınmış işaretlerden onların Tövbekâr olduklarını anlayabiliyordu. Cadı sempatizanlarının torunları. Yani ailelerinden biri bir cadıyı ihbar etmeyi reddetmiş ya da cadı avcılarından saklamıştı.

Cadı sempatizanlarının torunlarını idam etmek ya da hapsedmek yerine, İyi Komutan onların alınlarına Tövbekar sembolünü kazıyarak herkesin ne yaptıklarını bilmesini sağladı. Bu bir uyarıydı. Başkalarını cadılara yardım etmekten caydırmanın bir yolu.

Rune'un parmakları para kesesini karıştırıp birkaç bozuk para atmak için kaşınıyordu ama bir Tövbekâr'a doğrudan yardım etmek yasalara aykırıydı. Ve Carson yanındayken buna cesaret edemezdi. O yüzden sadece biraz gülümsedi. Yanlarından geçerken çocukların yankılanan gülümsemeleri yüreğini suçluluk duygusuyla burktu.

Rune içeride Carson'ın haklı olduğunu fark etti: operanın yarısı bitmişti. Önünde, birbirinden farklı ve iç içe geçmiş iki basamağa bölünmüş tören merdiveni çoğunlukla boştu. Ama çok yukarıdaki büyük fuayeden gelen seslerin kakofonisi, aranın başladığının açık bir işaretiydi.

Elini serin mermer korkuluklara bastıran Rune, Tövbekâr çocukları zihninden uzaklaştırdı ve yukarı doğru çıkmaya başladı. Merdivenleri çıkarken etrafındaki erkeklerin farkında olduğunu hissetti, dikkatli bakışları o geçtikten uzun süre sonra bile üzerindeydi ve ona arkadaşı Verity ile yakın zamanda yaptığı bir konuşmayı hatırlattı.

Sence de bir tane seçmenin zamanı gelmedi mi?

Bir talip demek istemişti. Balolarda Rune'un dans kurdelelerini almak için sıraya giren, onu romantik akşam yemeklerine davet eden ve uzun at arabası gezintilerine çıkaran pek çok uygun genç adamdan biri. Onları baştan çıkaran *Rune* değildi. Elbette, birkaçı onun güzel yüzüyle gerçekten ilgileniyor olabilirdi.

dünyaya sundu. Ancak çoğu Nan'ın servetinin, kârlı gemicilik işinin ve geniş mülkünün peşindeydi. Bunların hepsi, devrim sırasındaki kahramanlığı için Yeni Cumhuriyet tarafından Rune'a "hediye" edilmişti.

Rune bir yılı aşkın süredir işe yarar olanları yanına çekiyordu; hepsi de ihtiyaç duyduğu sırlara erişimi olan, iyi bağlantıları olan ailelerden geliyordu. Sık sık karanlık köşelerde ve gölgeli dehlizlerde ortaya dökmelerini sağlayabildiği sırlar.

Ama bunu sonsuza dek yapamazdı. Sabırları sınırlıydı ve Rune onları düşman edinmeyi göze alamazdı.

Verity en değerli taliplerin bir listesini yapmış ve konuşmalarının ertesi sabahı Rune'un yastığının üzerine bırakmıştı.

Birini seçmesi gerekecekti ve bunu bir an önce yapmalıydı.

Ama bu gece değil, diye düşündü, aceleyle merdivenleri çıkarken. Bu gece, devrimin oğulları ve kızlarıyla kaynaşacak, çalabileceği her türlü sırrı çalacaktı.

Rune iç içe geçmiş merdivenin tepesine vardığında, önünde uzanan büyük fuaye, yumuşak ipekler ve köpüklü danteller giymiş, saçlarına krem rengi inciler takmış opera müşterileriyle doluydu ve hepsi de devasa salonun aşağısına sarkan bir düzine göz kırpan avizeyle aydınlatılmıştı.

"Rune Winters," dedi bir ses ve onu olduğu yerde durdurdu. "Gördüğüm kadarıyla geç geliyorsun. Sevgililerinden biriyle kaçamak mı yapıyorsun?"

Bunu birkaç skandal kıkırdaması izledi.

Ses Verity de Wilde-Rune'un en yakın arkadaşına aitti.

Verity ışıkların altında, elleri iki kalçasında ve ağzında şakacı bir gülümsemeyle duruyordu. Dalgalı kahverengi lüleler beyaz yüzünü çerçeveliyordu ve gözleri gözlüklerinin arkasında koyu renkti. Ayçiçeği renginde, beyaz dantel kollu ve sırt dekolteli bir elbise giymişti; Rune'un geçen sezondan kalma elden düşme elbiselerinden biriydi. Aslında kolsuzdu ama artık kolsuz elbiseler moda olmadığı için Rune, Verity'ye hediye etmeden önce terzisine kolsuz elbise ekletmişti.

Verity'nin yanında şık arkadaşlarından oluşan bir grup vardı. Rune'un masasında yemek yemiş, balo salonunda yüzlerce kez dans etmiş ve bu akşamki partide de edecek olan genç erkekler ve kadınlar.

Arkadaşlar belki de fazla cömert bir terimdi, çünkü ne olduğunu bilselerdi içlerinden biri bile onu ele vermeyi düşünmezdi.

"Ya da belki," dedi başka bir ses, herkesin dönmesine neden olarak, "Rune bütün gece cadıları kurtarmak için dışarıdaydı. Kızıl Güve'nin sadece karanlığın örtüsü altında çalıştığını söylerler."

Bu sözler, doğrudan Laila Creed'in delici gözlerine bakan Rune'un içini ürpertti. Laila birkaç santim daha uzundu -ki bu da her zaman Rune'a tepeden bakıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu- ve Kan Muhafızları'nın bir üyesiydi.

Elmacık kemikleri belirgin ve kuzguni siyah saçları tepesinde taçlanmış olan kadın da güzeldi. Rune yüksek belli tavus kuşu mavisi elbisenin tasarımını tanıdı. Anakaradan gelen, bekleme listesi neredeyse bir yıl süren ve elbiseleri sezonun gıpta edilen popüler terzisi Sebastian Khan'ın eseri idi. Hatırı sayılır bir servetiniz ve bağlantılarınız yoksa bir tane edinmeniz imkânsızdı.

Rune'un dolabında iki tane vardı.

Laila'nın üniforma yerine nadir bulunan bir elbise giymiş olması bu gece görevde olmadığı anlamına geliyordu. Muhtemelen Seraphine'i buraya getiren cadı avcılarından biri değildi.

Seraphine'in boş evini hatırlayınca Rune'un kanı dondu. Rune ortaya çıkmadan hemen önce Kan Muhafızları askerlerinin cadıyı nasıl bulduğunu. Eğer gözetleniyorsa, bu casus sadece tahmin edebileceği nedenlerden ötürü Rune'dan hiç hoşlanmamış olan Laila olabilirdi.

Gerçek Rune Winters'ı sakladığı maskesini takan Rune başını geriye attı ve güldü.

"Ha! Hayal edebiliyor musun? *Ben*, gecelerimi bu lanet adada, korkunç havası, bitmek bilmeyen çamuru ve yağmuruyla gezerek geçiriyorum? Bunun *Minews'uma* ne yapacağını bir düşün!"

Eteğinin kenarını yukarı çekerek, dünyanın öbür ucundaki Evelyn Minew tarafından özel olarak yapılmış, tasarımları türünün tek örneği olan ve asla taklit edilemeyen ipek ayakkabılarını gösterdi. Rune'un onunla temasa geçmesi altı ay, ayakkabıların gelmesi ise bir yıl sürmüştü.

Al bakalım, Laila Creed.

Şaşkınlık ve kıskançlık dolu bakışlar karşısında Rune eteğini bıraktı ve gülümseyerek etrafında oluşan çembere girdi, Laila'nın biraz önüne geçerek onu dışarıda bıraktı. Sesini alçaltarak, biraz da komplocu bir tavırla, "Duydun mu? Kanunsuz son cadı grubunu kanalizasyondan kaçırmış. *Kanalizasyonlar!* Düşünsene!"

Burunları tiksintiyle kırıışmıştı.

Rune'un tepkisini taklit etmesine gerek yoktu. Hatırladıkça midesi bulanıyordu: O ve kurtardığı ikiz kız kardeşler -henüz on üç yaşındaydılar- şehrin kilometrelerce altındaki pis kokunun içinde yürürken karanlık tüneli dolduran, dizlerinin etrafına yayılan ham lağım kokusu. Bir hizmetçi yatak çarşafalarını döşeme tahtalarının altında bulmuş ve kızlara haber vermişti. Kan lekeleri kırmızı değil, siyahtı; ilk kanamasının başlangıcında güçlerine kavuşan bir cadının işaretiydi bu.

O gece Alexander Sharpe -Rune'u Kan Muhafızları'nın Nan'a yaklaştığı konusunda uyaran aynı arkadaş- temiz kıyafetler ve kızları doğrudan Rune'un yüklü kargo gemilerinden birinin yola çıkmaya hazır olduğu rıhtıma götürecek bir atla diğer uçta bekliyordu. Alex her zaman diğer uçta beklerdi. Bazen atlarla ya da bir arabayla; bazen de teknelerle. Soygunlarında kaçış adamı oydu ve Rune'u asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

Kargo gemisi iki gün önce limana varmış ve ikizler anakarada güvende olduklarını belirten şifreli bir mesaj göndermişlerdi.

"Yumuşak, temiz bir yatakta mışıl mışıl uyumak yerine kakanın içinde debelenmeyi tercih eden herkes *iğrençtir*." Pelerininin altında ısınmaya başlayan Rune, boğazındaki püskülleri çözdü.

Çevredekiler de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. Bir kişi hariç- Laila.

"Ama Kızıl Güve de tam olarak bunu söylemez miydi?"

Pelerinin püskülleri çözülürken Rune'un parmakları kaskatı kesildi. Giysi çıplak omuzlarından kaydı ve Rune onu tutamadan biri arkasından yaklaşıp ince yünü yakalayıp kolunun üzerine katladı.

"Gel bakalım," dedi kulağının dibinden gelen rahatlatıcı bir ses. "Eğer Rune Güve olsaydı, büyükannesini arınması için teslim eder miydi?"

Sesin sahibi Rune'un yanına geldiğinde Rune başını kaldırıp baktı. Alex Sharpe. En eski arkadaşının -Verity gibi gerçek bir arkadaşın- huzurunda vücudundaki tüm kaslar gevşedi.

Avizelerin ışığı altında parlayan altın rengi saçlarıyla bu gece bir aslan gibi görünüyordu. Bakışları kızın yüzünde sıcak ve sabitti ama alnı hafifçe kırışmış, kızın nerede olduğunu bildiğini ve onun için endişelendiğini söylüyordu.

Noah Creed-Laila'nın kardeşi ve Verity'nin *Rune'un dikkate alması gereken talipler* listesine girmiş olan genç bir adam.

Noah da Rune'u savunarak, "Kızıl Güve haftalardır saldırmıyor," dedi. Bu teoriyi desteklemek için ekledi: "Bu gece başka bir cadı getirdiklerini duydum, tamamen engelsiz bir şekilde. Güve onu kurtarmaya bile *çalışmadı*."

Rune'un dikkati Noah üzerinde yoğunlaştı.

Bunu nereden duydun, merak ediyorum?

Noah kız kardeşinin koyu kahverengi gözlerini, yüksek elmacık kemiklerini ve koyu sarı ten rengini paylaşıyordu. Eğimli omuzları ve ipek yakalı siyah paltosunun içinde yakışıklı olmasının yanı sıra, aynı zamanda İyi Komutan'ın oğluydu. Bu konumu onu en gizli istihbaratın ilk elden kaynağına *çok* yakın kılıyordu ve bu da onu gerçekten iyi bir seçenek haline getiriyordu.

Ama karısının gece yatağından kayarak çıktığını fark edecek mi? Ya da şafaktan sonra eve yorgun argın geldiğini... bazen morluklarla?

Rune gülümsemesini Noah'ya çevirdi. "Bir cadı mı? Bu gece mi getirildi? Bizimle dalga geçme, Noah. Bize daha fazlasını anlat."

Nuh'un gözleri, kendisini onun ilgi odağı olarak bulunca açıldı. Ama protesto etmek için ellerini kaldırdı. "Onu Gideon Sharpe getirdi. Tek bildiğim bu."

Gideon Sharpe.

Rune'un dudağı Alex'in ağabeyinin adını duyunca neredeyse kıvrılıyordu. Yeni Cumhuriyet'e sadakatle bağlı olan Gideon, Muhafızlar'ın diğer üyelerinden daha fazla Rune'un türünü tasfiyeye göndermiş acımasız, kana susamış bir cadı avcısıydı.

Ayrıca Rahibe Kraliçelerin öldürülmesine yardım ederek devrimin alevlenmesine yol açmıştı.

Rune ondan nefret ediyordu.

İki Sharpe kardeş daha farklı olamazdı.

Rune'un bakışlarını yakalayan Verity kara bir kaşını kaldırarak sessiz bir soru sordu. Rune cevap olarak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve büyükannesinin yakut küpelerini gösterdi. Onları bu gece erken saatlerde takmıştı ve kulaklarından boncuk boncuk kan damlıyordu. Küpeler onun *cevabıydı* -başarısızlık- suç ortağına bu gecenin nasıl geçtiğine dair bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. *Seraphine düşmanın elinde*. Gerisini ya Verity kendisi çözecekti ya da Rune bu gecenin ilerleyen saatlerinde vereceği partiden önce onu bilgilendirecekti.

Yakutları görünce Verity'nin ağzı bir karış açık kaldı. Rune'a dönerek hızla boğazını temizledi.

"Ben her zaman Bayan Blackwater'ın Güve olduğunu düşünmüşümdür," dedi ve gürültülü, parlak ışıklı salonda kıvrırcık saçlı ve boynuna çok fazla inci dizilmiş yaşlı bir kadına doğru bakarken grubun dikkatini çekti. Bayan Blackwater opera kafesinin terasında tek başına oturmuş, kendi kendine mırıldanıyordu. "Yaşlı kadının Kan Muhafızları'nı boşa kürek çektiğini hayal edebiliyor musunuz? Ne mükemmel bir kılık değiştirme!"

Bunun üzerine herkes kahkahalara boğuldu.

Tahminler arttıkça Rune, Verity'nin ona verdiği şansı değerlendirdi ve yeni bir amaçla donanmış olarak sessizce kalabalığın arasına karıştı: Gideon Sharpe'in izini sürmek.

ÜÇ

GIDEON

BAŞKA BİR GECE, BAŞKA BİR CADİ.

Gideon Sharpe yumruklarını duş fayanslarına bastırdı. Sıcak suyun sırtını haşlamasına izin vererek boş gözlerle derisinden mürekkep gibi akan ve giderin etrafında dönen kana baktı.

Kanın gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu anlayamıyordu. Kâbuslar artık uyku saatleriyle sınırlı değildi; artık sık sık uyanık olduğu saatlerin ortasında ortaya çıkıyorlardı.

Ama bu bir kâbus değildi. Bunun kimin kanı olduğunu biliyordu. En az kendisi kadar gerçektir.

Onları onunla yalnız bırakmamalıydın.

Tasker kardeşlerin emirlere itaatsizlik etme arzusu vardı. Gideon'un kendisi de cadıları sevmese de gereksiz zalimliklere tahammül edemezdi. En son bir cadıyı öldüresiye dövdüklerinde kardeşleri görevden almak istemişti ama üstlerinden bir cadıyı anlamsızca dövmenin hastalıklı bir fareyi dövmekten farksız olduğu cevabını almıştı.

Böylece taciz devam etti. Bu gece sadece bir olay daha oldu.

Peki bu konuda ne yapacaksınız?

Gideon gözlerini kapadı ve yüzünü dumanı tüten sıcak suya çevirdi.

Yarın için bir sorun.

Şu anda düşünemeyecek kadar yorgundu. Bu noktadan hareket edemeyecek kadar yorgundu. Bu gece getirdiği yüksek profilli cadının izini bulması neredeyse bir yılını almıştı ve onu elde etmek için çok uğraşmıştı.

En azından bir hafta daha eyer görmemeyi tercih eder.

Ama kaynaklarından biri olan Harrow'la bu gece operada buluşmayı kabul etmişti. Ona Seraphine'in nerede olduğunu haber veren Harrow'du ve Gideon'un başının belası olan Kızıl Güve'yle ilgili haberleri vardı. Gideon bunu duymak için yanıp tutuşuyordu.

Bu düşünce ona yeniden motivasyon verdi. Sabun kalıbını ellerinin arasında ovuşturarak, yorgun vücudunu köpüklerle ovdu ve sol göğüs kafesine kazınmış damgaya gelene kadar her yerini yıkadı: Hilalin içinde yarısı bıçak gibi dikenlerle çevrili bir gül.

Onun markası.

Düşün sıcaklığına rağmen Gideon titriyordu.

En genç Kraliçe Kardeş ölmüş olabilirdi ama onu sonsuza dek işaretlemişti.

Gideon sık sık, sırf ona dair son izden de kurtulmak için damgayı kesip atmayı düşünüyordu. Ama damgayı derisinden kazımak, anıları zihninden söküp atamazdı. Ya da onu geri dönüşlerden kurtaramazdı. Ya da kabusları yumuşatamazdı.

Fark etmezdi. Ne zaman bıçağı çıkarıp bilenmiş kenarını derisine dayasa, elleri işi doğru yapamayacak kadar titriyordu. Bu yüzden, şimdilik, öylece kaldı.

Onu düşününce, özellikle kötü cadıların ruhlarının ölümlerinden sonra da yaşayıp yaşamadıklarını, hayattayken eziyet ettikleri kişilere musallat olmak için geri dönüp dönmediklerini merak etti. Hemen bu düşünceyi aklından çıkarabilmeyi diledi. Gideon suyu kapattı, soğuk hava içeri girip kol ve bacaklarındaki tüyleri diken diken ederken etrafındaki buharlı odaya baktı.

O öldü, seni aptal. Ve hayalet diye bir şey yoktur.

Cressida ölmüş olabilirdi ama dışarıda da aynı derecede tehlikeli cadılar vardı. Üç gece önce, bir köprünün altında sürüklenen parçalanmış bir ceset daha bulunmuştu. Göğsü yarılmıştı. Kan akıyordu. Gideon cesedin bir Kan Muhafızı subayına ait olduğunu öğrendiğinde şaşırمامıştı. Hep öyle olurdu. Bu ay üçüncüsüydü.

Gideon bu iğrenç eylemleri Kızıl Güve'nin gerçekleştirdiğini kanıtlamıyordu ama güçlü bir önsezisi vardı. Cinayetler genellikle o saldırmadan hemen önce işleniyordu, suçlarını hapisane hücrelerinden kaçırıyor ve

giderek sıkılaşan güvenlik. Bunu yapmak için Güve'nin büyölere, büyülerin de kana ihtiyacı vardı. *Taze kan.*

Sırada hangimiz var?

Ellerini yüzünde gezdiren Gideon saçlarındaki suyu silkeledi, bir havlu kaptı ve düşüncelerini başka bir yere yönlendirerek kurulandı. Başka bir yere.

Opera.

Evet. Güzel. Bu geceyi zihninde gözden geçirecek ve hazırlık banyosundaki ürkütücü soğuşu kovacaktı.

Gideon önce yorgun bedenine bir üniforma ilikleyecek ve kendini opera binasına sürükleyecekti. Orada, sahnede gereksiz bir hikâye anlatılırken, Harrow ona Güve hakkında öğrendiklerini anlatacaktı. Ve son olarak, Gideon eve gelecek, yatağına uzanırken bir plan yapacak, rüyasız bir uyku çekecek -ya da öyle umacaktı- ve uyandığında yeni bilgilerle donanmış olarak şeytan avına devam edecekti.

Ve bu sefer, onu yakalayacaktı.

Ama önce Gideon'un operadaki bir geceyi atlatması gerekiyordu. At sırtında yağmur çamur demeden bir cadının peşine düşmekten bile daha *az* katlanılabilir bir faaliyetti bu.

Tek iyi haber, ilk yarıyı kaçırarak olmasıydı.

DÖRT

RUNE

Fuayede, Kan Muhafızları çayırdaki kırmızı gelincikler gibi göze çarpıyordu. Parlak giyimli kalabalığın içinde bile üniformalarını fark etmemek imkânsızdı. Ama tek bir tanesi bile Gideon değildi.

Belki bu gece burada değildir.

Alex'in ağabeyi gerçekten de Seraphine'i getirdiyse, hâlâ onunla ilgileniyor olabilirdi. Ya da muhtemelen gecenin geri kalanında izinlidir.

Rune, Seraphine'in üzerindeki elbiseyi yırtıp onu yağmur altında çırlıçıplak durmaya zorlayanın Gideon olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Bu düşünce dişlerini sıktı.

Gideon Sharpe.

Ondan nefret ediyordu.

Rune'un öfkesi kızgın bir kömür gibi kaynamaya devam ederken, kalabalığın arasında ustalıkla ilerliyor, gülümseyen, mutlu bir yüz takınıyor, yeni modalar ve saç stilleri ya da geçen hafta katıldığı Yeni Cumhuriyet'in varlıklı kesiminin *keyifli* yemekleri hakkında yorum yapıyor, asla uzun süre kalmıyor ve sürekli bir sonraki kırmızı üniformayı arıyordu.

Her zamanki hedeflerini geçti: Kan Muhafızlarına bağlı olanlar, Tribünal üyelerinin kızları ve oğulları, sadece iyi bağlantıları olan değil, aynı zamanda bu bağlantıları göstermekten ve bunu yaparken farkında olmadan bilgi vermekten hoşlanan insanlar. Konuşmaları polenle sarhoş olmuş arılar gibi havada vızıldıyordu.

Tepedeki avizeler, yıldızlarla dolu mavi-siyah bir gökyüzü ile boyanmış olan tavanı aydınlatıyordu - devrim sonrasında dokunulmadan kalmasına izin verilen bir çizim. Fuayenin her iki yanında iki salon vardı ve duvar boyunca, odayı kaplayan sütunların arkasında, daha... yasadışı toplantılar için birkaç küçük oyuk vardı.

Rune, Kan Muhafızları üyelerinin sık sık toplandığı salona doğru yönelmişti ki bir el bileğini kavradı ve onu kalabalığın arasından çekip gölgeli oyuklardan birine götürdü.

Saldırganla yüzleşmek için döndüğünde, altın sarısı kaşlarının altından kendisine bakan kahverengi gözlerle karşılaştı.

İçindeki gerginlik dışarı aktı. Sadece Alex vardı.

"Rune." Onu karanlığın derinliklerine çekerken parmak uçları bileğinin hassas tenine değdi. "Cehennemine içine doğru yürümeye hazır gibi görünüyorsun."

Rune kendini tekrar tehlikenin içine atmadan önce bir süre burada, güvenli bir yerde onunla birlikte dinlenmek için ani bir dürtü duydu.

"Bu gece ne oldu?" diye sordu.

Rune görevini hatırlayarak dürtüsünden kurtuldu.

"Noah'yı duydun mu? Bu gece *kardeşinin* başına bir şey gelmiş," dedi bu düşünceye sinirlenerek. "Gideon Seraphine'e benden önce ulaşmış."

Alex kaşlarını çattı. "Yani sen-"

Biri Laila Creed'e ait olan bir ses korusu yakınlarda yankılandı. Rune içgüdüsel olarak Alex'i gölgelerin içine doğru çekti, neredeyse göğüs göğüse gelene kadar. Birinin onları burada birlikte görmesinden endişelenmiyordu. Verity'nin daha önce Rune'u suçlarmış gibi yaptığı şeyin tam olarak bu olduğunu düşüneceklerdi: bir kaçamak.

Endişelendiği şey kulak misafiri olmaktı.

İkisi de sustu, seslerin geçmesini bekledi. Rune'un burnunun ucu Alex'in çenesine bir santimden daha yakındı ve onun kokusu -deri ve meşe gibi- havayı dolduruyordu. Küçük alan etraflarında daralıyor gibiydi ve Rune bir an için Nan'i teslim ettiği geceyi hatırladı. Alex koşarak Wintersea'ye gitmiş, sonra da gece boyunca Nan ağlarken ona sarılmıştı.

"Beni endişelendiriyorsun," diye fısıldadı kulağına yakın bir yerden.

Sesi dikkatli ve yumuşaktı. Sanki Rune camdan yapılmıştı ve onu dikkatle ele alması gerekiyordu.

"Günlerinizi başkalarını kollayarak geçiriyorsunuz, peki sizi kim kolluyor?"

"Bana göz kulak oluyorsun," diye fısıldadı kruvaze yakasına. "Verity'den bahsetmiyorum bile. Ve Lady'den."

"Hanımefendi bir at," diye karşı çıktı. "Ve Verity de kendini en az senin kadar tehlikeye atıyor."

Başka bir şey söyleyecek gibiydi ki, aranın bittiğini bildiren çan sesleri fuayede yankılandı. Rune onun tanıdık, sabit çerçevesinden uzaklaştı ve oyuktan dışarı baktı. Bir sütun görüş alanının çoğunu kapatıyordu ama Laila'nın siyah saçlarının o şık tacıyla örülmüş halde salonun kapısına doğru ilerlediğini görebiliyordu. Konuşma sesleri çoktan azalmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde fuaye boş ve sessiz olacaktı.

Ve Rune henüz Gideon'u bulamamıştı.

Bu gecenin boşa gitmesine izin vermeyi reddetti. Seraphine'in nerede olduğunu öğrenmesi *gerekiyordu*.

"Kardeşin burada mı?" diye fısıldadı, boşalan fuayeyi en tombul tarla faresini arayan bir şahin gibi tarıyordu.

"Bilmiyorum. Bütün hafta onunla konuşmadım. Neden?"

Cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. Alex onun kafasındaki düşünceleri biliyordu.

"Rune, hayır. Kardeşim bir tehlike." Rune'un çıplak omzunu nazıkçe kavradı ve yüzünü ona çevirdi. "Özellikle senin için."

"Kardeşin Yeni Cumhuriyet'teki her cadı için bir tehlike." Kendini onun elinden kurtardı. "Özellikle de *Seraphine için*. Eğer onu nereye koyduğunu bulamazsam..."

Anlamıyor muydu? Seraphine'in nerede olduğunu ya da onu ne zaman nakletmeyi planladıklarını bilmiyordu. Rune'un tüm bildiği, onun çoktan saray hapisanesine doğru yola çıkmış olabileceğiydi. Ve eğer öyleyse...

Onu asla çıkaramayacağım. Nan'i öldürdükleri gibi onu da öldürecekler.

Kan Muhafızları hapishaneye bir cadı getirdiğinde, Rune onları kurtaramadı. Hapishane zapt edilemezdi.

Ve eğer onu kurtarmazsam, Nan'in benden istediği son şeyi de yapmamış olacağım.

Bu kabul edilemezdi. "Rune."

"Başka ne seçeneğim var ki?" dedi ona dönerek. "Bunu yapmayacaksın."

Alex her ne kadar Kızıl Güve'ye, *ona* sadık olsa da, kardeşiyle arasına bir çizgi çekmişti. Hiçbir koşul altında Gideon'u kendisinin, Rune'un ve Verity'nin diğer akranlarını manipüle ettiği gibi manipüle etmeyecekti. Rune ona bir kez sormuş ve parlak altın gözlerinin kararmasını izlemişti. Verdiği alışılmadık keskinlikteki cevap -Kesinlikle *hayır*- onun tekrar sormasını engellemişti.

Rune, Alex'in en genç Kardeş Kraliçe Cressida Roseblood'un öldürülmesine yardım ettiğini biliyordu. Bunu Gideon için yaptığını söylemek dışında bu konudan hiç bahsetmemişti. Bu noktada konuşmayı başka şeylere çevirdi. Rune bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Gideon ondan Cressida'yı öldürmesini istemiş miydi? Onu buna *zorlamış* mıydı? Yoksa Alex bunu bir şekilde kardeşini kurtarmak için mi yapmıştı? Eğer doğruysa ikincisi Rune'a garip gelmişti çünkü Gideon vahşi olandı; doğal bir yırtıcıydı. Kardeşinin aksine Alex sıcak ve nazikti ve cadıların öldürülmesini küçümsüyordu. Rune'a içtenlikle sadık olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Sorun şu ki, o da Gideon'a aynı derecede sadıktı. Bazen Rune onun *daha* sadık olduğundan şüpheleniyordu. Ama garip bir nedenden ötürü, bu ona daha az güvenmesine neden olmuyordu. Alex'in ona asla ihanet etmeyeceğini tüm kalbiyle biliyordu.

O da kardeşine asla ihanet etmezdi. Bu da onları sık sık karşı karşıya getirirdi.

Bir zamanlar Rune, Alex'in kardeşine olan bağlılığını anlayabilirdi. Devrimden yıllar önce Rune, Gideon'un onayını kazanmak istemişti. Alex o zamanlar onun en yakın arkadaşıydı ve Rune henüz Gideon'la tanışmamış olsa da onun hakkında hikâyeler duymuştu. Alex tarafından anlatılan önyargılı hikâyeler olduğunu artık biliyordu. Ağabeyine tapan biri.

Genç ve saf Rune hikâyelere inanmıştı. Alex ona anlattıkça Gideon'u daha iyi tanıdığını hissetti. Kısa sürede bazılarının aşık olduğunu söyleyebileceği bir duygu geliştirdi. Bu nedenle ilk karşılaşmalarında iyi bir

izlenim bırakması önemliydi.

Geriye dönüp baktığımda, her şeyin çocukça ve saçma olduğunu görüyorum.

Tanıştıklarında Rune on üç, Gideon ise on beş yaşındaydı. Gideon onun elini sıkmayı reddetmekle kalmadı, giydiği kıyafeti de aşağıladı: Rune'un sırf onu etkilemek için seçtiği bir elbise. Alex Gideon'dan özür dilemesini istediğinde, Gideon bunu reddetti.

Alex'in hikayeleri yanılttı. Çok yanıltıcı. O gün Alex'in güvenemeyeceği tek şey olduğunu öğrendi: kardeşi hakkında doğru yargıda bulunmak.

Gideon canavar gibi bir çocuktü ve Rune onun saygısını bir daha kazanmayı asla umursamadı.

"Bir illüzyon yapacağım," dedi Alex'e şimdi, parmakları elbisesinin içinde sakladığı kan şişesine dokunurken. Geçen ayki kanamadan topladığı kanı. "Ben olduğumu anlamayacak."

Ancak Rune'un bundan sonra sadece bir dolu şişesi kalmıştı. O da bittiğinde, bir sonraki aylık döngüsünün başlangıcına kadar elinde hiçbir şey kalmayacaktı. Ve Seraphine'i kurtarmak için mümkün olduğunca çok kana ihtiyacı vardı.

Alex başını salladı. "Üzerindeki büyüün kokusunu alacaktır. Gideon senin ay gözlü taliplerinden biri değil, Rune. O-"

"Bu yüzden onu parti sonrası partime davet edeceğim." Kadehini büyüü şarapla dolu tutacak ve ihtiyacı olan cevaplara götürecek masum sorularla onu araştıracaktı.

"Partilerden nefret eder."

Rune ellerini havaya kaldırdı ve tısladı: "O zaman ben de başka bir şey düşünürüm!"

Alex'e sırtını döndü ve tam uzaklaşmak üzereydi ki Alex'in gergin sesi, "Tehlikeye doğru yürümeni izlemekten bıktım," dedi.

Durakladı ve boş fuayeye bakarken iç geçirdi. "O zaman izleme."

Rune onun cevap vermesini beklemedi. Oyuktan dışarı çıktı- Ve doğruca bir Kan Muhafızı üniformasının içine girdi.

BES

RUNE

ÖN KAFASI beton kadar sağlam bir göğüsle **sertçe çarpıştı**. Dirseğinden tutup ikisini de sabitlemeseydi, askerin adımlarının gücü onu devirebilirdi.

"Affet beni..."

Rune yukarı baktı. Dipsiz bir deniz kadar siyah ve soğuk gözlere.

Gideon Sharpe.

Delici bakışları onu kesip açıyor, olduğu gibi davrandığı kızın katmanlarını soyuyor gibiydi. Tıpkı bir elmanın koruyucu kabuğunu oyarak altındaki yumuşak, savunmasız ete ulaşan bir bıçak gibi.

Rune'un midesi kendi üzerine yuvarlandı. Dirseğini adamın elinden çekip aldı ve kalbi hızla çarparak geriye doğru sendeledi. Önündeki Kan Muhafızı yüzbaşısı -diğer tüm askerlerden daha fazla cadıyı idama göndermekten sorumluydu- doğruldu, yüz hatları şaşkınlıktan karanlık ve okunamaz bir şeye dönüştü.

Rune kendine lanet okudu. Crimson Moth'un bu canavardan korkmak için bir sebebi olabilirdi. Ama Rune Winters -kendisi gibi davrandığı aptal, sığ varis- bu konuda iki kez düşünmeyecekti.

O daha cesaretini toplayamadan, Gideon'un bakışları keskin bir şekilde onun üzerinde gezindi. Dikkatinin gücü kalbine doğrultulmuş bir tüfek gibiydi. Nabzının hızlanmasına ve nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. Rune bir geyikti ve o da bir avcı. Onun ölçüsünü alıyor, her ayrıntıyı ve kusuru not ediyor, avlanmaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Bir saniye sonra kaşlarını çattı ve başka tarafa baktı.

Belli ki öyle değilmış.

"Vatandaş Winters. Özür dilerim, ben-"

Gideon'un keskin bakışları onun omzunun üzerinden kayarak, oyuktan çıkan küçük kardeşinin ani hareketine takıldı. Alex'i görünce sert vücudu gevşedi.

Gideon, sanki Rune sadece hayal kırıklığı yaratmakla kalmayıp tamamen unutulabilirmiş gibi etrafından dolaştı. "Alex. Neyin var senin? Tedirgin görünüyorsun."

"Ne? Oh." Alex başını salladı. "Hiçbir şey yok. Berbat ışıklandırma yüzünden olmalı." Duvarlarda parlayan gaz lambalarını işaret etti.

Gideon ikna olmamış bir şekilde başını eğdi.

Alex hemen konuyu değiştirdi. "Ne zaman döndün?" "Bu akşam."

İki kardeş birbirlerinin ters aynası gibiydi. Aynı uzun çerçevelere ve yakışıklı yüz hatlarına sahiptiler: sert çeneler, belirgin kaşlar. Ama Alex'in bir yaz günü gibi altın sarısı ve sıcak olduğu yerde, Gideon kilitli, penceresiz bir oda gibi kapalı ve karanlıktı.

İki kardeş aynı zamanda Sharpe Duet'in oğullarıydı - Cadıların Hükümdarlığı sırasında mütevazı terziler olarak işe başlayan bir çift aşık. Yaptıkları iş Kardeş Kraliçelerin dikkatini çekince Alex ve Gideon'un ebeveynleri Roseblood ailesi tarafından kraliyet terzisi olarak işe alınmış ve kısa süreli bir şöhrete kavuşmuşlardır. Her ikisi de aynı yıl, devrimden hemen önce öldü.

Moda çevrelerindeki herkes, ne zaman biri terzilerin adını söylese saygıyla sessizliğe gömülüyordu.

"Ve?" Alex'in sesi biraz gergin çıkıyordu. "Avınız başarılı oldu mu?"

Gideon içini çekti ve bir elini kabaca nemli saçlarında gezdirdi. "Talihsiz bir olay olmasına rağmen, evet. Cadıyı gözaltına aldık."

Seraphine'den bahsediyor.

Rune çamura atılmış yırtık giysileri hatırlayınca maskesinin daha da düştüğünü hissetti. O ve diğerleri kadının sırtındaki giysileri çıkarırken gülmüşler miydi? Seraphine'in kapısına bulaşan kırmızı X işaretini düşündü, işaretlemek için kimin kanını döktüğünü biliyordu.

Avcısının felç edici korkusundan sıyrılan bir geyik gibi Rune sesine uzandı ve konuşmadan önce içindeki nefreti bastırmaya çalıştı.

"Ne tür talihsiz bir olay?"

Gideon sanki hâlâ orada durmasına şaşırılmış gibi ona baktı.

Durakladı, onu tekrar gözden geçirdi.

Rune bu kez bakışlarının onun üzerinde dolaşmasına izin vererek onu inceledi. Kırmızı üniformasının kalıbı, altında sert ve etkili bir form olduğunu ima ediyordu. Yumuşaklık yoktu. Sıcaklık yoktu. Sadece aşılmaz bir kale gibi boyun eğmeyen kas ve güç.

Güçlü, acımasız bir ağzı vardı ve siyah saçları yağmurdan ya da muhtemelen duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Her ne kadar Seraphine'i avlarken onun kadar yıpranmış olsa da, kalçasındaki tabancadan çizmelerindeki pirinç tokalara kadar cilalı ve temiz bir şekilde karşısında duruyordu ve Rune, ailesinin bir zamanlar kraliçeler için özenle diktiği giysilerdeki gibi aynı hassasiyetle kanı temizleyip temizlemediğini merak ediyordu.

Onunla ilgili tek düzensiz şey sağ elinin parmak eklemleri idi. Sanki bir şeye vurmuş gibi kırmızı ve çiğdi.

Ya da birini.

Rune'un kanı derisinin altında yanıyordu. Gözlerindeki öfkeyi görmesinden korkarak kirpiklerinin arasından yukarı baktı, bunun diğer genç erkekler üzerindeki etkisini biliyordu.

"Umarım bu... olayda zarar görmemişsinizdir?"

Ona cevap verecek gibiydi ki, ara zillerinin ani ve son sesi sözünü kesti.

Üçü de etraflarına baktıklarında büyük fuayenin değiştiğini gördüler. Sosyalleşen kalabalıklar olmayınca, salonun boşluğu daha da büyümüştü. Tepelerindeki avizeler birdenbire çok büyük ve çok parlak, boyalı tavan ise önemsiz benliklerinin hak ettiğiinden çok daha görkemli göründü.

Yer göstericiler gaz lambalarını söndürmeye başladılar ve onlara doğru sinirli bakışlar fırlattılar. Oditoryum kapılarının ardında orkestra çalmaya başladı.

İpucunu alan Gideon kardeşinden uzaklaşmaya başladı. "Yarın gece için ringde yer ayırttım. Birkaç raunt yapmak ister misin?"

Alex başını salladı. "Elbette. Bu iyi olur."

Gideon dönmeden önce Alex'ten Rune'a ve ikisinin de çıktığı oyuğa baktı. Dudakları hafifçe aralandı ve gözlerinde bir şey belirdi. Her neyse, bunu kendine sakladı ve adımlarını hızlandırdı.

Alex bir nefes verdi.

Rune sessizce küfretti. Adamın gözünü korkutmasına izin vermiş ve cesaretini çok geç toplayarak ihtiyacı olan bilgiyi alma şansını kaçırmıştı.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Buna bir çare bulması gerekiyordu, hem de hemen. Seraphine'in saray hapishanesine nakledilmesinden önce sadece çok fazla zamanı vardı.

Elbisesini düzelterek yüzündeki hırıltıyı tatlı bir gülümsemeyle değiştirdi ve son iki yıldır oynamakta çok iyi olduğu role girmeye hazırlandı. Bunu gören Alex ona doğru uzandı. "Rune, yapma..."

Onun elinden kurtuldu.

"Rune."

Kız kardeşinin peşinden yürürken onu takip etmedi. İpek ayakkabıları fuayenin mozaik kaplı zemininde neredeyse hiç ses çıkarmıyor, Gideon'a takip edildiğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Şimdilik rolleri tersine dönmüştü. Rune avcıydı; o ise av. Ve kadın ona doğru yaklaşıyordu.

Salonun en ucunda, sundurmanın kemerlerinin dışarıdaki sisli şehri çerçevelediği yerde, Gideon döndü ve bir merdivene yöneldi. Bu merdiven Kan Muhafızları için ayrılmış bir locaya çıkıyordu.

Bir dakika sonra Rune da onu takip etti.

Eteklerini toplayarak merdivenleri koşarak çıktı, tepedeki kadife perdeleri kenara itti ve karanlık balkona, kırmızı bir denize adım attı.

Cadı avcılarıyla doluydu. Rune tereddüt etti.

O Kızıl Güve'ydi - aranan bir suçlu, göz önünde saklanan bir cadıdan bahsetmiyorum bile. Ama bu, kendi türünü avlayan insanlarla dolu bir alana ilk girişi değildi. Bunu daha önce yüzlerce kez gözünü bile kırpmadan yapmıştı.

Öyleyse neden içinde küçük bir korku tohumu filizleniyordu?

Çünkü Alex haklı.

Silahlarla dolu bir savaş odasında Gideon en ölümcül olanıydı ve Rune boğazını açmış, doğruca o bilenmiş kenara doğru ilerliyordu.

Senden şüphelenmiyor, dedi kendi kendine, kanındaki vızıltıyı yatıştırmaya çalışarak. Bu aptal zalimlerin sana baktıklarında gördükleri tek şey, tam da görmelerini istediğin şeydir: aptal, küçük bir sosyetik. Gideon Sharp da farklı değil.

Bu hatırlatmayla donanmış olan Rune, locanın ön tarafındaki boş koltuğa doğru yöneldi. Yanında Gideon yaslanmış, dirseğini arkalığa dayamıştı. Mükemmel derecede rahattı. Sanki Seraphine'in yaklaşan idamı onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi.

Rune elbisesini topladığı gibi cesaretini de topladı. Onun yanına oturarak, "Size katılmamın sakıncası var mı?" diye sordu.

ALTI

RUNE

GIDEON onun varlığından ürkerek kolunu **hemen** koltuğun arkalığundan **çekti**. Orkestranın uğultusu kreşendoya yükselirken, at nalı oditoryumun etrafındaki ışıklar karardı. İkinci perde başlamak üzereydi.

"Aslında, o koltuk-"

"Daha önce buradan hiç opera izlememiştim," diyerek onun sözünü kesti. Yerlerine ulaşmak için diğerlerinin üzerine tırmanan birkaç kişi dışında tıka basa dolu olan yer koltuklarına bakarken içinden tehlikenin heyecan verici telaşı geçti. "Çok güzel bir manzara."

Neredeyse karanlıkta, adamın esrarengiz bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. "Oldukça. Alex seninle mi?"

"Hayır. O ..." Rune başını kaldırdı ve gözleri kilitlendi. Bir elektrik uğultusu kollarındaki tüyleri diken diken etti. Şimşek çakmadan hemen önce fırtınaya yakalanmak gibi.

"Bayan Winters? Her şey yolunda mı?" Bu soru onu yere serdi.

Sen bir oyuncusun, diye hatırlattı kendine. *Ve bu bir oyun.*

Ama o hangi karakterdi - kahraman mı, kötü adam mı, yoksa aptal mı? *Aptal.*

"Her şey *harika*," dedi toparlanarak. "Operaya bayılıyorum, ya siz?"

Sahne ışıkları parladı, sahnede yer alan oyuncuların saten elbiselerini ve renkli payetlerini aydınlattı. Karanlıkta onu izleyen Gideon'u da aydınlatıyordu.

"Her şey çok *güzel*," diye devam etti, onun görmesini istediği kendi görüntüsünü döndürerek. "Kostümler, dekorlar ve şarkılar..." Ona yapabildiği en parlak gülümsemeyi gösterdi. "Yine de hikayeler daha kısa olabilirdi. Çok daha kısa, sence de öyle değil mi? Onları biraz sıkıcı buluyorum, anlıyor musun? Ve takip etmesi çok zor! Bittikleri zaman kafam hep biraz karışıyor."

Oynadığı rolü sağlamlaştırmak için güldü. Ama derinlerde bir yerde ruhu soldu.

Nan ölmeden önce, her Cumartesi operaya giderlerdi. Rune'un haftanın en sevdiği günüydü. Nan, Rune'un makyajını ve saçını yapar, istediği mücevheri ödünç almasına izin verirdi. Rune köpüklü yeni eteğiyle fuayeye çıkan merdivenlerde vals yapmayı, büyükannesinin sofistike arkadaşlarının sohbetlerine dahil olmayı, salonun içinde farklı bir dünyaya taşınmayı seviyordu. Ama en çok da konser *sonrasını* seviyordu; eve dönerken Nan ile sahnede geçen hikayeler hakkında hararetli tartışmalara giriyorlardı.

Bu, Kızıl Barış'ın eski operaları yasaklamasından önceydi. Şimdi burada oynanan travestilerin hepsi Kamu Güvenliği Bakanlığı tarafından önceden onaylanmıştı. Bunlar hikaye değildi, en azından iyi hikayeler değildi. Yeni rejim altında nasıl davranılması gerektiğine dair üstü örtülü derslerdi. Düşmanın kim olduğunu ve onlardan neden nefret etmeniz gerektiğini hatırlatıyorlardı. Kötüler her zaman cadılar ya da cadı sempatizanlarıydı; onları ispiyonlayanlar ya da avlayanlar ise kahramanlardı.

Her şey mide bulandırıcı bir şekilde
tahmin edilebilirdi. Nan onlardan
nefret ederdi.

Gideon'a bir bakış attı. *Muhtemelen bunların yüksek sanat olduğunu düşünüyordur.*

"Aralar benim en sevdiğim kısım," diye devam etti Rune. "Ve tabii ki parti sonrası." Sanki bir sırrını açıklayacakmış gibi ona doğru eğildi ve paltosundan barut kokusu yayıldı. "İşte bu yüzden buradayım. Seni partime davet etmek için."

Kızgınlık, sert ağzını sert bir çizgiye çekti. "Keşke aptalca dedikodulara ve sıg arkadaşlara tahammül edecek sabrım olsaydı," dedi. "Ne yazık ki yok."

Bu hakaret karşısında boynuna bir sıcaklık yayıldı ve Rune'a ilk tanıştıkları zamanı ve onun küçümseyici sözlerini hatırlattı. Kadın

aniden karanlık için minnettar oldu. Ellerini elbisesinin pürüzsüz ipeğine sokan Rune sempatik bir şekilde başını salladı. "*Tamamen anlıyorum. Senin gibi biri belli ki berbat bir tarzı olan aptal zalimlerin arkadaşlığını tercih ediyor.*"

Ona baktı.

Rune zihinsel olarak kendini çimdikledi. *Ne yapıyorum ben? Onun sözlü iğnlemeleri kafasının üzerinden geçmiş gibi davranması gerekiyordu, daha keskin olanlarla ona vurması değil. Seni aşağılamasına izin ver. Neden burada olduğunu hatırla.*

Gururunu bir kafesin içine hapsederek masumca ona gülümsedi.

Biraz temkinli bir şekilde onu inceledi. Onu yanlış duyduğuna karar vermiş gibi görünerek dikkatini operaya geri verdi.

Bu düşündüğümden daha zor olacak.

Belli ki Gideon onu sadece hakarete layık değil, hakarete uğradığını bile fark edemeyecek kadar aptal buluyordu. Normalde bunu kendi lehine kullanırdı. Ama adam arkasını dönüp kollarını kavuşturarak sahneye sertçe bakarken, Gideon'un kendini ona açmaya değil, kapatmaya çalıştığını fark etti.

Kadının varlığı onu rahatsız ediyordu. Tıpkı tanıştıkları ilk gün olduğu gibi.

Alex onu *partilerden nefret ettiği konusunda* uyarmıştı. Ama bu Rune'un oyun kitabındaki en iyi hamleydi. Bir erkeğin savunmasını düşürmenin en etkili yolu ona büyülu şarabını içirmek, onu yalnız yakalamak ve büyü dilini istediği sırları dökecek kadar gevşetene kadar flört etmektir.

Rune parmak uçlarıyla dizine vurarak düşünmeye çalıştı.

Gideon'un kardeşini gördüğünde nasıl parladığını görmüştü. Alex o oyuktan dışarı adımını attığı anda Rune'un varlığı sona ermişti. Sharpe kardeşler önemli her konuda anlaşılamayan zıt kutuplar olabilirlerdi ama isimsiz ve derin bir şey iki çocuğu birbirine bağlıyordu. Rune bunu ilk kez görmüyordu.

"Alex gelersen çok sevinir."

Gideon onun yanında gerildi. "Evinizde bulunmamın onu neşelendireceğini düşünüyorsanız kardeşimi iyi tanımıyor olmalısınız."

Rune kaşlarını çattı, kelimeleri çözmeye çalıştı. Ne demek istiyordu? "Ve dediğim gibi, bazılarımızın zamanımızı harcayacak daha iyi şeyleri var."

Başka bir açıdan tekrar deneyemeden bir gölge üzerlerine düştü. Gideon başını kaldırdı ve ayağa fırladı. "Harrow. Sonunda. Bu lanet şeyi sonuna kadar izlemek zorunda kalacağımı sanıyordum."

"Sana iyi gelmiş olabilir," diye cevap verdi kadınsı bir ses. "Sanatın amacı da bu değil mi zaten, içimizdeki canavarları evcilleştirmek?"

Rune'un dikkati soruya takıldı. En sevdiği operalardan birinden bir replikti bu.

Rune karanlıkta gözlerini kısarak konuşmacının kim olduğunu anlamaya çalıştı ama yer göstericiler bu kattaki tüm ışıkları söndürmüşlerdi. Kızın ne yüzünü ne de kıyafetlerini görebiliyordu. Onu ele verebilecek hiçbir şey yoktu.

"Çok fazla peri masalı okuyorsun," dedi Gideon, uzun bacaklarıyla Rune'un üzerine basarak. "İzninizle, Yurttaş Winters. Partinizde iyi eğlenceler." Sesindeki küçümsemeyi yanlış anlamak mümkün değildi.

Rune başını çevirdi ve ikisinin kutudan çıkıp alçak sesle konuşmalarını izledi. Onlar gittikten sonra elini yumruk yaptı.

Yine başarısız oldu.

Başını kadife koltuk başlığına yaslayarak iki avucunu yanaklarında gezdirdi. Çok değerli zamanını kaybediyordu. Rune'un Seraphine'in yerini bulması gerekiyordu, tercihen bu gece. Ve Gideon Sharp'ı takip etmeye devam edemezdi, yoksa şüphelenecekti. *Ki bu da ihtiyacım olan son şey.* Gideon, Rune'un avının evine varacağı gece Seraphine'e ilk ulaşan kişi olmuştu.

Bu bir tesadüf olabilir. Ya da olmayabilir.

Yine de Gideon onun performansından ikna olmuş görünüyordu. Eğer biri Rune'u gözetliyorsa, bunun o olduğundan şüpheliydi. Ama Laila Creed'in daha önceki sorularındaki şüpheyi hatırladı ve düşmanlarının ona yaklaşıyor olma ihtimalini göz önünde bulundurmak zorunda kaldı.

Rune koltuğuna daha da gömüldü ve şu anda bu opera locasında etrafını saran cadı avcılarını düşünmemeye çalıştı.

Eğer yaklaşıyorlarsa, izimi nasıl kaybettirebilirim?

Zihni, düşüncelerini çamurun içine çeken bulanık bir yorgunluk bataklığıydı. Ne zaman böyle hissetse, Verity'yi bulurdu.

Sorular her zaman Rune'un hayal gücünü, sönmekte olan bir ateşi körükleyen bir soba demiri gibi ateşlemiştir. Verity, Crimson Moth'un ikinci komutanıydı. En az Rune kadar çok plan yapar ve bunların uygulanmasına yardımcı olurdu.

Böylece, sahnedeki aktris ariasını bitirdiğinde, Rune kendini ayağa kaldırdı, balkon perdesini kenara itti ve arkadaşını bulmaya gitti.

YEDİ

GIDEON

RUNE WINTERS.

Gideon genç varise her baktığında ona denizi hatırlatıyordu: yüzeyde nefes kesici bir güzellik, altında ise anlatılmamış derinlikler vaat ediyordu.

Ancak ne zaman ağzını açsa, yemek masalarında, salonlarda, zenginlerin ve popülerlerin salonlarında saçma sapan şeylerin döküldüğünü dinledi ve görünüşün ne kadar aldatıcı olabileceğini yeniden hatırladı.

Rune Winters'ın gizli derinlikleri yoktu. Sadece yüzey, yüzey ve daha fazla yüzey.

Bu gece bunu hatırlattı.

"Alo? Gideon?" Harrow kahverengi parmaklarını onun yüzünün önünde şıklattı. "Dedim ki: Ne içmek istersin? Benden."

Karga Yuvası'nın gürültülü sesi içeri doldu. Çam masa dirseklerinin altında yapış yapıştı ve hava ekşi bira gibi kokuyordu.

Gideon başını salladı. "Benim için bir şey yok."

Harrow onaylamadığını belli etti. Başını bara doğru çevirdi ve Gideon sol kulağının olması gereken yere bakmamaya çalıştı. O taraftaki saçları neredeyse kafa derisine kadar kırpılmıştı ve koyu renkli bir tüy gibi parlıyordu. Sanki bu şekil bozukluğuyla gurur duyuyor ve bunu göstermek istiyordu.

Yaşça kendisine yakın olduğunu tahmin ediyordu ama emin değildi ve kulağını nasıl kaybettiğini hiç sormamıştı. Bir cadı ailesi

Harrow'u devrimden önce kiralamıştı. Gideon geri kalanını bir araya getirebilirdi.

Bu masayı son sakinleri ayrılırken kaptıkları için şanslıydılar. Harrow, kendisi yokken birinin taburesini kapma ihtimaline karşı barda sipariş vermeyi reddetti. O yüzden barmene isteğini bağıarak söylerken, Gideon'un aklı Rune'a gitti.

Onun bu gece aniden balkonda belirmesine bir anlam veremiyordu. Beş yıldır onunla ancak birkaç kelime konuşmuştu ve birdenbire... onu evine mi davet ediyordu? Neden davet etmişti?

Olayın tuhaflığını üzerinden atmaya çalıştı. Ama ne yaparsa yapsın, opera locasında yanında oturan kadının anısını aklından çıkaramıyordu. Çilek sarısı saçları her zamankinden biraz daha dağınıktı ve şık elbisesi zarif köprücük kemiklerini gözler önüne seriyordu. Pas rengi kumaş, gri gözleri ve soluk teniyle tezat oluşturuyor, bakışlarını itiraf etmek istediğinden çok daha fazla ona doğru çekiyordu.

Opera salonundaki en sık kız olabilirdi ama aynı zamanda en güzeli olduğunu da inkâr edemezdi.

Güzel bir yüzün ziyan olması, dedi kendi kendine.

Daha iyi bir insan ona hakaret ettiği için kendini suçlu hissedirdi. Gideon hissetmedi. Duygularını açıkça ifade ettiğini, böylece gelecekte ondan uzak duracağını umuyordu. Aslında duygularını yıllar önce, ilk tanıştıklarında açıkladığını düşünüyordu.

Kardeşinin ona nasıl baktığını sık sık gözlemlemiş, onun adını duyduğunda sesinin nasıl yumuşadığını fark etmişti ve Alex'in Rune'da ne gördüğü hakkında hiçbir fikri olmasa da -ki bu da onu baştan çıkarmaya yetmiyordu- *Gideon'un ona* yaklaşmaya hiç niyeti yoktu. Bu çocukken olduğu kadar şimdi de geçerliydi.

O zamanlar Rune Winters, küçük kardeşinin anlata anlata bitiremediği bir aristoydu. Alex onu her konuşmaya dahil etmenin bir yolunu bulurdu. *Rune bunu düşünüyor. Rune bunu seviyor.* Bu kadar meraklı olmasaydı Gideon'un canını sıkabilirdi.

Ama sonra onu gördü. Onunla *tanıştı*. Ve asla arkadaş olamayacaklarını hemen anladı.

"Üç hafta önce kaçan ikiz kızlar mı?"

Harrow'un sesi onu masaya geri götürdü ve kremalı biranın bardağını kenarından aktığını gördü. Köpük parmaklarının üzerine damladığında yalayarak temizledi.

"Kızıl Güve, onları saray hapishanesine nakletmeniz gereken gece çifti çaldı. Hatırladın mı?"

Gideon nasıl unutulabilir? Öldüğünde tam olarak kız kardeşinin yaşındaydılar. Sıska küçük şeyler. Onları kilitlediği hücrenin parmaklıkları ardında birbirlerine sarılmış, gözleri faltaşı gibi açılmış ve titrerken hayal edebiliyordu. "Hatırlıyorum."

Bir gece sonra aynı hücreden kaybolduklarını da hatırlıyordu. Uyudukları karyolanın üzerinde bir döküm izi belirmişti. Gideon işareti zihninin gözünde mükemmel bir şekilde hatırlayabiliyordu: havada çırpınan narin, kan kırmızısı bir güve. O kadar sinirlenmişti ki, o şeyi yakalayıp sıkamak istemişti. Ama bu sadece bir imzaydı; bir cadının büyü yaptıktan sonra geride bıraktığı bir iz, tıpkı bir ressamın bir resme imzasını atması gibi.

Güve bir saatten kısa bir süre sonra soldu.

Harrow birasını kıbarca yudumladı. "Bir liman işçisi imzaları üç gün önce Grace Limanı'na yanaşan bir kargo gemisinde bulmuş. İki cadı kendilerini kargo gibi göstermek için illüzyon yapmış olmalı."

Ve illüzyon kaybolduğunda, imzalar geride kalmış olacaktı.

Harbor Grace anakarada işlek bir limandı. Bu adanın üretmediği, yetiştirmedeği ya da madeni olmadığı her şey bu liman üzerinden gönderilirdi.

Gideon kaşlarını çattı. "Tekrar mı yakalandılar?"

Harrow başını salladı. "Hayır. Ama..." Etrafına bakındı ve ona doğru eğildi. Nefesindeki biranın kokusunu alabiliyordu. "Kargo gemisi Rune Winters'a ait."

Ne?

Birahane etraflarında dönüyordu. Gideon kendini sabitlemek için ellerini bira yapışkanlı masanın üzerine koydu.

Bu doğru olamaz.

"Emin misiniz?"

Harrow arkasına yaslandı ve bir yudum daha aldı. "Bağlantım imzaları bizzat geminin kargo ambarında gördü."

"Bu onun da işin içinde olduğu anlamına gelmez," dedi Gideon, iyice düşünerek. "Rune'un gemilerin sahibi olması, gemilerde olup biten her şeyi bildiği anlamına gelmez. Mürettebattan biri onun haberi olmadan cadıları bir yere saklamış olabilir."

Harrow, "Ama bu onu şüpheli yapar," dedi. "Ve uzun zamandır sahip olduğunuz en iyi ipucu."

Gideon aylardır Kızıl Güve'nin elit çevrelerde dolaşan biri olduğundan şüpheleniyordu. En seçkin balolara ve özel akşam yemeği partilerine erişimi olan biri. Düzenli olarak güçlü ve iyi bağlantıları olan kişilerle omuz omuza gezen biriydi.

Bu kişi Rune Winters olabilir mi?

Gideon operadaki Rune'u hatırladı, konuşması uzadıkça daha da sinir bozucu hale geliyordu.

"Bu mümkün değil," dedi. "O kızın kafasında zeki bir düşünce yok."

Ve Güve zekiydi. Gideon'la başa baş mücadele etmek, onu *alt etmek* için öyle olmak zorundaydı. Ve eğer şehirde bulmaya devam ettikleri parçalanmış cesetler onun kurbanlarıysa, o da acımasızdı. Rahatsız oldum.

Kötülük.

Bunları opera locasındaki gülünç kızla bağdaştırmak zordu.

Rune'un masumiyetine dair daha fazla kanıtı ihtiyacı varsa, Gideon'un tek yapması gereken iki yıl geriye gitmekti. Kan Muhafızları Kestrel Winters'ı evinde tutukladığında Winters'ların malikânesindeydi. Aldığı emir neydi? Diğer askerler cadıyı odasından çıkarırken, Kestrel'in evlatlık torunu Rune'a göz kulak olmak.

Gideon gözlerini kızdan ayırmamıştı; zor bir görev değildi kuşkusuz. Rune o zamanlar da çok güzeldi. Aristokrasinin lüks konaklarını süsleyen, sadece konukları etkilemek için var olan o mermer heykeller gibi. Bir Kan Muhafızı subayı tabancasını Kestrel'in suratına indirdiğinde torunu irkilmemişti bile. Sadece soğukkanlı ve sakin bir şekilde

Yaşlı kadını soydular, yaralarını buldular ve idam edilmek üzere sürüklediler.

Rune hiçbir pişmanlık belirtisi göstermemişti.

Eğer Rune, Kerkenez'in kan bağı olan bir akrabası olsaydı, Gideon onu daha dikkatli değerlendirebilirdi. Ama kızın gerçek ailesi, süslü tüccarlardan başka bir şey değildi. Soyunda hiç cadı yoktu -Gideon kontrol etmişti- bu da onun bir cadı olmasını imkânsız kılıyordu.

Gideon Harrow'a, "Rune büyükannesini tasfiyeye gönderdi," dedi. "O cadı sempatzanı değil. Sadece boş kafalı bir vatansever."

Harrow, "Belki de senin böyle düşünmeni istiyor," diye karşı çıktı.

Gideon başını salladı. Bu hiç mantıklı değildi. "İki yıl önce büyükannesine kalpsizce ihanet etmişken neden şimdi diğer cadıları kurtarmak için hayatını riske atsın?"

"Bu bir aldatmaca olabilir."

Gideon bunu görmezden gelmek üzereydi ama bu tür bir aldatmaca tam da Kızıl Güve'den beklemeyi öğrendiği şeydi.

Ya Harrow haklıysa?

Yoldaşı bardağını aldı ve içindeki birayı yavaşça döndürerek Gideon'un düşüncelerini çiğnemesini izledi.

Bunu önemsememişti ama opera locasında Rune'un akılsızca gevezeliklerinin aniden ısırmaya dönüştüğü bir an olmuştu. *Senin gibi biri belli ki berbat bir tarzı olan aptal zalimlerin arkadaşlığını tercih ediyor.*

Bu hiçbir şeyi kanıtlamadı. Rune Winters gibi aristokratlar Gideon'a hep tepeden bakmıştı. Kan Muhafızları iyi maaş veriyordu ama iyi maaş bir adamın mevkisini yükseltmiyordu. Gideon artık fakir olmayabilirdi ama onunla eşit olmaktan çok uzaktı.

Rune Winters'ın gözünde, onun gibi insanlar -askerler, terzilerin oğulları, işçi sınıfının üyeleri- her zaman *daha az değerli olacaktı.*

Ama gemisinde imzalar bulmuşlardı. Gideon, Rune'un Güve olabileceği ya da en azından onunla işbirliği içinde olabileceği ihtimalini göz ardı edemezdi.

"Gözüm rıhtımda olacak," dedi Harrow.

Başını kaldırdığında onun yüzünde düşünceli bir ifade gördü. "Bulacağın her türlü bilgi için ödeme yapacağım."

Altın gözlerindeki ışık söndü. İçkisini döndürmeyi bıraktı. "Hayır."

Gideon iç çekti. Bir yıldan uzun bir süre önce Harrow ona yaklaşmış ve hizmetlerini teklif etmişti. Kızıl Güve bir gün önce ondan bir cadı daha çalmıştı ve Gideon onu alt etmek için çaresizdi. Harrow'un teklifini kabul etti, ücretiyle onu kazıklamasını bekliyordu. Bunun yerine, Harrow ödemeyi reddetti. Nedenini sorduğunda, Harrow sadece kayıp kulağını işaret etti ve uzaklaştı.

"Küçük kardeşin Rune'un çevresinden değil mi? Senin için casusluk yapmasını sağla."

Gideon gerildi. Bu konu Alex'le aralarında her zaman bir sorun olmuştu. Kardeşi cadıların avlanması ve temizlenmesiyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Son iki yıldır bunu açıkça belirtmişti ve Gideon artık ona bu konuda baskı yapmıyordu.

Ortak geçmişleri ikisini de farklı şekillerde rahatsız ediyordu. Alex unutmak istiyordu; Gideon'un buna gücü yetmiyordu.

"Alex casusluk işiyle ilgilenmiyor."

"Mmm. Sanırım bunu kendin yapman gerekecek, o zaman." Gideon başını kaldırıp baktı. "Neyi kendim yapacağım?"

"Onların arasında yürüyemem. O süslü elbiseler içinde, parmaklarımdan mücevherler damlarken mi?" Harrow yüzünü ona çevirerek başının yan tarafında olması gereken ama olmayan kulağını mükemmel bir şekilde gösterdi ve neden mermer balo salonlarına ait olmadığını, altın çerçeveli tabaklardan yemek yemediğini açıkça ortaya koydu. "Ama yapabilirsin."

"Ne öneriyorsun? Rune Winters ile *arkadaş olmamı mı*?"

"Bundan daha fazlası, Yoldaş." Harrow'un sırtışı genişledi ve içinde muziplik vardı. "Ona kur yapmalısın."

Neredeyse boğuluyordu. "Ciddi olamazsın." Bu fikir onu ter içinde bıraktı.

Harrow eğildi. "Sen arkadaş edinemezsin, Gideon. En azından kolay kolay. Hele Rune gibi insanlarla hiç. Ancak hayran topluyorsun. Onları fark etsen de etmesen de."

"Bana aptal bir hayvan dedi."

Harrow'un ağız, sanki bu onu memnun etmiş gibi çarpık bir gülümsemeyle kapandı. "Tam benim gönlüme göre bir kıza benziyor."

"Ben ciddiym. Ona sunacak hiçbir şeyim yok. Rune gibi kızlar müstakbel kocalarını seçerken, benim gibi insanlar listelerinde yer almaz."

"Şaşırabilirsin."

Kendini bunu düşünmeye zorlarken Gideon'un üzerine soğuk bir korku çöktü.

Eğer Rune Kızıl Güve'yse, bir kılık değiştirme ustasıydı ve onu yakalamanın tek yolu onun oynadığı oyunu oynamaktı.

Sadece bir sorun vardı.

Alex.

Eğer Gideon Harrow'un önerdiği gibi yapıp kendisini Rune'un taliplerinden biri olarak sunarsa, küçük kardeşinin aşkına yaklaştı olacaktı. En azından öyle görünecekti.

Gideon'un tüm içgüdüleri buna isyan etti.

Ama eğer Rune Güve'yse, sadece onu alaşağı etmekle değil, kardeşini ondan korumakla da görevliydi. Bu süreçte Alex'e zarar verirse, öyle olsun. Bu, katlanması gereken bir bedeldi.

Alex'i bir cadıdan kurtarıp başka bir cadının eline düşmesine izin vermemişti.

Elini zorlayan şey buydu -kardeşi tehlikedeydi-.

Gideon nasırlı parmaklarını kabaca saçlarında gezdirdi, opera locasını düşündü ve Rune'la acımasızca konuştuğu için yüzünü buruşturdu. "Başka bir sorun daha var."

Harrow dirseğini masanın üzerine koydu ve yanağını yumruğunun üzerine yerleştirdi. "Anlat bana."

"Bu gece ona hakaret ettim. Beni partisine davet etti ve ben onu reddettim."

Harrow'un ağzının kenarı seğirdi, sanki Gideon'un yapışkan bir ağın içindeki böcek gibi kıvrınmasını bütün gün gördüğü en komik şeymiş gibi buldu.

Parmak uçlarını alttan kesilmiş kahverengi saçlarına dokundurdu. "Bariz bir çözüm var ama hoşuna gitmeyecek."

Gideon devam etmesi için başıyla onayladı.

"O partiye gidip tekrar onun gözüne girmelisin." "Ayaklarına kapanmalıyım, demek istiyorsun."

"Evet. Ama oraya öylece girip özür dileyemezsin. Ciddi olduğunu kanıtlamalısın. Eğer Rune Winters'ın kalbi için gerçek bir rakip olacaksan, rakiplerini geride bırakmalısın."

Bu düşünce karşısında dişlerini sıktı.

Harrow eğildi. Gözleri bile ona gülüyordu.

"Asıl soru şu Yoldaş: Bunu nasıl yapacaksınız?"

SEKİZ

RUNE

MINORA: (n.) küçük ila orta büyüklükteki büyü kategorisi.

Minora Büyüleri bir cadının taze kanını gerektirir. Eski kan genellikle işe yaramaz ve cadı için acı verici sonuçlara neden olabilir. Başka birinin kanı kullanıldığında istisnalar yapılabilir. Minora Büyülerine örnek olarak odanın öbür ucundan bir kapıyı kapatmak veya kibrit olmadan bir mum yakmak verilebilir.

-Kraliçe Yiğit Callidora'nın Büyü Kuralları kitabından

BÜYÜK ANNESİNİN BÜYÜ KİTAPLARI, döküm odasının küflü eski raflarından aşağıya bakıyordu.

"Erzağın azalmış," dedi Verity, parmaklarını karşı duvarda asılı duran mantarlı cam şişelerin üzerinde gezdirerek. Altı şişeden dördü boş, ikisi doluydu; birinde Rune'un, diğerinde Verity'nin kanı vardı.

"Biliyorum," dedi Rune döküm masasından, seramik bir bardağın dibine *Doğruyu Söyleyen* adlı bir büyüün işaretini çizirken. Misafirleri bir saat içinde burada olacaktı ve hazır olması gerekiyordu. "Ama benim regl dönemim iki hafta sonra başlayacak."

Rune kan depolama sistemini cadı olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra, Verity'nin üniversitedeki kimya laboratuvarlarından çaldığı şişeleri kullanarak geliştirmişti. Rune vücudunda büyü izi kalmamasını bu şekilde sağlıyordu: Her aylık döngüde kanını toplayarak genellikle bir ay boyunca ona yetecek kadar kan elde edebiliyordu; tabii kanı idareli kullanır ve çoğunlukla basit Serap büyüleri yaparsa. Bir büyü ne kadar karmaşıkça, o kadar çok büyü işareti ve onu canlı tutmak için de o kadar çok kan gerekiyordu.

Büyükannesinin arınmasından birkaç ay sonra Rune ilk kez kanadı. Tüm arkadaşları yıllar önce aylık döngülerine başlamıştı,

On üç yaşlarındayken. Ancak Rune'un ilk kanaması geç, on altı yaşında, devrimden sonra geldi. Aslında bir cadı olduğu bilgisini de beraberinde getirdi.

Karnının alt kısmındaki ağırlı krampı hâlâ hatırlıyordu. Başladığında bir partideydi ve kendini affettirmek zorunda kalmıştı. Banyoda, iç çamaşırında mürekkep gibi parlayan siyah lekeyi bulmuştu.

Rune inanamayarak ona baktı.

Bu bir cadının ilk belirtisiydi: ilk kanamanızın başlangıcında kanınız kırmızı değil, siyahtı.

Rune, Nan'ın büyü yaptığını görmüş ve bazı temel bilgileri ondan öğrenmişti. Ama diğer her şeyi Verity'den öğrenmişti, iki büyük kız kardeşi de cadıydı ve küçük kız kardeşlerinin büyülerinde onlara yardım etmesine izin vermişlerdi. Daha güçlü büyüler yapmasına yardımcı olması için kendi kanını toplayıp Rune'a vermeye başlayan Verity'ydi.

Bu büyü gibi. *Truth Teller* bir Minora büyüsüydü ve bu nedenle Rune'un normal Mirage'larından daha gelişmişti. Yani kendi kanı yerine Verity'nin kanını kullanıyordu.

Verity şişelerden uzaklaşarak odanın ortasına, Rune'un masada oturduğu yere doğru ilerledi. Yanında bir büyü kitabı açık duruyordu. Sararmış sayfalarda kırmızı mürekkeple doğruyu söyleme büyüsünün sembolü yazılıydı. Rune'un şarap kadehini efsunlamak için kullandığı şey buydu.

"Erzağım için sonra endişelenirim," dedi Rune, hâlâ kandaki işareti çizerek. Tuzun tadı boğazını yakıyordu ve büyü'nün gürültüsü kulaklarında yankılanıyordu. "Bu gece Seraphine'i nerede tuttuklarını öğrenmeliyiz."

Büyü işareti tamamlandığı anda büyü Rune'un içinde bir dalga gibi kabardı. Ağzındaki tuzlu tadı yuttu ve kulaklarındaki uğultunun dinmesini bekledi.

Kan kuruyup büyü katılaştıkça Verity gözlüklerini burnuna doğru itti. Rune arkadaşının gözlerinin altındaki gölgeleri fark etmekten kendini alamadı. Muhtemelen geceleri geç saatlere kadar Kızıl Güve'ye yardım etmekten, sonra da biyoloji ödevini bitirmek için sabaha kadar uyumamaktan kaynaklanıyordu.

Verity başkentteki üniversitede burslu bir öğrenciydi.

Verity, "Haftalardır yeni bir bekleme yeri bulmaya çalışıyoruz ve elimizde hiçbir şey yok," dedi. "Size bu gece ne düşündürüyor?"

farklı olacak mı?"

"Öyle olması gerektiği için mi?" dedi Rune çaresizce.

Kendini masanın üzerine atan Verity büyü kitabının yanına oturdu ve lavanta parfümü Rune'un duyularını işgal etti. Bugünlerde çiçek kokuları modaydı ve Verity'nin kendine sürdüğü parfüm kız kardeşlerinin hediyesiydi.

"Vatanseverler ve cadı avcılarıyla dirsek teması bir yıl önce işe yaramıştı," dedi Verity. "Ama Kan Muhafızları daha akıllı hale geldi. Seraphine'i zamanında kurtarmak istiyorsak -Kızıl Güve cadı avcılarından bir adım önde olmak istiyorsa- daha iyi bir taktiğe ihtiyacımız olacak. Fikrimi daha fazla düşündün mü?"

"Kendini beğenmiş bir taliple evlenerek özgürlüğüme veda ettiğim film mi?"

Verity gözlerini devirdi. "Dramatik olma. Farkında olmadan cadıları kurtarmana yardım edecek biriyle stratejik olarak evlenerek *kendini yıpratmaya* veda ediyorsun." Kitabın ince sayfalarını gelişigüzel çevirmeye başladı, dalgınca büyülere göz gezdirdi. "Bu gece Charlotte Gong'u gördün mü? Boynundaki zincirde altın bir yüzük takıyordu."

"Yani?" dedi Rune, dibindeki kanlı büyü izi kuruduğu için büyülü bardağı yere bırakırken. Hiç kimse içeceğinin dibinde büyü izi olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmezdi. Özellikle de cadılardan nefret eden birinin evinde.

"Yani: nişanlandı. Elias Creed ile." Elias, Laila ve Noah'ın en büyük kardeşiydi. "Kamu Güvenliği Bakanlığı için çalışıyor. Onu senin talipler listenin başına koymuştum, hatırladın mı?"

"Yazık," dedi Rune, en ufak bir hayal kırıklığı belirtisi göstermeden. Tatlı bir mizacı olan ve bir keresinde ona cadı temizliğinin karnını ağrıttığını söyleyen Charlotte için mutluydu.

"Yazık gerçekten. Elias senin için mükemmel olurdu. Sıkıcı. Çok zeki değil. Değerli bir istihbarat kaynağına yakın. Yakında tüm iyi istihbarat kaynakları ele geçirilecek ve sen de seçeneksiz kalacaksın."

"Belki de bunun yerine evlenebilir ve elde ettiğiniz tüm bilgileri bana verebilirsiniz."

Verity küçük bir gülümseme verdi. "Yapabilseydim yapardım. Ama işe yarar kimse zavallı küçük sadaka vakasını istemiyor."

Bu ne yazık ki doğruydu.

Verity'nin annesi cadılardan öylesine nefret ediyordu ki, en büyük kızlarını Kan Muhafızları'na ihbar etmiş ve ölümlerine neden olmuştu. Bu yüzden Verity ailesiyle tüm bağlarını koparmış ve bunu yaparken de onların parasal desteğinden kendini mahrum bırakmıştı. Rune, insanlar bu konuyu açtığında Verity'nin buz gibi sessizleşmesinden, gözlerinin gök gürültüsü bulutları gibi kararmasından hikâyenin arkadaşının anlattığından daha da karanlık olduğundan şüpheleniyordu.

Verity'nin üniversitedeki konumu artık burslara bağlıydı. Burslar ancak en yüksek notları alırsa devam edebilirdi. Aksi takdirde, oda ve pansiyonu elinden alınacak ve sokağa atılacaktı.

Rune masadan kalkarak ek binanın penceresine gitti ve dışarı baktı. Büyükannesinin bahçe labirenti aşağıda uzanıyor, ağaran ay tarafından aydınlatılıyordu. Deniz uzakta siyah bir aynaydı.

Evlenmeye hazır hissetmiyordu. Mesele taliplerinden hiçbirine aşık olmamak değildi; Rune hiçbir zaman aşk beklememişti. Aslında, büyükannesinin yokluğunda Rune bazen kendini yarı canlı hissediyordu. Sanki kalbi göğsünde solmuş bir şeymiş gibi.

Rune artık aşkı yaşayabilecek durumda değildi ve aşka ihtiyacı da yoktu. İhtiyacı olan şey en stratejik seçimi yapmaktır.

Kendisini hayatının geri kalanı için birine bağlamanın *kesinliği* onu daha çok rahatsız ediyordu, özellikle de bu kişi onun gerçekte kim olduğunu asla bilemeyecekken.

Ama Verity haklı. Zamanı geldi.

Böyle bir planın en etkili olabilmesi için, bu kişinin Kan Muhafızları'nın sırlarını çok iyi bilen biri olması gerekirdi. Belki çok seçici davranıyordu ama Rune, Verity'nin kendisi için hazırladığı talipler listesine baktığında, en iyi bağlantılara sahip olanları düşündüğünde, daha iyisini yapabileceğinden şüpheleniyordu.

Daha iyisini yapması *gerektiğini*.

Sanki listesinde eksik bir isim varmış gibi.

"Noah Creed iyi bir seçim. Babasının onu bir sonraki İyi Komutan olması için yetiştirdiğini söylüyorlar. Ama o zeki biri," dedi Verity, hâlâ Rune'un masasındaki kitaptaki büyüleri gözden geçirerek. "Bartholomew Wentholt

daha iyi bir seçenек. O kadar da zeki değil ve annesi de ünlü bir cadı avcısı."

"Bart kendine takmış durumda," dedi Rune, hâlâ pencereden dışarı bakarak. "Evet, ama bu senin yararına olabilir. Seninle fazla ilgilenemez.

Her on dakikada bir yansımasını kontrol ediyorsa, geliş ve gidişler."

Rune içini çekti ve Verity'nin Rune'un haftalardır öğrenmeye çalıştığı iki büyüünün kitabını açtığı masaya doğru yürüdü: *Sürgü* ve *Kilit Açma*. Bunlar hücre kapılarını kilitlemek ve açmak içindi.

"Peki," dedi Rune yumruklarını kalçalarına bastırarak. "İşte planımız. Bart'a kur yapacağım. Onu odama davet edeceğim. Ona şarap ikram edeceğim." Şimdi *Doğruluk Tellalı* ile büyülenmiş olan kadehe baktı. "Eğer bana vereceği bilgi değerliyse, onu seçeceğim. Değilse, Noah ile tekrar deneyeceğim."

Eğer bir talip iyi bilgilere erişemiyorsa ya da bu bilgileri muhafaza edemiyorsa, zaman ayırmaya değmezdi.

Bir kapı sesi onları böldü. Sesle birlikte Rune'un kanı fırladı. Yatak odasının sahte duvarı bu odayı gizliyordu ve buraya geldiğinde her zaman duvarı kapatırdı; hizmetkârların onu büyükannesinin döküm odasında suçüstü yakalamasını istemezdi.

"Bayan Winters?" diye seslendi boğuk bir ses.

Rune dudaklarının arasından bir nefes verdi. Sadece Lizbeth'ti.

Nan'in tutuklanmasının ardından Wintersea Evi'nin tüm personeli gece vakti kaçtı, bilinen bir cadının evinde hizmet etmek istemiyorlardı. Ya da bir muhbirin evinde hizmet etmek istemiyorlardı. Muhtemelen ikisi de.

Sadece Lizbeth kalmıştı.

"Misafirleriniz geliyor."

"Teşekkür ederim. Hemen aşağıya geliyoruz."

Rune büyülü kadehi masadan kaldırdı. Kadehi Lizbeth için mutfığa bırakacak, o da kadehi şarapla dolduracak ve Rune'un çağrısını bekleyecekti. Bunu o kadar sık, o kadar çok taliple yapmışlardı ki artık ezberlemişlerdi.

Rune, Verity'nin omuz silktiğini görmek için ona baktı. "Noah ya da Bart, sanırım ikisi de sana istediğini verecektir. Sen bu gece kararını verirken Alex ve ben de Seraphine'i nerede tuttuklarını öğreneceğiz."

Masadan aşağı atladı.

Rune sahte duvardaki mandalı açtı ve iterek açtı. Verity'nin döküm odasından çıkmasını bekledi ve ardından dışarı çıktı.

"Dün Henry'yi beslerken düşünüyordum da..."

Henry bir örümcekti. *Taklitçi* bir örümcek, Verity ona hatırlatmaktan hoşlanırdı. Rune, Verity'nin yatakhanedeki odasının rafında kavanozlar içinde sakladığı örümcek koleksiyonunu hatırlayarak ürperdi. Üzerinde çalıştığı bir araştırma projesi içindi.

"Taklitçi örümceğin küçük memelileri avladığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Rune aslında hatırlamamayı tercih ediyordu. Örümceklerden nefret ederdi ve şimdi arkadaşının yatakhanesini en son ziyaret ettiği zamanı hatırlıyordu, Verity ona içinde şık, uzun bacaklı bir yaratık olan kocaman bir kavanoz uzatmıştı, yaratık kendi boyutunun iki katı büyüklüğünde tüylü bir yumruyla beslenirken Rune'a bakıyordu. Muhtemelen bir fareydi.

"Ağlarının çok daha büyük yiyecekleri yakalayıp tutabilecek kadar güçlü olması gerekiyor," diye devam etti Verity, Rune'un kıvranışına aldırmadan. "Zayıfmış gibi davranırlar ve çığlıkları kolay bir yemek arayan kemirgenleri çağırır. Ancak avcı bir kez taklit örümceğin ağına takıldığında, hızla av haline gelir. Ve bir kez yakalandıklarında, örümcek onları günler boyunca yavaş yavaş yer. Onları canlı canlı yer."

Verity dikkatle Rune'a baktı. "Taklitçi örümcek gibi ol."

Rune burnunu kırıştırdı. "Bu... iğrenç."

Ama kapıyı arkalarından kapatırken bu görüntü aklından çıkmadı.

★ ★ ★

"Elimde **olsa ASLA BİR YERE YÜRÜMEM**. Beni istediğim yere götürecek üç at arabası varken neden yürüyeyim?"

Bart Wentholt Rune'un aklını başından alıyordu. İkisi dans eden konuklarla dolu balo salonunun çevresinde dolaşırken Rune bir esnemeyi yuttu.

"En yenisiyle bir tur atmak için bana katılmalısın. Belki bu Pazar? Tabii ki öğleden sonra olmalı. Öğleden önce asla yataktan çıkmam."

Ne kadar uygun, diye düşündü Rune. *Sadece öğlenleri yatağa düşüyorum.*

Bart, yansımasının kendisine gülümsediği pencerelere doğru baktı. Rune, Verity'nin bakışlarını yakalayıp gözlerini devirmek istedi ama onu izleyen çok fazla kişi vardı. Birkaç metre ötede yarı meşgul bir şekilde sohbet eden Alex. Odanın diğer ucunda bir kızla dans etmekte olan Noah. Ve Verity'nin *Rune'un göz önünde bulundurması gereken kısa talimler* listesindeki diğer birkaç genç adam, Bart yanından ayrıldığı anda saldırmak için bekliyorlardı.

Rune bunun yerine bileğine bağladığı, ipeksi yüzeyi Winters'ın armasıyla işlenmiş buz mavisi kurdeleyle oynadı. Dans kurdelelerinin geri kalanını gecenin başında soran genç erkeklere vermişti bile. Rune bunu her zaman yaptığı gibi Alex için saklamıştı. Bu sadece şüpheli görünmeden birbirlerine bilgi aktarmanın bir yolu değil, aynı zamanda hoş bir soluklanmaydı.

"Annen evde olacak mı?" Rune bunun çok ileri gitmediğini umuyordu. "Onun cadı avı hikâyeleri çok hoşuma gidiyor. Yoksa Kan Muhafızları için yaptığı işler bugünlerde onu çok mu meşgul ediyor?"

"Oh, korkunç haberleri duymadın mı?" Bart hâlâ yansımasına bakıyordu. Rune onun bakır rengi saçlarını daha şık bir şekilde yana düşecek şekilde alnına doğru tarayışını izledi. Sanki aktarmak üzere olduğu haber onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi. "Geçen hafta onu onurlu bir şekilde terhis ettiler. Avladığı küçük canavarlardan biri bıçakla ayak bileğindeki tendonu kesmiş. Bir daha asla düz yürüyemeyecek."

Ne? "Bu korkunç!"

Korkunç derecede *uygunsuz*. Rune yüzünü buruşturdu. Bart'ı düşünmesinin tek nedeni annesinin bir cadı avcısı olmasıydı. Zihinsel olarak onu Verity'nin listesindeki bir numaralı sıradan sildi ve dikkatini ikinci sıradaki genç adama çevirdi: Noah Creed.

Kiralanan dörtlü tarafından çalınan şarkı sona erdiğinde, Noah'nın bakışları ona sabitlendi. Bileğinde kalan son kurdeleyle oynadı, bir sonraki şarkı için işaretledi ve Alex'in Charlotte Gong'la dans ettiği yere baktı, gerçekten de boynundaki zincire altın bir yüzük takmıştı.

İnsanlar düğün gününüzden önce parmağınıza alyans takmanın uğursuzluk getirdiğini düşünürdü. Bu yüzden kızlar nişan yüzüklerini göstermek için boyunlarına asarlardı.

Bakışları Charlotte'un yüzüğünden Alex'e kaydı.

Rune talip sorununa çözüm olarak Alex'i düşünmüştü elbette. Alex onun en eski arkadaşıydı ve kardeşi gibiydi. Aralarındaki ilişki romantik olmayabilirdi ama iyi evlilikler çok daha az şey üzerine kurulurdu.

Sorun Alex'in en stratejik seçim olmamasıydı. Eğer Rune'un ana hedefi düzenli ve değerli bir istihbarat kaynağına erişmekse, Alex'i seçmek pratik değildi. Topladığı her bilgiyi ona özgürce veriyordu.

Rune bakışlarını arkadaşından ayırıp Noah'ya dikti.

Kendini Bart'tan ayırırsa -ki şu anda kravatını düzeltmek için yansımasını kullanıyordu- bir sonraki dans başlamadan önce sakladığı kurdeleyi Noah'ya verebilirdi.

Görünüşe göre seçimimi yaptım, diye düşündü hayal kırıklığını yutkunarak.

Noah tamamen kabul edilebilir biriydi. İyi Komutan'ın oğluydu - tartışmasız Cumhuriyet'teki en güçlü adam. Kız kardeşi Laila ise bir cadı avcısıydı. Böylece, enstrümanların uğultusu sessizliğe gömülüp bu dansın sona erdiğini işaret ederken, Rune Bart'ı yansımasına bıraktı. Onun yanından ayrıldığını fark etmesi için bile birkaç dakika geçmesi gerekecekti.

Dansçılar pistten ayrılırken, balo salonunu geçerek Noah'ya doğru ilerledi ve Noah'nın yaklaşmasıyla yüzü aydınlandı.

Bileğindeki kurdeleyi çözen Rune gülümsemeye devam etti. Yorucu maskaralığına biraz daha devam etmeye hazırlanıyordu ki, biri yoluna çıktı ve onu hedefinden ayırdı.

"Citizen Winters."

Rune sesle birlikte durdu. Zihni bir itfaiye binasının zilleri gibi çınlayarak alarm verdi.

O sesi tanıyordu.

Gideon Sharpe.

Onun balo salonunda ne işi vardı?

Aniden adamın uzattığı çiçeği gördüğünde beyni tam kapanmak üzereydi, vücudunu savaşmaya ya da kaçmaya hazırlıyordu.

"Sana bir özür borçluyum."

Bir ne?

Avucu gülü kavradı, sapı parmaklarının arasındaki bir boşluktan aşağı sarkıyordu. Eğer daha mükemmel bir gül varsa, Rune onunla hiç karşılaşmamıştı. Kıpırmızı taç yaprakları merkezden spiral çizerek dışarı çıkıyor, çiçeklenmenin ortasında geriye doğru bükülüyordu.

"Daha önce düşüncesiz davrandım," dedi Gideon, elindekini ona uzatarak. "Ve kaba davrandım."

Herkesin gözünün üzerlerinde olduğunu bilen Rune gönülsüzce gülü aldı. Sapının dikenlerle dolu olmadığını, hatta canlı bile olmadığını gördü; yumuşak ve şeffaftı. Daha yakından baktığında, bir tür telin etrafına sıkıca sarılmış yeşim yeşili ipeği keşfetti. Taç yaprakları da kumaştandı. Birisi her birinin kenarlarını özenle dikmişti.

Rune'un bakışları Gideon'un gri takım elbisesinin önünü taradı. Bir giysi görüp de tasarımcısını çıkaramadığı nadir olurdu. Moda onun uzmanlık alanıydı. Ama bu tarz bir takım elbise ona tamamen yabancıydı. *Vintage mi?* diye merak etti, Gideon'un vücuduna ne kadar mükemmel oturduğunu görünce kendine rağmen etkilendi.

Üniformasız hali üniformalı halinden daha iri ve geniş görünüyordu.

"Bu gece yorucu bir cadı avından dönüyordum," diye açıkladı. "Bu bir mazeret değil ama yorgunluk beni asabi yaptı. Kendimde değildim."

Gözlerini onun yüzüne kaldırdı.

Bakışları çarpıştığında balo salonu sessizleşti. Işıklar, sesler ve konuklarının modası Rune'un aklına beklenmedik bir düşünce geldiğinde yok oldu.

Gideon Sharpe listemdeki kayıp isim.

Bu onu hem korkutuyor hem de cezbediyordu.

Ama gecelerini Kızıl Güve olarak geçirmek, Kan Muhafızlarını alt etmek ve cadıları idamdan kurtarmak başka bir şeydi; bu tür bir tehlike tanıdıktı. En ölümcül cadı avcısını baştan çıkarmak çok farklı bir şeydi: Kızıl Güve'yi öldürmekten başka bir şey istemeyen soğuk, acımasız bir asker.

Her zamankinden daha fazla rol yapmam gerekecekti.

Sürekli olarak gözünü boyamak Rune'un şimdiye kadarki en büyük mücadelesi olacaktı. Sürekli tehlike altında olacaktı.

Ama bu riske değer...

Çünkü Gideon Sharpe açık ara en taktiksel seçimdi. Eğer Gideon'la flört ediyor olsalardı, Rune'un tüm bilgilere yakın erişimi olacaktı.

Şimdi ve gelecekteki tüm cadıları kurtarmak için ihtiyacı olan bilgiler.

Boğazını temizledi. "Kusursuz bir zamanlaman var." On beş saniye sonra gelseydi, çoktan Noah'ın kollarında, kararını vermiş olurdu. "Özrünüzü memnuniyetle kabul ederim..." Bileğinden çözdüğü kurdeleyi kaldıran Rune, ona doğru uzattı. "... eğer benimle dans edersen?"

DOKUZ

GIDEON

Normalde GIDEON böyle partilerden uzak durmak için elinden geleni yapardı. Bu yüzden Rune kurdelesini aralarında havada tuttuğunda, onunla ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Aralarındaki boşlukta asılı durup ışığı yakaladığında, odadaki tüm konuklar sessizleşti, gözleri ev sahibesinin önünde beceriksizce duran ve Gideon'a buraya ait olmadığını hatırlatan beceriksiz aptala kaydı. Devrim nasıl da hem çok şeyi hem de hiçbir şeyi değiştirmişti.

Hâlâ bir terzinin fakir oğluydu. Giydiği modası geçmiş takım elbise bunu herkese ilan ediyordu. Gideon toprak zeminlerde oynayarak, sert kışlara dayanabilmek için sulandırılmış çorba içerek, değiştirecek parası olmadığı için giysilerinin daraldığını ve yıprandığını hissederek büyümüştü. Tüm bunlar şu anda ona aval aval bakan insanlar altın çerçeveli tabaklarda yemek yerken, artıklarını semiz köpeklerine yedirirken ve her sezon sonunda gardıroplarını emekliye ayırırken olmuştu.

Gideon çaresiz bir grup adamı sarayın fare istilasına uğramış mahzenlerinden geçirip tiranları yataklarında öldürürken, etrafındaki "devrimciler" ellerine silah almaya tenezzül etmemişlerdi. Ya da ellerini hiç kirlletmemişlerdi. Yeni Şafak arifesindeki çatışmalarda sevdiklerini kaybetmek yerine, bu aristoların çoğu sevdiklerini tasfiye edilmeleri için teslim etmiş, yıllarca Kardeş Kraliçelere sözde hizmet ettikten sonra Yeni Cumhuriyet'teki statülerini korumak için ailelerine ve arkadaşlarına ihanet etmişlerdi. Sanki siyaset onlar için ölüm kalım meselesi değil de, modası geçmiş elbiseleri en yeni trend neyse onunla değiştirmekten ibaretmiş gibi.

Gideon bu gece buradaki insanlarla omuz omuza olmaksızın atını bir karış çamurda, yokuş yukarı, kanlı bir kasırgada sürmeyi tercih ederdi.

Ve Rune Winters onların en kötüsüydü.

Bileğine dokunan sıcak parmaklar odadaki büyüü bozdu. Gideon yere bakınca ev sahibesinin bileğine mavi bir dans kurdelesini bağladığını gördü.

Kadının dokunduğu yer derisini kaşıdı ve kendini affettirme, kapıdan çıkıp gitme ve bir daha arkasına bakmama içgüdüleriyle savaştı. Gideon, Harrow'un raporunu düşünerek kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Rune'un kargo gemisinde bulunan döküm işaretini.

Güve için buradasınız ve onu ne kadar çabuk yakalarsanız, dünyayı son cadıdan temizlemek o kadar kolay olacaktır.

Gideon önündeki kızı inceledi. Bu o muydu?

Saçma görünüyordu. Yeni Cumhuriyet'in bu sevgilisi, hücrelerinin kilitlerini açıyor, geceleri mahkûmlarını alıp kaçıyor, sokaklarda Kan Muhafızları'nı katlediyordu. Yine de, son iki yıldır Güve'yi yakalayamamasının nedeni bu olabilirdi: çünkü Güve kendini göz önünde bu kadar ustaca gizlemişti.

Rune kurdeleyi bağlamayı bitirdiğinde ipek gülü kaldırdı ve şimdi başının arkasında yarı taç şeklinde örülmüş olan kızıl altın saçlarının arasına sıkıştırdı.

Son iki saatini onun için gül yapmakla geçirmiş, her yaprağı dikerken kendini biraz hasta hissetmişti. Güller her zaman acı dolu anıları geri getirirdi. Ama Harrow'un tavsiyesi -Rune'a kur yapmak- kafasında çınlamaya devam ediyordu ve annesi, babasının tartıştıktan sonra ona yaptığı ipek güllere asla karşı koyamazdı.

Tabii ki bu, Rahibe Kraliçeler annesinin aklını başından almadan

önceydi. "Ah canım. Beceriksiz ben! Her şeyi berbat ediyorum..."

Gideon aşağı baktığında Rune'un gülün sapıyla boğuştuğunu gördü

-Saçına takılmıştı. "İşte, izin ver

..."

Gideon altın telleri tel gövdeden ayırmaya çalışırken Rune ellerini indirdi. Artık o kadar yakın duruyorlardı ki kızın kokusu havayı dolduruyordu. Gideon başka bir kızı, başka bir kokuyu hatırlayarak kendini destekledi.

Ama Rune'un üzerinde hiç büyü kokusu yoktu. Tek koklayabildiği, açık pencereleden içeri giren tuzlu deniz havasıydı.

Bunun hiçbir anlamı yok.

Banyoda uzun süre kaldıktan sonra Cressida da sihir kokmuyordu.

Cressida.

Bu isim zihninde bir hırıltıya dönüşmüştü. Cressida hiç bu çatı altında yemek yemiş miydi? Tek bildiği, Cressida ve Rune'un arkadaş olabileceğiydi.

Boğazındaki mide bulandırıcı hissi yuttu, ipek çiçeği Rune'un saç örgüsünün içine dikkatlice soktu, ta ki rahat ve şık bir şekilde bir tarafa oturana kadar. Tıpkı annesinin, babasının ona yaptığı çiçekleri taktığı gibi.

Geri adım atamadan müzik başladı. Gideon başını kaldırıp baktığında dört bir yanının dansçı çiftleriyle çevrili olduğunu gördü.

Rune eldivenli elini uzatıp havaya kaldırırken gözleri parlıyordu. Bir adım daha yaklaşarak diğer elini onun omzuna yerleştirdi. "Hazır mısınız Kaptan Sharpe?"

Kadının yumuşak tutuşunun altında Gideon gerildi.

Ne yapıyorum ben?

Bu şarkıyı bilmiyordu, hangi dansa işaret ediyorsa onun adımlarını bile bilmiyordu.

Etrafında halihazırda hareket eden, melodiyle birlikte süzülüp dönerken birbirlerini yansıtan çiftlerin aksine Gideon bir heykel gibi donup kalırken, Rune kendini zarif bir şekilde dengede tutarak dans etmeye hazırды.

Kaşlarını kaldırdı, sanki "*Ne bekliyorsun?*" der gibiydi.

Boynu yakasının altında ısınmaya başladı. "Bayan Winters..."

Adamın sesini duymuş olmalıydı, çünkü ellerini hızla indirdi ve geri adım attı. "Oh. Sen... nasıl olduğunu bilmiyorsun."

Arkadaşlarının çoğu hâlâ onları izliyor, bazıları ellerinin arkasından mırıldanıyordu. Ona gülüyorlar mıydı?

Ona gülüyor muydu?

Yine başka bir kızı düşündü. Başka bir parti. Etrafta dolaştırıldığı ve aşağılandığı bir parti.

Gideon bu utancı söndürdüğünü sanıyordu. Ama şimdi kor gibi parlıyordu.

Harrow yanıyordu. Gideon'un Rune gibi bir kıza başarıyla kur yapma şansı yoktu. Daha yeni gelmişti ve şimdiden onu utandırmaya başlamıştı. Onun ne serveti ne de büyük bir mülkü olduğunu anladığında -devrimden sonra savaş ganimetlerini Alex'e vermişti- gülüşmelerine katılacaktı, eğer henüz katılmadıysa.

Bunu kurtarması gerekiyordu.

Harrow'un tavsiyesini hatırlayarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Eğer farklı türde bir partide olsaydık," dedi Rune'un kulağına yaklaşarak, "Ben size farklı bir cevap verebilir."

Başka bir anı sızarak zihnini bir kemanın hızlı tempolu melodisiyle doldurdu. Küçük kız kardeşini pamuklu geceliğiyle görebiliyordu, yatma vakti çoktan geçmiş olmasına rağmen hâlâ uyanıktı. Bulaşıkçılarla dans ederken mutfakların nemi saçlarının kıvrılmasına ve terli tenine yapışmasına neden oluyordu, pamuklu havluları bellerine sokmuşlardı. Fırınlardan yüzünden yanakları pembeleşen aşçı, saray çalışanları alkış tutup tepinirken ve kendileri de dansa katılmadan önce bir deri birayı elden ele dolaştırırken köşede durmuş kemanının üzerinde yayını sallıyordu.

Gideon için tatlı anılar nadirdi. Bu anı onu neredeyse gülümsetecekti.

Ama anılar solup etrafındaki odanın titrek ışıkları tekrar odaklandığında, Tessa'nın burada olmadığını hatırladı. Küçük kız kardeşini toprağın derinliklerine gömmüştü, bir daha asla dans edemeyeceği bir yere.

Bir cadı yüzünden.

Nerede olduğunu ve karşısında kimin durduğunu hatırlayarak -kılık değiştirmiş bir cadı olabilecek bir kız, ilgi odağı olmayı seven bir kız-, "Görünüşe göre misafirlerinizi rezil ettim. Acaba onlara tartışacak daha fazla şey vermeli miyiz?"

Rune yüzünü onunkine çevirdi, açıkça meraklanmıştı. "Aklında ne var?"

Seni yalnız yakalamak.

Tek başına, savunmasız olurdu.

"Bana evinizi özel olarak gezdirmek ister misiniz?" Bu ona sadece Rune'da değil, evinde de cadılıkla ilgili kanıt arama fırsatı verecekti.

Güzel ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Elbette. Teklif etmeliydim."

Kızın eli onunkinin içine kayd ve onu şaşırttı. Tahmin ettiğinden daha küçüktü, avucu onunkinin neredeyse yarısı kadardı.

"Benimle gel."

Gideon onun kendilerini mırıldanan konukların arasından geçirmesine, dedikodularını pervaneler gibi dağıtmasına izin verdi. Bu kadar küçük bir şey için, onu odanın diğer tarafındaki büyük merdivene götürürken tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. Elini bırakarak yukarı doğru çıkmaya başladı ve onları gürültülü balo salonundan dışarı çıkardı.

Aşağıdan tanıdık bir ses seslendiğinde onun arkasındaki basamakları yarıya kadar çıkmıştı.

"Gideon?"

Bir eli korkulukta olan Gideon dondu kaldı, sonra döndüğünde kardeşinin merdivenin dibinde durduğunu gördü. Alex takım elbisesinin ceketini odanın içinde bir yere atmış, bembeyaz gömleğinin üzerine kahverengi jartiyerini geçirmişti. Gözleri merdivenlerin tepesindeki Rune'a kayd, sonra aralarında duran Gideon'a, sonra da Gideon'un bileğine bağlanmış soluk mavi kurdeleye kayd.

"Burada ne yapıyorsun?" Alex talep etti. "Partilerden nefret edersin."

"Bütün partiler değil," dedi Gideon, kız kardeşiyle birlikte gece yarısından sonra saray mutfaklarında katıldıkları partileri düşünerek.

"Bu tür, sen yapıyorsun. Yani burada avlanıyorsun."

"Beni Rune davet etti," dedi Gideon, biraz savunmacı bir tavırla.

"Hiç şüphesiz." Alex'in gözleri Rune'a dikildi. Ona, "Şimdi dansımı talep etmek istiyorum," dedi.

Gideon arkasına dönüp baktığında Rune'un gözlerinin kurşunlarla dolu olduğunu ve hepsinin Alex'e yöneldiğini gördü.

Tatlı merhamet. Neyin içine girmişti?

Rune'un Alex'le dans etmek istemediği açıktı. Ve eğer o gerçekten Güve'yse, Gideon kardeşinin onun yakınında olmasını istemiyordu.

"Bana malikâneyi gezdireceğine dair söz verdi bile," dedi.

"Seni gezdireceğim," dedi Alex, basamakları çıkarken. "Rune ile dans ettikten sonra."

Kardeşi ona bakmıyordu bile; buz gibi bakışları Rune'unkilere kilitlenmişti.

Bu, ortasında olmak isteyeceği bir savaş değildi. Ama Gideon Rune'u onun sevgisi için gerçekten yarıştığına ikna etmeyi umuyorsa, iddiasını ortaya koyması gerekiyordu. Bunu yapması kardeşiyle arasını açacaktı ve zaten aralarındaki bağda yıllar önce açılmış ve o zamandan beri giderek genişleyen büyük bir çatlak vardı.

Rune'un kargo gemisindeki döküm imzalarını düşündü.

Tessa'yı koruyamadım, diye düşündü Alex'i izlerken. Ama seni hâlâ koruyabilirim.

Tam kardeşinin sözünü kesecekti ki Rune aralarına girdi. Alex onun altındaki merdivende durmuş, ona bakıyordu.

"şarkı çoktan bitti, Alex. Bir dahaki sefere kadar bekleme gerekecek."

Adam onunla tartışamadan Rune döndü ve iki kardeşi geride bıraktı, pas rengi elbisesi giderken parıldıyordu. Merdivenlerin başında omzunun üzerinden baktı, gözleri gaz ışığında parlıyordu. Orası daha karanlıktı ve gölgeler kenarlarını keskinleştiriyordu.

"Geliyor musun, Gideon?"

Durakladı ve Alex'e özür dileyen bir bakış fırlattı.

Bunu senin için yapıyorum.

Ama kardeşi yaralı görünmüyordu. Endişeli görünüyordu.

Alex'in tam olarak kim için, Rune için mi yoksa Gideon için mi endişelendiğini çözmek zordu. Ve bunu çözmek için zamanı da yoktu. Dikkatini elindeki göreve -Kızıl Güve'nin maskesini düşürmeye- odaklayan Gideon hızla Rune'a y e t i ř t i . Birlikte partiyi ve Alex'i geride bıraktılar.

ON

RUNE

RUNE'UN PARMAKLARININ UCU SIKINTIYLA KIRILDI.

Evet, Alex onu kardeşinden uzak durması konusunda uyarmıştı. Evet, Rune onun uyarısını açıkça göz ardı etmişti. Ama ondan bir azar beklemişti, doğrudan bir sabotaj girişimi değil.

Gideon'un gönlünü kazanır kazanmaz onun işine burnunu sokmasını engellemesi gerekecekti.

Bunu nasıl yapacağım?

Bu gece partiden Bart ya da Noah'la birlikte ayrılmayı umuyordu. Gideon çok farklı türde bir talipti. Yaşamak için cadı avlamakla kalmıyor, Rune'un da cadı olduğundan şüpheleniyordu. Bu gece burada olmasının nedeni bile bu olabilirdi.

Onun kalbindeki değişimi merak ediyordu - opera locasındaki siniri gerçekten yorgunluktan mı kaynaklanıyordu? Yoksa Rune hakkında kendisinin araştırması gereken bir şey mi ortaya çıkmıştı?

Ona güvenemiyordu.

Rune, Verity'nin taklitçi örümceği Henry'yi düşündü, ağındaki avcılarını yakalamak için zayıfmış gibi davranıyordu.

Verity haklı. Henry gibi olması gerekiyordu.

Rune en büyük avcısını evinin kalbine davet etmişti. Şimdi onu burada tuzığa düşürmeliydi ki daha önce pek çoğunu bitirdiği gibi işini bitirebilsin: büyülediği kadehten ona şarap içirerek. *Doğruyu Söyleyen*, zorlandığını fark etmeden onu doğruyu söylemeye zorlayacaktı.

Gideon Sharpe'ın uzun bacaklı adımları Rune'a yetiştiğinde balo salonundaki sahneyi hatırladı. Alex bu kadar usta bir dansçı olduğu halde onun dans etmeyi bilmemesi onu şaşırtmıştı.

Ama bunu ona ben öğrettim, diye düşündü Rune. Belli ki Gideon'a kimse öğretmemişti.

Dans etmeyi bilmediğini bilseydi onu dansa kaldırmazdı. Tüm arkadaşlarının önünde onu bu şekilde küçük düşürmek onu kazanmasına yetmeyecekti. Omuzlarındaki sert çizgiden ve yanındaki adımlarındaki sertlikten, gardının hâlâ yerinde olduğunu anlayabiliyordu.

Eğer onu tuzığa düşürecekse, önce onu rahatlatması gerekiyordu.

"Misafirlerim adına özür dilerim. Burada bir yenisiniz, bunu biliyor olmalısınız. Gözlerini dikip bakmaktan kendilerini alamadılar."

Suluk mavi yer karolarından salonu kaplayan beyaz mermer sütunlara kadar her şeyi gözünün önüne getirerek çevrelerini taradı. "Bu benim soylu olmadığımı söylemenin güzel bir yolu mu?"

"Hiç de değil!" Zoraki bir kahkaha atarak kendi kişiliğine büründü. "Takım elbisene bir bak."

"Babamındı," dedi savunmaya geçerek.

Rune'un adımları yavaşladı. *Onunla dalga geçtiğimi sanıyor.*

Bunu nasıl bu kadar kötü beceriyordu?

"Bekle..." Ne söylediğini fark ederek kaşlarını çattı. "Bu babanın takım elbisesi miydi, yoksa baban mı yaptı?"

"İkisi de."

Rune yürümeyi tamamen bıraktı. Gideon birkaç metre ilerideydi. Onun artık yanında olmadığını fark edince, yüzünü ona döndü.

"Gideon. Sharpe Duet tarafından yapılmış eski bir takım elbise giyiyorsun ve misafirlerimin senin soyağacına güldüğünü mü düşünüyorsun?"

Başını eğdi. "Evet?"

Ona baktı. *Gerçekten bilmiyor.*

Nan ve arkadaşları Sharpe Duet'in ürettiği hiçbir şeye sahip değillerdi ama bunu denemedikleri için yapmamışlardı. Rune şimdiye kadar onların giysilerinden birini bile yakından görmemişti.

"Bir koleksiyoncu sadece bu ceket için on binlerce dolar öder," dedi ona. "Çünkü çok nadir bulunur."

"Çünkü ailem öldü, demek istiyorsun."

Rune yüzünü buruşturdu. Teknik olarak evet. Artık daha fazla giysi yapacak kadar hayatta olmamaları, şu anda var olanların değerini artırıyordu. Ama Sharpe'ların tasarımları ölmeden *önce* nadir bulunuyordu. Kardeş Kraliçeler onları işe aldıktan sonra Sun ve Levi Sharpe sadece Roseblood'lar için terzilik yapmış, böylece çok az orijinal kıyafet üretilmişti.

Eminim bunu biliyordu?

"Demek istediğim, eğer konuklarım size bakıyorsa, bunun nedeni sizin yaşayan bir efsane olan Gideon Sharpe olmanızdır. Hayatını riske atarak devrimcileri saraya sokan ve iki cadı kraliçeyi tek başına öldüren bir kahraman."

Sesindeki hayranlığı taklit etmedi. Rune yaptığı şey için onu küçümsüyor olabilirdi ama bu cesaretinden etkilenmediği anlamına gelmiyordu.

"Size bakıyorlar çünkü siz de onlarla aynı partidesiniz. Davetleri kabul etmenizle tanınan biri değilsiniz."

"Temel görgü kurallarından yoksunum demek istiyorsun." Anlamış gibi başını salladı. "Yine de bunun soydan yoksun olmaktan ne farkı var anlamıyorum."

Biraz hırladı. Kasıtlı olarak yanlış anlıyor gibi görünüyordu. Onu.

Gideon onu şaşırtarak gülümsedi. Eğer yüzündeki hafif seğirmeye Ağzının kenarında bir gülümseme.

Benimle dalga mı geçiyor?

Öfkeli bir sıcaklık boynundan yukarı fırladı. Bunca zamandır *benimle alay mı ediyordu?*

Onun kızardığını gören Gideon'un ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve birkaç saniye öyle kaldı.

Rune odaklanmaya çalışarak başka tarafa baktı. *Planı hatırla. Onu içeri çek.*

"Eğer partilerime daha fazla katılsaydın," dedi, ona katılmak için ilerlemeye devam ederek, "bir kız sana teklif ettiğinde herhangi bir şarkıda nasıl dans edeceğini bilmeni sağlayabilirdim."

"Bana ders vermeyi mi teklif ediyorsun?" Bu soru onu hazırlıksız yakaladı.

Öyle miyim?

Rune kardeşine öğretmişti. Alex hevesli bir öğrenciydi, onun yönlendirmesine izin vermekten mutluydu. Gideon'un kendisini böyle bir şeye maruz bırakacağından şüpheliydi.

"I ..."

"Senin gibi bir kızın vaktini değerlendirecek daha iyi şeyleri vardır herhalde."

Yapmadı. Kasvetli sosyal görüşmelerle dolu olan gün boyunca değil: piknikler, öğle yemekleri ve at arabası gezintileri, hepsi de arkadaşlarından ıslak bir havludan su damlaları gibi dedikodu çekebilmek için, umutsuzca bir cadıyı daha kurtarmasına yardımcı olabileceğini umuyordu.

Ama pek ilgilenmişe benzemiyordu.

"Saptırmak zorunda değilsin," dedi. "Sadece benimle dans etmek istemediğini söyleyebilirsin."

Ona doğru sertçe baktı. "Bu değil..."

Bu sefer yürümeyi bıraktı. Rune onunla yüzleşmek için döndüğünde çenesinin sıkıldığını gördü. Eliyle çenesini ovuşturdu.

"Bir karşı teklifim var: *gerçek* bir partide bana eşlik edebilirsin." Balo salonuna doğru bir bakış attı. "Balo elbiseleri olmayacak. Kiralık müzisyenler olmayacak. Saçma sapan adımlarla şarkılar olmayacak..."

Koridordaki gaz lambalarının titrek ışığında Rune'u inceleyerek sözlerini tamamladı. Kendini hatırlayarak başını salladı. "Senin gibi bir kız, itibarsız yerlerde ayak takımıyla dans ederken ölü bulunmaz."

Aslında bu fikir onu

heyecanlandırmıştı. Gerçi kesinlikle

heyecanlandırmamalıydı.

"Yakalanacağımı kim söyledi? Tarihi söyle, orada olacağım."

Alnındaki çatık kaşlar daha da derinleşti. "Dikkatli olun Bayan Winters, yoksa blöfünüzü görebilirim."

"Blöf yaptığımdan bu kadar emin misin?"

Yine ağzı seğirdi. Sanki gülümsemek istiyormuş

gibi. Zafer kazanmış gibi hissetti.

Rune konuyu kapattı ve onu bir başka büyük merdivenden, iki çift kapının evin en büyük ikinci odasına açıldığı üçüncü kata çıkardı.

"Burası Alex'in en sevdiği oda."

Gideon onu, bayat çay ve eski kitapların hafif kokusunu taşıyan karanlık boşluğa kadar takip etti. Ö n l e r i n d e , pencereler pencereden

zeminden üç kat yukarıdaki tavana kadar uzanıyordu. Camlar Nan'ın bahçelerine ve onun ötesinde denize inen kayalıklara bakıyordu. Uzaktaki suda ayın yansıması, dalgaların arasında gidip gelen beyaz bir mum aleviydi.

Rune odayı aydınlatan gaz lambalarını yaktı ve Gideon'un kitaplarla kaplı raflardan oluşan duvarları, ikinci ve üçüncü kattaki balkonları, hepsinin tepesine kadar yükselen döner merdiveni seyrederek yavaş bir daire çizmesini izledi.

"Burada hiç büyü kitabı var mı?"
diye sordu. Rune'un kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Yeni Şafak'tan sonra İyi Kumandan büyücülük için kullanılan tüm nesneleri kaçak mal ilan etti. Bir vatandaşın elinde büyü kitabı bulunması, onu cadılara sempati duymakla suçlamak için yeterliydi.

"Bakmakta özgürsünüz," dedi paniğini bir gülümsemenin ardına gizleyerek. Tüm büyü kitaplarını döküm odasına saklamıştı. "Seni durdurmayacağım."

Gideon daha fazlasını söyleyecek gibiydi ki pencerenin yanındaki büyük bir silüet gözüne çarptı.

"Bu ... mı?"

Kuyruklu bir piyanoydu. Alex'in artık kendi piyanosu vardı ama yine de bunu tercih ediyordu. Sık sık bütün gününü burada, üzerinde çalışarak geçirirdi.

"Alex'in burada bu kadar çok zaman geçirmesine şaşmamalı."

Alex on bir yaşından beri neredeyse her gün piyano çalmak için Wintersea Evi'ne geliyordu. Rune derslerinden *nefret ediyordu*, pratik yapmaktan nefret ediyordu, o siyah beyaz tuşları görmekten bile nefret ediyordu. Ama Nan onun bırakmasına izin vermeyi reddetti. Alex piyano çalmak için yanıp tutuşmakla kalmıyor, bu işte gerçekten de iyiydi. Ailesinin ona ders verecek parasının olmaması utanç vericiydi. Bu yüzden Rune, Alex'e kendi dersini vermesi için öğretmenine şantaj yaptı ve Nan bunu öğrendiğinde aradan aylar geçmişti bile.

Gideon enstrümana doğru yürüdü, etrafında dolaştıktan sonra bankın diğer tarafında, tuşların karşısında durdu.

"Oynuyor musun?" diye sordu.

"Hiç de değil." Tek bir fildişi tuşa bastı. Mi notası odanın içinde pürüzsüz ve net bir şekilde çınladı. "Kardeşim müzikle uğraşan biridir."

Rune başını salladı. Kimse Alex kadar güzel çalamazdı. Nan bile onun ham yeteneği karşısında büyülenerek sonunda ona dönmüştü.

"Kraliyet Konservatuarı'ndan kabul mektubu geldiği gün, bunu ailemizden sakladı." Gideon bu kez başka bir tuşa bastı.

-Ve nota piyanonun kalbinin derinliklerinden mırıldandı. Rune kaşlarını çattı. Alex bunu ona hiç söylememişti. "Neden?"

"Ailemiz bırakın bu tür bir harcı, kirayı bile zar zor karşılayabiliyordu. Onların utanmasını istemiyordu."

Alex Rune'a gelseydi, Nan'ı ona borç para vermeye ikna ederdi ya da kendisi ödemenin bir yolunu bulurdu. Kraliyet Konservatuarı anakarada prestijli bir okuldu. Müzik programları o kadar rekabetçiydi ki, okul her yıl sadece bir avuç öğrenci kabul ediyordu.

Ama Alex konservatuarda okumuştı. En azından birkaç yıl. Devrim gerçekleştiğinde programdan ayrıldı ve bir daha geri dönmedi.

Merakla, Gideon'un arkasında durduğu bankın yanına oturdu. "Ailen okul harcını ödeyemediyse, parayı nereden buldu?"

Gideon bir sonraki tuşa, orta Do'ya bastı ve klavye boyunca ilerleyerek Rune'a yaklaştı. Seçtiği notaların ilerleyişi minör bir üçlü oluşturdu ve melankolik bir ses ortaya çıktı. Rune'un göğsünde hissettiği bir hüzündü bu.

"Şansımız yaver gitti." Sesi bu kelime üzerine sertleşti: *Şans*. "Annemle babamın modası aristokrasinin dikkatini çekmeye başladı."

Başka bir tuş; başka bir kederli nota. Bu seferki Rune'a o kadar yakındı ki çalmak için uzandığında kolu Rune'un çıplak omzuna değdi.

"En büyük cadı kraliçeler, Analise ve Elowyn, annemin tasarımlarından o kadar etkilendiler ki, onları kendileri için istediler."

Gideon doğrudan Rune'un arkasına geçti ve gölgesi Rune'un sırtına yayıldı. Bu hareket karşısında irkilen Rune donakaldı, nabızı hızla atmaya başladı. Gideon bir eli hâlâ solundaki tuşun üzerindeyken, boştaki eliyle Rune'un etrafına uzandı ve sağındaki tuşlara bastırdı -F, sonra F-sharp- onu içine hapsetti.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir santimden fazla boşluk olamazdı. şimdi aralarında. Rune'un hisleri, taklitçi örümceğin kendisinden çok daha büyük olan avını hiç hafife alıp almadığını ve bazen onun yerine kendi ağına takılıp takılmadığını merak etmesiyle daha da arttı.

Eğer bu karşılaşmadan yara almadan kurtulursa, Verity'ye soracaktı.

Gideon'un sesi kulağının dibindeydi. Konuştuğunda nefesi kızın yanağına çarptı. "Analise anneme kraliyet terzisi olarak bir iş teklif etti, babam ve ben de yardımcı olduk. Yıllık maaş Alex'i okula göndermek için fazlasıyla yeterliydi."

Rune yutkunarak, "Ailenin sarayda yaşamaya başladığı zaman mı?" diye sorarken sesini hafif tuttu.

"Alex hariç hepimiz, evet." Uzun bir süre sessiz kaldı. Nefesinin altından şöyle dedi: "Geri kalanımızın kaçamadığı şeyden o kaçtı."

Bu ne anlama geliyor?

Alex ailesi hakkında nadiren konuşurdu. Rune'un bildiklerini başkalarının dedikodularından öğrenmişti: Devrimden kısa bir süre önce korkunç bir hastalık küçük kız kardeşinin hayatını çalmıştı. Çok geçmeden anne ve babası talihsiz bir yüzme kazasında boğularak onu ve Gideon'u öksüz bırakmıştı.

Ama hikayenin birkaç parçası eksikti. Her şey kraliçelerin Sharpe'ları işe almasıyla başladı. Ortalarda bir yerde, ailelerinden üç kişi öldü. Ve sonunda, Gideon ve Alex üç kraliçeyi de uykularında öldürmüştü.

Bu şeyleri birbirine bağlayan nedir?

Rune en genç kraliçe Cressida ile sadece bir kez, mevsimlik partilerinden birinde tanışmıştı. Cadı kraliçe Rune'a zarif bir kuğuyu hatırlatmıştı, dengeli ve mesafeli. Porselen gibi bir teni, masmavi gözleri ve fildişi gibi saçları vardı. Kız kardeşlerine katılmak için süzülmeden önce Rune ile sadece yarım düzine kelime konuşmuştu.

Cressida utangaçlığıyla ün salmıştı ve yazlık evi olan Thornwood Hall'dan nadiren ayrılırdı. Bazı insanlar bunu gurura bağlıyor, Cressida'nın kendini herkesten daha iyi gördüğünü söylüyordu.

Rune o zaman onun *bir kraliçe olduğunu* düşünmüştü. *O bizden daha iyi.*

Rune'un şimdi hatırladığı en kötü dedikodulardan biri Cressida'nın alt tabakadan sevgilisi hakkındaydı. Sanki cilveleşmelerinden utanıyormuş gibi onu hiçbir zaman halka açık toplantılara ya da gösterilere getirmezdi. Rune partilerde bunun fısıldandığını duyardı ama bırakın neye benzediğini, genç adamın adını bile çok az kişi bilirdi. Dolayısıyla bu, kızın kuyusunu kazmak için uydurulmuş bir yalan olabilirdi.

Ve Şimdi, Cressida ve kız kardeşlerinin konseylerindeki cadılarla birlikte öldürülmesinden iki yıl sonra, o devrimcileri saraya sokan ocuk Rune'un tam arkasında, nefesi saçlarında, parmakları piyanosunun tuŐlarında duruyordu.

Onları neden öldürdünüz? diye sormak istedi. Neden bizden nefret ediyorsun?

Ama Rune cevabı zaten biliyordu. Gideon da diğer herkes gibi aynı sebepten cadılardan nefret ediyordu. Rune kendi toplumunun nefretini çok iyi biliyordu. Bunu gizlemiyorlardı.

Biz onlar için haŐaratız, demişti Nan ona devrimden hemen önce, işler çoktan tersine dönmüŐken. Kraliçeler öldürülmeden önce bile isyanlar sokaklara taŐmıŐtı. Cadılar evlerinden sürüklendi ve dövüldü -ya da daha kötüsü. Roseblood kardeşler suçluları köpekler gibi yere sermek için ordularını gönderdi ama bu sadece işleri daha da kötüleŐtirdi. *Bizi doğal ve iyi olanın kirlenmesi olarak görüyorlar. Bymzden hastalıktan korktukları gibi korkuyorlar.*

Kraliçelere hiçbir zaman düzgün bir cenaze töreni yapılmadı ve bugüne kadar kimse cesetlerin nerede yattığını bilmiyordu. İnsanların farklı teorileri vardı elbette: bir çukurda yakılmışlar, denize atılmışlar ya da dirilmelerini önlemek için parçalara ayrılmışlardı.

Kimse kesin olarak bilmiyordu.

Onların ölümünden ve Yeni Cumhuriyet'in doĐuŐundan bu yana, İyi Kumandan ele geçirdiği her cadıyı kaynağından arındırarak büyüsünü yok ediyordu: onları hayvanlar gibi bileklerinden asıyor, boğazlarını kesiyor ve vücutlarındaki her damla kan akana kadar asılı bırakıyordu.

Rune rperdi.

Gideon cevap verircesine ellerini piyano tuŐlarından çekti ve geri çekildi. Onun yokluğu, omuzlarından kayan çok ağır bir palto gibiydi ve nefes almasına izin veriyordu. Akkor lambanın aydınlattığı duvarları dolduran binlerce kitap sırtına doğru döndü.

"Etrafa bakmamın bir sakıncası var mı?"

Aralarındaki mesafenin azalmasıyla rahatlayan kadın elini salladı. "Devam edin."

Eğer sarayda yaşadıysa, cadılar arasında yaşamıştı, bu da onun türünün işaretlerini nasıl fark edeceğini bildiği anlamına geliyordu. Büyü kitapları bariz bir ipucuydu ama kütüphanede hiç yoktu. Büyü izleri de başka bir ipucuydu ama iz bırakacak kadar yakın zamanda yapılan tek büyü Nan'ın büyü odasında, Rune'un Lizbeth'e verdiği fincanı büyülediği yerdeydi.

Bulacak bir şey yok, diye düşündü cadı avcısını izlerken.

Belki de kupayı şimdi kullanmalıydı. Gideon rahat görünüyordu ve Kan Muhafızları'nın Seraphine'i nerede tuttuğunu ne kadar çabuk öğrenirse, kadını onlar nakletmeden önce o kadar çabuk kurtarabilirdi.

Birkaç dakika onu izledikten sonra, "Okumak çok sıkıcı olabiliyor, öyle değil mi? Bazen tüm bu kitaplara bakmak bile beni yoruyor."

O sırada opera ve tiyatro koleksiyonunu incelemekte olan Gideon ya onu duymamıştı ya da görmezden geliyordu. Yıpranmış sırtların üzerindeki başlıkları takip ederken ışık parmaklarını aydınlatıyordu. Rune'un en sevdiği oyuna geldiğinde - tehlikedeki aristokratları kurtarmak için kendi hayatını riske atan gizemli bir kahraman hakkında - Gideon kitabı raftan indirdi ve ilk sayfasına kadar açtı.

Rune çenesini sıktı ve onun bunu seçmesine sinirlendi. Sevdiği bir şeyi onun ellerinde tutmasını istemiyordu. Bu eller cadıları kıyafetlerinden soyamak için kullandığı ellerle aynıydı. Onlarda yara izi aramak için. Onları arındırmak için.

"Okumaktan nefret eden bir kıza göre çok fazla kitabınız var."

"Onlar büyükannemindi. Büyükannem kitaplara takıntılıydı." Rune parmak uçlarını piyano sırasına vurdu, ona kitabı yerine koymasını ve bir daha asla dokunmamasını söylemek için kaşınıyordu. Ona kadar saydı, sabrını kaybetti ve onun yerine, "Bir cadının yatak odasını görmek ister misiniz, Yurttaş Sharpe?" dedi.

Onu rahatlatmak için kitabı kapattı ve rafa geri koydu. Yüzünü ona döndüğünde gözleri derin kuyulardaydı.

"Başka bir şey istemiyorum, Bayan Winters."

Banktan kalkan Rune, Lizbeth'e planının son bölümünü uygulamaya hazır olduğunu bildirmek için zili çekti.

ON BİR

RUNE

YATAK ODASINDA lambalar çoktan yanmıştı. Alevleri loş bir şekilde yanıyordu, sanki oda sabırla hanımını bekliyormuş gibi.

Rune, tanımadığı bir bölgeye adım atan bir kurt gibi görünen Gideon'a döndü: temkinli, mesafeli, ilk tehlike işaretinde dişlerini göstermeye hazır.

Sert bakışları odayı taradı, lavanta rengi duvarları ve camdan yapılmış tavanı inceledi. Sayvanlı yatak dışında sadece birkaç mobilya vardı, hepsi de zevkli ve abartısızdı. Tam da Rune'un -gerçek Rune'un- sevdiği şeyler.

Pencerelerden içeri esen deniz meltemi Gideon'un saçlarını karıştırdı. "Burası senin yatak odan."

Ellerini önünde kavuşturdu. "Bu doğru."

Burası onun en sevdiği yerdı. *En güvenli* yeri ydi. Ve tehlikeli bir düşmanı doğrudan buraya davet etmişti.

"Bir cadiya ait olduğunu söylemiştin." Yavaşça ona doğru yürüdü, bakışları onu olduğu yerde sabitledi.

"Büyükanneme aitti, evet." Gideon durdu.

Bu kadar kolay olacağını düşünmüş müydün?

Kaşlarını çatarak ona baktı. Bu oyunda pek iyi değildi.

Ani ayak sesleri, Lizbeth'in durduğu kapı aralığına doğru dönmelerine neden oldu. Elinde tuttuğu tepside iki fincan ve bir sürahi kırmızı şarap vardı. "İçecekleriniz, Bayan Winters."

Rune başıyla teşekkür etti.

Bu maskaralıkta kendi rolünü onlarca kez oynamış olan Lizbeth, tepsiyi aşk koltuğunun önündeki alçak masaya getirdi. "Size bir telgraf geldi. İçkilerinizin yanına bırakıyorum."

Telgraf mı? Önemli birinden gelmiş olmalı, yoksa Lizbeth yarına kadar beklerdi.

"Oh, ve ..." Kapıda durakladı. "Verity seni arıyordu." "Ona nerede olduğumu söyleyebilirsin. Ve yakında partiye döneceğimi."

Rune, aşk koltuğunun pelüş minderlerine gömülmeden önce Lizbeth'in gitmesini bekledi. Sürahiye kaldırarak iki fincana da şarap doldurdu. Daha önce büyülediği kadeh parmak uçlarının altında vızıldadı. Gideon yanına oturduğunda, kadehi ona uzattı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

Rune'un uzattığı eli aralarında kaldı ve şarabı uzattı. "Mutlaka denemelisin." Gülümsemeye zorladı. "Bu benim vintage koleksiyonumdan. Bu şişe ta kıtanın Umbria dağlarından geldi. Lizbeth bizim için açtı. Al bakalım." Ona doğru bastırdı.

Gideon hala almadı. "Ben içki içmem."

Ne oldu? Sırtında boncuk boncuk soğuk terler birikti.

Alex bu önemli gerçekten neden hiç bahsetmemişti?

Yutkundu, fincan aralarında sallanıyordu. "Emin misin?" "Çok eminim."

Rune'un zihni garip bir şekilde bulanıklaştı. Bu hep böyle olmuştu: Bir talip seç, onu partiden uzaklaştır, sonra da ona doğruyu söyleyen şarap içir. Bazen istediği bilgiyi alır, bazen alamazdı ama bu asla onu reddettikleri için olmazdı.

"Lütfen," dedi Gideon, onu incelerken gözleri kısılmıştı. "Benim yüzümden çekimser kalmayın."

İçmeyeceğim. Bir yudum onu rahatlatacak ve yeni bir yola girmeden önce yeniden değerlendirmesine yardımcı olacaktı. Büyülü fincanı bırakıp diğerine uzandı.

"Bunda bir sorun mu var?" Rune kapana kısılmış bir tavşan gibi donakaldı. "Ne-ne?"

"Bana teklif ettiğin şarap. Reddettikten sonra onu bırakıp diğerini aldın."

Ateş et.

"Öyle mi yaptım?"

Ateş et. Ateş et. Ateş et.

Kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı, eli Rune'un arkasındaki pürüzsüz maun iskeleti kavradı. "Beni uyuşturmaya çalışmıyorsun, değil mi?" Ağzı sanki flört ediyormuş gibi kıvrıldı. Ama gözleri karanlıktı ve bakışları tehlikeliydi.

O biliyor.

Alex bu akşam ona ne söylemişti? Gideon'un huzurunda büyü yapmaya kalkarsa, Gideon'un üzerindeki büyü'nün kokusunu alacağını.

Rune panik yapmamaya çalıştı. Her cadının büyü'sü farklı kokardı. Rune sadece küçük büyüler ve illüzyonlar -zayıf büyüler- yapabiliyordu, bu da büyü'sünün kokusunun fark edilmesini zorlaştırıyordu. Aslında, Rune'un büyü'sünün kokusunu tanıyan tek kişi Verity'ydı. Devrimden birkaç ay sonra, Rune bir baloya katılmadan önce ilk illüzyonunu yapmıştı. O zamanlar Rune'u tanımayan Verity'nin büyü'nün kokusunu aldığı anda onu ihbar etmesi gerekirdi. Bunun yerine Rune'u bir kenara çekti ve daha dikkatli olmasını söyledi.

O zamandan beri arkadaşlıklar.

Gideon benden şüphelense bile elinde kanıt yok.

Elindeki fincanı yere bıraktı ve büyü'lü olanı kaldırdı. Dibini iki eliyle kavrayarak -oraya çizilmiş büyü işaretini saklayarak- onunla göz göze geldi, fincanı dudaklarına bastırdı ve uzun bir yudum aldı.

"Uyuşturulmuşsa," dedi hava almak için ayağa kalkarken, "birkaç dakika içinde öğrenirsiniz."

Cılalı ahşabı tutmayı bırakarak dirseğini büktü ve şakağını yumruğuna yasladı. "Dört gözle bekliyorum."

Alkol içine dolup onu bacaklarına kadar ısıtırken, bir şey de onunla birlikte aktı.

Sihir.

Bir evin pencerelerini zorlayan, kilitleri açıp kendini içeri alan asi bir sarmaşık gibi, *Truth Teller*'ın savunmasını yıktığını, çekingenliğini gevşettiğini, birinin içeri uzanıp içindekileri kolayca koparmasına izin verdiğini hissedebiliyordu.

Rune ne yapacağını merak ederek fincana sarıldı.

Bu senin büyüün. Etrafında çalış.

Bunun mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. *Truth Teller'ı* kendi üzerinde hiç test etmemişti.

Ama büyü, kurbanını sorulmadan gerçeği söylemeye zorlamazdı; Gideon ondan bir şey öğrenmek istiyorsa, bir soru sorması gerekiyordu. Ve Gideon, Rune'un fincanı büyülediğini bilmiyordu, hele doğruyu söylemesi için bir büyüyle büyülediğini hiç bilmiyordu. Yani teorik olarak onu sorgulamak için bir nedeni yoktu.

Her şey yoluna girecek. Sakin ol.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissederken bunu yapmak zordu.

Gideon, Rune'dan birkaç santim uzakta oturuyordu ve ondan ne kadar büyük ve güçlü olduğu kolayca görülebiliyordu. Rune ondan yayılan sıcaklığı fark etmekten kendini alamadı. Sadece barut kokusu değil, yeni kesilmiş sedir ağacı gibi daha güçlü bir koku da geliyordu. O kadar hoştu ki, içine doğru eğilmek istedi.

Bu içgüdüyle telaşlanıp hemen başka tarafa doğru eğildi. Kontrolünden çıkan her şeyden rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışarak Lizbeth'in tepsiye bıraktığı katlanmış telgrafa uzandı ve onu açmaya başladı.

"Çekinmenizin bir nedeni var mı?" Onu konuşturabilirse, kendisine soru sormasını engelleyebilirdi.

"Kendimi kontrol edememekten hoşlanmıyorum."

"Ama eğlencenin yarısı da bu değil mi?" diye sordu ona bakarak.

Başını çevirdi ama gözleri kararmadan önce değil. "Bir zamanlar seninle aynı fikirde olabilirdim."

Rune merakla telgrafi indirdi. "Oh?"

"Bir zamanlar hayatta kalmak için buna ihtiyacım vardı. Diğer daha güçlü maddelerle birlikte." Dudağı kıvrıldı. "Ya da kendime böyle söyledim."

Daha güçlü maddeler mi? Rune bunların ne olabileceğini merak etti. Yıllar önce, Rahibe Kraliçeler hüküm sürerken, afyon Nan ve arkadaşları arasında popüler olmuştu. *Kastettiği şey bu muydu?*

"Alex size her şeyi anlatabilir, eminim."

Ondan gerçeği öğrenemediği için hayal kırıklığına uğrayan kadın, "Ya bana anlatmanı istersem?" diye sordu.

Ona baktığında gözleri gölgelerle doluydu.
Sorusuna cevap vermedi. Onun yerine başıyla telgrafi işaret etti.
"Hayranlarınızdan birinden bir aşk şiiri mi?"
"Ah, hayır." Rune aşağı baktı, okumaya başladı ve hemen kaşlarını çattı.
"Bu..."

BAYAN RUNE WINTERS
WINTERSEA EVİ

KAMU GÜVENLİĞİ BAKANLIĞI SİZİ GELECEK HAFTA DÜZENLENECEK AYDINLAR YEMEĞİNİN
ONUR KONUĞU YAPMAKTAN MUTLULUK DUYMAKTADIR. LÜTFEN CUMHURİYETİN ASİL
ERDEMLERİNİ YÜCELTEN BİR KONUŞMA HAZIRLAYIN. GELECEK PERŞEMBE GÖRÜŞMEK ÜZERE.

AILA WOODS
KAMU GÜVENLİĞİ BAKANI

Rune bacaklarının uyuştüğünü hissetti.
Aydınlar Yemeği, rejime olan bağlılığı güçlendirmek amacıyla devrim kahramanlarına her ay verilen bir övgü yemeğiydi. Rune bu seferkini atlamayı planlamıştı çünkü sonuncusunu hazmetmek çok zor olmuştu.
Telgrafi tekrar okuduğunda kalbi sıkıştı.
Eğer onur konuğu olmayı reddederse, Mahkeme bunu sadakatsizlik olarak görecekti.
Kabul etmek zorunda kaldı.
Konuşma hazırlayacak zamanı olmadığı gibi, Aydınlar Yemeği her zaman en kötü türden rol yapmayı gerektiriyordu. Yaptığı şeyden gurur duyuyormuş gibi davranmak zorunda kalacaktı. En çok sevdiği kişinin şiddetli kaybı konusunda kararsızmış gibi davranmak zorunda kalacaktı. Konuşması Cumhuriyet'i alkışlarken daha fazla arınma çağrısında bulunacak ve aralarındaki cadıların kötülüğünü kınayacaktı.
Nan'in anısına bir kez daha tükürecekti.
Başlangıçta rol yapmak daha kolaydı. Rune öfkesini ve kederini bastırabiliyordu. Ama Yeni Cumhuriyet'e sadakat yemini ettikçe, kurtarmayı başaramadığı cadıların sayısı arttıkça, bu daha da zorlaştı.
Gideon Sharpe'tan nefret etmek için yüzlerce başka neden olmasaydı, bu yeterli olurdu: kim olduğunu saklamak zorunda değildi. Gerçekten sevdiği şeylerden nefret ediyormuş gibi davranmak zorunda değildi.

Eğer ondan bu kadar nefret etmeseydi, ona imrenebilirdi.

Rune tekrar minderlerin üzerine düştü. "Lola Parsons'ın bu ayın onur konuğu olması gerekmiyor muydu?"

Gideon ondan telgrafa bakarken kaşları çatıldı. "Muhafızlar Lola'yı geçen hafta gözaltına aldı." Kâğıdı yavaşça ondan aldı ve içindekileri taradı. "Hizmetçilerinden biri mahzeninde bir döküm imzası olduğunu bildirdi. İnkâr ediyor ama biz onun bir cadı barındırdığına inanıyoruz."

Oh.

"Onun yerine senin onur konuğu olmanı mı istiyorlar?"

Rune biraz uyuşukça başını salladı.

Kaşları daha da çatıldı. "Ve bu kötü bir şey mi?"

Rune cevabın -gerçek cevabın- boğazından yukarı çıktığını hissedebiliyordu.

Evet. Buna daha fazla dayanamayacağım. Eğer büyükannemi öldüren kötü adamlara bir kez daha kadeh kaldırmak zorunda kalırsam, hepsini ateşe vereceğim.

Cevabı -durumun mutlak gerçeği- diline dolanmış, ağzının çatısını zorluyordu. Dişlerinin arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordu...

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Panikleyen Rune, bu davetin onu üzmesi için başka bir neden düşünmeye çalıştı. Daha tehlikeli olan kaçmadan önce daha küçük bir gerçeği ortaya çıkarabilirse büyüü bozabilirdi.

"Giyecek bir elbisem yok!"

Gideon bu çıkış karşısında irkilerek geri çekildi.

Rune gerçek nedenin kaçmasını önlemek için ağzını kapattı.

Ama en azından şimdilik yatıştı.

Tek bir kara kaşını kaldırdı. "Hepsi bu mu?" Lanet olsun ona.

Dalgalanma yeniden başladı -çünkü hayır; hepsi bu değildi. *Truth Teller*, bir kuyudan çıkan su gibi kelimeleri derinliklerinden çekiyordu.

Bu korkunç Cumhuriyetten nefret ediyorum. Elimden gelse yakıp kül ederim. Ama bu oyunu oynamazsam, benim gibi kızlar ölmeye devam edecek.

Bu kez kelimeler ağzından çıkma tehdidiyle karşı karşıya kaldığında Rune ellerini yumruk yaparak onları geri çekti ve onun yerine söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştı. Daha az lanetleyici ama yine de doğru bir şey.

"Elbise diktirmek için zaman yok! Terzim önümüzdeki aya kadar dolu ama yemek önümüzdeki hafta."

Rune ona tamamen yanlış olmayan acınası bir bakış fırlattı. Her yeri ateş basmıştı ve kalbi acı verecek kadar hızlı atıyordu.

"Hmm. Bu talihsiz bir durum."

Ama büyüünün onunla işi bitmemişti. Boğazına dolanmış, onu boğmakla tehdit ediyordu.

Söyle ona, dürttü. Gerisini anlat.

"Ve..." Kelimeler kaşınıyordu. Onları yutmaya çalıştı ama başaramadı. "Nan hakkında konuşmamı isteyecekler."

Şimdi tüm dikkati ondaydı.

Adam ona bakıyordu, bakışları deliciydi. "Ve sen istemiyorsun."

Başını hayır anlamında salladı, gözleri biriken yaşlarla yanıyordu. Gerisini ağzından kaçırmaktan korkuyordu. Rune boğazına uzandı, daha kötü bir şey kaçmaya çalışırsa sıkmaya hazırды.

Sıcak bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken, Gideon gözle görülür bir şekilde yumuşadı. "Özür dilerim. Bir cadı tarafından büyütülmek zor olmalı."

Bu bir soru değildi, bu yüzden Rune cevap vermek zorunda değildi. Göğsü hâlâ hızlı nefes alıp verişleriyle inip kalkıyordu.

Onun omzunun üzerinden baktı. Kadın da onun bakışlarını takip etti. Geriye çekilmiş ve dört direğin her birine bağlanmış yatağının yarı saydam serulean saçakları arasında, duvarda devasa bir portre asılıydı.

Kestrel Winters resmin çerçevesinin çoğunu kaplıyordu. Dantel süslemeli siyah kadife bir elbise giymişti ve buklelerini geriye doğru tutturarak ressamın vakur yüzündeki her çıkıntıyı ve kırıklığı yakalamasını sağlamıştı. Bu resimde altmışına yaklaşmıştı ve güzelliği Rune'a sık sık ulu bir meşeyi hatırlatıyordu.

Ancak izleyicinin dikkatini çeken Nan'ın kucağındaki çocuktur. Soluk mavi kurdeleli dantel bir elbise giymişti ama zarafeti burada sona eriyordu. Yanakları koşmaktan kıpkırmızıydı ve bu oturuştan kısa bir süre önce özenle taranmış olan çilek sarısı saçları karmakarışıkty.

Bir beyaz çorabın dizinde çimen lekesi vardı ve Rune'a kıpırdamadan oturması söylenmiş olsa da ressam onun kıpır kıpır enerjisini resmedememişti.

Gözleri parlak ve muzipti, sanki gülmeyi çok istiyormuş ama edebinden dolayı kendini tutuyormuş gibiydi.

Rune'un en sevdiği tabloydu. Her zaman ona bir sır vermeye çalışıyormuş gibi hissedirdi.

İhanet ettiğiniz bir cadının portresini saklamak yasadışı değildi ama Gideon'un şüphelerini uyandırabilirdi. "Onu temizledikten sonra neredeyse ondan kurtulacaktım," dedi usulca. "Ama kötülüğün hiç beklemediğimiz yerlerde gizlendiğini unutmak istemedim. Bu yüzden bana hatırlatması için sakladım."

Gideon bunu Nan gibi cadıların kötülüğü olarak yorumlayabilirdi. Ama Rune için kötülük kendi yaptıklarında, en sevdiği insana yaptıklarındaydı.

"Çok tatlıydın," dedi resimdeki çocuğu inceleyerek.

Rune sertçe ona baktı. Şarap işe yaramamıştı ama belki de gözyaşları işe yaramıştı?

Bu senin zayıflığın mı? diye merak etti. Ağlayan kızlar mı?

Her iki durumda da, bu oyunu henüz kaybetmemişti. Büyü onu daha da ölümcül bir gerçeğe zorlamadan önce kontrolü yeniden ele alması gerekiyordu.

"Sevimli *miydim?*" diye alay etti. "Artık değil miyim?"

Şarapla onu gerçeği söylemeye zorlayamazdı. Ama bilgi almanın başka yolları da vardı. Pek çok masum genç adam üzerinde kullandığı yöntemler.

Aynı numaraları Gideon üzerinde kullanma düşüncesi midesini düğüm düğüm etti ama seçenekleri tükenmişti. Seraphine'i kurtarmak istiyorsa, Kan Muhafızları'nın onu nerede tuttuğunu bulması gerekiyordu. Orası her neresiyse, Gideon muhtemelen Seraphine'i oraya kendisi koymuştu.

Adam tüm dikkatini ona yöneltti ve kadın bunun ağırlığı altında titredi.

"Şirin mi? Hayır." Gözleri mum ışığında parlıyor, onu içine çekiyordu. "Hayır, ben öyle demezdim."

Parmaklarını hafifçe adamın yakasının kenarında gezdirdi. "O zaman beni nasıl tanımlarsın?"

Gideon sessiz kaldı ve onun parmaklarını izledi.

Rune oyunun bu kısmından nefret ederdi. Kaçınılmaz olarak öpüşmeye yol açan çapkın dokunuşlar her zaman oyunun en son, en umutsuz adımı olurdu.

Bilgi edinme.

Ama bu gerekli bir kötülüktü. Ve Rune daha fazla kızı büyükannesinin kaderini paylaşmaktan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Rune'un onu teslim ettiği kaderi.

Gideon ona hâlâ bir cevap vermemişti.

"Eee?" Ellerini göğsüne bastırdı ve omuzlarında gezdirmeye hazırlandı. "Elbette, sen-"

Bileğine uzanarak onu durdurdu. Rune başını kaldırdığında onun dikkatinin yakaladığı ele sabitlendiğini gördü.

Konuşmadan, parmak uçları hafifçe avucunu sıyırdı. Adam ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi parmaklarını *yavaşça*, ağır ağır gezdirirken kalbi boğazına tırmandı. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmıştı.

Yutkundu, adamın dokunduğu yerde teni kıvılcımlandı.

Gideon eğildi ve sert yanağını onunkine sürttü.

"Rune..." Nefesi kızın boğazında ılıktı. "Geri dönmek istiyor musun?"

"Geri mi?" diye mırıldandı.

"Partiye." Parmakları k ı z ı n boynunda ve köprücük kemiğinde gezindi. "Konuklarınız nerede olduğumuzu merak edecek."

Eğer isterse ona bir kaçış fırsatı veriyordu. *Bir centilmen gibi.*

Bu düşünce onu ürküttü.

Başını iki yana salladı. "Bırak merak etsinler. Tabii..."

Rune biraz geri çekilerek adamın yüzüne baktı. Şimdi onun gözlerinin siyah değil, koyu kahverengi olduğunu görüyordu. "Geri dönmek istiyor musun?"

Ona kuşkulu bir bakış attı. "Ve ne yapacaksın? Bart Wentholt ile sohbet mi edeyim?" Kaşlarını çattı. "Atımla daha teşvik edici sohbetler yapıyorum."

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki -Gideon Sharpe şaka yapıyordu-Rune bir kahkaha patlattı.

Elini bıraktı ve sessizleşti. Kıkırdaması dindiğinde, yüzünde düşünceli bir ifade bulmak için ona baktı.

"Gülüştünüz bir fitil gibi," dedi. "Seni aydınlatıyor." Rune'un kalbi küt küt atmaya başladı. Daha önce hiç kimse ona bunu söylememişti. *Ciddi değildi.*

Gideon Sharpe soğuk, kalpsiz bir katildi. Yumuşak kalpli bir talip değil. Onunla aynı oyunu oynuyordu ve bu konuda sandığından daha yetenekliydi. Korku onu kemiriyordu.

Belki de onu buraya getirmek bir hataydı.

Bakışları onun üzerinde gezindi: göğsünün ve omuzlarının genişliği, kollarındaki gergin kaslar, yanaklarını karartan yakında çıkacak kirli sakalın gölgesi. Adam ondan çok daha iriydi. İstese onu oturduğu yerden kolayca kaldırıp yatağa taşıyabilirdi.

Rune dondu kaldı.

Bu düşünce nereden gelmişti?

Şarap kadehine uzandı, biraz titriyordu, artık taşıdığı büyüü umursamıyordu - zaten büyülenmişti - ve bir yudum daha aldı, dibini avuçlarıyla gizlemeye dikkat etti. Sinirlerini yatıştırmaya ihtiyacı vardı. Gözleri kadehin ağzında kilitlendi ve Rune şarabı yavaşça kucığına indirdi.

Gideon sanki onun üzerindeki etkisini biliyormuş gibi eğildi. Yine oyalandı. Şakağını onunkine değdirdi, parmaklarının arkasını şefkatle kolunda gezdirdi. Teni onun ardından parladı. Dokunuşu içkiden daha güçlüydü ve onu kendine çekiyordu.

Bu işte nasıl bu kadar iyi?

Rune gözlerini kapadı, kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. "Ne kadar zamanın var?"

"Bir sonraki vardiyam şafakta başlıyor."

Cadı avı vardiyası, dedi kendi kendine. *Cadı avına* vurgu yapıyordu.

Başparmağı çenesinin hizasını okşadığında Rune bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı. Sanki Rune'u öldürmek için özel olarak tasarlanmış bir silah gibiydi.

ondan ödün ver.

"Özellikle birini mi avlıyorsun?" diye sordu. "Belki." Adamın nefesi kızın ensesinde sıcaktı. "Kimi?"

Durakladı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Rune yutkundu. Sesindeki şüphe miydi, yoksa flört mü?

Tehlike, tehlike, dedi beyni.

"Onlarla ne yapıyorsun, ne zaman-"

Çenesini parmaklarının arasına alan Gideon, kızın yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi.

Gözleri yoğun, nefesi sık ve düzensizdi.

"Rune," dedi gözbebekleri büyüyerek. Birden *acıkmış gibi* göründü. Yıllardır yemek yememiş bir adam gibi. "Daha az konuş."

Beni öpecek, diye fark etti.

Ve en korkutucu şey de Rune'un bunu istemesiydi. Bilgi almak istediğinden, Seraphine'i kurtarmak istediğinden daha fazla... Şu anda, ağzının onunkine karşı nasıl hissedeceğini bilmek istiyordu. Yumuşak mı yoksa sert mi olacağını. Parmakları kadar şefkatli mi olacaktı, yoksa o doymak bilmez açlığa teslim olup onu doyuracak mıydı?

Bu onu sersemletti.

Rune artık kurbanını tuzağa çeken taklitçi örümcek değildi. Kendi tuzağının içindeydi... avı tarafından yutulmak üzereydi.

Kendini kurtarmak için çaresiz kalan Rune, fincanın hâlâ elinde olduğunu hatırladı.

Gideon onu tamamen bunaltmadan önce şarabını takım elbisesinin önünden aşağı döktü.

ON İKİ

RUNE

GIDEON kanepeden **şimşek gibi fırladı**. Ayağa kalkarak Rune'dan uzaklaştı ve nadir bulunan pahalı ceketinden sızan koyu lekeye baktı.

Suçluluk duygusu bir iğne gibi battı ona.

"Oh, Gideon! Çok özür dilerim..." Aşk koltuğundan kalkan Rune, şifonyerinin arkasında asılı duran yün şalı kaptı. Kendini titrek hissediyordu. Başı dönüyordu. "Sakarım ben. Dur seni temizleyeyim..."

Kollarını kaldırarak ondan uzaklaştı. "Sorun değil. Lütfen şalını mahvetme." Ceketin düğmelerini çözdü, omuz silkti ve hasarı incelemek için ceketini uzattı.

"Lizbeth'i çağıracağım. Belki o ıslatırsa-"

"Burada neler oluyor?" diye bağırdı kapı aralığından bir ses.

Rune döndüğünde boynunda ve bileklerinde inciler parlayan Verity'nin odaya girdiğini gördü. Sanki Rune'un irkilerek bağırdığını duymuş ve en kötüsünü bekleyerek yatak odasına koşmuş gibi nefes nefese ve soluk soluğa görünüyordu.

Verity, Gideon'u görünce aniden durdu ve onları skandal yaratacak bir şeyin ortasında yakalamış gibi bakmaya başladı. Kalp şeklindeki ağzı şok olmuş bir O harfi aldı.

Gideon, "Bu benim gitmem için bir işaret gibi görünüyor," dedi. Islak ceketini bir kolunun üzerine katlayarak Rune'la göz göze geldi. "Ben kendim çıkarım, Bayan Winters. İyi geceler."

Verity cevap veremedi, adam hâlâ ağzı sulanmakta olan Verity'nin yanından geçip koridorda kayboldu.

Adamın duyamayacağı bir yere geldiğinde Verity tısladı, "*Aklını mı kaçırdın sen?*"

Bir fırtına bulutu gibi karardı.

"Bu" -Verity'nin işaret parmağı Gideon'un gittiği yöne doğru havayı kesti- "plan bu *değildi*. Gideon Sharpe senin listende yok!"

Rune kapıya doğru süründü ve dışarı bakarak Kan Muhafızı kaptanının koridorda gözden kayboluşunu izledi. Her yeri sıcacıktı, vücudu yakın karşılaşmalarının anısıyla uğulduyordu. Gideon tamamen gittiğinde, "Çünkü hiç ilgi göstermedi," dedi.

Verity sessizleşti. "İlgi gösterdi mi?"

Rune'un teni Gideon'un çenesine uzandığı yerde uğuldadı. Adını mırıldanırken içindeki açlığı hâlâ duyabiliyordu.

Olabilir mi?

Ya öyleydi ya da soğukkanlı, hesaplı bir baştan çıkarma ustasıydı.

"Bilmiyorum." Rune kapıyı kapattı ve arkadaşına döndü. "Ama bu gece geldi ve bana bunu verdi." Saçındaki ipek gülü çekiştirerek aldı, birkaç teli de beraberinde geldiği için yüzünü buruşturdu ve Verity'nin görmesi için uzattı. "Birdenbire listendeki hiçbir isim yeterince iyi gelmedi. Doğaçlama yapmak zorunda kaldım."

Verity'nin ağzı sert bir çizgiye dönüştü. Çiçeği sanki dikenlerle dolu canlı bir gülmüş gibi aldı. "Burada bir terslik var," dedi. "Gideon Sharpe, Rune Winters gibi kızlara kur yapmaz."

Ouch.

Nedense bu çok acı vericiydi.

"Teşekkürler, Verity."

Verity başını kaldırıp baktı. "Oh, Rune. Öyle demek istememiştim."

Rune bu yorumu geçiştirdi. "Belki de zengin bir eşe ihtiyacı vardır. Belki de çok fazla kumar oynuyordur ve boğazına kadar borca batmıştır."

"Belki de seninle oynuyor," dedi Verity.

Rune uzaklara baktı, büyülu şarabı ve onun iz süren ellerinin onu nasıl etkisiz hale getireceğini tam olarak nasıl bildiğini düşündü. Rune'un olmadığı bir şekilde deneyimliydi. *Bu çok açıktı.*

Verity haklı. Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Gideon bu gece onu ters köşeye yatırmıştı. Önce şarapla. Sonra aşk koltuğunda. Ve son olarak, tutkulu bir şekilde dikkatini dağıtmasına rağmen Kan Muhafızları'nın sırlarını vermeyi reddederek. Yaptığı numaraların hiçbiri onun üzerinde işe yaramamıştı.

Dolayısıyla ona kur yapmak yüksek düzeyde tehlikeye katlanmak anlamına gelecekti, ama ne kadar ödöl için?

İç geçiren Rune yatağa doğru yürüdü ve yorganın onu yumuşaklığıyla yakalamasına izin vererek geriye doğru düştü. Yorgun gözlerini kapatarak, "Mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu," dedi.

"Bu çok büyük bir risk." Verity yatağa oturdu ve Rune'un elini tutarak sıkıca kavradı. Sessizce, "Seni de kaybetmek istemiyorum," dedi.

Rune arkadaşının söylemediği şeyi duydu: *Kız kardeşlerimi kaybettim. Elimde kalan tek şey sensin.*

Bu ikisi için de doğrudu. Rune ve Verity en önem verdikleri insanları kaybetmişlerdi ve artık sadece birbirlerine sahiptiler. Ve Alex.

Yatağın mutluluk dolu huzur vaadi Rune'u çağırıyordu. Seraphine'e varmak için korkunç bir havada zorlu bir yolculuk yapmıştı. Vücudundaki her kemik dinlenmek için ağrıyordu. Burada ne kadar uzun süre yatarsa, onu sürüklemeye olasılığı da o kadar artıyordu.

Verity, "Onu reddedeceğine ve daha güvenli birini seçeceğine söz ver," dedi.

Rune arkadaşının akıllıca tavsiyesine kulak vermesi gerektiğini biliyordu. Gideon Shape'ten daha kolay ve daha az tehlikeli birinin peşine düşmek mantıklı olurdu. Ama Gideon zaten ondan şüpheleniyorsa, bu şüpheleri ortadan kaldırmanın en iyi yolu ona kur yapmak değil miydi?

"Kimi reddediyorsun?" diye araya yeni bir ses girdi.

Rune'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Yerçekimine karşı verdiği mücadeleden dolayı biraz inleyerek kendini dirseklerine kadar kaldırdı ve Alex'in odaya girdiğini gördü.

"Kardeşin." Verity'nin eli hâlâ gülün tel sapına sıkıca sarılmıştı. Ona doğru uzattı. "Belki Rune'un aklını başına getirebilirsin."

Alex gülü aldı.

Verity iç çekerek kendini yataktan kaldırdı. "İkinizle de partide görüşürüz."

Eğer o kadar uzağa gidebilirsem, diye düşündü Rune, bir kez daha yorganın altına girerek. Alex Verity'nin ardından bakakaldı. "Onun nesi var?"

Rune anlaşılmaz bir ses çıkardı, açıklayamayacak kadar yorgundu.

Verity'nin boşalttığı yere yerleşen Alex onun yanına uzandı. Aralarında birkaç santim olmasına rağmen Rune onun vücudunun sıcaklığını hissetti. Birlikte sırt üstü uzanıp alçı tavana baktılar.

"Gideon nerede?" Alex kardeşinin adını söylerken sesi titreyerek sordu. İpek çiçeği havaya kaldırmış, üzerinde düşünüyordu.

Rune, daha önce merdivenlerde yaptıkları üstü kapalı tartışmayı hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

O ve Verity, onun onaylamayacağını bildikleri için talipler listesinden ona bahsetmemişlerdi. Verity listeyi ilk yaptığında, *her şey bittiğinde ona söylemenin daha iyi olacağını söylemişti*. Alex'in bu geceki müdahalesini hatırlayan Rune kendini aynı fikirde bulmaya meyilli hissetti.

Alex ağabeyine karşı son derece korumacıydı.

"Gideon eve gitti." Rune'un gözleri kapandı. Uykunun rahatlatıcı çağrısı, kıyıya vuran dalgalar gibi zihnine çarptı.

Rune'un içinden gelen küçük bir ses ona partinin henüz bitmediğini hatırlattı. Kalkması, aşağı inmesi ve ev sahibesi rolüne devam etmesi gerektiğini.

Sadece biraz dinlen, dedi sese. Ve sonra aşağı ineceğim.

Alex kendi içinde düşüncelerini toplayabileceği o sessiz yere giderken aralarındaki boşluğu sessizlik doldurdu. Onları dünyaya göstermeden önce her birini düşünüyor ve düzenliyordu.

Bir zamanlar uzun süren sessizliği Rune'un sinirlerini bozmuştu. Ne anlama geldiklerini bilmiyordu ve boşluğu kelimeleriyle doldurmaya çalışıyordu. Ama yaklaşık on yıllık dostluk ona onun sessizliğini sevmeyi öğretmişti ve şimdi bu da müziği kadar rahatlatıcıydı.

Sonunda konuştuğunda, uyanık olmaktan çok uykuya yakındı.

"Rune?"

"Mmmm."

"Kardeşimle her ne yapıyorsan buna bir son vermelisin." Adam doğrulunca yatak hareket etti ve Rune onun ayakkabılarına uzandığını, önce birini sonra diğerini çıkardığını hissetti. Ona ayakkabılarını çıkarmamasını, çünkü aşağı inmesi gerektiğini söylemek istedi ama o söyleyemeden devam etti. "Cadıları avlamak Gideon'un saplantısı. Senin ne olduğunu öğrenirse, seni öldürmekte tereddüt etmeyecektir."

"Neden benden bu kadar nefret ediyor?" diye sordu, gözleri hâlâ kapalıydı.

Rune onun tekrar yanına uzandığını hissetti, sonra yüzünü ona doğru çevirdi, nefesi yanağını okşadı. "Kardeşim sarayda yaşarken korkunç şeyler gördü. Bir insana onarılamaz şekilde zarar veren şeyler."

Gideon'un daha önce şarabı reddettiğini düşündü. *Bir zamanlar hayatta kalmak için ona ihtiyacım vardı.*

Daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama bir kardeşin sırlarını diğerinden gizlemek yanlıştı.

Alex yine de onun sorusunu tam olarak yanıtlamamıştı. Gideon, beş yıl önce tanıştıkları günden beri, Alex'in bahsettiği bu hasardan çok önce Rune'u onaylamamıştı. Görünüşe göre Rune'da Gideon'un tahammül edemediği benzersiz bir şey vardı.

Bu onu itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız etti.

Alex kolunu ona doğru uzattı. Bu Rune'u biraz uyandırdı ve başını kaldırarak Alex'in kolunu bir yastık gibi altına sokmasına izin verdi.

"Gideon için artık çok geç," diyerek onu yan çevirdi ve göğsüne yasladı. "Öte yandan sen hâlâ kurtarılabilirsin."

Eğer gözleri açık olsaydı, onları yuvarlardı.

Birbirimizi yedi yıldır tanıyoruz, diye düşündü Alex'le ilk tanıştığı zamanı hatırlayarak. On bir yaşındaydı ve Nan'a, Kan Muhafızları hepsini yakıp binayı karargâhlarına dönüştürmeden önce var olan tüm büyü kitaplarıyla dolu cam bir bina olan Kraliyet Kütüphanesi'nde eşlik ediyordu. Kitap koridorlarında dolaşırken, Rune kütüphanenin bir yerinden gelen müziği duydu. Şarkı duygu doluydu ve onu çalan çocuğu bulana kadar her katı aramıştı.

Bunca yıl boyunca kaç kez kurtarılmaya ihtiyacım oldu?

Yüksek sesle sormuş olmalı, çünkü Alex şöyle dedi: "Endişelendiğim şey kurtarılmaya ihtiyaç *duymadığın* zamanlar değil. Bir gün ihtiyacın olacak ve bunu yapacak kimse olmayacak."

Eğer bu kadar yorgun olmasaydı, onun kolunu çimdikleyebilirdi. Bunun yerine daha da yaklaşarak ona sokuldu. Onun yeni ütülenmiş gömleğinin temiz kokusunu içine çeken Rune, gün boyunca ilk kez rahatladı.

Alex tanıdıktı. Alex

güvendeydi.

"Rune?"

Ama daha sonra söylediği her şey kadının horlama sesleri arasında kayboldu.

ON ÜÇ

RUNE

İKİ YIL ÖNCE

RUNE'UN cadı olduğunu **öğrendiği gün**, Alex'in on altıncı doğum gününe ev sahipliği yapıyordu. Thornwood Hall'daki etkinliği planlamak için aylarını harcamıştı; süslemeleri sipariş etmiş, eğlenceyi kiralamış ve menüye haftalar öncesinden karar vermişti.

Akşam olduğunda, Rune bütün gün ayakta olduğu için yorgun ve ağrılıydı. Ama dans başladığında, vücudunda yeni bir ağrı vardı: karnının alt kısmında alışılmadık bir kramp. O kadar acı veriyordu ki, vals adımlarına konsantre olmak bir yana, sohbet bile edemiyordu. Ama Rune ev sahibesiydi; geceyi sonuna kadar götürmeye kararlıydı.

Ancak bacaklarının arasında aniden bir ıslaklık belirdiğinde özür diledi ve banyoya gitti. Orada eteklerini yukarı kaldırdı, iç çamaşırını indirdi ve ...

Kan.

Siyah kan.

Bu doğru olamaz.

Pamuğu ıslatmıştı. Bu yüzden iç çamaşırını çıkardı ve lavabonun musluğunu çalıştırarak suyun altına itti. Sonra sabunu kaptı ve fırçalamaya başladı.

Ve fırçala.

Ve fırçala.

Leke çıkmıyordu. Aslında, doğal olmayan bir hızla yayılıyordu.

Ben cadı değilim, diye düşündü, siyah su giderin etrafında dönerken. Ben bir cadı olamam.

Kramplar daha da kötüleşti. Rune yerde bir topun içine kıvrılıp kramp geçene kadar sallanmak istedi. *Bu iyi olacak, dedi kendi kendine. Bunları çantama saklayacağım ve doğruca eve, Wintersea'ye gideceğim. Kimsenin haberi bile olmaz.*

Ama Rune elbisesinin arkasını kontrol etmek için omzunun üzerinden baktığında, lekenin sarı ipeğin içinden de sızdığını gördü.

Eğer biri görürse -ya da zaten görmüşse- bu sadece küçük düşürücü değil, aynı zamanda suçlayıcı da olurdu.

Nefesi keskinleşti. Artık onu çaresizlik sürüklüyordu. Elbisesini çıkardı ve musluğun altına tutarak siyah kanı ovaladı. Parmakları acıyana ve kolları ağrıyana kadar ovaladı.

Ama leke kalkmadı, sadece sarı ipeğin üzerine yayıldı. Bunu daha fazla inkâr edemezdi.

İlk kanamasının büyüğü elbisesini siyaha çeviriyordu.

Ben bir cadıyım.

Farkına vardığı şey onu üşüttü.

Kapı tokmağı tıkırdadı. Rune başını ona doğru salladı, kapının açıldığını gördü ve hızla kendini kapıya doğru attı.

"İkinci katta bir banyo daha var!" diye seslendi Rune, kalbi boğazında atıyordu.

"Oh!" Lola Parsons diğer taraftan seslendi. "Üzgünüm, Rune."

Artık çıplak olan Rune kendini boyalı ahşaba dayadı ve kapıyı kilitlemeden önce Lola'nın gitmesini bekledi.

Bu banyoda gizlice çıkabileceği bir pencere yoktu ve tek kapı Alex'in misafirlerinin gidip geldiği koridora açılıyordu. Giysileri ıslak olmakla kalmayıp her saniye daha da kararırken, buradan ayrılamazdı.

Kapana kısılmıştı.

Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı.

"Rune?" Alex ormanın diğer tarafından seslendi. "Her şey yolunda mı? Neredeyse bir saattir yoksun."

Alex, yardım et! demek istedi.

Ama bunun için gerçeği itiraf etmesi gerekirdi. Ve bunu yaparsa, onu ihbar ederdi. Onun en eski arkadaşı olabilirdi ama aynı zamanda bir cadı kraliçesini öldürmüş ve bunun için ödüllendirilmişti.

Rune'un ıslak giysileri ellerinden kayarak yere düştü.

"Rune?" Alex tekrarladı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diyebildi.

Kol döndü. Ama Alex ittiğinde kilit kapıyı kapattı. Geri adım attı, korku omurgasından aşağı süzölüyordu.

"Rune, beni içeri al."

"Gerçekten yapmamayı tercih ederim," diye fısıldadı.

"Beni korkutuyorsun," dedi. "Anahtar bende Rune. Kapıyı kendim açabilirim ama bunu senin yapmanı tercih ederim."

Sonsuza kadar burada kalamayacağını, başka seçeneği olmadığını biliyordu - eğer bir cadıysa, Alex bunu öyle ya da böyle öğrenecekti -Rune banyo havlularından birini kaptı ve kendi etrafına sardı. Gözyaşlarını yanaklarından sildi, kapının kilidini açtı ve geri adım attı.

Alex kapıyı açtı ve kapı içeri girdi. Neredeyse içeri adım atacaktı ki, üzerinde havludan başka bir şey olmayan kadını görünce durdu. "Neden...?" Alex'in yanaklarında pembe lekeler belirdi ve gözyaşlarına boğulmuş yüzünü -ya da belki bulaşmış makyajını- fark ettiğinde başını çevirmek üzereydi.

Sonunda içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Rune omuzları duvara çarpana kadar geri çekildi, bunun her şeyin sonu olduğunu hissediyordu -arkadaşlıklarının, hayatının. Fayansların üzerine oturdu ve daha fazla gözyaşı dökmesine izin verdi.

"Bu gerçekten neyle ilgili?"

Dikkati önce yerde bir yığın halinde duran elbisesine, sonra da lavabodaki iç çamaşırına takıldı. Siyah leke hâlâ kumaşın üzerinde yayılıyordu.

Rune farkına vardığını gördü.

Yüzü düştü. "Ah, Rune.

Hayır..."

Elleri yumruk şeklinde kıvrılmış bir halde kıyafetlere bakıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Burada kal," dedi. "Bu odadan çıkma."

Başka bir şey söylemeden kapıyı açtı ve dışarı çıktı.
içinde.

Şimdi beni ihbar edecek, diye düşündü, fayansların üzerine uzanıp bacaklarını göğsüne bastırdı. Karnındaki ağrıya karşı gözlerini kapadı ve sessizce ağlayarak Kan Muhafızlarının gelmesini bekledi.

Kapıyı açıp kaçabilirdi ama ne anlamı olurdu ki? Ve nereye gidecekti? Kan Muhafızları sadece peşine düşerdi.

Kapı açıldığında içeri adım atan Alex oldu ve kapıyı arkasından tekrar kilitledi. Bir kolunun altına bir tomar giysi sıkıştırmıştı ve elinde dumanı tüten bir fincan çay vardı.

Rune oturmaya zahmet etmedi.

"Bunlar Emily'nin," dedi ve giysileri Rune'un yanına, yere bıraktı. Emily onun aşçısıydı. "Bu da ondan." Kupayı yere koydu. "Acını hafifleteceğini söylüyor."

Anlamadığı için kaşlarını çattı.

"Senin için sıcak bir banyo hazırlayacağım, tamam mı?"

Rune kendini oturur pozisyona itti ve onun küvetteki suyu akıtmasını izledi. "Muhafız nerede?"

Başını ona doğru eğdi. "Ne?"

Boğazını temizledi. "Kan Muhafızları. Ne zaman gelecekler?" Alex delirmiş gibi ona baktı.

"Rune. Sırrın burada güvende." Suyun akmasına izin vererek ona geri döndü. Dizlerinin üzerine çökerek onun yanağına dokundu. "Bu gece boş odada uyuyabilirsin. Yarın sabah ne yapacağımıza karar veririz."

Kadın inanamayarak ona baktı. "Eğer öğrenirlerse, seni de öldürürler."

Ona gülümsedi ve gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Önden gidebilirler."

Rune kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Adam onu kendine çekti ve uzun süre sarıldı. Rune ilk kez orada, onun kollarında Alexander Sharpe'a hayatı pahasına güvenebileceğini fark etti.

ON DÖRT

GIDEON

GIDEON sonunda elinde babasının şarapla ıslanmış ceketiyle Eski Şehir'e döndüğünde, Wintersea Evi'nde geçirdiği akşamı zihninde birkaç kez gözden geçirmişti.

Bu kadar hızlı hareket ederek bir hata mı yapmıştı? Rune'un dokunuşuyla nasıl titrediğini fark etmişti ve şarabı kasten üzerine döktüğüne dair bir his vardı içinde.

Çok güçlü gelmişti.

Gideon iç çekerek bu geceki olayları bir kez daha gözden geçirdi. Rune düpedüz tuhaf olmasa da kesinlikle biraz garip davranmıştı. Önce şarapla ilgili tuhaflık oldu. Sonra telgraf daveti üzerine yaşadığı dehşet. Ve son olarak, onu baştan çıkarmaya çalışırken işi hakkında sorduğu sorular.

Onu herhangi bir şeyle suçlamak yeterli değildi. Bunun için somut kanıtlara ihtiyacı vardı. Örneğin yara izleri. Eğer onda varsa, onları bulması gerekiyordu.

Ya o Güve değilse?

Eğer öyle değilse, neden onu yatak odasına davet etti? Neden bu kadar utanmazca flört etti?

Tabii onunla gerçekten ilgilenmiyorsa.

Mümkün değil, diye düşündü Gideon.

Her şeyi düşünerek Eski Kent'in loş sokaklarını arşınladı. Bu gece hava sisliydi ve oturduğu apartmana giden sokağa yaklaştığında arkasından yumuşak ayak sesleri yankılandı.

Omzunun üzerinden baktı ama sis duman kadar yoğundu.

Nemli havada aniden açan güllerin kokusu tenini ürpertti.

O öldü, dedi kendi kendine. Hayal görüyorsun.

Yine de üç gece önce köprü'nün altında buldukları cesedi düşünerek hızını artırdı.

Ayak sesleri karşılık olarak hızlandı.

Gideon'un midesi düğümlendi. Kalçasında kılıfında duran tabancaya uzandı ama onu bu gece evde bıraktığını hatırladı. Wintersea Evi'nin gösterişli salonları silah için uygun bir yer değildi.

Sen bir Kan Muhafızı yüzbaşısısın. Sisteki ayak sesleri seni korkutmaz.

Ama ayak sesleri değil, kokuydu.

Kokusu.

Oturduğu apartmanın arka sokağına açılan bir patikaya yaklaşıyordu. Bu mahallede yaşamıyorsanız ve orada olduğunu zaten bilmiyorsanız bulmanız zordu. Ayak sesleri aralarındaki boşluğu kapatmaya başladığında, Gideon patikanın açıklığına geldi. Yana kayarak yola çıktı ve sırtını tahta çite dayadı.

Peşindeki kişi patikayı bilse ve onu takip etse, en azından sürpriz yapma şansına sahip olurdu.

Ayak sesleri daha da arttı. Daha da yaklaştı.

Gideon gerildi, kendini savunmaya hazırды ki ayak sesleri yanından geçti tarafından.

Olduğu yerde kaldı, nefesini tuttu. Arkasındaki çit yaslandığında sarktı. Ayak sesleri uzaklaştıkça, kalbinin çarpıntısı kısa sürede sesi bastırdı.

Onun kokusu gitmişti.

Gerçekten orada mıydı, yoksa hepsi kafasında mıydı?

Sen bir aptalsın. Muhtemelen gece için evine giden bir lambacıdır.

Duvarı iterek uzaklaşan Gideon, patikadan apartmanın arka tarafına doğru ilerlemeye devam etti. Oradaki kapı doğrudan dairesine değil, aşağıdaki terk edilmiş alana açılıyordu: bir zamanlar ailesine ait olan eski terzi dükkânına.

Gideon burayı yıllar önce kapatmıştı ve içeri girmek için nadiren bir nedeni oluyordu. Ancak bu gece erken saatlerde kumaş ve dikiş malzemesi aramak için içeri girmişti.

Rune'un çiçeğini dikmek için iğneler.

Dükkânın iç kapısı yukarıdaki dairelere çıkan merdiven boşluğuna açılıyordu. Gideon dükkâna girdi ve kapıya doğru giderken bir şey onu durdurdu.

Rune ona *giyecek bir elbisem olmadığını* söylemişti. *Terzim gelecek aya kadar dolu.*

Gideon, akşam kapının yanına bıraktığı kibriti bulana kadar karanlıkta el yordamıyla ilerledi. Bir lamba yaktı ve alevin turuncu ışıltısı odayı aydınlattı: kumaş toplarıyla kaplı duvarlar; ölçmek, kesmek ve dikmek için büyük bir çalışma masası; müşterilerin ölçülerini almak için bir arka oda; ve tozlu eski bir kasanın bulunduğu bir ön tezgâh.

Gideon, bir düzine deri ciltli defterin bir rafa dizili olduğu kumaşlara doğru yürüdü.

Ailesi öldüğünden beri bu defterlere dokunmamıştı. Defterler babasının notları ve annesinin orijinal tasarımlarını detaylandıran eskizleriyle doluydu.

Gideon raftaki tek boş defteri kaldırdı, yanındaki kavanozdan bir parça kömür aldı ve çalışma masasına bir tabure çekti.

Eğer annesi Rune Winters için bir elbise tasarlıyor olsaydı, bu nasıl bir elbise olurdu?

Çizim yapmaya başladı. Aşk koltuğundaki Rune'u düşündükçe siyah karakalem beyaz sayfaya yayıldı: lambaların ışığında alev alev yanan altın sarısı saçları; parmakları onu çizerken kızaran teni; onu öpmek için eğildiğinde tökezleyen nabızı.

Onu korkuttuğu için yine kendini azarladı. Ama onu odasına davet eden oydu. Şarabı o çağırmıştı.

İlk hamleyi o yapmıştı.

Her iki durumda da bu maskaralığı sürdürmesi gerekiyordu. Eğer Güve oysa ve cesetleri şehrin dört bir yanına saçan oysa, ona ne kadar yaklaşırsa işlediği suçların kanıtlarını bulmak o kadar kolay olacaktı. Ve eğer o değilse, muhtemelen ona yakın biri öyleydi ve ona kur yaparak yakın çevresine sızmak yine de onun yararına olacaktı.

Eğer ona izin verseydi.

Gideon'un planı annesinin eskiz defterinin sayfalarında şekilleniyordu.

Kitapta kalandan daha fazla sayfa koparana kadar çizmeye devam etti. Elinin ve bileğinin yan tarafları kömürle kaplanana ve omurgası uzun süre eğilmekten ağrıyana kadar çizmeye devam etti.

Nefret etmediği bir tasarıma sahip olduğunda şafak sökmüştü. Üzerinde çalışabileceği bir tasarım.

Asıl soru şuydu: Hoşuna gidecek miydi?

ON BEŞ

RUNE

RUNE'UN BİNİCİ ÇİZMELERİ, Verity ve Alex'le buluşacağı üniversite kampüsünün içinden geçen taş patikayı gıcırdatıyordu. Sert esen rüzgâr toprağı havaya savuruyor ve binici pelerininin eteklerini döndürüyordu.

Summer Hall'un pembe granit yüzü Rune'u karşıladı, çivili ahşap kapıları sıkıca kapatılmıştı. Çantasını omzunda yükselten Rune iki kapıyı da çekerek açtı ve içeri adım attı. Dev yıldız çiçekleriyle desenli mor duvar kâğıtları onu karşıladı ve yeşil fayanslar botlarının altında tıkırdadı. Üniversite kampüsünde dört yurt vardı. Summer Hall pastel renkleri ve botanik desenleriyle tanınıyordu.

İçeri girdiğiniz anda her tarafınız çiçeklerle kaplanıyorsa doğru yeri bulmuşsunuz demektir, demişti Verity Rune'a ilk kez yol tarif ettiğinde.

Rune'un sık ziyaretlerine alışkın olan resepsiyon görevlisi kıza gülümseyerek el salladı. Rune koridorları dönüp Verity'nin odasına doğru ilerlerken duvarlar önce mavi süsenlere, sonra da sarı ayçiçeklerine dönüştü.

Küçük kapıyı çaldı ve kapı açıldığında Verity gözlerini kısarak dışarı baktı. Koyu kahverengi buklelerinin bir tarafı düzdü ve gözlükleri yoktu.

Yeni uyanmış gibi görünüyordu.

"Erken geldiğim için özür dilerim,"

dedi Rune.

Verity gözlerini kırptırdı. "Buluşmamızı tamamen unutmuşum." "Oh! Yeniden planlamak ister misin?"

Verity başını salladı. "Hayır, hayır. İçeri gelin. Sadece... dağınıklığın üzerine bas."

Rune arkadaşını takip ederek dolap büyüklüğündeki küçük yatakhane odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Giysiler duvarla yatak arasındaki birkaç metrelik zeminde yığınlar halinde duruyordu. Kitap yığınları duvarlara yaslanmıştı ve cam kavanozlar rafları tıka basa doldurmuştu. Bazı kavanozların içinde canlılar -böcekler, küçük kemirgenler-, diğerlerinde ise sıvı içinde korunmuş ölü şeyler vardı.

Rune, taklitçi örümcek Henry'yi en büyük kavanozun içinde gördü. Ağına takılan kanatlı bir şeyi atıştırmaya başlamıştı bile.

Verity dağınık giysileri bir yığın haline getirerek yerde Rune için yer açtı.

"Dün gece için özür dilerim," dedi bir çorabı kenara iterek.

"Ah? Ne için?" Rune çantasını silkerek bir büyü kitabı çıkardı.

"Gideon'u yatak odanızda gördüğümde aşırı tepki gösterdim." Verity küçük yatağına oturmuş, duvar kâğıdındaki beyaz güllere bakıyordu. "Kan Muhafızı askerlerinin kız kardeşlerim için geldiğini hatırladım ve sanırım paniğe kapıldım."

Verity annesinin en büyük iki kızına -her ikisi de cadı olan- ihanetinden nadiren söz ederdi. Üç de Wilde kardeş de birbirlerine son derece yakındı.

Ağır kitap hâlâ kollarındayken Rune Verity'nin yanına oturdu ve buz gibi olan eline uzandı. Rune onu kendi sıcak ellerinin arasında ovuşturdu. Bu oda her zaman çok cereyanlıydı.

"Kız kardeşlerine olanlar korkunçtu," dedi Rune. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Verity başını salladı. "Sadece başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Şu anda aileme en yakın şey sensin."

Rune kolunu Verity'ye dolayarak onu kendine çekti, aynı anda hem rahatlatmaya hem de ısıtmaya çalışarak omuzlarının ne kadar kemikli olduğunu fark etti. Verity'nin bursuna yatılı kalmanın yanı sıra yemeklerin de dahil olması gerekmiyor muydu?

Rune başını Verity'ninkine yaslayarak, "Benim de aileme en yakın şey sensin," dedi. "Sen ve Alex."

Verity başıyla Rune'un kucağında duran büyü kitabını işaret etti. "Bir büyü konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

Rune kitabı açtı ve çalışmakta olduğu büyülere döndü:
Picklock ve *Deadbolt*.

Sayfanın karşısında, her biri diğerinin tersi olan iki sembol vardı.

"Bunlar Minora büyüler, yani bana verdiğin kanı kullanarak onları yapabilmeliyim, değil mi? Ama denediğimde çamurda debelenmek gibi oluyor ve hiçbir şey olmuyor."

Verity kitabı aldı ve kucağına çekti. "Bunlar daha karmaşık Minoralar. Muhtemelen daha taze kana ihtiyacınız var. Bana gösterebilir misin?"

Rune başını sallayarak binici pelerininin iç cebine uzandı ve yarısı kanla dolu cam bir şişe çıkardı.

Verity bacaklarını şiltenin üzerine çekip altından geçirerek bekledi. Verity'nin kendisi bir cadı olmasa da, kız kardeşleri her zaman büyü yaparken onun da oturmasına izin verirdi. Verity kız kardeşlerinden, Rune'un Nan'dan öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrenmişti. Bu yüzden Rune bir büyüyle ilgili sorun yaşadığında Verity'ye başvururdu.

Rune kollarını sıvadıktan sonra yataktan kalktı ve Verity'nin odasının kapısına yaklaştı. Verity her yüzeyden kanı temizleme konusunda uzmandı, bu yüzden Rune tereddüt etmedi. Kapıyı elle kilitledikten sonra cam şişenin mantar tıpasını çıkardı, işaret parmağını kana batırdı, elini kaldırdı ve kapının tahtasına *Picklock* sembolünü çizmeye başladı: ikisi düz, biri kavisli olmak üzere birbirine bağlı üç çizgi.

Büyü yapmak bir müzik aleti çalmak ya da lezzetli bir yemek pişirmek gibiydi. Zanaatınız üzerinde ne kadar çok çalışır ve pratik yaparsanız, o kadar yetenekli olurdunuz. Ya da normal şartlar altında böyle olması gerekiyordu.

Rune eski kan kullandığı için, büyüler taze bir kaynağa sahip olduğundan daha zayıftı. Daha güçlü büyüler için taze kan ve bol miktarda kan gerekiyordu.

İşleri daha da zorlaştıran şey, her aylık kanamadan gelen az miktardaki kanla sınırlı olması, yapabileceği büyülerin sayısını ve türünü sınırlıyordu.

Örneğin seraplar yanılsamalardı. İnsanların algılarıyla oynarlardı. Seraplar Rune'un tercih ettiği büyülerdi çünkü daha az

karmaşıktı ve daha az kan gerektiriyordu.

Minoralar ise maddi dünyayı değiştiren şeyler yapardı - bir kapıyı kilitlemek ve açmak gibi - ve daha zorlayıcıydı. Bir Minora, onu yapan cadının taze kanını gerektiriyordu. Verity'nin ödünç kanını kullanmak hile yapmanın bir yoluydu, çünkü başka birinden alınan kan her zaman büyüünün gücünü artırırdı. Ama sadece bazı zamanlarda işe yarıyordu.

Elinizdeki tek malzeme solmuş kök sebzeler, bayat ekmek ve kokuşmuş balıkken ağız sulandıran bir ziyafet pişirmeye çalışmak gibiydi. Yemeği pişirebilirdiniz ama ne ağız sulandırıcı ne de bir ziyafet olurdu.

Rune parmağının ucuna biraz daha kan sürdü ve sembolü çizmeye devam etti. İşareti kapının üzerinde sürüklerken ağızda tuz tadı belirdi ve kulaklarında tanıdık bir kükreme yankılandı. Denizin kükremesi gibi.

Rune için büyü yapmak her zaman okyanusu yutmak gibi bir şeydi. Sanki gelgit geldiğinde dalgaların arasında duruyormuş gibi, sadece doğal olandan daha hızlı ve daha güçlü bir şekilde geliyordu ve ayaklarını dik tutmak ve devrilmemek için tüm gücünü kullanması gerekiyordu.

Büyü kabardıkça Rune gözlerini kapattı ve vücudu bu çabadan dolayı titredi. Deniz daha yüksek sesle kükrüyor, acı tadı boğazını yakıyordu.

Dişlerini sıktı ve önündeki kapıya daha fazla kanlı sembol çizmeye devam etti. Görünmez dalga çökmeye başladığında şakaklarında ağız zonkladı. Rune ağırlığının azaldığını hissetti. Üzerine yuvarlanırken işareti bitirmeye çalışarak kendini destekledi. Eli daha sert titriyordu. Bileğini kavrayarak sabitlemeye çalıştı. Çizilecek sadece bir çizgi kalmıştı...

"Rune," dedi Verity. Sesi boğuk geliyordu. Çok uzaklardan.

Yapabilirim. Neredeyse bitti.

"Rune, dur. Gidiyorsun-"

Dalga bir kez daha kabardığında Rune ayağını kaybetti. Büyü yere çakıldı ve bacakları büküldü. Rune dalganın altında yığıldı, o gök gürültülü kükremede boğuldu.

ON ALTI

RUNE

BİRİ ONU SALLIYORDU.

"Rune!"

Başı zonkluyordu. Aslında tüm vücudu zonkluyor, kafatasının arkasındaki yoğun bir noktadan dışarıya doğru yankılanan bir acı hissediyordu. *Ughhhh.*

"Alex... onu kaldırmama yardım eder misin?"

Rune gözlerini zorla açtı. Oda bulanıklaşıyor ve üzerinde sallanıyordu. Tepesinde bir altın lekesi gördü, Alex'in Verity'ye bir şeyler mırıldandığını duydu ve gözlerini tekrar kapattı.

Sırtının altındaki sert yüzeyden yerde olduğunu anladı. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Alex onu kucağına aldı ve Verity'nin yatağına yatırdı.

"Bayılmışsın," diye yanıtladı Verity.

Bu ilk kez olmuyordu. Ne zaman kendisi için çok zor olan bir büyü üzerinde kendini çok zorlasa böyle oluyordu.

Nan ona rehberlik etmek için hâlâ hayatta olsaydı, belki bu daha kolay olurdu. Ama Rune'un ilk kanaması onu arındırmalarından birkaç ay sonra olmuştu. Her şeyi kendi başına ya da Verity'nin yardımıyla öğrenmek zorunda kalmıştı. Ve cadı olarak geçirdiği iki yıldan sonra Rune hâlâ sadece birkaç büyü yapabiliyordu.

Başındaki çarpıntı azalınca gözlerini zorla açtı. Oda dönüyordu.

"Kendini aşırı zorladın," dedi Verity. "Bu tıpkı bir telden çok fazla elektrik akımı geçmesi gibidir. Tel bu kadar gücü tutamaz ve aşırı ısınarak yangına ya da patlamaya neden olur."

Rune kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Anlamıyorum."

"Gücünüz -yapabildiğiniz büyü miktarı- iletkeniniz ya da kullandığınız kanın kalitesi için çok fazla. Bu yüzden büyü kısa devre yapıyor."

Ama Rune'un kullanacak başka kanı yoktu.

İç çekerek görüşünün netleşmesini bekledi. Sonunda Alex ve Verity göründü, kaşları çatık bir şekilde onun başında duruyorlardı. Yerde tıpası açılmış bir şişe duruyordu ve içindekiler parlak kırmızı bir kan havuzuna dökülüyordu.

"Hayır, hayır, hayır..." Rune ona doğru koştu ama artık çok geçti. Kanın çoğu döşeme tahtaları arasındaki çatlaklara sızmış ve kurumaya başlamıştı.

Rune işaret parmağını değerli, yapışkan kana dokundurdu.

Ne büyük kayıp.

Bir sonraki döngü başlayana kadar sadece bir dolu flakonu kalmıştı.

Dağınıklığa bakarken elini yumruk yaptı. "Keşke bu işte daha iyi olsaydım."

"Olabilirsin." Verity onun yanına çömeldi. "Bu kan eski, Rune. Ne kadar pratik yaparsan yap ya da işaretlerin ne kadar mükemmel olursa olsun, bazı büyüleri taze kan olmadan yapmak imkânsız ya da tehlikeli olacaktır. Basit bir Minora büyüğü ve bazı Seraplarla idare edebilirsin ama daha karmaşık büyüler yapmak istiyorsan taze kana ihtiyacın var. Aksi takdirde bu durum devam edecektir."

"Bunu yapmak için kendimi kesmem gerekir," dedi Rune. Bu da döküm izleri yaratırdı ki bu riski göze alamazdı.

Bir cadı derisini keserek kan akıttığında, büyü yapmak için kullanılan sihir yara izinin rengini değiştirerek gümüşe çevirirdi. Bu yüzden Cadıların Hükümdarlığı döneminde yara izleri güzel kabul edilirdi. Birçok cadı kesiklerini özenle yapar, vücutlarında özenli tasarımlar yaratmayı amaçlardı. Bazıları kesim işlerini yapmaları için yetenekli sanatçılar tutardı. Popüler yerler kollar, sırt, omuzlar, köprücük kemikleri ve bileklerdi. Ancak bunlar aynı zamanda oldukça görünür yerlerdi, bu nedenle devrimden sonra bu bölgelerde yara izleri olan cadılar ilk tespit edilen ve tasfiye edilenler olmuştu.

Rune'un büyükannesi yara izlerini kollarında saklamıştı. Rune gözlerini kapatsa bile onları görebiliyordu. Narin kesikler Nan'ın köprücük kemiğinin kenarından başlıyor ve gümüşü desenlerle bileklerine kadar iniyordu

Denizcilik sahnelerini tasvir ediyor: fırtınada bir gemi, dalgalar tarafından yarı yutulmuş; derinlerde yüzen deniz canavarları.

"Kendini kesmek *zorunda kalmazdın*," dedi Verity.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Alex arkalarından.

Verity ona tekrar baktı. "Kız kardeşlerim bir cadının becerisinin çalışma ve uygulamanın bir bileşimi olduğunu söylerdi. Ne kadar çok şey öğrenir, ezberler ve büyü işaretlerini sürekli olarak uygularsa, büyülerinde o kadar başarılı olur. Ancak aynı derecede hayati bir bileşen de erişebildiği kandır. Başarılı bir cadı kendi taze kanını ya da bir başkasının kanını kullanarak karmaşık büyülerde ustalaşabilir. Rune bariz nedenlerden ötürü kendi kanını kullanamaz ama başkasınınkini *kullanabilir - tabii* yaralarını taşımaya istekliyse."

Nan bir keresinde ona bundan bahsetmişti; bazı cadılar büyülerini güçlendirmek için başkalarının kanını kullanırlardı. Bu, büyücülüğün en yüksek iki kategorisi olan Majoras ve Arcanas gibi muazzam büyüler için gerekliydi. Majora büyüler başka birinin kanının izinle verilmesini, Arcana büyüler ise başka birinin kanının rızası dışında alınmasını gerektiriyordu.

Arcanalar tüm büyüler arasında en güçlü olanlarıydı ve yüzyıllardır yasaklanmışlardı. Sadece kötücül olarak görülmekle kalmayıp, önemli bir bedeli de vardı: bir cadı birinin kanını kendi isteği dışında alırsa, bu kanı kullanan büyü cadıyı bozardı. Kendisine verdiği gücü arzulayacak ve daha zorlayıcı kan alma yöntemlerine başvuracak, çoğu zaman da kaynaklarını öldürecekti.

Alex, "Rune'un örneğin benim kanımı kullanarak büyü yapabileceğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Verity başını salladı. "Çok güçlü büyüler yapabiliyor. Sadece azalan bir kaynakla çalışıyor. Serap gibi temel büyüler eski kan kullanılarak yapılabilir, ancak daha güçlü büyüler *taze kanın* feda edilmesini gerektirir."

Alex gözleri parlayarak Rune'a baktı.

"Hayır," dedi Rune, onun kafasındaki düşünceleri görerek.

"Kesinlikle olmaz." "Neden? Eğer sana yardımı olacaksa-"

"Yara izlerini taşıyacaksın." Eğer Rune Alex'in kanını alırsa, onun izniyle bile olsa, onu kestiği yerde gümüş döküm izleri belirecekti. Bu onu çok büyük bir risk altına sokardı.

Verity bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ki koridordan gelen sesler hepsinin kanlı bir büyü işaretiyle parlayan kapıya doğru dönmesine neden oldu.

"Bunu temizlemem gerek," dedi Rune, arkadaşını soktuğu tehlikenin farkına vararak. Ayağa kalkmaya başladı. "Biri görmeden önce..."

Verity bir elini onun omzuna koyarak hafifçe bastırdı. "Burada kal ve bir dakika dinlen. Ben temizlerim."

Verity bir kova sabunlu su ve paspas getirmek için çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi. Sessizlikte Rune'un midesi guruldadı. Büyü onu her zaman aç bırakırdı.

Alex yatağın üzerinde açık duran büyü kitabını kaldırdı. " '*Picklock* ve *Deadbolt*'?"

Rune yerden başını kaldırdığında onu başında dikilirken buldu. Elindeki açık büyü kitabı onu gölgede bırakıyordu.

"Bu benim yedek planım," diye açıkladı Rune. "Onlar Seraphine'i transfer etmeden önce onu bulamazsak diye. *Picklock* saray hapishanesinin daha karmaşık kilitlerini açacaktır."

Ya da atabilseydim atardım.

Alex kitabı kapattı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Saray hapishanesine hiç girmedin," diye işaret etti. "Hangi kilitlerin açılması gerektiğini nereden biliyorsun?"

"Noah Creed bir keresinde beni Oakhaven Park'ta gezdirmişti." Oakhaven Park, Creed ailesinin malikanesiydi. "Annesi hapishane müdürü. Çalışma odasının duvarında bir harita görmüştüm."

"Ve Creed'ler yarın gece maskeli bir balo düzenliyor," diye mırıldandı Alex, planını bir araya getirerek. "Haritayı çalacaksın."

Başını iki yana salladı. "Çok şüpheli. Onu çalmak annesini alarma geçirir, o da muhtemelen hapishanenin güvenliğini iki katına çıkarır ve Kan Muhafızlarını alarma geçirir."

Alex onun yanına, yere oturdu. Birlikte, Verity'nin küçük odasında yatağı ve kitapları dışında kalan tüm alanı kapladılar. Ağır kitabı Rune'a geri vererek, "Peki planın nedir?" diye sordu.

"Annesinin çalışma odasının nerede olduğunu hatırlayabilirsem, haritanın izini sürebilirim."

Alex'in yüzündeki ifadeden bu planın onu çalmaktan daha iyi olmadığını düşündüğü anlaşılıyordu ama eğer düşündüğü buysa bile bunu kendine sakladı. "Büyük bir harita olduğunu tahmin ediyorum. Bütün gece dans edip flört ederken bu izi tam olarak nereye saklayacaksın?"

Ona sıırıttı. "Bilmek istemez miydin?" Kadın şaşırdı, adamın yüzü kızardı.

Aralarındaki boşluğu karıncalı bir sessizlik doldurdu. İkisi de başka tarafa baktı.

Alex, "Ben seni idare ederim," dedi.

Kadın ona teşekkür edemedi, adam nitelendirdi: "Bir şartla."

Rune gözlerini kıstı. "Ne şartı?"

"Seraphine güvende olduğunda, bir süre ortalıkta görünmeyeceğine söz ver." Rune burnunu kırıştırdı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"O halde korkarım size yardımcı olamam. Müdür Creed'in ofisinin tam olarak nerede olduğunu bildiğim için bu çok talihsiz bir durum."

"Öyle mi?" Rune'un gözleri büyüdü. "Bekle. Bana şantaj yapıyorsun!" "Ve *sen de* aşırı efordan bayılıyorsun. Bir molaya ihtiyacın var, Rune."

Adamın gözlerindeki acıma dolu bakıştan nefret etti ve başını çevirip yerdeki kırık şişeye baktı. Çok fazla kan boşa gitmişti. Seraphine'i hücrelerinden çıkarmak için kullanabileceği kan.

Ama Alex haklıydı. Kendini çok yıpratıyordu.

Dinlenmek güzel olurdu.

Son zamanlarda, çoğunlukla Rune'un -Verity ve Alex'in yardımıyla- Kan Muhafızları'nın elindeki cadıları çalıp adadan kaçırmaları yüzünden daha az temizlik yapıyordu. Ama tek sebep bu değildi. Bir zamanlar işlerin daha iyiye gideceğini uman tüm cadılar şimdiye kadar işlerin daha da kötüye gittiğini fark etmişti. Kaçabiliyorlarsa kaçmışlar ya da iyi saklanmışlardı.

Belki Rune bir ya da iki gününü ayırmayı haklı bulabilirdi... "Bir ay."

"Ne? Hayır."

"Bir aylığına Caelis'e gidiyorum."

"NE?" Caelis, Barrow Boğazı'nın tam karşısında, Kıta'da huzurlu bir ülke olan Umbria'nın başkentiydi.

Sana burada ihtiyacım var! diyordu neredeyse. "Neden bu kadar uzağa gidiyorsun?"
Ve bu kadar uzun süre?

"Eğitimimi tamamlamak için Konservatuar dekanıyla yazışıyorum."

Rune'un içinde bir duygu fırtınası koptu. Masum cadıların kaderini Kan Muhafızları'nın ellerine bıraktığı için öfke. Görevleri dışında bir hayatı ve arzuları olduğu için kızgınlık.

Ama bu onun görevi değil, dedi Rune kendi kendine. *Bu benim görevim.*

Alex kendini tehlikeye atacak kadar ona yardım etti çünkü Yeni Cumhuriyet'in yaptıklarının -hâlâ yapmakta olduklarının- yanlış olduğuna inanan iyi bir insandı. Ama o bir cadı değildi. Nefret edilmenin ve avlanmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecekti. Senin gibi insanların, oldukları kişi oldukları için basit bir suçtan dolayı tasfiye edilmelerini izlemek.

Bu dövüş asla gerçekten onun olmayacaktı. Ve onun için sürekli kendini riske atmasını beklemek haksızlıktı.

Bencilce davranıyordu.

Rune göğsüne bastırıldığı büyü kitabına bakıp Nan'ı düşünürken göğüs kafesinin altında çok tanıdık bir ağrı kabardı. Kendini bütün hissettiği, gördüğü ve anladığı bir zamanı hatırlıyordu. Kendini bu kadar yalnız hissetmediği zamanları.

Kendin için üzülmeyi bırak. Nan gitti. Geçmiş geri alamazsın. Sadece ileriye gidebilir ve gelecekte her şeyi daha iyi hale getirebilirsin. Nan böyle yapmanı isterdi.

"Okula geri dönersem, kalacak bir yere ihtiyacım olacak," dedi Alex, artık ona bakmıyor, pencereye doğru bakıyordu. "Limanın yakınında, okula yeterince yakın satılık bir ev var. Eğer uygun bir yer gibi görünüyorsa, satın alacağım."

Rune bu durumdan hiç hoşlanmamış olsa da başıyla onayladı.

"Eğer satın alırsam, benimle gelmeni istiyorum."

"Bütün bir ay boyunca mı?" Başını iki yana salladı. İmkânı yoktu. O süre içinde kaç cadı ölürdü ki? Bir tanesi bile çok fazlaydı. "Eğer Seraphine'i kurtarmama yardım edersen, seninle gelmeye söz veriyorum ama sadece bir haftalığına."

"İki hafta," diye bastırdı, dikkatini ona çevirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sanki bu son teklifiymiş gibi.

Tam o sırada biri kapıya vurdu.

İkisi de dondu kaldı.

"Benim," dedi Verity diğer taraftan.

Ayağa kalkan Rune, Alex'e "*Bunu sonra konuşuruz*" der gibi bir bakış attı ve kapıyı açtı.

Verity kapıdaki kanı temizlerken ve Alex yerleri paspaslarken, Rune kırılan şişenin parçalarını topladı. Cam parçalarını bir çöp sepetine atarak çocukluk arkadaşına baktı.

Alexander Sharpe dünyada hiç düşünmeden güvenebileceği iki kişiden biriydi. Onu Caelis'te, çok uzaklarda hayal etmek içini öyle derin bir hüznle dolduruyordu ki yere çöküp ağlamak istiyordu.

Onsuz ne yapardı?

RUNE Wintersea Evi'ne **döndüğünde** onu bir telgraf bekliyordu.

Yarın akşamki Creed'lerin maskeli balosu için bir hatırlatma olmasını bekleyerek, göz gezdirmek niyetiyle açtı ve gönderenin adreslerini de eklediğini fark edince bir kenara bıraktı: *Eski Şehir*. Burası başkentin sanayi bölgesiydi; tüccarlar, gündelik işçiler ve diğer işçi sınıfı aileleriyle doluydu.

Hiçbir arkadaşı orada yaşamıyordu.

Merakla tüm dikkatini mesaja verdi.

BAYAN RUNE WINTERS

WINTERSEA EVI

DÜN GECE BU KADAR HIZLI HAREKET ETTİĞİM İÇİN ÖZÜR DILERİM. EĞER BENDEN HENÜZ SOĞUMADIYSANIZ, AYDINLAR YEMEĞİYLE İLGİLİ ÇIKMAZINIZA BİR ÇÖZÜM BULABİLİRİM.

GIDEON

Bir çözüm mü?

Gideon'un kendisini öpmesine ne kadar yaklaştığını hatırlayınca Verity'nin uyarıları Rune'un içinde çınladı. Eğer ona izin verseydi daha ne kadar ileri gidebilirdi?

Rune geçmişteki talipleriyle öpüşmeye her zaman bir sınır çizmişti. Hiçbir zaman, hiçbir koşulda bundan daha ileri gitmemiştir. Bu kurala sahip olmak onu

Hala kontrolün kendisinde olduğunu hissediyordu. İşler ne kadar umutsuzlaşırsa umutsuzlaşsın, kendini tamamen kaybedemezmiş gibi.

Bu, Seraphine'i neredede tuttuklarını öğrenmek için ikinci bir şans, dedi kendi kendine, sessizce Verity'den özür dileyerek. Bunu kabul etmek zorundayım.

Yanıtını Lizbeth'e yazdırdı, o da telgraf ofisine götürdü.

GIDEON SHARPE

113 PRUDENCE ST, ESKİ ŞEHİR

KAFAM KARIŞTI. BANA DAHA FAZLASINI ANLAT.

RUNE

P.S. DÜN GECE İÇİN ÖZÜR DİLEMESİ GEREKEN BİRİ VARSA, O DA CEKETİNİZİ MAHVEDEN KİŞİDİR.

Öğleden sonra bir cevap geldi.

SANA GÖSTERMEK DAHA KOLAY OLUR. YARIN SABAH 10'DA BOŞ MUSUN? EĞER ÖYLEYSE, BENİMLE BU ADRESTE BULUŞ.

GIDEON

P.S. BU SEFER YAVAŞ GIDECEĞİME SÖZ VERİYORUM.

YEDİ

GIDEON

O akşam boks salonuna giderken Gideon telgraf ofisine uğradı ve Rune'un cevabını aldı.

YAVAŞ GITMEYİ DÖRT GÖZLE BEKLIYORUM.

RUNE

Okurken gülümsedi. Bu gece kendini daha iyi hissediyordu. Dinlenmiş ve hazırды. Eğer Rune Güve'yse, bunu yarın sabah öğrenecekti.

Boks ringine girip tişörtünü çıkarırken ve eldivenlerini giyip ısınmaya hazırlanırken hâlâ gülümsüyordu. Planlarına o kadar dalmıştı ki arenanın kapılarının açıldığını ve kardeşinin içeri daldığını fark etmedi.

"Ne haltlar karıştırıyorsun?"

Alex'in ses tonu Gideon'un yüzündeki gülümsemeyi sildi. Döndüğünde kardeşinin boks çantasını bıraktığını ve tişörtünü çıkardığını gördü. Alex eldivenlerini kaparak iplerin altından geçti ve onunla birlikte ringe çıktı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Alex."

"Dün gece Rune'un partisine mi geldin? Onunla yalnız mı gidiyorsun?"

Gideon göz ucuyla arenadaki diğer adamların onlara doğru baktığını fark etti.

"I-"

"Rune Winters'a dayanamazsın." Alex ısınmadan Gideon'un tam karşısında çömelmiş bir şekilde durdu.

O yapamadım söyle Alexve Gerçek, ÇünküAlex olur söyle Rune her şeyi. Gideon'un onun Güve olabileceğinden şüphelenmesi umurunda olmazdı,

Ya da tehlikede olabileceğini. Alex insanların en iyisi olduğunu varsayardı.

"Belki de fikrimi değiştirmişimdir," dedi Gideon, dövüş pozisyonuna geçerek.

Alex başını salladı. "Sen benim kardeşimsin. *Seni tanıyorum*. Neyin peşindesin?"

Gideon tembelce bir yumruk attı. Alex kolayca eğildi ve geri savurdu. Çok daha sert. Gideon onu engelledi ve kenara çekildi.

"İyi bir mirası olan güzel bir kız. Herkes onun bir koca aradığını biliyor. Ben de şansımı deneyeyim dedim."

"Bundan nefret edersin."

Alex tekrar savurdu, hızlı ve öfkeliydi. Gideon tam zamanında geri sıçradı ve kardeşinin yumruğunun esintisi saçlarının arasından geçti.

"Neyden nefret ediyorsun?"

"Onunla evli olmak." Alex ellerini indirdi. "Onun partilerine katılmak zorunda kalacaksın. Konuklarını eğlendirmek ve etkilemek. Bu insanları küçümsüyorsun."

Gideon yumruklarını indirerek ağabeyini taklit etti. "Belki bundan hoşlanmayı öğrenebilirim."

Alex'in yüzünde çaresiz bir ifade belirdi ve suçluluk duygusu Gideon'un içine bir taş gibi oturdu.

Alex'in elleri yanlarına düştü. "Rune gibi insanların sonu senin gibi insanlarla bitmez."

Suçluluk duygusu buharlaştı.

Gideon Alex'in ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Onun gibi insanlar hasarlıydı. Kirli. Onun gibi insanlar Alex ve Rune gibi insanların balo salonlarına ait değildi.

Yumruklarını sıkı. "Öyle mi?"

"Evet." Alex'in altın rengi gözleri elektrik gibi parladı.

"Aydınlat beni. Rune gibi kızlar ne tür insanlarla birlikte olur? Senin gibi erkeklerle mi?" Gideon yumruklarını kaldırdı. "Kenarda duran, gölgelerde özlem çeken, istediklerinin peşinden gitmekten korkan erkekler mi? Hayatta her şeyin sana teslim edilmesine o kadar alıştın ki, onun da kendini sana teslim edeceğini mi düşünüyorsun?"

Alex ona vurdu.

Gideon'un çenesinde bir acı patladı.

Ağzından kan tadı gelirken sendeleyerek geri döndü ve iplere çarptı. Kıçının üzerine düşmemek için ipleri daha sıkı kavrarken kulakları çınladı.

Bunu hak ettim, diye düşündü kan tükürerek. Acının uğultusundan sıyrılıp ayağa kalktığında Alex'in çoktan ringden kaçtığını, tişörtünü kapıp uzaklaştığını gördü.

"Alex," diye seslendi. "Alex, hadi ama! Ben-"

Ancak ringin kapısı çoktan kapanmış, Alex de diğer tarafına geçmişti.

"Lanet olsun."

Gideon tek kelimesini bile
kastetmemişti. Çoğunlukla.

Alex, Gideon'un en yumuşak olduğu yerden vurmuştu. En zayıf. Gideon da karşılık verdi. Böyle olmaması gerekiyordu.

Gideon büyük olandı. Küçük kardeşini koruması gerekiyordu.
Yumruklar Alex'in kendisinden gelse bile yumruklara göğüs germek.

Ringin ortasında tek başına duran Gideon kendisinden iğrenerek başını geriye eğdi. Gözlerini kapatarak sert bir iç geçirdi.

Alex haklıydı.

"Ben bir bok parçasıyım."

SEKİZ

RUNE

ERTESİ GÜN, Charlotte Gong'un nişanı şerefine **bir** öğle yemeği düzenleniyordu. Rune, Gideon'un telgrafı gelmeden çok önce katılmayı kabul etmişti ve bu nedenle ortaya çıkması gerekiyordu. Ancak öğle yemeği öğlene kadar değildi, bu da onu Gideon'la önceden buluşmak için serbest bırakıyordu.

Böylece o sabah erkenden Rune başkente doğru yola çıktı ve nereye gittiğini kimseye söylemedi.

Lady'yi Old Town'daki ahırlardan birine yerleştirdikten sonra - ahırlarında süslü gösteri atları görmeye alışık olmayan seyislerin şaşkın bakışlarına maruz kalarak - Prudence Sokağı'na doğru yola çıktı.

Bulduğunda saat onu biraz geçiyordu ve sokak hareketliydi. Bacalardan tüten dumanlar ve fabrikadaki kömür ateşinin kokusu havada asılı kalmış, pazarlık yapan yiyecek satıcılarının sesleriyle çarpışıyordu. Yoldan geçen işçiler Rune'a meraklı bakışlar fırlatırken, o yoldan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Yorgun görünümlü kiralık binalara baktı, kahverengi tuğlaların arasından geçen çatlakları ve yeni boyaya ihtiyaç duyan cepheleri fark etti.

İyi Kumandan, Cressida'nın yazlık evi olan Thornwood Malikânesi'ni, Roseblood'un en küçük kız kardeşini öldürdüğü için Alex'e tazminat olarak vermişti. Ama Gideon Yeni Cumhuriyet'e hizmet etmek için Alex'ten çok daha fazlasını yapmıştı - devrimcileri saraya sokmuş, Cressida'nın iki ablasını ortadan kaldırmış, hayatını cadıları avlamaya adanmıştı. Şüphesiz Komutan, Kan Muhafızı yüzbaşısına minnettarlığını göstermek için ne isterse teklif etmişti. Peki Gideon neden hâlâ *burada* yaşıyordu?

Rune, sokak seviyesindeki bir kapının üzerinde, tahtayla kapatılmış bir vitrinin yanındaki 113 numarayı gördü. Kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırarak yaklaştığında, tepedeki tabelanın soluk harfleri gözüne çarptı.

SHARPE DÜETİ: TERZİLİK VE TERZİLİK.

"Oh," diye fısıldadı.

Birden kapı içeri doğru açıldı. Gideon çerçevenin içinde duruyordu. Onu.

Büyük mü doğdun? diye merak etti, ona bakarak. *Yoksa sen bir zamanlar hepimiz kadar küçük ve kırılgan mıydı?*

Düz bir pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz bir gömlek giymişti. Omuzlarında uzun bir mezura şeridi asılıydı. "Geç kaldınız."

Adam kenara çekilip onu içeri davet ederken, *modaya uygun bir şekilde geç kaldığını* düşündü.

Gideon onu merdivenlerden yukarı, yukarıdaki daireye çıkarmak yerine, sol taraftaki kapıdan geçirerek bir zamanlar moda tarihinin en ünlü iki tasarımcısına ait olan karanlık terzi dükkânına götürdü. Tüm vücudu beklentiyle uğulduyordu.

Alex'le olan arkadaşlığına rağmen Sharpe'ların evine daha önce hiç gitmemişti. Nan, Rune'un dış koşullara adım atmasını yasaklamıştı. Rune ne zaman itiraz etse Nan, oraların *tehlikeli, kirli ve suçlularla dolu olduğunu* söylerdi. *Bizim gibiler için değil.*

Dükkânın içinde, her pencereyi kaplayan tahtalar ince güneş ışığı çatlaklarının içeri girmesine izin veriyordu. Gözleri azalan ışığa alışırken, kumaşlara, dikiş takımlarına, desenlere... sanki önemli bir şey değilmiş gibi ortalıkta duran her şeye bakmamaya çalıştı.

Gideon her şeyi ailesinden miras almış olmalı.

Ama neden sakladı?

Belli ki yıllardır kimse bunlara dokunmamıştı.

Sun ve Levi Sharpe bir zamanlar tam da benim durduğum yerde duruyordu, diye düşündü Rune, terzi ve terzinin uzun çalışma masasının üzerine eğildiklerini, gece geç saatlere kadar fikirlerini çizdiklerini, yorgun gözleri artık açılmayana kadar kumaşları diktiklerini ve mumlarını söndürüp yatağa gittiklerini hayal ederek.

"Bu," dedi Gideon, bir çalışma masasının başında durarak, "senin sorunun için benim çözümüm."

Yanına yaklaştı ve masanın üzerinde açık duran deftere baktı. Yanında yanan bir kandil sayfaları aydınlatıyordu. Gözleri büyüdü ve daha yakına eğildi.

Birisi onu -Rune *Winters*'ı- kâğıda çizmiş ve ona o güne kadar gördüğü en güzel elbiseyi giydirmişti. Konik dantel kollar. Zarif kepçe yaka. Belli belirsiz, işlemeli bir deseni olan vücuda oturan korsaj. A kesim etek, birkaç santim arkasına doğru uzanıyordu.

Rune'un ağzı açıldı. Sonra kapandı. Gideon uzanıp sayfayı çevirdi ve ona her parçanın daha ayrıntılı çizimlerini gösterdi: kollar, beden, bağcıklı sırt, hatta uyumlu ipek ayakkabılar.

"Bu..."

"Sana ne yapacağım. Aydınlar Yemeği için." Yine de kayıtlara geçmedi.

Bu bir numaraydı, değil mi?

Geçmişte de talipleri ona hediyeler vermişti ama bunlar hep çiçekler, mücevherler ya da at arabası gezintileriydi. Bunun gibisi yoktu. Onun için *tasarlanmış* bir elbise değil.

Rune'un içinde bir şey çırpındı ve uçuşan bir kuş sürüsü gibi süzüldü. Yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyi bastırmaya çalıştı.

"Gideon. Emin misin?"

"Tamamen. Sadece bir şeye ihtiyacım var."

O defterin sayfalarına serpiştirilmiş giysi için ona istediği her şeyi vermeye hazırdı.

"Ölçüleriniz."

"Ah." Gülümsemesi duraksadı. "Doğru. Tabii ki."

Ölçülerini alan tek kişi terzisiydi.

"Eğer rahat değilsen-"

"Hayır! Çok rahat!" Gülümsemeye çalıştı ama Gideon Sharpe'in önünde iç çamaşırlarına kadar soyunmak gibi bir şeyin nelere yol açabileceğini düşündükçe gülümsemesi titredi. Rune yutkundu ve her yeri ateşlendi. Eğer isterse

Elbiseyi giydiğinde, bu acımasız cadı avcısının her kusurunu görecektik kadar yaklaşmasına izin vermek zorunda kalacaktı; normalde sakladığı etli kıvrımları ve çukurları ölçmek için - saklayacak yaraları olduğu için değil, *utangaç olduğu için... şey, utangaç olduğu için.*

Bir dakika, diye düşündü Rune, gözleri defterin sayfalarında kısıldı. *İşte bu o.*

Nazik bir jest değil. Onun sorununa bir çözüm değil.

Döküm izlerime bakmak istiyor.

O karanlık bakışın kendisini izlediğini hissetti. Gözlerini onunkilere diktiğinde kiminle karşı karşıya olduğunu hatırladı. Bu bir talip değildi, gerçekten de değildi. Ve eskiz defterinde duran elbise tasarımı *onun* sorununu çözüyordu. Onunkini değil.

Ya da o öyle sanıyor.

Dalgalandan gülümsemesinin yerini içten bir gülümseme aldı.

Rune'un döküm izi yoktu. Ve eğer yara izi bulamazsa, ondan şüphelenmeye devam etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Artık kendine güveni tamdı -ne de olsa bu nasıl oynanacağını bildiği bir oyundu- Rune yün ceketinin düğmelerini çözdü ve omuzlarından sıyırdı. "Bunu nerede yapmalıyız?"

Bir an için tereddüt etti. Sanki planını tekrar gözden geçiriyor gibiydi. Rune, geri adım atması için ona sessizce meydan okuyarak göz göze geldiğinde, kararlılığını bulmuş gibiydi. Elinde not defteriyle Gideon onu dükkânın arka tarafına götürdü; burada büyük, katlanmış bir ayna üç panelde yansımalarını gösteriyordu ve alanın ortasında bir ölçüm bloğu duruyordu.

Güzel bir iç çamaşırı giydiğine şükreden Rune, bluzunun düğmelerini çözdü.

Gideon arkasını dönmeye başladı. "Eğer ihtiyacın olursa-oh."

Rune çoktan soyunmaya başlamıştı. Bakışları dantelli sütyenine kaydı ve bir süre orada kaldıktan sonra hızla tekrar yüzüne yöneldi, yanakları renkten renge girmişti.

"Bu iyi mi?" dedi Rune, sırtıtmamaya çalışarak.

Kaba bir şekilde başını salladı ve arkasını döndü. Defteri beyaz tüllerle dolu bir rafa koyarak uzun bir süre boş bir sayfa açtı.

Rune binici çizmelerinin bağcıklarını çözdü ve Gideon'un ani utangaçlığının tadını çıkararak pantolonunu çıkarmak için acele etmedi.

"Ailenize yardım ederken bunu çok yapar mıydınız?"

Sanki kadının iç çamaşırından başka bir şey giymediğini hissetmiş gibi, dönüp ona bakmadı. Sadece boğazını temizledi. "Neyi çok yapıyorsun?"

"İnsanların ölçülerini alın."

"Ben sadece Cressida'nın ölçülerini aldım." Bu cevap onu ayıltmış gibiydi. Ölçüm bandını omuzlarından çekti ve gözlerini onun yüzünde tutarak onunla yüzleşmek için döndü. Bir santim bile aşağıya inmelerine izin vermedi. "Hazır mısın?"

"Evet." Rune ayaklarının üzerinde zıplayarak havadaki soğuğa karşı koymaya çalıştı.

Lambayı da yanına alarak bir adım daha yaklaştı. "En tepeden başlayıp aşağıya doğru ineceğim."

Adamın ne demek istediğini biliyordu ama bunu söyleme şekli, onu daha az dikey bir şekilde aşağıya doğru inerken hayal etmesine neden oldu. Görünüşe göre bunu düşünen tek kişi o değildi. Gideon dondu kaldı, ne demek istediğini açıklamak için ağzını açtı ve onun yerine öksürdü.

Lambayı ölçüm bloğuna indirdi, sıcak ışıyla onu sardı -yara izlerimi daha iyi görebilmek için, diye düşündü Rune- ve ölçmeye başladı. Elleri

Rune'a ne kadar pratik olduğunu gösterecek şekilde hızlı çalışıyordu. Bu elleri kardeşininkilerle karşılaştırmaktan kendini alamadı. Alex bir müzisyenin ellerine sahipti: geniş avuç içleri, ince parmaklar. Bir şarkı kadar zarif ve güzel.

Gideon'un elleri güçlü, sert ve nasırlıydı. Bir silahı, bir cadıyı hapishane hücrelerine taşıyabilecek ya da bir kızın ölçülerini alabilecek kadar ustalıkla tutabilen ellerdi.

Hiç elini sürmedi ya da tenine dokunmadı. Sanki ona gereğinden fazla dokunmamak için çok çaba sarf ediyordu.

Rune onun göğüs ölçüsünü alırken ikisinin de dikkatini dağıtmak için, "Keşke Alex bana senin başarılı bir terzi olduğunu söyleseydi. Bitmiş giysileriniz eskizlerinize benziyorsa, sizi yıllar önce işe alırdım."

"Cress senin için çalışmama asla izin vermezdi."

Genç kraliçenin *adını* söyleme şekli -Cressida değil,ress- Rune'un kendini tuhaf hissetmesine neden oldu.

"Seninle *konuşmama* izin vermezdi." Gideon defterine numarayı yazmak için geri çekildi. "Bir keresinde sana ve arkadaşlarına çay servisi yapmıştım ama beni fark etmemiştin." Rune'a döndü ve bu kez bandı onun belinin en küçük kısmına doladı. "Thornwood Hall'da, Cress'in partilerinden birindeydi."

Hatırlayamayınca başını kaldırdı ve Gideon'un yüzünün kendisinden birkaç santim uzakta, dikkatini ölçüm bandına vermiş olduğunu gördü. "Madem onun terzisiydin, neden partisinde çay servisi yapıyordun?"

Bant gevşedi ama bir sonraki ölçüme geçmedi.

"O zamanlar Thornwood Hall'da yaşıyordum. Cress ihtiyaçlarını daha iyi karşılamak için beni saraydan oraya taşıdı. O partinin olduğu gece cezalandırılıyordum." Bir elini kabaca saçlarının arasından geçirdi. "Görevlerimi ihmal ettiğim için."

Rune kaşlarını daha da çattı, tam ona ne demek istediğini soracaktı ki, adam onun sözünü kesti

Kapalı.

"Sırada kalçalar var."

Belli ki detay vermek istememişti. Bant Rune'un vücudunu çevrelerken Kalçaları, onu sıcaklığına doğru çekerek, hatırlamaya çalıştı: Gideon Sharpe'in daha genç bir versiyonu, arkadaşlarıyla dedikodu yaparken fincanını dolduruyordu.

Ama onu hatırlayamıyordu ve bunun suçluluğu karnında düğümleniyordu.

Ama onu neden hatırlayayım ki?

Aklı o takma isme gitti. *Cress*. Kraliçeye böyle hitap eden tek kişi o muydu?

Gideon, Rune'un kalça ölçümünü yazmak için ayrıldığında, "Cressida'yı pek iyi tanımıyordum. Nasıl biriydi?"

Uzun bir süre yazmadan ya da cevap vermeden kitabın üzerine eğildi. "O... güzeldi," dedi sonunda. "Ve çekiciydi." Bir rüyanın içinde yarı kaybolmuş gibiydi. "Ve güçlüydü."

Rune birden Cressida ve onun düşük doğumlu sevgilisi hakkındaki söylentileri hatırladı. Aptalca dedikodular olarak görmezden geldiği söylentiler. Şimdi bunların gerçek olup olmadığını merak ediyordu.

Gideon onun Cressida'nın yazlık evinde yaşadığını söylemişti ve kesinlikle göze hoş gelen biriydi.

Eğer karanlık, düşünceli ve acımasız tiplerdenseniz, diye düşündü kaşlarını çatarak.

Gideon'un en genç Roseblood kardeşinden bahsetme şekli çok gayri resmiydi. Hiç de ona hizmet etmiş biri gibi değildi. Daha çok onu iyi tanıyan biri gibiydi.

Ya da onunla yakınlaştım.

Rune kıpırdandı. Onun Cressida'nın yatağını paylaştığı düşüncesi içini rahatsız edici bir duyguyla doldurdu. Eğer bir cadı kraliçesinin sevgilisi olsaydı, Rune'un çok daha dikkatli olması gerekirdi. En ufak bir ipucunu bile yakalayabilirdi.

"Adanın bataklıklarında yetişen ibrik bitkilerini biliyor musunuz?"

Yüzünü ona dönmüş olmasına rağmen aralarında birkaç adım vardı. Rune hâlâ dantelli iç çamaşırıyla lambanın ışığında duruyordu. Gideon ise lambanın dışındaki gölgelerde, tamamen giyinikti. Yine de şu anda savunmasız olan o gibi görünüyordu.

"Şu böcekleri yakalayıp yiyen koyu mor çiçekler mi?" diye sordu. Adam başını salladı.

"Cress böyleydi: Uzaktan güzeldi, yaklaştığında seni baştan çıkarırdı. Sen de bir aptal gibi yaklaşmaktan mutlu oldun." Rune'un omzunun üstündeki boşluğa bakıyordu, ifadesi periliydi. "Ancak seni kendine çektikten sonra gerçek doğasını ortaya çıkardı. Ama o zaman da artık çok geçti."

Rune'un bakışlarıyla karşılaştı.

"Seni zaten canlı canlı yiyordu."

NINETEEN

GIDEON

BAŞLANGIÇTA, çekim karşılıklıydı. Cressida Roseblood'la ilk tanıştığında, annesiyle birlikte bir elbise teslim etmek için saraya gitmişti. Annesi en büyük iki cadı kraliçeyle özel olarak konuşurken, Gideon bu ana ne kadar çok şeyin bağlı olduğunu bilerek salonda bekledi. Eğer kız kardeşler anne ve babasının işini beğenirlerse, Analise ve Elowyn Sharpe Duet'i tam zamanlı olarak terzileri olarak işe alacaklardı.

Sun ve Levi'ye imrenilecek bir maaş sağlayacaktı. Ailelerinin kaderini değiştirecekti.

Cressida hizmetçileriyle birlikte yanından geçerken Gideon duvarın dibinde duruyordu. Onun kim olduğunu anlamadan, fildişi saçlarını, parlak mavi gözlerini ve ince bedenini süzerek bir kez daha bakmıştı.

Durdu ve geri döndü. Gülümseyerek yavaşça yaklaştı ve adını sordu, sonra da onunla sohbet etmek için kaldı. Adam onun güzelliğinden etkilenmiş, flört etmesinden gurur duymuş ve en önemlisi de ona eşitmiş gibi davranılmasına şaşırmıştı.

Annesi geri dönüp şaşkın bir ifadeyle sözleşmeyi imzaladığını söylediğinde yanından ayrıldı.

"Sanırım birbirimizi daha sık göreceğiz."

Gideon bu sözler karşısında nabzının nasıl attığını hâlâ hatırlıyordu. Koridorda kaybolmadan önce ona attığı bakışa.

Her şey yavaş başladı. Ailesi saraya taşındıktan sonra Cressida onu bahçelerde yürüyüşe ya da sahilde at sırtında gezintiye davet etti. Sabahları terasta kahvaltı ederken ona katılmaya başladı.

Boş saray odalarında öpüştüler, elleri birbirlerinin üzerinde dolaştı.
O zamanlar bir rüya gibiydi. Gerçek olamayacak kadar
iyi. Ve öyleydi de.
"Gideon?"

Rune'un sesi anıların arasından geldi. Gideon bir an için, yarı geçmişte sıkışmış bir halde, önündeki ölçüm bloğunda duran Rune Winters'ı değil, Cressida Roseblood'u gördü. Onu bir dişi aslan gibi izliyordu. Yemeğini yemeden önce onunla oynayıp oynamayacağını ya da doğrudan şahdamarına mı saldıracağını düşünüyordu.

Kalbi küt küt atıyor, avuçları terliyordu.
"Her şey yolunda mı?"

Rune'un sesi onu tamamen şimdiki zamana çekti. *Cressida öldü.* Bu, onun ölçüm bloğunda duran farklı bir kızdı.

Rune aşağı indi, usulca ona doğru ilerledi.
Gideon içgüdüsel olarak geri adım attı.

Dudaklarını ısırarak dondu kaldı, sanki onun sıkıntısını hissediyor ama nasıl hafifleteceğini bilmiyordu.

Kendine gel, Sharpe.

Boğazını temizledi. "Özür dilerim. Evet. Her şey yolunda. Bu konuyu açmamalıydım."

"Bu konuyu açan bendim," dedi, fırtınalı bakışları onu incelerken. "Eğer bu konuda konuşmak istiyorsan-"

"Yapmamayı tercih ederim."

Ne düşünüyordu ki? Bu, en utanç verici sırlarını anlatabileceği en kötü kişiydi. Fısıldayacağı tek bir kelimeyle itibarını mahvedebilecek dedikodu kraliçesinin ta kendisiydi.

Neden bu kadar çok şey söylemişti?

"Tamam," dedi kendine sarılan Rune.

Titrediğini fark etti. Elbette titriyordu. Burası buz gibiydi ve o iç çamaşırlarıyla duruyordu.

Seni salak. Duvara dayalı bir sandıktan yün bir battaniye aldı. Annesinin soğuk kış gecelerinde geç saatlere kadar çalışırken kendini sıcak tutmak için kullandığı bir battaniyeydi bu. Rune'a dönerek battaniyeyi onun omuzlarına attı.

"Sadece bir ölçüm daha yapacağım ve işim bitecek."

Başıyla onayladı. Eğilip bandın ucunu topuğunun yanındaki zemine bastırırken, bakışları pürüzsüz bacaklarında gezindi ve tıpkı vücudunun geri kalanında yaptığı gibi deride gümüşü izler olup olmadığını kontrol etti. Ama hiçbir şey yoktu. Bacakları o kadar mükemmeldi ki, Gideon gözlerini onlardan ayırmakta zorlandı.

Herhangi bir yara izi bulamamıştı. Açıkçası, bunca zaman boyunca onun incelemesi için soyunup önünde durması, hiçbir izi olmadığını kanıtı gibiydi.

Belki de yanılmıştı. Belki de Rune Winters Güve değildi. "Bir saniye bunun üzerinde dur."

Kadın bandın ucuna bastığında, adam bandı gergin tutarak doğrudan başının üstüne çekti ve boyuna dikkat etti. Ondan bir karış daha kısaydı.

Son ölçüyü defterine yazarken, kadının raflara doğru hareket ettiğini duydu.

"Bunlar..."

Döndüğünde onu kalçalarına kadar inen yün battaniyeye sarılmış halde buldu. Annesinin eski defterlerine bakarken onun ilgisinden hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Sanki onunla aynı odada yarı çıplak durmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Gideon yutkundu, bakışlarının kadının bacaklarında gezinmesini engellemeye çalıştı. "Annemin eskiz defterleri," dedi gömleğinin yakasını gevşeterek.

"Tüm tasarımlarını onların içinde saklardı."

"Annenin..." Rune vahşi gözlerle yüzünü ona doğru çevirdi. "May I?"

"Devam et."

Kadının yüzünde beliren gülümseme adamın tuhafına gitmişti. İçeride.

Rune bütün kitapları raftan alıp çalışma masasına taşıdı ve orada bir yığın haline getirip bir tabureye oturdu.

Sayfaları saygıyla çevirip resimleri içerken yüzünü huşu kapladı. Neredeyse... masum görünüyordu. Gideon daha iyi görebilmesi için lambayı masanın üzerine getirdi.

Bugün ona dokunmamaya özen göstermiş, ağabeyinin boks ringindeki sözlerini hatırlamıştı. Onun kim olduğunu hatırlıyordu. *Kendisinin* kim olduğunu.

Sen onun altındasın.

Gideon bir tabure aldı ve masanın diğer tarafına koyup yerleşti.

Hatasını hemen fark etti.

Buradan, hayal gücüne çok az şey bırakan narin dantelli sütyeninin düşük kepçesini mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Göğüslerini daha yeni ölçmüştü, bu yüzden neden birdenbire önem kazandığını bilmiyordu. Onun yerine bakışlarını boğazının çizgisinde tuttu.

Eğer gerçekten flört ediyor

olsalardı... Eğer *birlikte olsalardı*...

Düşüncelerini öldürdü. *Seni kendine çeken ilk cadıdan dersini almadın mı?*

O ve Rune asla birlikte olamayacaklardı. Eğer Rune Güve'yse, bu flört - eğer öyle bile denebilirse- Gideon'un onu tutuklaması ve Rune'un tasfiyeye gitmesiyle sona erecekti. Eğer Rune Güve değilse, kenara çekilecek ve kardeşinin sonunda istediği şeyin peşinden gidecek cesareti bulmasını umacaktı.

Ve olması gereken de buydu.

Kız onu bakarken yakaladığında Gideon gözlerini çok geç kaçırdı. Bakışları birbirine takıldı.

Rune yavaşça üzerine eğildiği eskiz defterini kapattı ve tabureden kalktı.

"Sanırım bunu iade etmeliyim." Masanın etrafında dolaşarak battaniyeyi omuzlarından indirdi ve ona doğru uzattı. Adam battaniyeyi aldığı anda, güzel bacaklarının masanın kenarından sarkmasına izin vererek kendini hemen yanındaki masanın üzerine kaldırdı.

Gideon gözlerini kızın yüzünden ayırmamak için mücadele etti, oysa tek yapmak istediği onları bırakmaktı.

Ölçülerinin yazılı olduğu defteri eline alan Rune, onun için tasarladığı elbiseye göz attı. Parmakları, gözlerinin annesinin tasarımlarını izlediği gibi onun çiziminin çizgilerini takip etti.

Onu memnun etmişti. Bu yüzünde açıkça yazıyordu.

Bu bilginin ona yaptıklarından hoşlanmıyordu. Onu ısıtıyor.
Buz gibi kalbini eritiyor.

Onu mutlu etmek bu kadar iyi hissettirmemeli.

"Bu öğleden sonra ne yapıyorsun?" dedi, parmak ucuyla gömleğinin en üst düğmesine dokunarak. "Öğlen yemeğim var, ama ondan sonra ... Wintersea House yakınlarında bazen ata bindiğim sakın bir plaj var. Bana katılmak ister misin?"

"Yapamam," diyerek battaniyeyi kucağına çekmeyi başardı. "Bugün çalışmak zorundayım."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde çenesini eğdi. Onu reddediyormuş gibi görünmek istemediğinden hemen ekledi: "Bu akşamki transferin nasıl gittiğine bağlı olarak erken çıkabilirim. Daha sonra seninle buluşabilirim."

Kadının dikkati tekrar adamın yüzüne yöneldi. "Bu akşamki transfer mi?"

Başını salladı. "Laila ve ben bir cadıyı saray hapishanesine naklediyoruz."

Rune bakışlarını indirdi. "Uzak mı? Yani onu getirmen gereken yer." Gömleğinin düğmelerini yavaşça çözdü. İçinden onu kucağına çekmek geldi.

Odaklan, seni aptal.

"Çok uzak değil. Seldom Limanı yakınlarındaki eski madende tutuluyor."

"Anlıyorum." Parmakları bir sonraki düğmeye giderken Rune'un dudakları büküldü. "Bu gece Creed'lerde maskeli bir balo var. Daha sonra benimle orada buluşabilirsin."

Gideon ellerini kendine saklamak için mücadele etti. Battaniyenin yünü avuçlarını kaşındırıyordu.

"Elimden geleni yapacağım."

Düğmeyi çözmeden bırakırken ağzı yana doğru kıvrıldı. Yine de masadan kalkmadan önce ona doğru eğildi ve burnunun köprüsü elmacık kemiğini sıyırdı.

"Elbise için teşekkür ederim, Gideon."

Kadının dudaklarından dökülen adı adamın içini titretti. Elleri sıkıştı. Daha fazla dayanamayacaktı.

"Benim için zevkti," diye mırıldandı.

Kız geri çekilip giyinmek için döndüğünde, onun pantolonunun içine girmesini izlememeye karar verdi ve bunun yerine etrafı toplamayı seçti.

YİRMİ

RUNE

Charlotte'un öğle yemeğinde **kısa bir süre göründükten sonra**, Rune yol boyunca sırtarak Wintersea Evi'ne geri döndü. Ufuktaki gri bulutlar bile ruh halini bozamamıştı.

Çok kolay olmuştu! Rune, Gideon'un Seraphine'in yerini bu kadar çabuk söylediğine inanamıyordu. Neredeyse soyunmak zorunda kalmıştı ama yine de.

Buna değer.

Gideon'un, kabul edeceği talip *olduğuna* karar verdi.

Ancak yatak odasının kapısından içeri girip hızla üstünü değiştirmeye başladığında adamın en genç cadı kraliçe hakkında söylediklerini hatırladı.

Cressida senin için çalışmama asla izin vermezdi.

Parmakları binici pantolonunun bağcıklarında yavaşladı.

O partinin olduğu gece cezalandırılıyordum.

Ayrıntıya girmemişti. Ve Rune'un gerçeğin ne olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Belki de gerçekten iğrenç bir eylem için cezalandırılıyordu. Ya da belki de yalan söylüyordu.

Ama Rune onun gözlerindeki üzgün bakışı hatırladı. Sanki bir an için onun Cressida'nın ta kendisi olduğunu düşünmüş gibi, yaklaştığında sertçe geri çekilmişti. Ve korkmuştu.

Cress de böyleydi: Uzaktan hoş görünür, yaklaştığınızda sizi baştan çıkarırdı... Ancak sizi kendine bağladıktan sonra gerçek doğasını ortaya çıkarırdı. Ama o zaman da artık çok geçti. Seni canlı canlı yemeye başlamıştı bile.

Rune titredi.

Ama her hikâyenin iki tarafı vardı. Cressida öldüğüne ve kendi hikâyesini anlatamayacağına göre, Gideon'un sözlerine inanmak haksızlık olurdu.

Onu düşünmekten vazgeçti ve giyinmeyi bitirdi.

Üzerine kapüşonlu bir kazak geçirerek Verity'ye bir mesaj gönderip göndermemesi gerektiğini düşündü. Gemilerinden biri şafakta kalkacaktı ve eğer bu gece başarılı olursa Seraphine'i gemiye bindirmeyi planlıyordu. Bu, bu gece Creed'lerin partisine gelemeyeceği anlamına geliyordu. Ve eğer gelemezse, Verity ve Alex'in onun için bir mazeret bulmaları gerekecekti.

Ama bunu bir mesaja yazmak, bilginin yanlış ellere geçmesi riskini taşıyordu. Bu yüzden bundan vazgeçti ve doğruca Seldom Limanı'na doğru yola çıktı.

YİRMİ BİR

GIDEON

Mermer basamakları birlikte tırmanırken Gideon Harrow'a, "**RUNE WINTERS'IN DÖKÜM İZİ YOK,**" dedi.

Harrow ince bir kaşını kaldırdı. "Kesinlikle hızlı hareket ediyorsun."

"Öyle bir şey değil," dedi hemen. "Ona dikeceğim bir elbise için ölçülerini almam gerekiyordu."

Harrow'un kaşları daha da kalktı. "Sen, benim kaslı dostum, sana verdiğim değerden daha zekiymişsin."

Sütunlu girişin altından geçip Kan Muhafızları karargâhına girdiler. Hâlâ Kraliyet Kütüphanesi olduğu zamanlarda bu bina cadı propagandalarını, yalanlarla dolu tarihleri ve katlar dolusu büyü kitaplarını muhafaza ediyordu. Gideon bir zamanlar kanatlarda sıralanan önemli cadıların mermer büstlerini ve cadıların altın çağını tasvir eden yaldızlı çerçeveli tabloları hatırladı. Bunların hepsi gitmişti, Yeni Cumhuriyet'in ilk günlerinde yok edilmişti.

"Eğer yara izi yoksa, onu suçlayamam." "Ne kadar yakından baktınız?"

Gideon karanlık, tahtalarla çevrili dükkânı düşündü. Lambasının ışığında duran Rune'un neredeyse çıplak halini.

"Işıklandırma zayıftı ama inanın bana, baktım."

Hafızası bir musluk gibiydi. Vanayı biraz bile açtığında, her şeyin dışarı akmasına engel olamıyordu. Onun yumuşak, beyaz kıvrımlarının anısı. Sütyeninin narin dantelleri. Teninin kokusu...

Gideon neredeyse çıplak olan Rune'a çok yaklaşmıştı. Ve o da *baktım*. Bulacak bir şey yoktu.

"O kusursuz."

"Tamamen çıplak mıydı?" diye sordu Harrow.

"Ne? Hayır. Hayır. Ölçümleri çıplak yapamazsın."

"İşte senin sorunun da bu. Crimson Moth'un senin gibi birinin bulabileceği yerlerde döküm izleri olmaz. Son iki yıldır tespit edilmekten nasıl kaçtığını sanıyorsun? Onu iyice çıplak yakalamanız gerekecek."

Kelimeler bir yıldırım gibiydi. Ama Harrow haklıydı. Rune tamamen çıplaktı. Ve loş ışıkta onu çabucak incelemişti.

Gideon elini yüzünde gezdirdi.

Rune Winters'ı nasıl çıplak bırakacaktı? "Belki de buna gerek kalmayacak."

Harrow gözlerini devirdi. "Başka bir planın mı var?"

En üst kata çıkan devasa bir merdivenin çevrelediği avluya girdiler. Tepedeki cam kubbeli tavandan bulutlarla dolu bir gökyüzü görünüyordu. Kubbeyi mermerden yontulmuş yedi Kadim'in heykelleri tutuyordu. Özgürlük, silahını havaya kaldırmış. Merhamet, cama doğru uçan güvercinleriyle. Bilgelik, omzunda bir baykuş ve elinde açık bir kitapla ...

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Harrow, merdivenlerin yarısında durmuş, şimdi avlunun ortasında duruyordu. Gideon döndüğünde onu zeminin ortasında, fayansların uyuşmadığı bir noktaya bakarken buldu.

"Eskiden tam burada yetişen bir ağaç vardı," dedi sessizleşerek. "Dördüncü kata kadar uzanırdı."

Gideon başını salladı. İsyancılar devrimden sonra onu da yok etmişlerdi. Parçalayıp, kütüğünü söküp, hepsini yakmak.

"Her bahar, bir ay boyunca çiçek açardı. Hanımım Ardıç, çiçekler açtığında gelmeye bayılırdı. Yerleri beyaz bir denizle kaplardı." Harrow yutkundu, anıların içinde kaybolmuştu. "Onu buraya Amity'nin kendisinin diktiğini ve yüzyıllar sonra insanların kütüphaneyi onun etrafına inşa ettiğini söyledi."

Gideon, Harrow'un kendisini kiralayan cadı hakkında konuştuğunu hiç duymamıştı.

"Arındırıldı mı?" diye sordu.

Bu Harrow'u anısından kopardı. Ayak sesleri yeniden başladı, merdivenlere doğru hızla ilerliyordu.

"Hayır."

Gideon ona yetiştiğinde, aralarında ağır bir sessizlik vardı. Eğer bu Ardıç temizlenmediyse, o zaman cadı hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Cressida'nın anısının onu rahatsız ettiği gibi onun anısının da Harrow'u rahatsız edip etmediğini merak etti.

"Bu o mu...?" Gideon kulağını işaret etti.

Harrow, bir cadı tarafından kesilmeden önce kulağının olduğu yere dokunmak için uzandı.

"Hayır. Ama o da durdurmadı."

Harrow cadıların elinde başka ne tür zalimliklere maruz kalmıştı? Ve eski metresinin ölü mü yoksa diri mi olduğunu nasıl bilmez ya da umursamazdı?

Ancak Harrow belli ki bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyordu çünkü konuyu değiştirdi.

"Rune Winters'ı tuzağa düşürme planından bahsediyordun. Onu çıplak bırakmayı içermeyen bir plan. Bu nasıl işe yarayacak?"

Gideon'un ofisinin bulunduğu ikinci kata çıktıklarında ayak sesleri hep bir ağızdan yankılandı.

"Bu sabah Rune'a yanlış bilgi verdim."

Harrow ona doğru baktı. "Öyle mi?"

"Ona Seldom Limanı yakınlarında cadıların tutulduğu bir hücrenin yerini söyledim."

"Ve bu kötü mü?"

"Seldom Limanı yakınlarında bir hücre yok. Sadece Crimson Moth'u bekleyen bir tuzak var."

Harrow'un altın rengi gözleri büyüdü. Bunu anlayınca etkilenmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Ve Rune'un orada ortaya çıkacağını düşünüyorsun."

"Bilmiyorum. Eğer ortaya çıkarsa, kaçığımı yakalamış olacağım. Ama onun yerine başka biri ortaya çıksa bile, Rune'un Güve'yle işbirliği içinde olduğunu bileceğim - çünkü konumu verdiğim tek kişi o."

"Peki ya kimse gelmezse?"

Gideon içini çekti. "O zaman bu yanlış izi bırakır, Rune ile ilişkimi keserim..."

Ve umarım küçük kardeşim taşaklarını bulur.

YİRMİ İKİ

RUNE

Seldom Limanı **yakınlarındaki ESKİ MADEN**, deniz seviyesinden yüz metre yükseklikteki küçük bir kayalığın tepesinde, bir asrın ağırlığı altında sarkmış bir şekilde duruyordu.

Rune ön koluna kanla çizilmiş bir görünmezlik büyüsuyle hazırlıklı gelmişti. Buna *Hayalet Yürüteç* adını vermişti ve böyle gecelerde en çok kullandığı büyü, Nan'ın kitaplarından birinde bulduğu iki sembolün birleşimiyle kendi yarattığı bir büyü idi. *Boşluk* ve *kaçış* sembolleri. Bu büyü onu yok etmekten çok bir kişinin dikkatini ondan uzaklaştırıyordu.

Toprak yolun çeyrek mil ilerisinde atından indi. Atı küçük bir ağaçlık alanda otlaması için bırakan Rune, gümüş rengi bir ayın ışığıyla silüet haline gelen madene doğru yöneldi.

Rüzgâr ve deniz tuzu Rune'un yüzünün açıkta kalan tek kısmı olan gözlerini yakıyordu. Tamamen siyah giyinmiş, saçlarını bir kapüşonun altına saklamış, ağzını ve burnunu da sıkı bir örtü ile kapatmıştı. Siyah bir gömlek ve tozluk, baldır yüksekliğindeki deri çizmelerle birlikte geri kalanını gizliyordu.

Girişte asılı duran fener sert rüzgârda sallanarak ışığını nöbet tutan Kan Muhafızları'nın üzerine saçtı. Rune taş binaya yaklaştıkça nöbet tutan muhafızın Laila Creed'den başkası olmadığını gördü.

Büyüsü onu gizlerken, Rune giysilerindeki gizli cepten bir dolmakaleminden daha geniş olmayan ince gümüş bir düdük çıkardı. Aynı cepte son dolu kan şişesi de duruyordu.

Laila'ya yaklaşarak soğuk metali dudaklarına götürdü ve üç kısa, sert nota üfledi. Notalar Laila'nın kulakları için çok tizdi ama

Hanımefendi onları hemen duydu.

Lady bir zamanlar Nan'ın en sevdiği gösteri atıydı. Nan onu farklı ısıklık komutlarına yanıt verecek şekilde eğitmişti ve itaati yıllar boyunca onlara düzinelerce kurdele kazandırmıştı.

Karanlıkta, sesi olduğundan daha yakın çıkan Lady kişnedi.

Sesi duyan Laila belindeki tabancayı kavradı, gözleri kısıldı. Bakışları Rune'un durduğu boşluktan sekti ve sese doğru döndü.

Bu doğru, diye düşündü Rune. Git kontrol et. Güvende olmak daha iyi.

Madenin girişine -güneşten solmuş, likenlerle beneklenmiş bir kapı- bir göz atan Laila tereddütle karanlığa doğru yürüdü.

Rune kapıyı açtı ve içeri girdi.

Madenin girişi ahşap panelli duvarları ve biri kırık olan iki küçük penceresi olan küçük bir odaydı. Eski döşeme tahtaları ayaklarının altında kayıyordu ve zeminin ortasında iki iri yarı adamın içine düşebileceği kadar büyük bir delik vardı. İçinden bir merdiven çıkıyordu.

İçeri baktığında görebildiği tek şey aşağıdaki karanlıktı.

Rune kaşlarını çatı, derisi diken diken oldu. Kan Muhafızları tuttukları yerler konusunda gittikçe daha yaratıcı oluyorlardı, bu da Rune'un yakalanan cadıları nerede tuttuklarını tahmin etmesini zorlaştırıyordu. Gerçi normalde bundan daha fazla muhafız vardı.

Çömelerek madenin ilk katının aşağısını görmeye çalıştı ve uzakta bir ışık parıltısı yakaladı.

Orada biri var.

Yine de Rune tereddüt etti, bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordu. Ama eğer Seraphine aşağıdaysa ve Rune şu anda oradan uzaklaşırsa, onu bu gece saraya nakledeceklerdi ve Rune'un onu kurtarmak için bir daha asla şansı olmayabilirdi.

Ve eğer onu çoktan transfer ettilerse...

Aşağı inip etrafa bakacağım.

Rune kalçasına bağladığı küçük bıçağa dokundu ve yeni bilenmiş çeliğinden cesaret aldı. Ayakları basamakların üzerindeyken, *Hayalet Yürüteç* büyüyle hâlâ gizlenmiş bir halde kendini karanlığa bıraktı.

Aşağı indikçe hava daha soğuk ve nemli oluyordu ve merdivenin basamakları ellerinin altında kayganlaşıyordu. Ayakları yere değer değmez, bıraktı.

ve zifiri karanlığa döndü, bakışları uzaktaki sıcak parıltıyı arıyordu.

Bir hava akımı vardı. Karanlıkta bir hareket.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. *Tuzak*, dedi beyni, vücudu yetişmeden saniyeler önce.

Rune merdiveni tutup kendini yukarı çekmek için dönerken bir el bileğini kavradı ve gözle görülür bir güçle kenetlendi.

"Anladım."

Rune yumruğunu savurdu ama karanlık saldırganı da kendisi gibi görünmez yaptı ve yüzünü ıskaladı.

Rune tekrar deneyemeden adam diğer bileğini de yakaladı ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Adam onu kolayca yere yatırıp yanağını soğuk kayaya bastırırken ve dizlerini kalçalarının iki yanına koyarak onu orada sabitlerken Rune içindeki güç karşısında irkildi.

Onu hareketsiz bırakıyorum.

Taze kesilmiş sedir ve barut kokusu onu boğdu. "Bu günü ne kadar uzun zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin."

Ses çok netti.

Gideon.

Göğsünde bembeyaz bir öfke yandı. Ona tuzak kurmuştu. Tuzağı kurmuş ve onun tuzağa düşmesini beklemişti.

Ne kadar aptalım.

Ve şimdi onu kıstırmıştı. Savunmasız. Tam da onu istediği yerde. Ama onu nasıl görüyordu?

Fark etti ki *görmüyor*. Bu kat çok karanlıktı, hiçbir şey göremiyordu. İkisi de göremiyordu. Rune'un merdivenden indiğini duymuş olmalıydı.

Eğer bundan sağ çıkarsa, sesini boğmak için büyüsunü değiştirmesi gerekecekti.

"Arkadaşın burada değil."

Bunu anladım, evet, diye düşündü Rune, onun ağırlığı altında ezilmişti. Her iki avucunu da kürek kemiklerinin üzerine yerleştirmiş, onu hareketsiz hale getirmişti. Elleri hâlâ serbestti ama onu sıkıştırma şekli yüzünden bıçağına uzanmak için kullanamıyordu.

"Biri dilini mi yuttu, küçük Güve?"

Rune'un konuşmasına imkân yoktu. Eğer onu göremeyeceği kadar karanlıksa, kimliğini saklı tutmak için hâlâ bir şansı olabilirdi. Bir şey denemeden önce onun kendisini bırakmasını beklemek zorundaydı. Onu sonsuza kadar sabit tutamazdı.

Peki ya lambası varsa?

Hayalet Yürüteç, birileri onun orada olduğunu bilmediği sürece, dikkatlerini ondan uzaklaştırarak Rune'u korumaya devam etti. Büyü Gideon'un bakışlarını uzaklaştırmak için elinden geleni yapabiliyordu ama o Rune'un üzerinde oturuyordu. Onun *tam olarak* nerede olduğunu biliyordu. Büyüsü artık onu kandıramazdı.

Ve eğer Gideon'un bir lambası olsaydı, lambayı yaktığı anda tek yapması gereken kadının pelerinini aşağı çekmek ve onu geri çekmek olurdu...

Bir işaret fişeginin yumuşak tıslaması vardı. Sonra arkasında kor gibi kırmızı bir parıltı.

Hayır.

İçinden panik geçti.

İşaret fişegi cızırdarken ve parıltı aydınlanırken kapüşonuna uzandı. Kapüşonu geri çekip saçlarını serbest bıraktığı an -kızıl altın tonunu hemen tanıyacaktı- bu Rune'un sonu anlamına gelecekti.

İşaret fişegini tutmak ve kapüşonunu geri çekmek için Gideon'un ellerini ondan çekmesi gerekiyordu. Gideon'un ağırlığı ortadan kalkınca, Rune uyluğuna bağlı bıçağa uzanmakta özgürdü. O da öyle yaptı.

Parmakları kabzanın etrafına dolandı.

Kapüşonunu çekiştirerek alnından geriye doğru kaydırды.

Rune bıçağı kınından çıkardı ve *sertçe sapladı*, derine girdiği sürece bıçağın nereye girdiğini umursamıyordu.

Gideon uludu ve onun üzerinden yuvarlandı.

Özgür kalan Rune tökezleyerek ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

Hiç bir madene girmemişti. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yine de Rune'un emin olduğu bir şey vardı: Madene girip çıkmanın tek bir yolu vardı. Ve o da bunun tam tersi yönde koşuyordu.

Rune yukarıdan gördüğü ışığın kaynağını çabucak buldu: dar bir tünelin ortasında asılı duran bir lamba. Tavan o kadar alçaktı ki Rune başını tavana çarpmamak için eğilmek zorunda kaldı.

Verity ve Alex'i düşündü. Onların tavsiyesine uymalıydı.
Her ne pahasına olursa olsun Kan Muhafızları kaptanından kaçtı.

Henüz kazanmadı.

Gideon'un arkasından tökezleyerek yaklaştığını ve yaklaşırken küfrettiğini duydu. Onu yakalamadığı sürece bundan kurtulabilirdi.

Ama onu yakalarsa, doğruca tasfiyeye gidecekti.

Bu düşünce onu daha hızlı koşmaya itti.

Aydınlatılmış tünelin sonunda bir merdiven daha vardı, bu merdiven bir alt kata çıkıyordu. Daha da aşağı inip tuzağın derinliklerine inmek istemiyordu ama omzunun üzerinden bakıp uzakta topallayan Gideon'u görünce geri de dönemedi.

Böylece aşağı indi.

Alt katta hava daha da soğuktu ve zemin sudan kayganlaşmıştı. Rune birkaç kez kaydı ve düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldı. İlk kattaki lamba olmadan hiçbir şey göremiyordu. Birkaç kez yolu mağaralarla tıkanmış buldu ve geri dönmek zorunda kaldı.

O ilerledikçe su da derinleşti.

Gideon'un botları arkasındaki merdivene çarptığında adrenalin Rune'un içine doldu. Suyun içinde tökezleyerek başka bir tünele girdi, duvarları yoklayarak cadı avcısıyla arasına olabildiğince mesafe koymaya çalıştı.

Bir su birikintisine adım attı ve neredeyse doğrudan içine düşüyordu. Son saniyede, ağırlığını geriye atarak ve arkasındaki kaya duvara çarparak çırpındı.

Bu maden sadece kendi üzerine çökmüyor, diye düşündü, rutubet kıyafetlerinden sızarken zor nefes alıyordu. Deniz tarafından yutuluyor.

Bütün katı su basmış.

Rune karanlıkta, su basmış deliğin etrafındaki duvarları takip etmeye çalıştı ... ve neredeyse tekrar düşüyordum. Dudak ya da çıkıntı yoktu. Sadece sulu, görünüşte dipsiz bir çukur vardı. Arkasında, indiği tünel uzanıyordu.

Çıkamaz sokak.

Işık parladı ve Rune döndüğünde tünelde ona doğru gelen Gideon'u gördü. Elinde bir işaret fişegi vardı ve o yaklaştıkça Rune'un içinde durduğu küçük mağara daha da aydınlanıyordu.

Rune düşünmeye çalışarak etrafına bakındı. Büyüsü hâlâ bozulmamıştı ve Gideon onun burada olduğundan emin olmadığı için bileğindeki büyü işaretleri sihirlerini yapmaya devam edecek, dikkatini ondan uzaklaştıracaktı. Ya da öyle umuyordu.

Ama tutsa bile, Gideon'un tek yapması gereken yürümeye devam etmektir ve Rune'a çarpacaktı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Etrafında dolanmak için çok sıkıştı.

Tabii...

Karanlık havuza baktı. Bir merdivenin tepesi yüzeyden birkaç santim yukarı çıkmıştı, bu da bu deliğin bir zamanlar madenin üçüncü katına giriş olduğunu gösteriyordu.

Su bulanıktı, çamur rengindeydi. Rune, Gideon'un ışığının güçlenmesine rağmen bırakın dibi, bir metre aşağısını bile göremiyordu.

Başlığını gözlerine doğru indiren Rune suya baktı. Soğuk olacaktı. Dondurucu soğuk. Saklanmak için nefesini yeterince uzun tutabilir miydi? Bunu bilmiyordu. Ama Gideon'un onu yakalamasını istemiyorsa, tek bir seçeneği vardı. O da buydu.

Aşağı uzanarak merdivenin kaygan kenarlarından tuttu ve buz gibi sıcaklık karşısında nefesi kesilerek kendini yavaşça aşağıya bıraktı.

Çok fazla dalgalanma yaratmak istemediği için yavaşça aşağı indi. Bunu yaparken gözleri Gideon'unkilerle kilitlendi -ya da Gideon onu görebilseydi kilitlenirdi. Rune'un yanından geçip mağaranın gölgelerini taradı.

Rahatlayan Rune bir nefes verdi.

Hayalet Yürüteç hâlâ işini yapıyordu. Onu burada olmadığına ikna etmek.

Hava almaya çıktığım anda beni görebilecek, diye fark etti, bileğindeki kanlı izlere baktı, suyun onları birkaç dakika içinde temizleyeceğini biliyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Gideon boşluğu kapatmadan önce, Rune bir ciğer dolusu hava emdi ve merdiveni kullanarak kendini cesaret edebildiği kadar aşağıya, Gideon'un ulaşamayacağı bir yere ve bulanık suya çekti.

Aşağı indikçe büyüünün zayıfladığını, sonra da tamamen kaybolduğunu hissetti. Rune gözlerini açtı ve yukarı baktı, yarı yarıya aşağıdakilerle karşılaşmayı bekliyordu

Gideon'un karanlık ve ölümcül bakışları. Onun yerine, karanlıktan ve yukarıdaki mağarada parlayan işaret fişeginin loş ışığından başka bir şey göremedi.

Rune kendini sabit tuttu.

Soğuk su nabzını yavaşlattı. Kısa süre sonra ciğerleri sıkışarak hava istedi. Ama tepesindeki parıltı kaybolmadı. Hâlâ onunla birlikte bu mağaradaydı.

Ciğerleri yanıyordu. Rune gözlerini sıkarak kapattı, biraz daha dayanmaya çalıştı, zamanının dolmasına sadece saniyeler kaldığını biliyordu. Göğsü patlayacakmış gibi hissettiğinde gözlerini açtı ve sadece karanlığı bulmak için yukarı baktı. Her yer karanlıktı.

Gideon işaret fişğini alıp gitmişti.

Merdiveni bıraktı ve yukarı doğru yükseldi, yüzeye çıktığında nefesi kesildi.

Bunu yaptığı anda, iki sert el onu yakaladı ve dışarı sürükledi.

YİRMİ ÜÇ

RUNE

RUNE, kolları onu sıkıca sarmış ve sırtını göğsüne sabitlemiş olan **GIDEON'A KARŞI KIVRILDI**.

"Ölmeni istemeseydim," dedi, sesi kulağına alçak bir şekilde, "kurnazlığına hayran olmak isterdim."

Rune dişlerini sıktı. *Gururum okşandı*.

İşaret fişegi sönmüştü. Işık olmadığından hiçbir şey göremiyordu ama pek çok şey hissedebiliyordu.

Tamamen sert, tehditkar kaslara sahipti. İçinde bir santim bile yumuşaklık yoktu. Adam ona doğru bastırırken, Rune aralarındaki boyut farkını *hissetti*. Adamın ellerinden biri kolayca kadının pazusuna dolandı.

Cüssesiyle birleşen gücü, fiziksel bir mücadelede onu her seferinde yenerdi. Bu yüzden Rune mücadele etmeyi bıraktı.

Kollarında hareketsiz kaldı, nefesini tuttu ve yeniden toparlanmaya çalıştı.

O bir fırın kadar sıcaktı ve Rune'un vücut ısısı hızla düşüyordu. Suyun soğuğu tenine işlemişti ve ıslak giysileri soğuğu hapsedmişti. Ama adamın sıcaklığı en kötüsünü bile engellemişti.

"Seni buradan bu şekilde sürüklediğim için mutluyum." Adamın nefesi bile yanağına sıcak geliyordu. "Ama yürüyerek çıkmayı tercih edersen, bağları ben takarım."

Bunları ona takmasına asla izin vermeyecekti. Kan Muhafızları'nın cadılara taktığı kelepçeler cadıların tüm ellerini demire hapsederek büyü yapmalarını engelliyordu.

Ama onun kendisini buradan sürüklemesine de izin vermiyordu.

Eğer Rune bıçağın nereye saplandığını biliyorsa, botunun topuğunu yaraya saplayabilirdi. Bu, gitmesine izin vermesine yetecek kadar acıtabilirdi. Ama ışık olmadan bu sadece bir tahmin olurdu ve eğer ilk seferde ıskalarsa, Rune'un ona başka bir fırsat vereceğinden şüpheliydi.

"Tercihiniz yok o zaman?"

Rune ağzını kapalı tutarak hâlâ düşünüyordu. Su havuzunun tam arkalarında, tünelin de tam önlerinde olduğunu biliyordu.

"Sen bilirsin..."

Kavrayışının hafifçe gevşediğini hissettiği anda Rune ayaklarını dikti, dizlerini büktü ve tüm gücüyle geriye doğru itti. Bir şaşkınlık oflaması duydu. Dengesini kaybederken ağırlığının değiştiğini hissetti. Sendeleyerek geri çekildi.

Rune onun dengesini yeniden kazanmaya çalışırken kollarını açacağını ummuştu.

Bunun yerine, onu da kendisiyle birlikte aşağı sürükledi. Birlikte suya düştüler.

Ama Rune buz gibi şoka hazırды. Su başının üzerine kapandığı ve Gideon bıraktığı anda Rune ondan uzaklaştı. Elleri merdiveni bulana kadar havuzun duvarlarını okşadı. Basamakları tutarak kendini dışarı attı.

Gideon arkasından küfretti. Adam havuzun kenarlarına doğru yüzerken suyun şırıltısını duydu. Saniyeler içinde tekrar onun üzerinde olacaktı.

Kendisine yol göstermesi için duvarları kullanarak karanlık tünelde koştu ve birinci kata çıktı. Çok gerisinde Gideon'un yüksek sesle küfrettiğini duydu.

Birinci kata geri döndüğünde, lamba ışığını takip ederek madenin girişine doğru koştu. Kendini son merdivene atarak basamakları tırmandı ve yukarı doğru tırmandı. En tepede durup Laila'yı dinledi ve kızın ayak seslerinin dışarıda, yukarıdaki odanın kapısının ötesinde volta attığını duydu.

Kendini küçük odaya çeken Rune kırık pencereye yaklaştı ve dışarı baktı. Ön tarafta sallanan fenerin altında Laila üniformasıyla duruyordu, tabancasını bir omzuna dayamış ötesindeki karanlığa bakıyordu.

Rune, Gideon'un sesi aşağıdan kükrerken yüzünü ve saçlarını bir kez daha gizleyerek pelerinini ve kapüşonunu düzeltti.

"Laila!"

Sesi çok yakın geliyordu.

Laila döndü, ayak sesleri kapıya yaklaşıyordu. "O burada!"

Gideon çoktan merdiveni tırmanmaya başlamıştı. Laila hemen dışarıdayken Rune aralarında sıkışıp kalmıştı.

Rune kendini kapının yanındaki duvara yasladı ve botlarının her basamakta çıkardığı gümbürtüyü dinledi. Yaklaşıyordu. Elindeki şişeyi sıkıttı. Saniyeleri vardı. *Hayalet Yürüteç* için büyü işaretlerini çabucak yeniden çizebilirse...

Kapı açıldı ve Laila içeri girdi. Rune dondu kaldı.

Laila odada kendisiyle birlikte duvara yaslanmış birinin olduğunu fark edemedi Rune bunun tek şansı olduğunu anladı.

Dışarı fırladı.

Laila onunla yüzleşmek için döndü.

Rune kapıyı çarparak kapattı ve kendini kapıya sıkıştırarak tüm ağırlığını tahtaya verdi. Laila diğer taraftan itti.

Kapı titredi.

Gideon her an gelebilirdi. Rune'un kaçacak kadar uzun bir süre için onu kapatmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. *Picklock'u* en son denediğinde, bu çaba yüzünden bayılmıştı. Ve kardeş büyüğü *Deadbolt'u* yapmak da bir o kadar zor olacaktı.

Eğer daha karmaşık büyüler yapmak istiyorsan, Verity'nin sesi zihninde çınılıyordu, taze kana ihtiyacın var.

Rune bıçağı kalçasına doğru çekti. Kılıfı onu yarı kuru tutmuştu ve biraz su sızmış olsa da bıçak hâlâ Gideon'un kanıyla kaplıydı. Kan seyrelmişti ama *tazeydi*.

Bunun tehlikeli olduğunu biliyordu; kullanmak için ondan izin istememişti, isteseydi de izin alamazdı. Ama onu kanını kullanmak niyetiyle bıçaklamamıştı. Yani belki de sorun olmazdı.

Ama ya öyle değilse?

Laila tabancasını ateşledi. Kurşunlar havayı yararken ve mermiler çürük kapıya saplanırken Rune irkildi. Birkaç el daha ateş etti ve

mermiler geçebilirdi.

Eğer Rune büyüü *şimdi* yapmazsa, işi bitmişti.

Kendini bozmak üzere olmadığını umarak Rune parmaklarını Gideon'un kanında gezdirdi, kapıya doğru kaldırdı ve *Deadbolt*'un işaretini çizdi.

Tuz diline battı. O kükreyen deniz içinde kabardı. Ama bu sefer Rune dalgaların arasında durmuyor, büyü sırtını döverken dik durmak için savaşıyordu. Bu kez dalgalar onun altındaydı ve kendi yaptığı bir gemiyle dalgaların arasında hızla yol alıyordu.

Böyle mi hissettirmesi gerekiyor?

Rune cadıların neden taze kan kullandığını hemen anladı; öyle ki *Kolay*.

Büyünün gürültüsü altında bir şey yerine oturdu.

Bu kez kendini kapıya doğru atan Gideon oldu. Onun homurtularını duydu; ağırlığının gücünü hissetti. Ama kapı zar zor titredi. *Sürgü kapıyı* kilitli tutuyor, iki Kan Muhafızı askerini de içeride hapsediyordu.

Rune zaferle gülümseyerek geri çekildi.

Daha fazla silah sesi duyuldu. Mermiler ahşabı parçaladı. Gülümsemesi dudaklarında kayboldu.

Rune döndü ve kaçtı.

Koşarken cebinden düdüğü çıkardı. Dudaklarına bastırarak sert, şiddetli bir nota üfledi. Leydi çalıktan çıkıp toprak yola girdi ve doğruca ona doğru ilerledi.

Bir el silah sesi daha duyuldu ve bu seferki Rune'un başının yanından geçerek saçlarını hışırdattı. Omzunun üzerinden baktığında Laila'nın tabancasının namlusunu kırık pencereden içeri doğrulttuğunu gördü.

Lady geldi, biraz yavaşladı ve Rune kendini atın sırtına attı, onun altında tırıs giderken binmek için mücadele etti. Sonunda eyerde, Rune'un çizimleri üzengilerde, topuklarını sıkarak Lady'ye bunun onları sık sık içine soktuğu ve Lady'nin şimdi onları çıkarması gereken acil durumlardan biri olduğunu bildirdi.

Ancak devasa atın onları menzil dışına taşıyacak kadar hızlanması birkaç saniye sürdü.

Üçüncü bir silah sesi duyuldu. Bu kez Rune ön kolunu kesen kurşunun keskin acısını hissetti. Sıcak, yapışkan kan dışarı sızdı.

Durup ne kadar kötü olduğunu kontrol etmeyi göze alamazdı. Şu anda Lady'yi Laila'dan ve onun yakıcı kurşunlarından uzaklaştırması gerekiyordu.

Ondan sonra...

Rune ufuktaki Seldom Limanı'nın ışıklarına bakarak düşünmeye çalıştı.

İki Kan Muhafızı askeri bu gece Kızıl Güve'yi eski madende görmüştü. Dolayısıyla Rune Winters'ın başka bir yerde görülmesi gerekiyordu. Tercihen uzakta.

Creed'lerin maskeli balosuna gitmesi gerekiyordu, hem de hemen.

YİRMİ DÖRT

GIDEON

GIDEON, Laila'nın tabancasının patladığını duyduğunda merdivenin son üç basamağını tırmanıyordu. Başını kaldırıp baktığında av arkadaşının umutsuzca kapıyı çekiştirdiğini, siyah atkuyruğunun her çekişte sallandığını gördü.

"Lanet olsun!" Laila hırladı. "Bizi içeri kilitledi!"

Gideon kendini odanın içine çekti. Laila denemesine izin vermek için kenara çekilirken yaralı bacağı her adımda itiraz ediyordu.

"Gideon, kanaman var..."

Güve'nin bıçağı ana arterleri ve tendonları ıskalamıştı ama kalçası hâlâ çok acıyordu. Yine de onu en çok kızdıran şey, bıçağı saplamadan önce yüzüne bakamamaktı.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi, kararmış metal mandalı iki eline alıp çekiştirerek.

Kapı yerinden oynamadı.

Onu yakaladım, diye düşündü, kendini kapıya atarak. O benim ellerimdeydi.

Ama neden o bıçakla onun boynuna saldırmamıştı? Güve taş kalpli bir katildi. Gideon onun şehrin sokaklarında terk ettiği, acımasızca kanları akıtılmış cesetleri görmüştü.

Peki neden bacağına nişan aldın?

Laila pencereye doğru ilerledi. Cam kırılmıştı. Silahını kaldıran Laila, kırık camdan içeri nişan aldı ve üç el ateş etti.

"Sanırım son atış onu vurmuş olabilir," dedi dışarı bakarak.

Laila'nın hedefini vurduğu fikri Gideon'un kaskatı kesilmesine neden oldu.

Eğer Rune olsaydı...

Gideon kaşlarını çattı. Rune olması kimin umurundaydı? Rune ya da değil, durumları tersine dönseydi Kızıl Güve iki kere düşünmezdi; kanıtı zonklayan, kanayan bacağındaydı.

Ve eğer Rune'sa, dedi kendi kendine, o Cumhuriyet'e ihanet eden biri.

O her kimse, Güve bu gece onun avucunun içindeydi. Hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Eğer Rune'la daha uzun süre flört etselerdi, karanlıkta kendisine doğru bastıran o hafif bedenin ona ait olup olmadığını anlayabilirdi. Rune'un onun altında nasıl hissettiğini bilir ve bunu bu gece kıstırdığı kızla karşılaştırabilirdi. Ama Rune Winters'a ne kadar yaklaşmış olursa olsun, aradaki farkı anlayacak kadar yakın değildi.

Gideon'un kendini kapıya attığı için omzu ağrıyordu. Laila, "İşe yaramayacak," dediğinde kapıyı tekmelemek için sağlam bacağına kaldırmıştı.

Pencerenin dışındaki bir şeyi işaret etti.

Gideon adımlarını hızlandırarak camdan içeri baktı. Dışarıda asılı duran fenerin altında kan kırmızısı bir güve çırpınıyordu, narin kanatları bir kalıntı kadar inceydi. Neredeyse içinden görebileceği bir parmak izi gibiydi.

"Bu bir büyü."

Gideon iç çekti. Sönmesi ve kapının açılması muhtemelen saatler sürecekti.

Laila'ya döndü. "Ona baktın mı?"

Laila başını salladı. "Yüzünü kapalı tuttu ve çok hızlı hareket etti. Tazıları da yanımızda getirmeliydik. Ve Taskers'ı."

Gideon, emirlerine karşı gelip son cadıyı taciz ettikten sonra Tasker kardeşleri bilerek geride bırakmıştı. Belli ki bu bir hataydı. İki asker daha fark yaratabilirdi. Cadı avcısı köpeklerden bahsetmiyorum bile.

Gideon dürüst olmak gerekirse, av köpeklerini getirmemişti çünkü onları Rune'un üzerine salma düşüncesi midesini bulandırıyordu. Yatak odasında onun dokunuşları altında titrediğini hatırlıyordu; ölçülerini alırken üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yoktu.

Gideon katil bir cadıya ya da en azından bir cadı sempatizanına karşı yumuşak davranmıştı.

Aptal.

Onun masum bir kız olduğunu düşünerek kendisini kandırmasına izin vermişti. Savunmasız ve korunmaya ihtiyacı olan biri.

Bunların hiçbirini, tabancasının kabzasıyla kırık camın geri kalanını pencere çerçevesinden ayırmakta olan Laila'ya itiraf etmedi.

"Bildiklerimiz bunlar," dedi, imza kaybolana kadar açılmayacak olan büyüğü kapıdan vazgeçerek. "Crimson Moth bu gece yanlış yere geldi. Sadece bir kişiye verdiğim bir yere: Rune Winters. O Güve olmasa bile, belli ki onunla işbirliği içinde."

Bu onu tutuklamak için yeterliydi.

"Eğer Rune'sa, ona tuzak kurduğunuzu anlayacaktır," dedi Laila, cam kırıklarını temizlemek için paltosunun kırmızı kolunu kullanarak. "Onun için geldiğimizi bilecek. Onun yerinde olsam adadan ayrılan ilk gemiye binerdim."

Bu umutsuz bir hamleydi. Ondan kaçmak isteyen her suçlunun yapması gereken şey şüphesiz bu olsa da, Kızıl Güve Gideon'a çaresiz hamleler yapan biri gibi görünmemiştir.

Rune o sabah ona bu gece *Creed'lerde maskeli bir balo olduğunu* söylemişti. *Benimle orada buluşabilirsin.*

Pencere camdan arındığında, Laila kendini içeri çekti ve diğer taraftan dışarı çıktı. "Rıhtıma doğru yola çıkmalıyız."

"Benim daha iyi bir fikrim var." Gideon yaralı bacağına ağırlık vermemeye çalışarak pencereye doğru topallayarak yürürken yüzünü buruşturdu. "Karargâha geri dön, bir av partisi topla, sonra da rıhtıma git ve bu gece hiçbir geminin limandan ayrılmadığından emin ol."

Laila dışarıdan kaşlarını çatarak ona baktı. Başının üzerinde asılı duran fener yüzünü aydınlatıyordu. "Gelmiyor musun?"

"Ailenin balosuna gidiyorum."

Laila kaşlarını daha da çatı.

"Beni Rune davet etti," diye açıkladı. "Eğer bu gece burada değilse ve Güve başka biriye, Rune bunun bir tuzak olduğunu henüz bilmeyecek. Oakhaven Park'ta olacak."

Pencere pervazına tutunarak, kapının üzerinde hâlâ çırpınan güveye baktı.

"Peki ya oradaysa?" Laila pencereden uzaklaşarak sordu.

Gideon yüzünü buruşturarak kendini toparladı. "Onu vatana ihanetten tutuklayacağım."

YİRMİ BEŞ

RUNE

OAKHAVEN Park'ın arazisi yüzlerce dönümlük bir ormana sırtını dayamıştı. Evin kendisi Wintersea Evi'ne kıyasla mütevazıydı ve kraliçe onu sürgüne göndermeden önce Seraphine Oakes'a aitti.

Bir zamanlar Roseblood'ların yakın dostu olan Seraphine, Elowyn, Analise ve Cressida'nın annesi olan bir önceki kraliçenin gözünden düşmüştü. Nan bundan hiç bahsetmedi, çünkü bu onu üzüyordu, ama bazıları Seraphine'in gücünün kraliyet ailesinin gücünü aştığına inanıyordu. Bu yüzden cadı kraliçe korkudan, kıskançlıktan ya da her ikisinden birden onu sürgüne gönderdi.

Oakhaven Parkı, İyi Kumandan'ın burayı savaş ganimeti olarak eşi Octavia Creed'e verdiği devrime kadar boş kaldı.

Bazı çiftler ayrı yatak odaları tutar, diye şaka yapmıştı Alex bir keresinde, bazıları da ayrı mülkler tutar.

Rüzgâr kıyafetlerini sırlısklamdan neme çevirmiş olsa da Rune, Lady'yi araziye çevreleyen ormana doğru cesaret edebildiği kadar sürerken hâlâ titriyordu. Rune, Octavia'nın devriye gezdiğini biliyordu ve onunla karşılaşmak istemiyordu. Çam ve balzam köknarlarıyla örtülü ormana girdiğinde buz gibi titreyen parmaklarıyla gece kıyafetini sakladığı heybeyi açtı.

Rune üzerindeki nemli giysileri çıkardığı için mutluydu. Kalçasına bağladığı kılıflı bıçağı dışında esintide çırılçıplak dururken, rüzgârda kurumuş saçlarını Nan'ın bir davete geç kaldıklarında uyguladığını gördüğü zahmetsiz bir stille sıkıca ördü. Saçları hâlâ biraz nemliydi ama belli ki ıslak değildi.

Sonra, Laila'nın vurduğu ve hâlâ kanayan yarayı inceledi. Rune şanslıydı. Eğer Laila'nın kurşunu bir santim daha yakın olsaydı, kolunda kazılarak çıkarılması gereken bir kurşun olacaktı.

Bu bir et yarasıydı: kanlıydı ama derin değildi. Acil durumlar için Lady'nin heybesinde sakladığı pamuk şeritlerden birini çıkardı, yaranın etrafına sardı ve uçlarını altına sıkıştırdı. Eldiven getirecek kadar ileri görüşlü olduğu için şükreden Rune, bandajı gizleyerek onları giydi ve elbisesi ile ayakkabılarını giydi.

Son olarak, akşam için maskesini taktı: sivri kulaklı beyaz bir tilki yüzü.

Tamamen giyinmiş olan Rune bir heybe daha açtı ve dört yaprak aydıngeç kâğıdı ile bir dolmakalem çıkardı. Kâğıtları katlayıp kalemin etrafına sıkıca sardıktan sonra korsajının ön kısmına sıkıştırdı.

Bu gece üçüncü kez düdüğünü çıkararak ince metal silindire iki uzun nota üfledi ve Lady'ye doğrudan eve gitmesini söyledi. At tırısyla uzaklaşır uzaklaşmaz Rune ağaçların arasından patikayı takip etti ve uzaktaki evin ışıklarının ona rehberlik etmesine izin verdi.

Normalde, modağa uygun bir şekilde geç gelmek, ön kapıdan vals yaparak içeri girmek ve kendini herkese duyurmak tam da Rune'un tarzı olurdu. Ancak bu gece, insanların gecikmeli gelişini fark etmesini istemiyordu. İnsanların onun başından beri burada olduğunu düşünmelerini istiyordu.

Eve yaklaşan Rune, kaybolmuş gibi yaparak mutfaktan içeri girmeyi düşündü ama bu sadece hizmetkârların konuşmasına neden olacaktı. Daha da yaklaştığında pencerelere baktı. Pencereler, elbisesini kirletmeden açıp tırmanabileceği kadar yere yakındı. Pencerelerden içeri girmeye karar vermişti ki yakınlarından gelen sesler dikkatini çekti.

"Geriye kalan tek şey Thornwood Hall'u satmak."

Alex mi? Rune onun tanıdık tınısıyla o kadar rahatlamıştı ki, neredeyse söylediği sözleri kaçıracaktı.

Thornwood Hall'u satmak mı?

Sorularını daha sonrası için bir kenara sakladı. Maskesini ayarlayarak daha sıkıcı bir kostüm giydi, artık ikinci doğası olan bir kostüm:

Sadece tasarım elbiseleri, abartılı partileri ve ilginç dedikoduları önemseyen yüzeysel bir kız kılığına girmişti. Rune ormandan çıktı ve süslü bir demir ocakta yanan ateşin etrafında dönen genç adamların oluşturduğu halkaya doğru ilerledi.

Maskeli yüzlerine rağmen gözleri bir anda Alex'i buldu. Aslan maskesinin ardından gözlerini ateşe dikmişti. Sanki kendisini rahatsız eden bir sorunu düşünüyor ve cevabı alevlerin içinde arıyordu.

Bir asker gibi yapılı olan kardeşinin aksine, Alex'in ince bir yapısı vardı. Günlerini pratik yaparak ve beste yaparak geçiren sadık bir müzisyen olarak sık sık yemek yemeyi unutuyordu.

Onun yaklaşmasıyla Alex'in dikkati ona yöneldi.

"Rune?"

Onu görmek, boğulmakta olan bir kadının bir şamandıra görmesi gibiydi. Kendini ona doğru atmak, kollarını boynuna dolamak ve can havliyle ona tutunmak istiyordu.

Bunların hiçbirini yapmadı.

"Karanlık insanı kesinlikle döndürüyor!" Hâlâ titreyerek ateşin lezzetli sıcaklığına doğru adım attı. "Biraz hava almak için dışarı çıktım ve bir de baktım ki o ormanda kaybolmuşum." Arkasındaki ormanı işaret etti.

Kurt maskesi takan beyefendi şöyle dedi: "Burada olduğunu fark etmemiştim, Rune." Ses Noah Creed'e aitti. "Yeni mi geldin?"

Hazırladığı hikâyeyi anlatmaya fırsat bulamadan Alex ceketinin düğmelerini çözdü ve omuzlarına attı.

"Dişlerin takırdıyor. Donmadan önce içeri girelim."

Vücudunun sıcaklığı hâlâ kumaşın üzerindeydi ve Rune bunu içine çekti. Kendini daha da eritmek ve Noah'ya bir cevap vermek için ellerini ateşe uzattı. "Oh, ama-"

"Israr ediyorum." Alex avucunu kızın sırtının küçük kısmına bastırarak onu sıcaktan uzaklaştırdı.

Kulağa dostça gelen sözlerinin tonunun altında yalnızca Rune'a özgü bir keskinlik vardı. Başını kaldırdığında adamın altın sarısı gözlerinin sıcaklığını kaybettiğini gördü. Dudaklarının incelmesinden sadece endişeli değil, aynı zamanda kızgın olduğu da anlaşılıyordu.

Bana kızgın mısın?

Karşı koyamayacak kadar yorgun olan kadın, onun kendisini eve doğru götürmesine izin verdi. Omzunun üzerinden bakarak Noah'ya ve kurbağa maskeli çocuğa el salladı - kızıl saçlarından Bart Wentholt olduğunu tahmin ediyordu.

Planının ilk bölümünü uygulamıştı: bu partide görünmek. Şimdi tek ihtiyacı olan Alex ve Verity'nin işbirliğiydi, böylece başından beri buradaymış gibi görünecekti.

Ateşin yokluğunda Alex'in yün ceketini sıkıca kendine çekti. Alex onu sessizce bahçeden çıkardı, melek heykellerinin yanından geçirdi ve taş merdivenlerden eve çıkardı. Hizmetkârlar yanlarından koşuşturarak geçti; bazıları müzik ve sohbetle dolup taşan balo salonundan boş tepsiler taşıırken, diğerleri içki ve tatlı dolu tepsilerle balo salonuna doğru koşturuyordu.

Rune onları takip etmek için dönmüştü ki Alex onun elini tuttu. Parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek onu ters yöne doğru çekti.

"Bana el kaldırmama gerek yok," dedi sinirlenerek. Daha az sinirli olan yanı, parmaklarının onunkilerle iç içe geçmesine şaşırdı. Daha önce hiç el ele tutuşmamışlardı.

Alex onu görmezden geldi. "Nerelerdeydin?" dedi, çenesini sıkarak onu uzun, boş bir koridora doğru çekiştirirken. Desenli eğrelti otlarının altın varakları koyu yeşil duvar kağıdında parıldıyordu. "En kötüsünü düşünüyordum."

"Sana söyleyecek zamanım yoktu." Rune sesini alçaltarak omzunun üzerinden baktı. "Ve bir telgraf göndermek çok riskliydi. Bana bir söz verir misin? Eğer garip -korkunç- garip davranmaya başlarsam, zevk için kötü şeyler söylemek ya da yapmak gibi- Verity'ye söylemelisin, tamam mı?"

Verity'nin ne yapacağını Rune bilmiyordu. Ama bir cadı kendini kötü büyüyle bozmaya başladığında, onun gücünü bir uyuşturucu gibi arzulamaya başladılar. İlk vuruştan sonra, daha fazlası için geri gelmeye direnmek zordu.

Rune bu yola girmek istemiyordu. "Sen neden bahsediyorsun?" dedi Alex.

Farklı hissetmiyordu. Ama belki de kimse hissetmiyordu. Belki de bir cadı çok geç olana kadar kendisine ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Koridor dönülmeden önce Alex bir kapı açtı, Rune'u odaya çekerken eli hâlâ onunkini tutuyordu.

İçerisi kitap ve yanan odun gibi kokuyordu. Dört duvarın üçünde kitap rafları sıralanmıştı. Rune, Alex'in elini bırakarak dokuma zeminde ilerledi.

Halı, ocakta çıtırdayan ateşin ışığına doğru çekildi ve büyük bir meşe masanın yanından geçti.

Buraya daha önce de gelmiştim.

Bakışları şöminenin üzerindeki duvara kaydı ve işte oradaydı: saray hapishanesinin haritası.

Seraphine'i kurtarmak için herhangi bir umudu varsa ihtiyacı olan bir harita.

Alex hatırlamış ve onu doğruca oraya getirmişti. Bunun farkına varmak onu ateşten daha derinden ısıtmıştı. "Alex, sen-"

"Bu gece nerede olduğunu bana hâlâ söylemedin."

Alex onun arkasında durdu, sesindeki samimiyet kaybolmuş, geriye sadece paltoyu omuzlarından çıkarırkenki keskinlik kalmıştı. Hâlâ titreyen ve sıcaklığından ayrılmaya hazır olmayan Rune neredeyse paltoyu tutacaktı ki Alex'in onun koluna bakmak için paltoyu sıyırdığını fark etti.

İpek eldiveninden kan sızıyordu.

Olamaz.

Paltoyu onun üzerine örtmesinin gerçek nedeni bu muydu?

Noah ve Bart fark etti mi?

Ses tonundan daha nazik olan Alex onu kendine doğru çevirdi ve eldiveni parmaklarından teker teker çekmeye başladı. En küçük parmağındaki ince gümüş yüzük ateş ışığında parlıyordu. "Bu nasıl oldu?"

"Laila beni vurdu," dedi, ipeğin kolundan aşağı kayışını izleyerek, iyi ve kirli olan geçici bandajı ortaya çıkardı. "Ya da bana ateş etti. Şanslıydım; çoğunlukla ıskaladı."

Alex sessizleşti. Öfkelenmesi çok nadir görülen bir şeydi. Ama şimdi içindeki öfkenin bir yay gibi sıkıca sarıldığını hissedebiliyordu.

"Peki Laila neden sana ateş ediyordu?"

"Eski Seldom madeninde Seraphine'i arıyordum. Kardeşin bana tuzak kurdu."

Alex'in bakışları aslan maskesinin ardında daraldı. "Ne demek istiyorsun, sana tuzak mı kurdu?"

Harap eldiveni alan Rune onu ateşe atarak kanıtları yok etti. İkincisini de kaydırarak çıkardı ve onu da yaktı. Umarım Verity bu gece ödünç alabileceği eldivenler giymiştir. Aksi takdirde Alex'e ihtiyacı olacaktı.

Ceketini omuzlarına atarak ona evine kadar eşlik edecekti ve *bu* kesinlikle insanların konuşmasını sağlayacaktı.

Kızların paltolarını evde giymelerine izin veren erkekler niyetlerini belli ediyorlardı.

Ama Alex ve benim hakkımda konuşmakla meşgullerse, diye düşündü Rune, *ne zaman geldiğimi merak etmezler.*

Rune ona madende olan her şeyi anlattı, Gideon'un apartmanına tek başına gittiği, iç çamaşırlarına kadar soyunduğu ve ölçülerini almasına izin verdiği kısmı atladi. Bunun alakasız bir bilgi olduğuna karar verdi.

Kız ona her şeyi anlatırken Alex çömeldi ve elbisesinin eteğini kaldırarak kalçasında tuttuğunu bildiği bıçağa uzandı. Bu durumu o kadar çok yaşamışlardı ki, yıllardır sorunsuz işleyen bir saatin dişlileri gibi çalışıyorlardı, Alex bıçağın tam olarak nerede kılıflı olduğunu biliyordu.

Alex elbisesinin altından bıçağı çıkarıp keskin kenarını kullanarak pamuklu vardiyasından uzun bir şerit keserken, "Gideon beni bilerek yanlış yönlendirdi," dedi. "Benden daha önce şüphelenmediyse bile şimdi şüpheleniyor."

Bıçaktaki kanı fark ettiyse de üzerinde durmadı.

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktığında, Alex kolundaki kanlı sargıyı çözerken tutması için derme çatma sargıyı ona uzattı.

O işine odaklanırken Rune da onu inceledi. Alex'in altın maskesi burnunun ucunda bitiyor, yanaklarını kesiyor ve Rune'un solgun tenindeki yarayı görünce sıkıca bastırılmış dudakları ortaya çıkarıyordu. Yara derin değildi ama hâlâ rahatça kanıyordu.

"Senden Gideon'la bu işi bitirmeni istemiştim," dedi ve kirli sargıyı alevlerin içine atıp taze pamuk şeridi yaranın etrafına sardı.

"*Benimle* temasa geçti," dedi savunmaya geçerek. "Buluşmak istedi."

Alex'in zarif parmakları bandajı sabitledi ve uçlarını altına sıkıştırdı. "Ve itaat etmekten başka seçeneğin yoktu?"

"Seraphine'i bulmak için en iyi şansım o."

Alex derin bir nefes aldı. Sanki Rune onun sabrını sınavan bir çocuktü.

"Bir mazerete ihtiyacım var," diyerek konuyu değiştirdi. "Bu gece seninle bu partiye geldiğimi söyleyebilir miyiz?"

Yarası yeni sarılmıştı, dikkatini şöminenin üzerindeki haritaya verdi. Buradan bakıldığında, daire içinde bir dizi daire gibi görünüyordu.

Alex ona cevap veremeden Octavia Creed'in odanın ortasındaki plaklarla dolu devasa masasına doğru ilerledi. Rune ağır masa sandalyesini kaptığı gibi şöminenin yanına sürükledi, üzerine tırmandı ve korsesinin içinden aydıngeer kâğıdını ve kalemi çıkardı. İkisini de şöminenin üzerine koydu.

Alex onu izlerken, "Bu gece benimle geldiğini söyleyebiliriz," dedi. "Eğer teklifimi kabul ettiysen."

Parmak uçlarında duran Rune, haritanın sol üst köşesini aydıngeer kâğıdının ilk parçasıyla kaplamak üzereydi.

"Ne teklifi?" dedi omzunun üzerinden bakarak. Tilki maskesi onu görmesini engelliyordu. İki eli de meşgul olmasaydı maskeyi yüzünden geri itecekti.

"Seraphine'i kurtarmana yardım etme teklifim," dedi hapishane müdürünün masasına yaslandığı yerden, ona bakarak. "Benimle bir aylığına Caelis'e gelmeyi kabul edersen yardım edebileceğimi söyledim."

Rune sinirlenerek elindeki dolmakalemi sertçe kavradı. "İki hafta demiştik."

"Oraya yelken açmamız üç gün sürer, geri dönmemiz de üç gün. Yani: hayır. Tam bir ay boyunca gelmeniz gerekecek."

Neden bu konuda bu kadar kararlı?

Onun gibi değildi.

Rune haritaya döndü, arkadan görünen çizgileri takip ederken aydıngeer kâğıdına biraz fazla bastırdı. "Gidemeyeceğimi biliyorsun. Ben-"

"Başarılı olduğunda ne olacak, Rune?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi, hâlâ iz sürüyordu. Her biri hapishanenin bir bölümünü gösteren yedi eşmerkezli daire vardı. O ikinci bölümün üzerindeydi.

"Tüm cadıları tasfiyeden kurtardıktan sonra ne olacak?"

Eğer Rune kendine karşı dürüst olsaydı, içten içe hepsini kurtarabileceğine inanmıyordu. Seraphine'i ve ondan sonra daha fazla cadıyı kurtarmayı umuyordu. Ama eninde sonunda Rune yakalanmayı bekliyordu. O sadece bir kızdı. Ve yüzlerce cadı avcısı vardı.

"Hepsini kurtaramam," diye itiraf etti, yarı saydam kâğıttan belli belirsiz görünen çizilmemiş çizgilere bakarak.

"Bu alıştırma için, diyelim ki yapabiliyorsunuz. Her şey sona erdiğinde, hala kendinizi göz önünde saklayıp, hor gördüğünüz şey gibi mi davranacaksınız? Etrafındaki herkese kızacak mısın? Senin hakkındaki fikirlerini asla değiştirmeyecekler, Rune. Onlardan kurtulmak istemiyor musun? Hepsinden?"

Rune kalemini indirdi. Bunu düşünmek istemiyordu.

Çünkü Alex haklıydı.

Bir zamanlar bu ada onun eviydi. Tam olarak ait olduğu yerdı. Ama cadılar bir şekilde gücü ele geçirmedikçe, bir daha asla öyle olmayacaktı. Ve yeni bir Cadılar Hükümdarlığı mümkün olsa bile, Nan'la olan eski hayatına geri dönmesi mümkün değildi. O hayat, onu arınması için sürükledikleri gün sona ermişti.

Rune kalemini kâğıda dayadı ve iz sürmeye devam etti. Kopyalaması gereken üç hapisane bölümü kalmıştı.

Asla başaramayacağım, tamamen değil. Yeni Cumhuriyet'te cadılar her zaman tehlikede olacaktı. Yani bu küçük "Ya olursa?" oyunu zaman kaybıydı.

Çizimi tamamlandığında Rune son kâğıt parçasını da indirdi. İşte o zaman Alex'in dışarıdaki şenlik ateşinin etrafında söylediklerini hatırladı.

Geriye kalan tek şey Thornwood Hall'u satmak.

"Temelli gidiyorsun," diye fark etti yüksek sesle, yüzünü ona dönerek. "Bir aylığına değil, sadece ders çalışmak için de değil. Sonsuza dek gidiyorsun."

Sanki biri sandalyeyi altından çekip almış gibi hissetti.

Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Gideon biliyor mu?"

"Ona söylemedim." Alex gözlerini kaçırdı. "Umursayacağından şüpheliyim. Hatta eminim rahatlayacaktır."

Rune kaşlarını çatı. Bu hiç mantıklı değildi.

Alex masayı iterek ona doğru yürüdü. Kızın oturduğu sandalyenin önünde durdu, maskeli yüzü kızınkine doğru eğilmişti. "Senden şunu istiyorum

benimle gel."

"Bir aylığına, evet. Öyle demiştiniz."

"Bir ay boyunca olmaz. Benimle gelmeni ve asla geri dönmemeni istiyorum. Bundan kurtulmanı istiyorum, Rune. Hayatın için sürekli korku içinde yaşamak zorunda olmamalısın." Tekrar Rune'un parmaklarına uzandı ve onları nazikçe kendi parmaklarının arasından geçirdi. "Ama sadece bir ayla yetineceğim. Şimdilik. Eğer mecbur kalırsam."

Şimdilik. Sanki ona karşı sabırlı davranıyormuş gibi. Sanki Rune'un aklının başına gelmesi ne kadar sürerse o kadar bekleyecekmiş gibi.

"Caelis'te haftanın her günü opera binasına gideceğiz. Orada gerçek operalar gösteriliyor, o küçümsediğin propaganda değil."

Ondan gözlerini kaçırdı, bunu ne kadar çok istediğini görmesinden korkuyordu. -Tekrar gerçek bir opera izlemek için. At arabasıyla eve dönerken karakterlerin ve temaların incelikleri hakkında konuşmak. Yanında oturan asla Nan olmayacaktı. Ama onun yerine Alex yanında olsaydı, bu sorun olmazdı.

"Baleye ve senfoniye gideceğiz. Hafta sonlarını Umbria dağlarında geçireceğiz."

Sözleri onu baştan çıkarmıştı. *Caelis*, insanların cadı olup olmadığını umursamadığı ve sizi kesinlikle polise ihbar etmediği bir yerdi. Ve *Alex*, dünyada en çok güvendiği çocuk.

Gözlerini kapattı. Göğsündeki bu kırılğan his ona umut gibi geliyordu.

Hayır.

Bu hissi bastırdı. Elini serbest bıraktı.

"Tarif ettiğiniz şey mutlu bir son. Bir *fantezi*." Sandalyeden inerken kendini sabitlemek için onun omuzlarını kullandı. "Ve bu senin için harika. Herkes buna sahip olamaz."

Sayısız cadının mutlu sonları ellerinden çalındı. Nan gibi cadıların. Ve Verity'nin kız kardeşleri. Rune onu zamanında kurtaramazsa Seraphine'inki de çalınacaktı.

Çizimleri kolunun altına, dolmakalemi de dişlerinin arasına sıkıştırarak sandalyeyi masaya doğru sürükledi.

"Haklısınız. Bazı insanlar kendi kişisel trajedilerini yaşamaya karardır."

Durdu, elleri hâlâ sandalyenin arkalığını kavırıyordu. Tüm vücudu öfkeyle karıncalanmıştı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Kurtardığın cadılardan kaçıp dönüp seni kurtarmaya çalışıyor, Rune?"

"Sana daha önce de söyledim, kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Ve bunu bana, şehir alkışlarken seni ipe çekip öldürdükleri gün söyleyeceksin. Boğazını kesip kanını kuruturlarken de bunu söyleyeceksin."

Bunu neden yapıyordu? Alex onun hayatındaki tek sağlam kayaydı.

Sırtını yaslamak için hep oradasın.

Kavga etmediler. Hem de hiç.

"Belki de hak ettiğim budur," dedi ve her bir parçası hapishane haritasının dörtte birini içeren küçük aydınlar kâğıtlarını masanın üzerine koydu.

"Ne?" *Bu* kelime Alex'in ağzından gök gürültüsü gibi döküldü.

Kalemi yere bırakan Rune, parçaları sıkıca etrafına sardı ve hepsini korsajından aşağı kaydırıldı.

"Bana bak, Rune."

Adam şimdi onun arkasında duruyordu. Ama o dönmek yerine masanın tahtasındaki koyu renkli bir düğümüne baktı.

"Büyükanneime ihanet ettim. Kan Muhafızlarını doğrudan evimize götürdüm." Kendinden nefret eden bir dalga içine çökerken ellerini yumruk yaptı. "Onu öldürdükleri gün orada durdum ve olanları izledim. Hepsinin ondan nefret ettiğime inanmasına izin verdim." Yüzünün üst kısmını kaplayan maske için memnundu, bu sayede ona doğru dönerken gözlerinde oluşan yaşları gizleyebilecekti. "Masum insanlar böyle şeyler yapmaz."

O platforma saldırmalı ve hepsini kınamalıydı. Gerçeği gökyüzüne haykırmalıydı: Kestrel Winters'ı sevdiğini ve onun ölmesini istedikleri için şeytan olduklarını.

"Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın." Maskesini geri itti. "Kestrel senin yaşamayı istedi, Rune. Sana verdiği hediye bir kenara atma."

Sert bir bakışla ondan uzaklaştı. *Yanıltıyorsun.*

En sevdiğin kişi senin yüzünden ölmüşken yaşamaya izin verilmesi bir hediye değildi.

Rune onu öldürdükleri günü hatırladı. Kestrel Winters bir suçlu gibi sinip yalvarmadı. Katillerinin karşısında bir kraliçe asaleti ve duruşuyla durmuştu. Rune tasfiyeye gittiğinde, tam olarak böyle gitmek istedi. Diğer cadıları Nan'in kaderinden kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptığını bilerek.

"Bazen bana bakmaya korkuyormuşsun gibi geliyor," dedi Alex. Sıcak ellerini kızın yanaklarına, maskesinin altına yerleştirerek yüzünü kendine doğru eğdi. "Seni incitmek istemediğim için mi? Ya da seni avlamak? Ya da ölümünü izlemek istemediğim için mi?"

Kavrayışı sağladı. Çözüldü.

"Bunları hak ettiğine inanıyor musun, Rune?"

Ona bakmak, sevmediği bir operayı izlemek gibiydi. Karakterin hayal ettiği her şeye sahip olduğu ve sonsuza dek mutlu yaşadığı o saçma komedilerden birini. O operalar o kadar gerçek dışıydı ki, Rune'un her zaman ağlamak istemesine neden olurdu. Ya da ayağa kalkıp gitmek istemesine.

Bazen Alex'e bakarken de aynı duyguya kapılıyordu.

Yavaşça yüzünü bıraktı ve maskesini geri itti. Sanki kendisine bakmasını istiyormuş gibi.

"Rune..."

Kapıdaki ani tıkırtı Alex'in sert bir adımla ondan uzaklaşmasına neden oldu. Alex, sargılı kolunu gizlemek için ceketini Rune'un omuzlarına atmak üzere kaptı ama artık çok geçti.

Verity içeri daldı.

"*İşte buradasın.*" Arkadaşlarının kahverengi bukleleri omuzlarına dökülmüştü ve giydiği kırmızı elbise beyaz tenini her zamankinden daha solgun gösteriyordu. "Bart Wentholt'un ayakkabı koleksiyonu hakkında şiirsel konuşmasını bir daha dinlemek zorunda kalırsam çılgık atacağım. *Kimsenin umurunda olmadığı hiç aklına gelmiyor mu?*"

Alex'ten Rune'a bakarak durdu.

"Koluna ne oldu?"

YİRMİ ALTI

GIDEON

GIDEON atını seyise bıraktı ve Oakhaven Park'ın yaldızlı kapılarından içeri girdi. Küçük bir avize, ön fuayede arabalarını çekmek için görevlileri bekleyen konukların üzerine kırık ışıklar göndererek göz kırptı. Gideon'un iki yanında, her ikisi de Octavia Creed'in evinin ikinci katına çıkan ikiz mermer merdivenler vardı.

Gideon Yeni Şafak'ta kocası İyi Kumandan'ın yanında savaşmıştı. Komutan o zamanlar sadece Nicolas Creed'di. Saray muhafızlığında basit bir askerdi.

Yıllar önce, Gideon'un her gece dayak yediği bir boks kulübünde tanışmışlardı. O maçlar hep aynı şekilde sona ererdi: Gideon çürükler içindeki bedenini ringin zemininden çekip çıkarır, kendini arkadaki barda bir masaya sürükler ve etrafındaki alaycı adamları fark etmemiş gibi davranırdı. Hepsi onun varlığından iğreniyordu. Ona *cadının fahişesi* diyorlardı. Gideon'u ringlerinde istemiyorlardı. Ama Cressida'nın gazabından korktukları için onu dışarı da atmıyorlardı.

Ondan kurtulamadıkları için, adamlar her gece sırayla Gideon'u öldüresiye dövüyorlardı. Öfkelerini ve nefretlerini Gideon'un onlara sağlamaktan mutluluk duyduğu bir hedeften çıkarıyorlardı.

Gerçekten, ona bir iyilik yapıyorlardı.

Gideon, Cressida'ya çürüklerin nasıl oluştuğunu hiç anlatmadı ve Cressida da ya umursamadı ya da umursamıyormuş gibi yaptı.

Bir gece, bir böcek gibi yatağından sürünerek çıktıktan sonra Gideon, babası olabilecek yaşta bir adamın, Gideon bir maçtan önce kendini unutturacak kadar içerken barın karşısından onu izlediğini fark etti.

Diğer adamlar yanlarından geçerken Gideon'a tükürürken, bu adam sadece bakıyordu. Adamın Gideon'un gitmesini bekleyeceğini, onu ara sokağa kadar takip edeceğini ve çocukların ringde bitiremediği işi bitireceğini düşündü. Bazen bunu yaparlardı. Ondan nefret eden bu adamlar.

Adamla göz göze geldi ve onu selamladı.

Gideon'un maçı başladığında, kanındaki afyon yüzünden kafası zaten iyiydi. Görüşü bulanıklaşmış ve vücudu sallanmıştı ama adamın bakışlarını hâlâ üzerinde hissedebiliyordu. Daha sonra yerde yatarken -yediği yumruklara rağmen uyuşmuştu, derisinde çıkan yaraların hiçbirini hissetmiyordu, ağzındaki kanın tadını alamıyordu- Gideon'u genellikle koydukları arka taraftaki çöplerin yanına atmalarını engelleyen de bu adamdı.

Bunun yerine, Gideon'un özel bir masaya geçmesine yardım etti ve ona yemek sipariş etti. Oda dönerken Gideon kanlı başını yapışkan masanın üzerine koydu ve rakibinin bu kez bir kemiğini kırmış olmasını diledi, çünkü belki o zaman bir şeyler hissedebilirdi.

"Eğer bir gün uyanır ve karşılık vermek istersen," dedi karşısındaki adam, "gel beni bul." Bir adres yazdı, Gideon'un açık avucuna sıkıştırdı ve gevşek parmaklarını kâğıdın üzerine katladı.

O adam Nicolas Creed'di.

O kulüpte Gideon'u bir cadının fahişesinden daha fazlası olarak gören tek kişi oydu. Çürüklerin altına, uğruna yaşayacak hiçbir şeyi kalmamış o çocuğa bakmıştı.

Gideon'a nasıl boks yapılacağını öğreten Nicolas'tı; ona yumruklara katlanmak zorunda olmadığını, yumrukları rakibinden daha sert ve ustaca atabileceğini göstermişti.

Gideon kendine inanmazken ona inanan Nicolas'tı.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Şimdi, yaklaşık üç yıl sonra Nicolas'ın karısının fuayesinde dururken, Gideon bu anıyı hafızasına gömdü ve gevezelik eden misafirlerin memnun vızıltısını takip ederek merdivenleri topallayarak çıktı. O geçerken insanlar kaptanın varlığına şaşırmış bir halde bakıyordu. Rune'u aramak için maskeli yüzlerini taradı ve onu göremeyince yoluna devam etti.

Gideon maske takmıyordu. Laila ve diğerleri rıhtıma doğru yola çıkarken, o eve gidip bacağındaki bıçak yarasını temizlemiş ve sarmış, sonra da babasının takım elbiselerinden birini giyerek -Gideon'un kendine ait bir takım yoktu- doğruca buraya gelmişti.

"Umarım işler senin için yolunda gitmiştir, Gideon." Ses Charlotte Gong'a aitti ve onu olduğu yerde durdurdu. Döndüğünde kadının yüzünün bir tavşan maskesi tarafından yarı yarıya gizlendiğini gördü. Boynunda altın bir nişan yüzüğü parlıyordu.

Yumuşakça mı? Kadının ne demek istediğini sormayı düşündü ama zaman çok önemliydi. Rune'u bulup tutuklaması gerekiyordu.

Balo salonuna adımını attığı anda Gideon önündeki görevin büyüklüğünü fark etti. Burada yüz kişi olmalıydı, muhtemelen daha fazlası da etrafta dolaşıyordu ve hepsinin yüzü maskelerin ardına gizlenmişti.

Gideon kabaca iç geçirerek balo salonunun doğu tarafından başlayıp dans edenlerden uzak durmak için kenarlara doğru bir tarama yapmaya başladı. Çilek sarısı saçların belli bir tonunu aradı ve bulamayınca araştırmasını genişleterek kızın arkadaşları Verity (kahverengi bukleler) ve Alex'i (kumral saçlar) de aramaya başladı. Onlar genellikle Rune'un yanındaydı ve birini bulabilirse diğer ikisi de muhtemelen yakınlarda olurdu.

Kardeşini düşünen Gideon durakladı.

Bu gece Rune'u tutuklayacaksa, bunu kardeşinin haberi olmadan yapmalıydı. Özel olarak yapmak en iyisi olurdu. Bunu yapmak için Rune'u bu kalabalıktan uzaklaştırması gerekiyordu.

İş bittikten sonra Alex'e kötü haberi verebilirdi.

Gideon odayı ikinci kez taramaya başlamıştı ki biri ona seslendi.

"Vatandaş Sharpe! Başardınız! Başaramayacağınızdan korkuyordum."

Sesin sahibiyle yüzleşmek için döndü ve ısıltılı bir tilki maskesi takmış bir kızın kendisine baktığını gördü. Birinin takım elbise ceketi omuzlarından sarkıyordu.

Rune?

Dudakları maskenin kesimi altında parlak kırmızı ve gülümsüyordu ve saçlarını başının arkasında sıkı bir düğüm halinde örmüştü. Her zamanki kızıl-altın tonundan daha koyu görünüyordu. Sanki yağmura yakalanmıştı ve saçları hâlâ nemliydi.

Ya da belki küçük bir su kütlesine düşmüştür.

Gözleri kısıldı.

Laila'nın daha önceki sözlerini hatırlayan Gideon'un dikkati Rune'un yüzünden aşağıya *doğru kayarak* hızlıca bir yara izi olup olmadığını kontrol etti. Bakışları gri elbisesinin vücuda oturan kısmını ve kollarını örten ipek eldivenleri gözden geçirdi ama Rune gayet formda görünüyordu. Bu gece buraya gelmek için umutsuzca koşuşturan bir suçluya hiç benzemiyordu.

Yaklaşarak elini onun koluna koydu. "Transfer nasıl gitti?"

Kaşlarını çattı. Bu gece hiç olmamış gibi mi davranacaktı?

"Her şey planlandığı gibi gitti." Teknik olarak doğru. Harrow'la görüşükten sonra bugün erken saatlerde Seraphine Oakes'u transfer etmişti. Cadı saray hapishanesinin derinliklerindeki bir hücrede kilitliydi.

Gideon, Alex'in ya da Rune'un taliplerinden birinin gizlenip gizlenmediğini görmek için etrafına bakındı. Onu bir an önce yalnız yakalaması ve tutuklamayı yapması gerekiyordu. "Charlotte'un yemeğindeki kızlara b u n d a n bahsediyordum," d i y e r e k elini dirseğine sıkıştırdı ve onu odanın derinliklerine doğru götürdü. Sanki onu tutuklamak üzere olduğunu gerçekten fark etmemiş gibiydi. "Doğal olarak, benim de

onlara bilgi verin."

Kadın ona gülümseyerek ayrıntıları bekledi. Gideon gözlerini kırıştırdı.

"Sen... ne yaptın?"

Eğer Rune ona verdiği bilginin dedikodusunu yaptıysa, bu başkalarının da aynı bilgiye sahip olduğu anlamına geliyordu.

Gideon birden merdivenlerdeki Charlotte'u hatırladı. *Umarım işler senin için yolunda gitmiştir.*

Onun tepkisini gören Rune'un eli dirseğinden düştü. "Ah. Bunun bir sır olması mı gerekiyordu?" Kırmızı dudaklarından birini dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Fark etmeliydim. Kahretsin."

Düşünceleri dönüyordu.

Rune ona öğle yemeğinden daha önce bahsetmişti, ona yanlış ipucunu vermeden önce. Rune ve arkadaşlarının dedikoduyu ne kadar sevdiklerini *bildiğinden, onun bu* küçük toplantıda bu bilgiyi verdiğinden emindi.

"Nasıl bu kadar duygusuz olabildim?" diye bağırdı. "Kendimi berbat hissediyorum!"

Kendini aşırı sıcak hissederek gömleğinin yakasını açtı. "Bu öğle yemeğinde kaç misafir vardı?"

"Hmm. Söylemesi zor." Dudaklarını büktü. "Belki birkaç düzine?"

Rune'un sosyal çevresinde dedikoduların nasıl yayıldığını bildiğinden, bu sayı muhtemelen bu gecedен çok önce artmıştı. Ve eğer bugün öğlen itibarıyla Rune'a verdiği yeri onlarca kişi biliyorsa, bunlardan herhangi biri Güve olabilir ya da onunla işbirliği içinde olabilirdi.

Bu gece madende herkes olabilirdi.

Rune'a baktı, onun kalın kafalı mı yoksa bir aldatma ustası mı olduğundan emin değildi. Şüpheliler ağını büyük ölçüde genişletmişti ama bilerek mi yoksa bilmeyerek mi?

Beni aktif olarak sabote mi ediyor? Yoksa masum mu?

O da bilmiyordu. Ve her iki durumda da, artık onu tutuklayamazdı. Daha fazla kanıt olmadan olmaz.

Gideon dişlerini birbirine geçirdi. En başa dönmüştü. "Rune, şimdi gidiyoruz. Hazır mısınız?"

Döndüklerinde Alex'in birkaç adım ötede, her zamanki kahverengi pantolon askıları ve bembeyaz gömleğiyle durduğunu gördüler. Gideon, Rune'un omuzlarında asılı duran ceketin kime ait olduğunu fark etti.

Alex Gideon'a, "Verity'nin yarın sabah sınavı var," diye açıkladı. Aslan maskesini yüzünden geriye itti ve kardeşiyle göz göze geldi.

Söz konusu kız -Verity de Wilde- Alex'in yanında duruyordu, yüzü kuzguni bir maskenin ardında yarı yarıya gizlenmişti. Gideon'un Rune'a bu kadar yakın durmasını onaylamıyormuş gibi ona bakarken kollarını kırmızı elbisesinin korsajının üzerinde sıkıca kavuşturmuştu.

"Verity'nin sınavının seninle ne ilgisi var?" Gideon Rune'a sordu.

Verity'nin kısık sesi onun yerine cevap verdi. "Rune ve ben bu gece Alex'le geldik. İkimizi de eve götürüyor."

Oh.

Gideon geri çekilip hepsinden uzaklaştı. Eğer Rune bu maskeli baloya kardeşiyle birlikte geldiyse, Seldom Limanı'nda *da olamazdı*.

Bu da ona karşı bir başka darbe oldu.

Rune yalan söyleyebilirdi ama Alex söylemezdi. Kardeşi asla tehlikeli bir cadiya yardım ederek onu bilerek sabote etmezdi. Ailelerinin yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı.

Üç arkadaş ayrılmak için dönerken Gideon, Alex'in elini Rune'un sırtının küçük kısmına bastırmasını izledi.

En azından tavsiyemi dinliyor.

Garip bir nedenden ötürü, bu Gideon'un daha iyi hissetmesini sağlamadı. Onu çok daha kötü hissettirdi.

YİRMİ YEDİ

RUNE

Alex'in şoförü onları şehrin arnavut kaldırımlı yollarından geçirirken **araba** Rune'u sarsıp itti. Verity ve Alex, karşı bankta tek başına oturan Rune'un karşısına oturdular.

Gideon'un yüzündeki ifadeyi gördüğünde kendini muzaffer hissetmesi gerekirdi. Bunun yerine, kendini tükenmiş hissetti. Sanki şans verilse bir ay boyunca aralıksız uyuyabilirmiş gibi.

Belki de Caelis'te yapacağım şey budur, diye düşündü. Sonra kendini tuttu. Bırakın bir aylığına gitmeyi, Alex'le gidip gitmeyeceğine bile hâlâ karar vermemişti.

Müdürün çalışma odasından ayrıldıklarından beri aralarında alışılmadık bir gerilim vardı ve arabanın diğer tarafından onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Verity odaya dalmadan önce ne söylemek üzereydi?

"Şu haritaya bir göz atalım."

Sağdaki. Harita.

Dışarıda ay neredeyse dolunaydı. Pencereleden görmeye yetecek kadar ışık sızıyordu. Arabanın zeminine çöken Rune, izleri çıkardı ve onları açarak bir araya getirdi.

Verity ve Alex daha iyi görebilmek için öne doğru eğildiler.

"Yedi bölüm var," dedi Rune, gözlerini kısarak çizdiği dairelere bakarak. En dıştaki daire olan ilk ve en büyük bölümün girişinde bir kapı vardı. Ondan sonra merkeze doğru ilerleyen her eşmerkezli dairede daha fazla kapı vardı. Toplamda yedi tane. Ve her girişe yedi Kadim'den birinin adı verilmişti.

Merhamet, Özgürlük, Bilgelik, Adalet, Dostluk, Sabır, Metanet.

Rune, opera binasının sütunlarında hâlâ Kadimlerin boyalı tasvirlerinin bulunduğu zamanları hatırlıyordu. Devrim sırasında vatanseverler binayı yağmaladığında bu resimler yanarak yok olmuştu. O zamandan beri sütunların üzeri boyanmıştı ama Rune cadıların tasvirlerini hâlâ zihninde canlandırabiliyordu: Dostluk, kahkahanın ortasında ve saçları karmakarışık; Bilgelik, gizemli gülümsemesiyle; Adalet, yüzünü gökyüzüne çevirmiş ...

"Seraphine'i hangi bölümde tuttuklarını biliyor musun?" diye sordu Alex.

Rune başını salladı. Seraphine'in hangi bölümde ya da hücrede olduğunu bilmediği gibi, kaç muhafızdan kaçması gerektiğini de bilmiyordu. Ya da kilitli olan kapılardan nasıl geçeceğini. Anahtarlar kimin elindeydi? Kapıların diğer tarafına geçtikten sonra nasıl geri dönecekti?

"Bu imkânsız gibi geliyor," dedi Rune, omuzları çökmüş bir halde. "Buraya zaptedilemez demelerinin bir nedeni var," dedi Alex.

"Yararsız," dedi Verity, ona bir bakış fırlatarak. Yerde Rune'a katıldı, bacak bacak üstüne attı ve araba altlarında sarsılırken haritanın üzerine eğildi. Rune'un burnu diken diken oldu. Günün birinde arkadaşına bu kadar çok parfüm sıkmasını nazikçe önerecekti...

Ama bu gece değil. Bu gece Rune kendini bitkin hissediyorsa, Verity de öyle *görünüyordu*. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve birkaç dakikada bir yüksek sesle esnemesi vagondaki sessizliği bozuyordu. Rune, Verity'yi derslerinden alıkoyduğu için ilk kez kendini suçlu hissetmiyordu, arkadaşının notlarının bundan zarar göreceğinden emindi.

Verity, Rune'un ne düşündüğünü bilseydi onu azarlardı. O ve Rune bu işte birlikteydiler. Alex'in asla olamayacağı bir şekilde. Rune büyükannesini tasfiye sırasında kaybetmişti; Verity ise kız kardeşlerini. Her ikisi de kurtarabildikleri kadar çok cadıyı kurtarmak istiyordu - kurtaramadıklarını telafi etmek için.

"Keşke duvarlardan geçmek için bir büyüm olsaydı," dedi Rune, başını arabanın koltuğuna yaslayıp Alex'e bakarak.

"Böyle bir şey var mı?"

Omuz silkti. "Hiç rastlamadım."

Verity gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Eminim duvarları *patlatmak* için bir büyü vardır. Ama böyle bir şeyi başarmak için çok daha fazla kana ihtiyacın olacak. Sende olmayan kana."

Cebinden bir kalem ve not defteri çıkardı ve yazmaya başladı. Usulca bir liste yaparken dilinin kenarı ağzının köşesinden dışarı fırladı.

"Bilmemiz gerekenler: Seraphine'in nerede olduğu; kapıların nasıl çalıştığı; kabaca kaç muhafız olduğu..."

"Rune *içeri girdikten* sonra nasıl *dışarı çıkacak*?" diye ekledi Alex, sesi hoşnutsuz ama rol alıyor gibiydi.

"Onu hangi gün tasfiye etmeyi planlıyorlar," dedi Rune.

Bu onun son şansıydı. Eğer bu sefer çok geç kalırsa, başka bir şans olmayacaktı.

Listesini bitirdiğinde Verity not defterini dizine indirdi ve kalemiyle kâğıda vurmaya başladı. "Çok fazla bilgi var."

Alex, "Laila bu cevaplardan bazılarını bilecektir," diye önerdi. "Annesi hapishane müdürü ve kendisi de bir cadı avcısı. O hapishaneye birden fazla kez girmiştir."

"Bu gece beni vuran kız mı?" Rune kaşlarını kaldırdı, opera binasını ve Laila'nın neden geç kaldığına dair pek de şakacı olmayan tahminlerini hatırladı.

Verity de aynı şeyi hatırlıyor gibiydi. Başını iki yana salladı. "Bugünlerde Laila'nın Rune'a bakışından hoşlanmıyorum. Ondan uzak durmak en iyisi. Ancak..." Gözlerinde fesatlık dans ediyordu. "Kardeşi yardımcı olabilir."

Alex, "Noah bir cadı avcısı değil," diye belirtti.

"Ama kız kardeşi öyle ve annesi de bir gardiyan. Noah akıllıdır. Dikkatini veriyor. Ve ..." Verity şimdi Rune ile konuştu. "... o senin uygun talipler listenin en başında yer alıyor. Eğer onu yalnız yakalarsan-"

"Uygun ne?" diye araya girdi Alex. Rune'a baktı. "O neden bahsediyor?"

Rune, Alex'i bu plandan nasıl dışladıklarını hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Onu bilgilendirmenin zamanının çoktan geçtiğine karar vererek, "Verity bana uygun erkeklerin bir listesini yaptı-" dedi.

"Hayır."

Kelimenin vahşiliği ikisini de şaşırttı.

"Noah ile konuşacağım," dedi Alex, sesi sessiz bir gök gürültüsü gibiydi. "Onu ve Bart'ı bu hafta kart oynamak için davet ettim."

Rune başını kaldırdığında adamın kendisine ters ters baktığını gördü.

"Ne yapacaksın, ona annesinin hapishanesinin kapılarından nasıl geçeceğini mi soracaksın?" Başını iki yana salladı. "Bırak hepsini, Nuh'un bu cevaplardan herhangi birini bilme ihtimali bile çok zayıf. Onun şüphelerini artırma riskini almaya değmez."

Alex tartışmak için ağzını açtı ama Rune buna izin vermedi. "Benim zaten daha iyi bir çözümüm var."

Bunca zamandır içinde sessiz bir mum alevi gibi yanıyordu. Bundan bahsetmemişti çünkü ne diyeceklerini biliyordu.

Verity listesinden başını kaldırdı. "Duyalım bakalım."

"Gideon bu cevapların her birini biliyor. Eğer doğruyu söyleme büyümü kullanırsam-"

"Bunu zaten denemiştin," diye belirtti Verity. "İşe yaramadı."

"Bunu daha önce *denedin* mi?" Alex ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Rune onu görmezden geldi.

"İşe yaramadı çünkü şarabı reddetti," diye Verity ile tartıştı. "Ama büyüü herhangi bir şeyle birleştirebilirim. Bir palto. Bir ayakkabıya. Bir saate. Bir yüksüğü büyüleyip cebine koyabilirim. Orada olduğunu bile anlamaz."

"O bilir," dedi Alex. "Büyüyü iyi bilir."

"*Benim* büyüm değil," diye karşı çıktı Rune. "Her cadının özü benzersizdir."

Ona kurduğu tuzaktan sonra - aptalca bir şekilde doğrudan içine girdiği tuzak - Rune, Gideon'la olan ilişkisini bitirmekten başka bir şey istemiyordu. O tamamen çok zekiydi. Ama şimdi, ondan en çok şüphelendiği anda onu serbest bırakmak, suçunu kabul etmek anlamına gelecekti.

Rune geri çekilemezdi. Saldırıya geçmesi gerekiyordu. Ona vurulmuş gibi görünmeliydi. Sanki bu gece o madende onunla hiç karşılaşmamış gibi.

"Bir Kan Muhafızı yüzbaşısı olarak Gideon cadıları yüzlerce kez o kapılardan geçirdi. Seraphine'in nerede olduğunu ve arınma tarihini biliyordur."

"Zaten senden şüpheleniyor, Rune!"

"Bu gece beni tutuklamadı," diye belirtti. O öğle yemeğiyle kendine daha fazla zaman kazandırmıştı. Ne kadar zaman, bilmiyordu.

Bu onları yatıştırmışa benzemiyordu. Rune arkadaşlarını tam olarak suçlayamazdı. Gideon'u geçici bir süreliğine alt etmiş olabilirdi ama onun izini tamamen kaybettirememişti.

"Tek ihtiyacım olan büyüleyecek bir şey. Üzerinde taşıyacağı bir şey."

"Peki ya büyü işareti?" diye meydan okudu Verity. "Onu göreceğ ve senin ne olduğunu anlayacak."

"O zaman bir büyü işaretini kolayca saklayabileceğim bir şey yapmalıyım. Bir yolunu bulacağım, tamam mı? Aydınlıkçılar Yemeği dört gün sonra. Ondan bana eşlik etmesini isteyeceğim. Sonrasında da ondan ihtiyacım olan cevapları almak için büyüü kullanacağım."

"Daha sonra," dedi Alex karanlık bir sesle.

Verity hiçbir şey söylemedi. Tamamen sessizleşmişti.

Birden ikisi de Rune'u kızdırdı. Bunun en iyi seçenekleri olduğunu göremiyorlar mıydı?

"Eğer ikinizden biri daha iyi bir çözüm bulursa, her şeyi iptal edeceğim. O zamana kadar planımız bu."

Alex sertçe vagonun penceresine döndü, parmakları gümüş yüzüğü en küçük parmağının etrafında döndürüp duruyordu. Verity sadece kaşlarını çattı.

ALEX onu Wintersea House'a bıraktıktan **sonra** tek kelime bile veda etmeyen Rune, Lizbeth'e bir telgraf yazdırdı:

GIDEON SHARPE

113 PRUDENCE ST, ESKİ ŞEHİR

BENİMLE AYDINLAR YEMEĞİNE GELİR MİSİN?

RUNE

Daha sonra Alex'in öfkesini, Caelis'e yaptığı baştan çıkarıcı daveti ya da bu gece aralarındaki gerilimi düşünmemeye çalışarak hemen yatağına uzandı. Alex'le kavga etmek onu dengesiz hissettiriyordu. Bir gemi gibi

Yıllardır sorunsuzca yol alırken birden fırtınalı sulara gömülmüştü.

Alex, Rune'a olan sadakati ile Gideon'a olan aşkı arasındaki çizgiyi asla bulanıklaştırmadı. Onları ayrı tutmayı severdi. Rune, Gideon'a kur yaparken hayatının bu parçaları arasındaki boşluğu daraltıyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Bütün mesele buydu. Bu yüzden bu kadar korumacı davranıyordu.

Rune başını salladı. Şu anda dikkatinin dağılmasını göze alamazdı. Bu yüzden en eski arkadaşını aklından çıkardı ve uykuya daldı.

YİRMİ SEKİZ

RUNE

Gideon'dan bir yanıt alabilmesi için **tam bir** buçuk gün geçmesi gerekti. Lizbeth araya girdiğinde Rune döküm odasında Aydınlıkçılar konuşması üzerinde çalışıyordu.

"Size bir paket geldi."

Kalemiyle sayfaya abartılı yalanlar kusmakta olan Rune, ondan masanın üzerine bırakmasını istedi. Ancak paragrafın sonuna geldiğinde başını kaldırıp baktı.

Soluk mavi kurdelelerle bağlanmış düz beyaz bir kutuydu.

Wintersea mavis'i, diye düşündü.

Kutuya bakan Rune ayağa kalktı. Boynundaki kıvrımı gererek, yazmakta olduğu konuşmayı bir kenara itti ve paketi yaklaştırdı. Kurdeleyi gevşeterek kapağı çıkardı, ardından kahverengi kâğıdı geri itti. İçinde katlanmış nane yeşili bir giysi vardı. Üstünde siyah mürekkeple yazılmış bir not duruyordu.

Seninle çıkmamı mı istiyorsun?

-Gideon

Rune kâğıdı ters çevirip daha fazlasını aramadan önce bu kelimeleri okudu ve tekrar okudu. Ama yazdıklarının hepsi buydu.

Bu bir evet mi? diye merak etti.

Soluk yeşil kumaşa bakarak notu bir kenara bıraktı ve elbiseyi çıkardı. Elbise çözülürken içinde bir şeyler titredi. Nabızı hızlandı

daralan dantel kollarını ve incelikle işlenmiş korsajını inceledi.

Bağcıkları gevşettikten sonra Rune kıyafetlerini çıkardı ve zarif elbisenin içine adım attı. İpek, teninde su gibi pürüzsüz duruyordu ve dantel kollar kollarına eldiven gibi oturuyordu. Bağcıklarını çözecek biri olmadığından arkasını açık bıraktı, elbiseyle birlikte gelen uyumlu ipek ayakkabılarını giydi ve yatak odasına geçerek boy aynasının karşısına geçti.

Kalbi neredeyse boğazında düğümleniyordu.

Mint yeşili ve beyaz dantel solgun tenini tamamlıyor ve saçlarındaki kızıl tonlarını ortaya çıkarıyordu. Parmakları korse boyunca neredeyse fark edilmeyen dalgaların izini sürerken Rune kendine bunu yapan çocuktan ne kadar nefret ettiğini hatırlatmaya çalıştı.

Ama giymek bir yana, gördüğü en güzel elbiseydi ve Rune içinde dalgalanan ürkütücü sıcaklığı durduramadı. Keşke Lizbeth'ten kalmasını isteseydi, bağcıklarını bağlasaydı da tam otursaydı.

Masasına geri dönerken elbisesinin tülleri bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Sandalyeye oturup kâğıt kalem aldı ve bir cevap not etti.

Gideon Sharpe
113 Prudence St, Eski Şehir

Evet, Gideon. Senden benimle çıkmanı istiyorum.

Rune

Not: Planım seni kazanmak, böylece bana sonsuza dek elbise yapmaya devam edeceksin.

Not: İşe yaradığında bana haber ver.

Bundan sonra konsantre olmakta zorlandı ve Lizbeth tekrar sözünü kestiğinde neredeyse rahatlayacaktı. Rune konuşmasını masasında yazmaktan vazgeçip odada volta atarak okumaya başlamıştı.

"Bayan Rune..." Lizbeth omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve döküm odasına girdi. "Burada sizi görmek isteyen bir ziyaretçi var. Kendisi fuayede."

Arayan olmasını beklemeyen Rune, okuduğu sayfadan başını kaldırdı. "Kim o?"

Lizbeth sesini alçalttı. "Şu Kan Muhafızı Yüzbaşı."

Gideon mu? Rune'un gözleri büyüdü. Ne istiyor olabilirdi ki?

"Söyle ona..." Hâlâ ona diktiği elbiseyi giyiyordu, arkasındaki bağcıklar çözülmüştü. "Ona hemen geleceğimi söyle. Belki bir şeyler ikram edebilirim?"

Lizbeth başını salladı, sonra da ortadan kayboldu.

Lanet olsun. Dün kasabada Gideon için bir takım elbise ceketini satın almıştı; *Truth Teller*'la büyülemek ve şarapla mahvettiği ceketin kefareti için. Bir Sharpe Duet ceketini mahvetmenin kefareti asla ödeyemeyeceğinden değil. Şu anda bile, hatırası onu suçluluk duygusuyla bıçaklıyordu. Yine de ona uyması için terzinin birkaç ayar yapması gerekiyordu, bu yüzden Rune henüz ceketini eline almamıştı ve bu nedenle bilgi almak için kullanamıyordu.

Sorun değil, dedi kendi kendine, elbiseyi silkerek. Kendine çeki düzen ver ve oraya git.

Rune daha önce attığı kıyafetlere uzandı, ancak onları bir yığın halinde yatmaktan kırışmış halde buldu.

Giyecek başka bir şeye ihtiyacı olan Rune, gardırobuna koştu ve bulduğu ilk şeyi çekti: dizlerine kadar inen basit bir pamuklu sundress. Merdivenlerden yalınayak indi ve antredeki genç adamı görünce hemen yavaşladı.

Gideon yüzünü ondan yana çevirmiş, ellerini arkasında kavuşturmuş, etrafına bakınıyordu. Sade kahverengi bir pantolon giymiş ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrarak ön kollarını göstermişti.

Rune'un kalbi onu gördüğünde tökezledi. Bu, iki gece önce onu altında kıstıran çocukla aynıydı. Bıçakla bacağından yaraladığı çocuk.

"Gideon," dedi kendine gelirken. "Ne hoş bir sürpriz."

Onunla yüzleşmek için döndü ve Rune onun delici bakışları altında biraz titredi. Madenden ne kadar şey hatırlıyordu? Orası çok karanlıktı. İşaret fişliğini yaktığında bile onu görebilmek için kapüşonunu zamanında çıkaramamıştı. Ama yine de bir şekilde o olduğunu *biliyor olabilir miydi?*

Bacaklarını jöle gibi hissediyordu. Rune tırabzanı biraz fazla sıkı kavradı ve merdivenlerden inmeye devam etti. "Seni Wintersea'ye getiren nedir?"

"Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin diye sormaya geldim."

"Bir ... yürüyüş mü?"

"Buraya yakın bir plaj olduğunu söylemiştin." Birden kararsız göründü ve ellerini çözdü. "Eğer meşgulsen-"

"Oh! Evet. Yani, hayır, meşgul değil. Evet, bir plaj var." Merdivenlerin dibine ulaştığında garip bir şekilde nefes nefese kalmıştı. "Bir yürüyüş çok güzel olurdu."

"Harika," dedi.

Gerçekten neden buradasın? diye merak etti.

Gülümsemeye çalıştı, sonra elinde örgü bir şalla antreden içeri giren Lizbeth'e baktı. Şalı alan Rune onu omuzlarına attı.

Rune ve Gideon, Gideon'un hiç gitmediği bir plajın yolunu bilmediğini fark edene kadar bir süre garip bir şekilde durdular.

"Doğru." Yanakları kızardı. "Beni takip edin."

Onu evin içinden geçirdi ve ancak bahçeye girdiklerinde bıçağını kuşanıp kuşanmaması gerektiğini düşündü.

YİRMİ DOKUZ

GIDEON

GIDEON, Rune onu labirent gibi çitlerin arasından geçirirken **adımlarını onunkine uydurmak** için **yavaşlattı**. Bahçelerinde yürürken bir elinde fener taşıyor, diğer eliyle de şalını boğazına kadar kapatıyordu.

Saçları gevşekti ve esinti saç tellerini yüzüne doğru çekiştirip duruyordu.

Bu gece dudaklarını boya süslemiyordu. Yanaklarında allık yoktu. Ayakları bile çıplaktı. Burada vahşi, çığ ve çıplak görünüyordu. Partilerde süslenip püslenmiş görmeye alışık olduğu kız değildi.

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Buraya onun güvenini tekrar kazanmak için gelmişti çünkü o en iyi lideriydi. Ama kendini... bocalarken buldu. Kendinden emin değildi. Aralarındaki sessizlik bir kreşendo gibi yükseldi.

Kızın ön kolundaki kızgın yaraya baktı. Günlerini partiler planlayarak ve dedikodu yayarak geçiren bir kız nasıl böyle derin bir yara almıştı?

"Kendine zarar verdin mi?"

Rune irkildi. "Ah! Evet, dün ata binerken bir takla attım. Bir kayanın üzerinde kolumu kestim. *Çok* sakar olabiliyorum." Ona gülümseyerek kolunu şalının altına soktu ve konuyu değiştirdi. "Davetim hakkında daha fazla düşündün mü?"

"Aydınlr Yemeği'ne mi? Cevabımın açık olduğunu sanıyordum." Dudakları aralanarak ona baktı.

Görünüşe göre öyle değilmiş.

Neredeyse gülüyordu. "Rune. Elbette sana eşlik edeceğim. Seni geri çevirmemi mi bekliyordun?"

Gözleri onunkileri tuttu. "Senden ne bekleyeceğimi bilmiyorum." Kelimeler aralarında havada asılı kaldı.

Konuşan Rune Winters mıydı? Yoksa Crimson Moth mu?

Gideon'un elinde Güve ile onun aynı kişi olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Rune'un önceki gece başka yerde olduğuna dair sağlam bir mazereti vardı ve yine de yeni yaralanmıştı - tıpkı Laila'nın ona ateş etmesinden sonra Güve'nin olabileceği gibi. Onu tutuklayamazdı ama masum olduğuna da ikna olmamıştı.

Bu yüzden buradaydı. Eğer Rune Güve'yse, Seldom madeninde yaptığı numaradan sonra ona güvenmesi imkânsızdı. Açtığı deliği kapatması gerekiyordu çünkü Rune'un maskesini düşürmenin tek yolu ona yaklaşmaktı. Ve *bunu* yapmanın tek yolu da onu kendisine tekrar güvenmeye ikna etmektir. Tabii bu mümkünse.

Bu gerçek bir flört olsaydı ne yapardım?

Gideon bu düşünce karşısında irkildi. Rune Winters gibi yüzeysel birine nasıl aşık olacağını bilmiyordu.

Belki de bunu düşünmek için yanlış bir yoldu.

Kendisini kandırmak için yüzeysel *davranan* bir kıza nasıl aşık olabilirdi?

Bu daha kolaydı.

Gideon boğazını temizledi. "Bahçeleriniz çok güzel."

Harrow'un gözlerini devirdiğini hayal ederek yüzünü buruşturdu. *Yapabileceğinin en iyisi bu mu, aşık çocuk?*

"Öyle mi?" Rune çevresine bakarak mırıldandı. "Onlara iyi bakmaya çalışıyorum ama büyükanne... bağlılığından yoksunum. O bu çiçekleri çocukları gibi severdi."

Kerkenez'den bahsedilince Rune'un yüzü yumuşadı. Bakışları çitlerin arasında dolaşırken, söz almadan devam etti.

"Bazen gözlerimi kısarak baktığımda, onu hala güllerini düzeltirken görebiliyorum. Ya da serada çayını yudumlarken, yanında bir kutu tohum paketiyle gelecek sezonun bahçesini planlarken..."

Hızla Gideon'a baktı, yüzü ağarmıştı. Sanki söylemek istediğinden fazlasını söylemişti. "I-"

"Bizim hiç bahçemiz olmadı," dedi onu rahatlatmak için. "Ama annem pencere kenarındaki bir kutuda ot yetiştirirdi."

Hemen söyleyecek başka bir şey düşünmüş olmayı diledi. Ailesinin topraksızlığı, aralarındaki uçurumun bariz bir hatırlatıcısıydı: konumları, yetiştirilme tarzları, yaşamları. Devrimden bu yana daralan bir uçurumdu bu, ama asla kapanmayacaktı.

Onu haklı çıkarırcasına şöyle dedi: "İsteseydin şimdi bir bahçen olabilirdi. Cumhuriyet için yaptıklarının ödülü olarak Kışdeniz Evi'nden bile çok daha görkemli, bahçeleri çok daha bakımlı bir yerde yaşayabilirsin. Eminim ki, eğer istersen İyi Kumandan tüm bunları sana bağışlayacaktır."

"Old Town'da
mutluyum." "Mutlu
musun?"

Gideon onun sorusu karşısında irkildi ve ailesinin dükkânında onun ölçülerini aldığı günü hatırladı. Mahallenin isli sokaklarında yürürken ne düşündüğünü merak etti. Dumanlı havayı solurken. Yakınlardaki fabrikaların çingiraklarını ve tıslamalarını dinlerken.

"Anladığım kadarıyla Eski Şehir sizi etkilememiş."

Onun yanında kaskatı kesildi. "Ben
sadece-" "Oraya ilk gelişin miydi?"

Cevap vermesine gerek yoktu; adam kolayca tahmin edebilirdi.

Rune ve Alex'in arkadaş oldukları onca yıl boyunca, onların apartmanına hiç adım atmamıştı. Alex her zaman Wintersea Evi'ne gitmişti. Ya kardeşi onu evlerine davet etmekten çok utanmıştı ya da o davet etmişti ve Rune gelmeyi reddetmişti.

"Annem ve babam öldüğünde dükkan ve daire bana geçti," diye açıkladı.

"Ama neden orada yaşamayı seçtiniz? Neden orayı satıp Komutan'dan kendinize ait bir mülk istemiyorsunuz? Örneğin Thornwood Hall sizin olabilirdi."

Thornwood Hall.

Gideon ürperdi.

O evin üzerinde karanlık bir gölge asılı duruyordu. Cressida'yı hâlâ orada hissedebiliyordu. Havada hâlâ onun büyüünün kokusu vardı. Birkaç kez geri döndüğünde,

yaşayan kabuslar tarafından rahatsız edilmişti.

"Thornwood Hall'da uyumaktansa bir köprünün altında uyumayı tercih ederim," dedi, kadından çok kendi kendine. "Eğer Eski Şehir'i sana uygun bulmadıysan, ondan önce yaşadığımız mahalleyi kesinlikle kabul etmeyeceğim."

"Old Town'ın benim altımda olduğunu hiç söylemedim."

Sesi birkaç adım arkasından gelince yürümeyi bıraktığını fark etti. Yüzünü ona döndüğünde, batmakta olan güneşin kırmızı-altın ışıyla aydınlanmış kenarlarını ve rüzgârda dizlerinin etrafında savrulan beyaz güneş elbisesini gördü. Burada bahçelerin kenarındaydılar. Çitler daha alçak ve daha az bakımlıydı. Yabani, tıpkı onun gibi.

"Mahalleniz... şirin."

"*Tuhaf*, kibar insanların aşağılayıcı olmak istemediklerinde kullandıkları bir kelimedir."

Yanakları kızardı ve saçları yüzüne döküldü. "Beni yanlış anlamaya bu kadar kararlı mısınız?"

Gideon durakladı, onu inceliyordu. Eğer Rune Winters'la gerçekten flört ediyor olsalardı -ki bu asla gerçekleşmeyecekti- onunla yapacağı tartışma tam olarak bu olurdu.

"Old Town sakinlerinin ışıkları açık tutmak için üç beş kuruşlarını bir araya getirmeleri *tuhaf mı*? Çocukları aç kalmasın diye ebeveynlerin yılın yarısını aç geçirmesi *tuhaf mı*? Tövbekâr çocukların Eski Şehir sokaklarında dilenmesi? Ya da yaşlı ve güçsüzlerin evlerini ısıtmaya güçleri yetmediği için yataklarında donarak ölmeleri?"

Bu tür şeyler Eski Şehir'de olağan olaylardı.

Rune dehşet içinde Gideon'a baktı. Elbette böyle şeyleri bilmiyordu. O farklı bir dünyada yaşıyordu. At sırtında sadece bir saatlik mesafede olan ama belki de ay kadar uzakta olan bir dünyada.

Gideon dönüp yürümeye devam etti, bu konuyu açtığı için kendine kızmıştı. Ona da... yani ona olduğu için kızgındı.

"Bana neden kızdığınızı anlamıyorum," dedi arkasından. "Eğer Tövbekâr çocuklar sokaklarda dileniyorsa, suçlamanız gereken Cumhuriyet'tir. İyi Kumandan cadılara yardım ettikleri için ailelerini dışladı."

Gideon durdu.

"Yoksa Komutan'ın bize daha iyi bir dünya vaat ettiğini hatırlamıyor musun?" diye devam etti. "Kimsenin sefalet içinde yaşamadığı bir dünya."

Öfkesine rağmen, kadın haklıydı. Gideon mitingleri hatırlıyordu. Konuşmaları. Ceplere, ayakkabılara ya da aristokrasinin burnunun dibinden geçen kitapların sayfaları arasına gizlenmiş broşürleri. Nicolas Creed daha iyi bir dünya getireceğine söz vermişti. Ama o dünya henüz tam anlamıyla gelmemiştir.

"İnsanlar yoksulluk içinde yaşıyorsa, öfkenizi onlara yöneltmelisiniz" dedi. *onu.*"

Ona doğru döndü.

"Daha önce yoksul olmadığımızı mı sanıyorsun? Gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Rune. Şımartılmış, ayrıcalıklı bir hayat yaşıyorsun ve hep de öyle oldun. Bunun senin suçun olduğunu söylemiyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum. Eğer çirkin şeylere bakmak istemiyorsan, bakmak zorunda değilsin. Onlar yokmuş gibi davranabilirsiniz."

Boynuna doğru parlak bir kızarıklık yayıldı.

"Senin ve büyükannen gibi insanlar Cadıların Hükümdarlığı döneminde, her şey şimdikinden daha kötüyken gelişti. O yüzden umurundaymış gibi davranma. O zaman da umurunda değildi, şimdi de değil. Kardeş Kraliçeler ya da İyi Kumandan... Senin için hepsi aynı."

Sanki adam ona vurmuş gibi irkildi.

Bunu görünce, içindeki mücadele söndü. *Lanet olsun.* Bu çok fazlaydı.

"Rune..." Ellerini kabaca saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim."

Bu kadar acımasızca dürüst olmak zorunda mıydı? Kız birdenbire çok küçük göründü. Aralarındaki mesafeyi kapatmak istedi ama geri çekilmesinden korktu. "Sana katılıyorum: devrimin her şeyi daha iyi hale getirmesi gerekiyordu, ama daha önümüzde uzun bir yol var."

Sessiz kaldı ve rüzgâr saçlarını savururken onu izledi.

Her şeyi mahvettim, diye düşündü. Arkasını dönecek, geri gidecek ve benimle bir daha asla konuşmayacak.

Ama bunu kurtarmaya çalışmak yerine -Kızıl Güve'yle ilgili elindeki tek ipucunun yıpranan son ipliğini- ona verdi. Kendini hasta hissetti.

ve yapılacak en doğru şey eve dönmelerini önermekti.

O bunu yapamadan kadın ona doğru bir adım attı ve birkaç santim ötede durdu. "Eğer senin benden aşağı olduğunu düşünseydim..." Gözleri kalay gibi sertti, onunkini ararken. "... neden seninle yürüyüşe çıkayım ki?"

O da onunkini aradı.

Neden gerçekten?

Ellerini kaldırarak kızın yüzüne savrulan dağınık saçları topladı. Kızın ürküp kaçmaması, bunun yerine saçlarını geriye doğru kazımasına izin vermesi onu şaşırttı. Saçlarını tuttukça yumuşuyor ve onu net bir şekilde görmesine izin veriyor gibiydi.

Bu kadar hoşuna gitmemeliydi - saçlarının avuçlarına değmesi, parmaklarının altında gevşemesi.

"Güzel varisler sıradan askerlere kur yapabilir," dedi. "Ama onlarla evlenmezler."

Ağzı biraz buruştu. "Az önce bana güzel mi dedin, Gideon?" "Bariz olanı söylüyorum. Konuyu değiştirme."

Başka tarafa baktı.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Rune. Senin konumundaki insanlar evlenmez."

Gideon'un deneyimlerine göre, zenginlik ve ayrıcalık içinde doğanlar daha azını değil, daha fazlasını istiyorlardı. Bir uyuşturucunun ilk vuruşu gibi, insanlar gücü tattıkları anda, özlemlerini gidermek için daha fazlasına ihtiyaç duyuyorlardı.

"Şarkılarınızda nasıl dans edileceğini bilmiyorum," dedi. "Arkadaşlarınızın saygısına sahip değilim. Yemekte on yedi parça gümüş çatal bıçak kullanmıyorum." Kadının saçlarını bıraktı ve saçlar bir kez daha rüzgâra kapılıp dalgalandı. "Mirasınızı genişletmek için hiçbir imkanım yok."

İnce bir çizgide yürüdüğünü biliyordu, ona neden anlamsız olduklarını hatırlatıyordu. Oynadıkları bu maskaralığın zayıf bir maskaralık olduğunu. Ama amaç savunmasız olmaksızın, onu da savunmasız olmaya ikna etmekse, gerçeği söylemesi gerekiyordu.

"*Senin* gibi insanlar imkansızdır," dedi. "Bu tür şeyler umurumda değil." Neredeyse gözlerini devirecekti. "Tabii ki biliyorsun."

"O zaman neden buradayız? Eğer ben bu kadar sığsam -tüm süsler ve içeriksiz- benimle ne işin var? *Senin* gibi biri neden *benim* gibi birini istesin ki?"

Gideon cevap vermek için ağzını açtı ama cevabı bilmiyordu.

Onu inceledi, saçları batan güneşin altında parlıyordu. Gri gözleri erimiş çelik gibiydi.

Onun sessizliği içinde Rune kendi sonuçlarına vardı.

"Belki de haklısındır." Elinde fenerle adamın etrafından dolaştı ve bahçenin kenarındaki beyaz kapının kilidini açarak ötesindeki çayıra adım attı. "Birimiz kendimizi diğeri için fazla iyi sanıyor. Ama bu ben değilim."

Kapı arkasından kapandı. Gideon onun ardından bakakaldı.

Ne?

Kapının bu tarafından onun uzun otların arasından patikayı takip ederek uzaktaki ormana doğru gidişini izledi. Garip bir nedenden ötürü düşünceleri Cressida'ya kaydı.

Cress'e meydan okumamayı çok çabuk öğrenmişti. Onunla tartışmanın sonuçları vardı. Aynı fikirde olmadığında ya da itaatsizlik ettiğinde, Cress onu ve bazen de başkalarını cezalandırırdı. Ta ki ona direnmeyi tamamen bırakana kadar.

Rune ise onun hakaretleri karşısında sarsılmış ama meydan okumasından etkilenmemiş görünüyordu.

Burası keşfedilmemiş bir bölgeydi. Ve ona yol gösterecek bir harita olmadan, Gideon hareketsizce durmuş, onun uzaklaşmasını izliyordu. Kafasının içindeki Harrow'un sesi bile ona yardımcı olmuyordu.

Eğer bu kızı gerçekten sevseydin, dedi kendi kendine, onun peşinden giderdin.

Kapının üzerinden atlayan Gideon, nabızı çılgınca atarak onun peşinden patikadan aşağı koştu. Genel bir kural olarak Gideon kendisini savunmasız bırakacak durumlardan kaçınırdı. Yine de işte buradaydı, doğrudan bir tanesinin içine koşuyordu.

"Eğer bunu yapacaksak," dedi ona yetiştiğinde, "bilmen gereken bazı şeyler var."

Ona baktı.

"Böylece istediğinin bu olup olmadığına karar verebilirsin. Eğer istediğin şey *bensem.*"

Önlerindeki orman denizi görmelerini engelliyordu ama esintideki tuzlu suyun tadını alabiliyordu. Yaklaşıyorlardı.

Fenerinden sızan ışıkta onu inceledi. "P e k â l â . Anlat bana."

Bunun bir oyun olduğunu kendine hatırlattı, göğsü sıkışmıştı. *Hiçbir anlamı yok.*

Ama eğer bu doğruysa, neden düşmemeyi umarak bir uçurumdan aşağı doğru yürüyormuş gibi hissediyordu?

OTUZ

GIDEON

"Aşık **olduğum SON KIZ** bir cadıydı," dedi.

Rune onun yanında kaskatı kesildi.

"Onunla ailemin kraliyet terzisi olduğu gün tanıştım."

Annesinin tasarımları yaklaşık bir yıldır aristokrasinin dikkatini çekiyordu. Birkaç ay önce, büyüyen işlerinden gelen para, başkentin en yoksul bölgesi olan Outer Wards'tan çıkıp Old Town'da bir kiralık binaya taşınmalarını sağlamıştı.

Kraliçeler bir gün içinde ailelerini saraya taşıyarak onları daha da yükseltti. Birdenbire Alex'in okul masraflarını karşılayabildiler. Birdenbire, Gideon'un artık küçük kız kardeşi Tessa'nın karnını doyurabilmesi için öğün atlamasına gerek kalmadı.

"Ailem kraliçelerin taleplerine yetişmekte zorlanıyordu, bu yüzden beni yardım etmem için getirdiler. Alex Konservatuar'da okumak için ayrılmıştı ve Tessa da ayak bağı olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar küçüktü. Cressida benim sadece kendisine tahsis edilmemi istedi, ben de Thornwood Hall'da yaşamaya başladım."

Ne kadarını ortaya çıkaracağına karar vermeye çalışırken midesi çalkalandı. Rune'un geçmişinin tüm kirli ayrıntılarını bilmesini istemiyordu. Ama ona daha fazla bağlanmadan önce bilmeyi hak ettiği bazı şeyler vardı.

"Cress beni sadece terzisi için istemedi." Yanında yürüyen ve gözlerini dikmiş önüne bakan Rune'a bir bakış fırlattı. "Ben de onun... diğer ihtiyaçlarını karşılamaktan mutluluk duydum."

"İkiniz yakındınız demek istiyorsun." "Evet."

İçine dolan anıları engellemek istiyordu. Geç saatlere kadar Cressida'nın bahçesinde geçirdiği geceler bir şekilde hep onun yatağında son buluyor, parmakları Cressida'nın cildinde gururla sergilediği gümüşü döküm izlerini en zarif sanat eserleri gibi takip ediyordu.

Her bir yara izi Cressida ya da kız kardeşleri tarafından kazanmıştı, koleksiyon Cressida'nın vücudunda büyüyen vahşi bir bahçe gibiydi. Yara çizgileri güller ve zambaklar, düğünçiçekleri ve süsenlerden oluşuyordu; hepsi de yapraklar, dikenler ve saplarla birbirine karışmıştı. Gümüş çiçekler baldırlarına ve uyluklarına tırmanıyor, gövdesinin ve göğsünün sol tarafını kaplıyor ve kollarından aşağı akıyordu.

Gideon'un favorileri köprücük kemiği boyunca dağılmış taç yaprağı şeklindeki yara izleriydi.

Onu tamamen büyülemişti. Rune'u tüm bunlardan kurtardı.

"İşlerin ters gitmesi uzun sürmedi."

"Ne demek istiyorsun?" Rune'un sesi onu anılarından çekip çıkardı. Şimdi ormandaydılar ve tıpkı arkalarındaki çayırda olduğu gibi birileri bir patika açmıştı. Yapraklar batan güneşin pusunda altın renginde parlıyordu.

"Annem... rahatsızlandı." Morarmış ve kanayan parmaklarını, kırmızı çerçeveli gözlerini, kemiklerinin derisinden nasıl dışarı çıktığını hatırladı. "Olmayan şeyler görmeye başladı ve babamla beni, hatta Tessa'yı yapmadığımız şeylerle suçladı. Defterlerini çalmakla. Kumaşlarını mahvetmek. Onu her şekilde sabote ediyordu."

Hatırladıkça kasları geriliyordu. Annesi onları daha kötü şeylerle de suçlamıştı: Kocasını, ona sadakatsizlik etmekle; Tessa, onu zehirlemekle; Gideon, Tessa'yı istismar etmekle. Kabus gibi şeyler. Geceleri onu hâlâ uyutmayan şeyler. Ve her zaman onun kokusunu alabiliyordu: bir cadının büyülerinin bakırımsı kokusu.

"Rahibe Kraliçeler ona yavaşça işkence ediyorlardı."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Rune. "Eğer anneni terzileri olarak istiyorlarsa, neden ona eziyet etsinler ki?"

Rune'a bir bakış fırlattı. "Belli ki Roseblood'ları tanımıyorsun. Cadılar doğaları gereği zalimdir ama Roseblood kardeşler kötüydü. Onlar

Karşılarına çıkanlara işkence edip öldürüyor, sonra da kurbanlarının kanını büyülerinde kullanıyorlardı."

Rune inanamayarak başını salladı. "Bu imkânsız."

"Kendi gözlerimle gördüm."

"Hayır, demek istediğim... Anlattığınız şey Arcana büyüleri, ki bunlar yasaklanmıştır. Kraliçe Raine bunları yüzyıllar önce yasakladı."

Bunu bilmesine şaşırarak ona baktı. Ama büyükannesi bir cadıydı. Elbette cadılık hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı.

"Arcana bir cadının yapabileceği en üst düzey büyüdür," diye açıkladı. "Birinin iradesi dışında kan alınmasını gerektirir. Ortaya çıkan büyü güçlü ve ölümcüldür ama onu kullanan cadıları çürütür. Eğer Roseblood kardeşler Arcanas büyüsu yapıyor olsalardı, kendilerini bilerek bozmuş olurlardı."

Bu Gideon'a, yıllar önce Cressida'nın, kız kardeşleriyle birlikte kan gölüne dönmüş bir cesedin başında dururken söylediği bir şeyi hatırlattı. Cesedin görüntüsü, güçlü büyü kokusuyla birleşince neredeyse kusmasına neden oluyordu.

Ne kadar çok güce sahip olursak, Gideon, o kadar çok düşmemizi istiyorlar. Ne yapacağız peki? Bizden nefret edenlerin ölümümüzü planlamasına izin mi verelim? Herkes kuralları hiçe sayarken kurallara göre oynamak aptallıktır. Kendiniz ve sevdikleriniz için gücü ele geçirdiğinizde, onu korumak için her şeyi yapmalısınız. Hatta ruhunuzu bile feda etmelisiniz. Bunu yapmazsanız, sahip olduklarınızı isteyenlerin sevdiklerinize zarar vermesini izlersiniz.

Rune onun yanında sessizliğe gömüldü. Birkaç dakika boyunca ormandaki tek ses çam iğneli patikayı çtırdatan ayak sesleri ve ormanın örtüsünü hışırdatan rüzgârdı.

Bundan sonraki kısım atlatılması en zor kısım olacaktı. Gideon Rune'a baktı, bunu atlamasını haklı çıkarmaya çalışıyordu ama eğer bu gerçek bir flört olsaydı, onun bilmesini isterdi.

Birimiz diğerimiz için fazla iyi olduğumuzu düşünüyoruz. Ama bu ben değilim.

Onun sözlerini test etmek üzereydi. Eğer söyledikleri doğru çıkmazsa, onu kesinlikle suçlamayacaktı.

"Cressida'ya işimizin bittiğini, artık onunla bir şey yapmak istemediğimi söylediğimde, eğer tekliflerini reddedersem küçük kız kardeşimin

annemin kaderine katlanmak. O zamanlar ondan çok korkuyordum ve umutsuzca Tessa'yı bağışlamak istiyordum. O yüzden ne istediye yaptım." Bir elini kabaca saçlarının arasından geçirdi. "Yine de Tessa'yı öldürdü."

"Kız kardeşinin terleme hastalığından öldüğünü sanıyordum," dedi Rune. Alex de ona böyle söylemiş olmalıydı.

"Sana çay doldurduğum partiyi hatırlıyor musun? Cress onu bir hizmetçiyle aldattığıma kendini inandırmış ve beni cezalandırmak istemişti. Çay servisi yapmanın benim için küçük düşürücü olmadığını anlayınca taktik değiştirdi ve gün doğana kadar ona üç düzine ipek gül yaparak bağlılığımı kanıtlamam gerektiğini söyledi - babamın annem için yaptığı türden - ve eğer başaramazsam küçük kız kardeşimin başına korkunç bir şey geleceğini söyledi."

Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde büzen Rune'a baktı. "Sana yaptığım ipek çiçeği dikmek iki saatimi aldı."

Rune'un gözleri karardı, hesap yapıyordu.

Güneş doğduğunda Gideon bir şekilde bir düzine gül dikmişti. Cress'e göre bu, yeterince üzgün olmadığının bir başka kanıtıydı. Aynı gün, küçük kız kardeşini terleme hastalığına yakalamak için bir büyü kullandı. Cress, Tessa'yı odasına kilitledi ve kimsenin onunla ilgilenmesine izin vermedi.

Gideon kendini Cressida'nın her türlü güce karşı tutması için büyülediği kapıya atıp yumruklarıyla vururken, Tessa diğer taraftan ağlayıp yalvarıyor, ateşler içinde sayıklıyor ve annelerini çağırıyordu. Cressida'ya bağırdı ama o sadece sırtıttı. Bunun üzerine Cressida'ya saldırdı ve onu yere serdi. Ellerini kızın boğazına dolamıştı, ancak kız altında gevşediğinde sıkımayı bırakmaya hazırdı ama muhafızlar onu sürükleyerek çıkardı ve bir hücrenin zeminine zincirledi.

Onu dışarı çıkardıklarında Tessa ölmüştü.

"Annem bir gün sonra kendini boğdu. Babam ondan birkaç gün sonra kendini astı. *Yine de* tatmin olmadı." Elleri yumruk oldu. "İstediklerini yapmazsam zarar verebileceği son bir kişi olduğumu biliyordum."

"Kardeşin," diye mırıldandı Rune.

Gideon başını salladı. Alex, onunla cadı kraliçe arasında asılı duran, dile getirilmemiş son tehditti.

Ondan sonra içmeye başladı. Her gün. Bazen uyanır uyanmaz. Onun yatağına sürünerek dönmeye katlanabilmesinin tek yolu buydu.

her gece.

Bazen Cressida, Gideon'un isteksiz olmasını tercih ediyormuş gibi hissediyordu. Sanki onu zorlamak ona daha çok zevk veriyordu.

Kadının onu damgaladığı geceyi hatırladı. Onu bir büyüyle duvara sabitlemişti, böylece etini yakmasını engelleyemeyecekti. Vücudunun parlayan demirin altında kasıldığını, her kasının yıldırım sıcaklığındaki acıyla gerildiğini hatırladı.

Bu bir lanet, Gideon, dedi kadın, adam çılgık atmamaya çalışırken daha da bastırarak.

Bana tekrar ihanet edersen aktif hale getireceğim bir tane.

"Alex onu bu yüzden öldürdü," diye mırıldandı Rune.

Gideon uzaktan gelen dalgaların sesini duydu. Burada denizin kokusu çok güçlüydü ve ağaçlar seyreltiğinde kum tepelerinin hafifçe yuvarlandığını gördü. Ormandan çıktıklarında, önlerinde uzanan tüm kıyı şeridini görebiliyordu. Doğuda bir geçit vardı ve bu sığ koyu, pembe bir gökyüzünün altında suyun turkuaz renginde parıldadığı ötedeki açık denizden ayırıyordu.

"Mükemmel bir akşamı mahvettim," dedi manzaraya hayran kalarak.

Suya dalmak ve denizin asla temizleyemeyeceği lekeyi yıkamasına izin vermek istedi. Ama suya doğru ilerlerken Rune onu durdurmak için elini tuttu.

"Hiçbir şeyi bozmadın."

Parmaklarını birbirine dolanmış halde bulmak için aşağı baktı. Arkasına dönüp baktığında, kızın gözlerinde nefesini kesecek kadar şiddetli bir fırtına vardı.

"Sen başına gelenler değilsin, Gideon."

Bunun doğru olmasını diledi. "Hiçbirimiz geçmişimizden kaçamayız."

Gideon'un geçmişi onu şekillendirmişti. Ona musallat olmuştu. Onu mahvetmişti. Yeni Şafak arifesinde yaptığı her şeyi -Nicolas Creed ve diğer isyancıların sarayı ele geçirmesine yardım etmek, Analise ve Elowyn'i yataklarında vurmak, Cressida'nın peşine düşmek ama onu bulup Gideon'un yapmasına gerek kalmadan icabına bakan Alex tarafından durdurulmak-cadı kraliçelerin ona ve ailesine yaptıkları yüzünden yapmıştı.

Hâlâ cadıları avlamanının nedeni buydu. Çünkü pek çoğu onun kadar kötü ya da ondan daha kötü durumdaydı. Harrow sadece bir örnekti.

Cadılar özünde kötüydü. Yeterince güç verilirse, bunu kötüye kullanırlardı. Tekrar yükselmelerini engellemek ve hiç kimsenin onların merhametine kalmamasını sağlamak için tüm cadıların kökünün kazınması gerekiyordu.

Bu düşünce üzerine Gideon elini Rune'un elinden çekti ve neden burada olduğunu hatırladı.

Rune Winters'ın göz önünde saklanan bir cadı olduğundan şüpheleniyordu. Onu yakalamak için kanıtı ihtiyacı vardı. Ve her cadının üzerinde taşıdığı bir işaret vardı.

Cressida uyurken karanlıkta onun gümüşü yara izlerini takip ettiğini hatırlıyordu.

Harrow'un iki gece önceki tavsiyesini hatırladı.

Güneş ufkun altına doğru kayıyordu. Yakında kaybolacak ve geriye kalan tek ışık Rune'un elindeki küçük fenerden gelecekti. Karanlık çökmeden önce Gideon gömleğinin en üstteki üç düğmesini açtı.

Rune'un alnı kırıştı. "Ne yapıyorsun?" "Yüzmeye gidiyorum."

"Şimdi mi?"

"Su sakın. Gece ılık. Yüzmek için mükemmel koşullar." Gömleği yeterince bollaşınca çekiştirerek çıkardı ve aralarındaki kuma bıraktı.

Rune'un yapmak üzere olduğu itiraz dudaklarında söndü. Onun şaşkın ifadesi karşısında Gideon neredeyse kahkaha atacaktı.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Geliyor musun?"

OTUZ BİR

RUNE

Yılın bu zamanında **deniz buz gibiydi**. Gideon gömleğini çıkardığında Rune ona bunu söylemek için ağzını açmıştı.

Kelimeler dudaklarında can verdi.

Keskin bir nefes aldı, adamın kaslı omuzlarını ve kollarını görünce kanı biraz daha ısındı. Parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı, tırnaklarını derisine bastırdı, gözleriyle onu izlemekten kendini alıkoymaya çalıştı: köprücük kemiklerinin, karnının, kalçalarının sert hatları. Teni batan güneşte bal sarısına dönüyordu.

Rune başka tarafa bakmaya çalıştı ama göğsünün sağ tarafındaki bir şey gözlerini geri çekti: hilal ile çevrelenmiş dikenli bir gül sembolü. Rune bunu görür görmez tanıdı. Kardeş Kraliçelerin döküm imzaları arma haline getirilmiş ve bu armalar giysilerine dikilmişti. Kraliçeler bu armaları gömleklerinin kol ağzlarına işlemiş, mücevherlerine basmış ya da binicilik pelerinlerine nakşetmiş olarak giyerlerdi.

Gül ve hilal Cressida'ya aitti.

Dövme mi?

Gideon'un pantolonunun kuma düşerken çıkardığı ses, bu düşüncenin kafasında donup kalmasına neden oldu. Gideon'un karşısında neredeyse çırılçıplak durduğunu bilerek ve başka bir yere bakmaya korkarak tepeye dikkatle baktı. Anlattığı hikâye hâlâ varlığının her zerresinde uğulduyordu. Öfke, keder ve utanç; sesi bunlarla doluydu. Ve Rune umutsuzca bu hikâyenin başka bir tarafı olduğuna, Gideon'un gerçeği çarpıttığına inanmak istese de, o armayı görmezden gelemezdi.

Kırmızı çizgileri incelerken *bunun bir dövme olmadığını* fark etti. *Bu bir marka.*

En genç cadı kraliçe, Gideon'u bir çiftçinin adını bir hayvana yakması gibi damgalamıştı, böylece hayvanı otlatmaya bıraktığında herkes onun olduğunu biliyor ve kimse onu eve götürmüyordu.

Cressida, Gideon'u kalıcı olarak kendi malı olarak işaretlemişti. Bunun dehşeti Rune'un buz kesmesine neden oldu.

"Gideon..."

Kadının farkına vardığını görmeden, bir parmağını iç çamaşırının dikişine soktu. "Son şansın, Rune."

Sonra onları düşürdü.

"Yıldızlarım." Rune elleriyle gözlerini kapattı. "Gideon Sharpe!"

"Yanakların kızarmaya mı başladı?"

Alaycılığının sıcaklığı soğuğu kovdu.

"Neden bu kadar utangaçsın? Sakın bana kapında sıraya giren onca talipten hiç faydalanmadığını söyleme."

Dudaklarında bir gülümseme belirirken bile teni daha sıcak yanıyordu. "Sen *en kötüsü*."

İkisini de şaşırtarak güldü.

Rune ellerini bırakıp ona bakmak istedi. Umutsuzca. Ama başka bir kızın yaptığı gibi avantaj elde etmek istemiyordu. Bu yüzden olduğu yerde kaldı ve gözlerini kapattı.

Ayak sesleri kumda tısladı. Yine de denize doğru gitmek yerine ona doğru ilerlediler. Rune bir adım geri attı ve neredeyse bir kütüğe takılıyordu. Gideon'un eli dirseğini kavradı ve onu sabitledi.

Nefesi kızın yanağına çarptı. "Benimle gel." Birkaç santim uzakta durdu. Altı muhteşem ayak boyunca. Ellerini yüzüne daha sert bastırdı. "Denizi teninde hissetmek istemiyor musun?"

"Kesinlikle olmaz," dedi ellerinin arkasından. "Bu su buz gibi."

"Sen bilirsin," dedi ve onu bıraktı.

Adam denize doğru yürürken su şırıldadı. Bu sesle Rune baştan çıktı, ellerini indirdi ve onun çırılçıplak dalgalara doğru yürümesini izledi.

Oynadığı rolü hatırlamaya çalıştı. Ama taktığı koruyucu maske hızla kayıyordu. Rune, ona ruhunu açtıktan sonra sığ ve dedikoducu bir kız gibi davranamazdı. Kendine bu hikâyenin iki tarafı olduğunu ya da asıl kurbanların Cressida ve kız kardeşleri olduğunu söyleyemezdi.

Başına gelenlerin hiçbiri şu anda yaptıklarını mazur göstermiyordu elbette: cadıları teker teker avlamak; vahşi bir rejimi desteklemek. Ama onu anlamasına yardımcı oldu.

"Hadi, Rune. Su ılık..."

Gideon ona çok derin ve acı verici bir şekilde doğru bir şey söyleyerek bu geceki oyunlarının riskini artırmıştı. Rune'un onunla boy ölçüşebilmesi için onun da aynı şekilde bir şey sunması gerekiyordu.

Ama o kadar uzun zamandır bir yalanı yaşıyordu ki, içinde hâlâ doğru bir şey olup olmadığını bilmiyordu.

Kendimi saklamak zorunda olmasaydım, diye düşündü, kim olurum?

Gerçek Rune Winters kimdi?

Sosyete değil. Crimson Moth değil. Ama içindeki kişi.

Rune o kadar uzun zamandır bir rol oynuyordu ki hatırlayamıyordu.

Bir zamanlar kurdeleler, ipekler, danteller ve inciler takmayı seven bir kızdı. Sevimli oğlanlarla dans etmekten ve modaya uygun arkadaşlarıyla dedikodu yapmaktan hoşlanan biriydi. Nan ile terasta çay içen ve operaya giden bir kızdı.

Ama o kızı *Rune* yapan neydi?

Yatak odasında asılı olan portreyi düşündü. Beyaz elbiseli vahşi bir çocuğun umutsuzca kahkahasını tutmaya çalışmasını.

Eğer o kız büyümüş olsaydı, nasıl biri olurdu? Ne iş yapardı?

Buz gibi bir denizde çıplak yüzmek için meydan okumayı kabul ederdi, diye düşündü Rune. Bunu biliyordu.

Yavaşça şalının düşmesine izin verdi. Arkasına uzanarak elbisesinin bağcıklarını gevşeyene kadar çekiştirdi, ardından pamuklu kumaşı teninin üzerinden çekip kuma bıraktı.

Ilık esinti çıplak karnını ve bacaklarını öptü.

Önce sütyenini, sonra da iç çamaşırını çıkardı. O sırada dalgaların arasından onu izlediğini biliyordu.

Sönmekte olan güneş ışığının altında çırılçıplak dururken, saçları çıplak omuzlarında fısıldıyordu. Gideon'un zayıf ve kaslı vücuduyla kıyaslandığında kendini lapa gibi hissettiği için, kumların üzerinde dalgalara doğru yürürken kollarını kavuşturma isteğiyle savaştı.

Bakmasını *istedi*. Vücudunda yara izi olup olmadığını araştırmasını, böylece hiçbir şey bulamayacağını söyledi. Rune'un pek çok sıradan yara izi vardı. Yıllar boyunca biriken günlük kesikler ve sıyrıklar. Ama hiçbirinin onun aradığı gümüşü türden değildi.

Denize adımını attığında, su ona şok edici bir soğuk dalgası gönderdi.

"Sen tam bir yalancısın." Soğuktan korunmak için kendine sarıldı. "Sanırım burada bir buzul eridi."

Gideon gülerek ona doğru su sıçrattı. Buz gibi damlacıklar vücuduna dağılırken irkildi. Ama suya girmeye devam etti, soğuk dizlerine, kalçalarına, beline kadar inerken keskin nefesler aldı.

Ne düşünüyor acaba? diye merak etti, göğsünü daha sıkı sararak. *Beni çıplak gördüğü diğer kızlarla mı kıyaslıyor?*

Soruları zihninden silebilmeyi diledi. Çünkü onun ne düşündüğü kimin umurundaydı? Onun değil.

Sonunda ona ulaştığında, deniz boğazına kadar yükselmişti ve ayak parmaklarını kumlu yatağın dibinde tutmak için ayaklarını kavislendirdi.

"Büyükannem çocukken beni buraya getirirdi," dedi, uzaktaki silüet halindeki adaya ve onu kıyıya bağlayan geçide bakarak. "Kumların üzerinde durur ve çok uzağa yüzmeyi bana bağırırdı. Her zaman akıntının beni sürükleyip götürmesinden korkardı."

Şimdi ruhunu açığa çıkarmak için mükemmel bir an olabilirdi. Ona bir cadı tarafından büyütülmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmak için. Yine de ona emanet ettiği sırlardan sonra Rune'un yalan söyleyecek ya da hissetmediği bir nefreti taklit edecek midesi yoktu. Ama ona gerçeği de söyleyemezdi.

Gideon gerçek bir avcı gibi onun zayıflığını sezmişti. "Onu teslim etmek çok zor olmuş olmalı."

Hiç de değil, eğer bir opera locasında ya da balo salonunda olsalardı ya da etrafları arkadaşlarıyla çevrili olsaydı bunu duyururdu.

Ama değillerdi. Yalnızdılar ve yeni bir oyun oynuyorlardı. Rune için ondan çok daha tehlikeli olan bir oyun.

Nan'ı teslim etmek zor değildi, diye düşündü. Dayanılmazdı.

Rune derin bir nefes aldı ve küçük, gerçek bir şeyi riske attı.

"Nan benim en iyi arkadaşımıdı." Rune bakışlarını ondan kaçırdı. "O benim ... en çok benzemek istediğim kişi."

Cumhuriyet'in onu öldürdüğü gün, Rune'un da bir parçası öldü.

O sabah en güzel elbisesini giydiğini hatırlıyordu. Saçlarını yaz ortası buğdayı gibi parlayana kadar taradığını hatırlıyordu. Büyükannesi ona hangi durumda olursa olsun her zaman en iyi şekilde görünmesini öğretmişti ve Rune onun halka açık infazlar için istisna yapmadığını hissediyordu. Kendisi için bile.

Öfkeli kalabalığın önüne doğru ilerleyen Rune, arındırma platformunun tepesindeki Kerkenez'i görünce neredeyse büzülüyordu. Normalde mücevherli bir tokayla tutturulmuş olan saçları dağınık teller halinde yüzünden aşağı dökülüyordu. Muhteşem yanaklarını morartmış ve gözlerindeki parlak ışıltıyı söndürmüşlerdi. Hatta biri, herkesin yara izlerini görebilmesi için gömleğinin kollarını bile yırtmıştı.

Kerkenez'in bakışları, sanki kendisine nasıl tükürdüklerini fark etmemiş, ona taktıkları kötü isimleri duymamış gibi, yüzler denizine bakarken şahin gibiydi.

Gözleri torununu bulduğu anda kalabalığın dikkati de onu takip etti.

Biliyor muydun? Rune hâlâ mırıldanmalarını duyabiliyordu. *Yaşlı cadıyı bilgilendirdi. Cesur küçük şey.*

Yüz hatlarını tam da görmek istedikleri kız haline getirmişti: Cumhuriyet'e o kadar sadık genç bir varis ki, sevgili büyükannesini idam edilmesi için teslim etmişti. Şimdi oynaması gereken rol buydu. Rune bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu.

Ama maskenin altındaki keder kalbini ikiye bölmüştü.

Bakışları kilitlendiğinde Nan'ın kurumuş dudakları kıpırdadı ve üç küçük kelime fısıldadı. Rune'un hak etmediği kelimeler.

Seni seviyorum.

Zincirler büyükannesini ayak bileklerinden tutup gökyüzüne kaldırırken metalin metale sürtünme sesi havayı doldurmuştu. Orada baş aşağı sallanıyordu,

elleri cadı kelepçeleri içinde, saçları sallanıyordu.

Kan Muhafızlarından biri elinde bir bıçakla öne çıktı ve büyükannesinin boğazını kesti. Kan sıçradı ve fişkırdı. Nan boğuldu, alamadığı nefes için soluk soluğa kaldı, vücudu kancaya takılmış bir solucan gibi kıvranıyordu. Kaderine karşı mücadele ederken tüm duruşu ve zarafetinden eser kalmamıştı. Rune dişlerini alt dudağına geçirdi ve kendini çılgılık atmamaya zorladı. Ağlamamak için. Kan kurdeleler gibi kalın ve kırmızı damlarken ve Nan sonunda hareketsiz kalırken kendine metanetli ve hareketsiz olmasını söyledi.

Daha sonra Rune, cesedini şehrin kenarındaki bir toplu mezara atmalarını izledi. Nan'ı eve götüremez ve onu bahçedeki elma ağacının altına, baharda çiçeklerinin üzerine düşeceği yere gömemezdi. Birinin kalbinde kök salmış gerçeklerden şüphelenmesi ihtimaline karşı böyle bir şefkat göstermeyi göze alamazdı.

Gideon'a sadece ilk kısmı anlattı. Nan'in ölümünü izlediği kısmı.

Güneş ufku geçip gökyüzünü koyu mora çevirirken ve onu mavi ve altın tonlarında yıkarken onu inceledi. Dalgalar etraflarını sararken, uzaktan bir yavru kuş seslendi.

Ona çok şey anlattın, diye düşündü, gözlerindeki yaşları görmesinden korkarak sertçe başka tarafa baktı. Şimdi senden şüphelenmek için daha fazla nedeni var.

Boğazı şişmiş ve gözleri yanmıştı. Maskesini çıkarmıştı ve onsuz el yordamıyla hareket ediyordu.

Birden Gideon suyun içinde ona doğru ilerlemeye başladı. Kız dalgaları geri tepip yüzerek uzaklaşmadan Gideon ona ulaştı. Bir eliyle çenesini kavrarken, diğer eliyle ıslak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bir cadıyı sevmiş olmak suç değil, Rune." Alınları birbirine değene kadar ona doğru eğildi ve nefesi onunkine karıştı. "Öyle olsaydı, tek suçlu sen olmazdın."

Kibarlığı savunmasını aşarak içerideki sürgülerin kilidini açtı.

Onu.

Düşmanın içeri girmesine izin vermek.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken başını kaldırıp baktı. Deniz gözyaşlarını saklıyordu.

ama Gideon'un yüzündeki ifadeden bir saniye bile düşünmediği anlaşıyordu.

dalgaların altında ne olduğunu unutmuştu. Yine de aralarındaki mesafeyi kapatmak konusunda isteksiz görünüyordu, kızın bunu hoş karşılayıp karşılamayacağından emin değildi.

Rune kendine bunu hoş karşılamayacağını söylemeye çalıştı. Gideon muhtemelen o gün kalabalığın içindeydi ve Kestrel'in ölümünü alkışlıyordu. Onu kesinlikle daha fazla yakınında istememeliydi.

O bir cadı avcısıydı. Ondan şüpheleniyordu. Şu anda bile ona yaklaşıyordu.

Ve yine de.

Madende onun üstünde olduğunu hatırladı. Ne kadar katı ve ağırdı. Daha sonra onu sudan çıkarışını hatırladı. Kollarındaki gücü. İçine akan sıcaklığı.

Vücudunun onunkiyle aynı hızda olması nasıl bir his olurdu? Bunu öğrenmek istemesi sapıkça bir şeydi.

Onun gözlerindeki düşünceleri gören Gideon kendini tutamayıp titredi. Boğazı düğümlendi ve nabızı çenesini kavrayan elinin içinden aklıkla atmaya başladı.

Yani, bu korkunç istek onu da etkiledi.

Bu bir oyun, dedi kendi kendine, yüzünü avucunun içine sokarak. Sadece rol yapıyorum.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirmesini ve ağzını kendi ağzına doğru çekmesini bu şekilde haklı çıkarıyordu.

OTUZ İKİ

GIDEON

GIDEON dürüst **olmak gerekirse, bir** parçası gizliden gizliye o madende kendisinden kaçanın Rune olmasını umuyordu. Bu da onu rahatsız etmeliydi. Bu onu düşmanı yapardı, katil ve kötü bir cadıdan bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama onu alt edebilecek bir kız Gideon'u inkâr edemeyeceği kadar heyecanlandırıyordu.

Onun öpücüğü de aynı şeyi hissettirdi. Yasak bir şeyin ilk tadı gibi. Koyu ve lezzetli. Tüm duyularını aynı anda uyandırıyor.

Kadının dişleri adamın alt dudağını sıyırdığında, adamın içinden hınzır bir sıcaklık yükseldi ve adam kadının beline uzandı. Çok yumuşaktı. Onun yumuşaklığına gömülmek istiyordu. Kendini ona gömmek.

Rune da aynı şeyi hissetmiş gibi kollarını onun boynuna doladı ve ona doğru eğildi.

Böyle hissetmemem gerekiyordu. Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirmemesi gerekiyordu. Bu kadar *doğru*. Sanki utanılacak bir şey yokmuş gibi. Sanki -sadece belki- onun gibi bir kıza layık olabilirmiş gibi.

İçinden Alex'e benzeyen bir ses tısladı: *Rune gibi insanların sonu senin gibi insanlarla bitmez.*

Sanki başından aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibiydi. Keskin bir nefes alan Gideon, tökezleyerek kendini ondan uzaklaştırdı.

Ne yapıyorum ben?

Alex haklıydı tabii ki.

Daha da önemlisi: Alex Rune'a aşıktı.

Gideon'un aceleyle geri çekilmesiyle Rune dengesini kaybetti, dalgaların altına girdi ve sıçrayarak yukarı çıktı.

Vücudu onun yokluğuyla uğulduyordu. Sanki kollarındaki Rune dünyadaki tek gerçek şeydi ve o tekrar orada olana kadar her şey yanılttı.

Başını sallayarak bu duyguyu kovmaya çalıştı.

"Gideon... Çok özür dilerim. Düşündüm ki-" Islak saçları yanaklarına, boğazına, omuzlarına yapışmıştı. Sertçe yutkundu, gözleri irileşmiş ve titriyordu. "İsteddiğini sanmıştım."

Ne?

Başını şiddetle salladı. "Ben *tam* bir aptalım."

Ondan uzaklaşarak kıyıya doğru yüzdü, kulaçları dalgaları delip geçerek kendisini ondan uzaklaştırdı. Ama onun sesindeki aşağılanmayı fark etmeden önce değil.

İsteddiğini sanıyordum.

Tamamen yanlış anlamıştı.

"Rune!"

Ya onu duymuyordu ya da görmezden geliyordu. Çünkü sadece daha hızlı yüzüyordu.

Gideon onun peşinden gitti. Bunu çok istediğini bilmesini istiyordu.

Yine de istedim.

Onun kıyıya ulaşmasını ve gelgit bacaklarını çekerken sudan tökezleyerek çıkmasını izledi. Rune'un çıplak bedeni kumun üzerinde parlayan fenerin ışığında parılıyordu. Onu durdurmak için acele ederken bile, ona hayran olmaktan kendini alamadı.

Belki de cadı değildir. Kadının pürüzsüz teninde tek bir yara izi bile göremedi. Ve lanet olsun, baktı.

Bu onu tereddüt ettirdi. Alex'i hatırlamak için kendini zorladı. Bu gece Rune'u öperek ihanet ettiği kardeşini. Alex'in sevdiği kızın peşinden gidip onu tekrar nasıl öpebilirdi?

Ama kız bir cadıysa ve Gideon onun peşinden gitmezse -kesinlikle onu öpmek istediğini açıkça belirtmezse- Rune bu kur yapma maskaralığına son verecek ve Kızıl Güve'yi yakalamak için en iyi şansını kaybedecekti.

Gideon'un Güve'yi yakalaması gerekiyordu, hepsinin iyiliği için.

Eğer Rune o Güve'yse ve Alex ona aşıkta, bunu en çok Alex için yapmalıydı. Küçük kardeşini bir başka tehlikeli cadıdan daha koruması gerekiyordu.

Gideon sahile ulaştığında Rune beyaz elbisesini çekti. İç çamaşırlarını bırakarak feneri aldı ve ormana doğru kaçtı.

Gideon kendini denizden çıkardı, saçlarındaki suyu silkeledi ve hızla pantolonunu çekti. Gömleğini kaptığı gibi Rune'un peşinden koştu ve onu tamamen kaybetmeden önce fenerin ışığını takip etti.

OTUZ ÜÇ

RUNE

RUNE yarı yürürken, yarı koşarak ormandaki patikadan geri dönerken, kumsalla arasına mümkün olduğunca çabuk mesafe koymaya çalışırken esintide titriyordu. Güneş çoktan kaybolmuştu ve ağaçlar etrafındaki karanlık siluetlerden ibaretti. Elbisesi nemli bacaklarına yapışmış, sıırıslıklam ıslak saçları sırtından aşağı damlıyordu.

Ama soğuşa rağmen yanıyordu. "Aptal, aptal, aptal!"

Cadılar doğaları gereğı zalimdir. Eğer Gideon buna inansaydı ve Rune'un bir cadı olduğundan şüphelenseydi, onun Cressida'dan farklı olmadığını düşünürdü.

Tabii ki kız onu öptüğünde geri çekilmişti. Olduşu gibi davrandığı kız - sığ, dedikoducu sosyetik- Gideon'u rahatsız ediyordu. Ve gerçekte olduşu kız... O kızın ölmesini istiyordu.

Rune onu geri püskürttü.

Onu nasıl yanlış anladım?

Bir hafta boyunca ortadan kaybolmak için bir büyü biliyor olmayı diledi. "Rune!"

Kalbi tekledi. Gideon'un sesi çok yakındı. Omzunun üzerinden baktı ama karanlık, fenerinin ışığının ötesindeki her şeyi gizliyordu.

Eve doğru dönerek adımlarını hızlandırdı.

Yeterince hızlı değildi.

"Benden kaçmayı bırak."

Bu kez sesi tam arkasındaydı. Rune kaçmak üzereydi ki adam bileğini tutarak onu durmaya zorladı.

"Yanlış bir şey yapmadın."

Başını salladı, içinde alev alev yanan bir utanç vardı. "Tahmin etmemeliydim..."

Adam onun önüne geçti ve Wintersea Evi'ne giden yolu kapattı. Onu kovalamak için acele eden adamın gömleğini giymediğini fark etmeden edemedi.

"Doğru tahmin ettin." O zaman neden geri çekildin?

Sana yalan söylüyor. O öpücükle onu hazırlıksız yakaladın ve bu onun maskesini düşürdü. Seni öpmek istemiyor. Hiç istemedi. Sadece bu oyunu nasıl oynayacağını senden daha iyi biliyor.

Rune tam onun etrafından dolanmak üzereydi ki ormanda ani bir ses yankılandı.

Sesler.

Gideon hızla ona doğru döndü. Hâlâ nefessiz olan Rune, seslerin sahiplerini önce fark etti. Yarım düzine meşalenin alevleri uzakta ateşböcekleri gibi salınarak patikadan aşağı iniyordu.

"Biri geliyor," dedi Gideon.

"Belli ki," dedi Rune lambasını söndürerek. Gideon'un elinden tuttu ve onu yoldan çekti.

Alınlarına kazınmış işaretleri görünce kaşlarını çattı. "Tövbekârlar mı? Mülkünüze izinsiz giriyorlar."

"İzinsiz girmiyorlar." Sesini alçaltarak çalılıarın arasından hafif adımlarla ilerledi ve onu patikadan uzaklaştırarak sıklaşan ağaçların onları görüş alanından koruduğu yere götürdü. "Patikaları kullanmalarına izin veriyorum."

Meşaleler yanlarından geçip giderken Gideon onun yanında görünmezdi, eli hâlâ onun elinin içindeydi.

"Onlara izin mi veriyorsunuz?"

Adamın yüzündeki gerçeği göremediğine sevinmişti. *Bundan daha fazlasını yapıyorum.* Bazen, kimsenin onu yakalayamayacağını bilirse, Rune almaları için dışarıya taze ekmek ve peynir bırakırdı.

"Gün batımından sonra balık tuttukları sahile ulaşmak için patikaları kullanıyorlar." Teknik olarak, Tövbekarların kendi arazisindeki patikaları kullanmalarına izin vermek

onlara doğrudan yardım ediyordu ve bu nedenle yasadışı değildi. "Beni rapor edecek misin?"

"Hayır. Bu sadece... şaşırtıcı."

"Aralarında çocuklar da var. Daha önce de belirttiğiniz gibi, ben kendi konumumda doğmayı seçmedim, tıpkı o çocukların da kendi konumlarında doğmayı seçmedikleri gibi."

"Seni suçlamıyorum, Rune. Bence bu... takdire şayan." Sıcak eli onunkini sıktı.

Oh.

Garip bir sessizlik çöktü.

Rune, Alex'in onları ilk tanıştırdığı günden beri bu çocuktan nefret ediyordu ve işte buradaydı, karanlıkta onun elini tutuyordu. *Kendi seçimiyle.*

Bu düşünce parmaklarını serbest bırakmasına neden oldu.

Çünkü o da ondan nefret ediyordu. Hâlâ da nefret ediyor. Öpücüğünü bu yüzden geri itmemiş miydi?

Bunu anlamak istiyordu. O zaman onda tam olarak ne görmüştü de onu bu kadar kararlı bir şekilde reddetmişti?

"İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

Rune on üç yaşındaydı. Alex'le neredeyse iki yıldır arkadaşılar ve Alex sıcak bir yaz günü onu İsimsiz Koy'da uçurumdan atlamaya davet etmişti. Ona bu koyun denize atlamak için en iyi kayalıklara sahip olduğunu söylemişti. Rune daha önce hiç bu kadar cesurca bir şey yapmamıştı ve bu düşünce onu heyecanlandırmıştı. Ama orası şehrin yanlış tarafındaydı. Nan, Rune'un Alex'in şehrin ekonomik açıdan dezavantajlı bir bölgesinde bulunan evini ziyaret etmesini ısrarla yasaklamıştı.

Ama İsimsiz Koy hakkında hiçbir şey söylememişti. Bu yüzden Rune izin istemedi, hatta Nan'a gideceğini bile söylemedi.

Oraya vardıklarında, kayalara tırmanan ve kendilerini denize atan bir grup çocuk buldu. Bir çocuk sürekli olarak diğerlerinden daha yükseğe tırmanıyor ve kendini en uzağa atıyordu.

Çocuk Gideon'du, Alex'in ona hakkında çok şey anlattığı kardeşi.

"Nasıl unutabilirim ki?" diye mırıldandı Gideon, onu anılarından çekip çıkararak. Tepesindeki yapraklı gölgelik inceliyordu ve ayın ışığıyla Rune onun kaşlarını çatan çatık kaşlarını görebiliyordu. "Zengin kız

pis köylülerin nasıl yaşadığını görmek için Dış Koğuşlar'da bir tur atar ve bunun kendisine göre olmadığına karar verir."

"Ne?" Suçlamanın altında yanakları yanıyordu. Ormanın arkalarında kaybolduğunu fark etmedi.

"Alex'ten seni getirmesini bu yüzden istemedin mi?" "Beni Alex davet etti," dedi savunmacı bir tavırla.

"Elbette." Çenesi sıkıştı. "Seni bir hazine parçası gibi göstermek için."

Rune onun silüetine doğru sertçe baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yok bir şey. Boş ver."

Uzun çayır otları rüzgârda savrulup çıplak bacaklarını okşarken başını iki yana salladı. "O gün çok kabaydın. Senin tanıdığım en kaba çocuk olduğunu düşünmüştüm."

"Ben mi?" Öksürdü. "*Ben mi* kabaydım? Ters anlamışsın."

"Kıyafetlerime hakaret ettin."

"Ben yapmadım."

"Sen dedin! Elbiseme *züppe* dedin."

"Ah, şu. Evet, hatırlıyorum." Bir elini sertçe çenesine götürdü. "Sadece dantel bile o gün yüzen her çocuğun masasına üç öğün yemek koyabilirdi."

Rune ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemediğini fark etti.

"Bilmiyordum."

"Dış Koğuşlar'da tasarım bir elbise giymenin, geri kalanımıza ne kadar ulaşılmaz olduğunuzu ilan etmek olduğunu bilmiyor muydunuz?"

Ulaşılamaz mı?

"On üç yaşındaydım," dedi. "Şehir merkezinden öteye hiç gitmemiştim. Dış Koğuşlar'dan tanıdığım tek kişi Alex'ti."

Wintersea bahçelerine açılan ahşap kapıya ulaşılar.

"Seninle tanışacağım için çok heyecanlıydım," diye mırıldandı. Adam ona sertçe baktı. "Ama elimi bile sıkmadın."

Kapının mandalını açıp içeri adımını attığında, Gideon arkasına düştü. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Geri döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece aristolar birbirlerini selamlarken el sıkışırlar. Ben... ne yaptığınızı anlamadım. Beni küçümsüyormuşsun gibi hissettim. Ya da mesafenı korumaya çalışıyordun."

Rune'un ağızı bir balık gibi açılıp kapandı.

"Bilmiyordun," dedi, sanki sözcükleri dudaklarından koparıp almış gibi. "Bunu şimdi anlıyorum."

"Bana şüpheyle yaklaşabilirdin." Kabaca iç çekti.

"Elbette."

"Emin misin?"

"Benden ne istiyorsun? Bir özür mü?" Işıltılı gece göğünün altında kollarını iki yana açtı. "Sana kaba davrandığım için özür dilerim, Rune Winters. On beş yaşındayken bile tahammül edilemez bir pisliktim." Kollarını indirerek onu inceledi. "Bu yeterli olacak mı?"

"Bu değil... Ben yapmadım-"

"O zaman bu neden önemli?"

"Bilmiyorum!" Ellerini yumruk yaptı. "Sanırım acıttı. Benden hoşlanmanı istedim."

Rune birden kendini sahilde olduğundan daha çıplak hissetti.

Gideon sessizleşti, onu düşünüyordu. Kelimeleri tekrar ağzına alabilmeyi dileyen ve ona çok fazla hak verdiğini bilen Rune hızla döndü ve bahçeye doğru ilerledi. Kapının açıldığını ve arkasından kapandığını duydu. Onun hızına yetişmesi hiç zaman almadı.

Çitlerin arasında yürürlerken uzun süre sessiz kaldı.

Evin arka kapısı görüldüğünde, "Gülüşünün sesini hatırlıyorum," dedi. "Beni bir mıknaş gibi sahile doğru çekmişti ve orada dünyanın en güzel kızını kıyıda dururken bulmuştum."

Rune'un ayak sesleri kapıya yaklaştıkça yavaşladı.

Onunki tamamen durdu.

"Alex'i senin yanında gördüğümde kim olduğunu çok iyi anladım: *Rune Winters*. Alex'in hakkında hiç susmadığı kız. Tamamen sınırların dışında olan bir kız, çünkü onu önce küçük kardeşim buldu."

Rune bu sözlere sinirlenerek kaşlarını çatı.

"Arkadaşlık böyle yürümez," dedi ona dönerek. "Beni Alex *bulmadı*. Bana sahip değil."

Gideon'un bakışları kızın ağzına kaydı. "Arkadaşlıktan bahsetmiyorum, Rune."

Teninde bir ürperti dolaştı.

Başparmağını kızın alt dudağına götürerek yavaşça gezdirdi. Dokunuşu bir şalter gibiydi, kadının içinde titreşen bir elektrik akımını harekete geçirdi.

"Peki ya sen?" diye sordu.

Gözleri dipsiz bir havuz gibiydi. Eğer yeterince uzun süre bakarsa, içine düşebilir ve bir daha asla çıkamayabilirdi.

"Peki ya ben?"

"Beni tanıdığın en kaba çocuk sanıyordun." Sesi alçaktı.

Sert. "Tüm düşündüğün bu mu?"

Rune yutkundu. Hayır. Hayır, hepsi bu değildi.

O gün Gideon'un kayalıklardan atlayışını izlediğini hatırlıyordu. Vücudunun parıldayan bir balık gibi havada süzülüşünü. Övünen bir kabadayılık yoktu, sadece yetkinliğin getirdiği sessiz bir özgüven vardı.

"Etkileyiciydin."

"Etkileyici," diye mırıldandı, ağzının kenarı gülümsemeye yaklaşıyordu.

"Başka bir şey var mı?"

Rune gerisini itiraf etmek istemeyerek dudağını ısırıldı. Aynı çocuğun, tek başına atlayacak kadar cesur olmayan küçük çocukları cesaretlendirdiğini, onlarla birlikte atlamak için yükseklerden aşağı indiğini hatırladı.

"Herkes sana hayrandı," diye itiraf etti. "Hayran olmamak imkânsızdı. Ama bu konuda ukalalık yapmadın, yapabilecek olsan bile."

Sanki kızın cevabı onu şaşırtmış gibi geri çekildi.

Bu hala bir oyun mu? diye merak etti. Yoksa bu gerçek mi?

Söyleyememesi onu tedirgin etti.

Sessizlikte, Rune yoğun bir şekilde onun farkına vardı: çenesindeki kirli sakalın gölgesi, tenindeki deniz kokusu. Yürürlerken gömleğini giymişti ve şimdi gözlerini düğmelere dikmişti.

"Hâlâ züppe olduğumu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Ona sorabileceği onca soru varken... neden *bu* soru ağzından çıkmıştı?
Ağzı buruştu. "Evet." Kadının kaburgalarına uzandı ve güçlü elleriyle onları kavradı. "Hâlâ kaba biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Def-"

Ağzı çenesinin köşesine değdi, teninde bir his dalgası yarattı ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Bu tam olarak bir öpücük değildi. Daha çok bir okşamaydı. Dudaklarını boynunun daha hassas bir yerine bastırarak daha aşağılara indi.

Rune'un nabzı atmaya başladı. Gözlerini kapattı.

Gideon daha da alçaldı, boğazının dibine kadar indi. Şimdi öpüyordu. Onu tadıyordu. Dişleri köprücük kemiğini sıyrıldığında Rune keskin bir nefes aldı ve ellerini yumruk yaptı. Ağzının yumuşak ısrarı tehlikeli bir alt akıntıydı ve onu aşağıya doğru sürüklemekle tehdit ediyordu.

Öpücükleri devam etti, gittikçe artan bir aciliyetle teninde gezindi. Bu gerçek miydi, yoksa hâlâ rol mü yapıyorlardı? Ellerini adamın saçlarının arasına soktu, başını okşadı ve sessizce ona durmamasını söyledi.

Onu içeri davet etmeli
mi? *Yukarı mı* davet
etmeli?

Birkaç dakika uzaklaşabilirse *Doğruluk Tellalı*'nı kullanabilir ve bu sefer büyü işaretini işe yarar bir şeyin üzerine çizebilirdi.

Adamın elleri saçlarına kayarken Rune aklını kaybetmemeye çalıştı. Onu kapıya doğru bastırıırken. Mıknatıslanmış gibi hissetti. Onun çekimine karşı koyamıyordu.

Odaklan, dedi kendine.

Talipleriyle oynadığı oyunlarda çiğnemediği bir kural vardı. Onları bilgi almak için yatak odasına davet edebilirdi ama asla yatağına sokmazdı. Bu onun aşmadığı bir çizgiydi.

Bu çizgi Gideon için de geçerli mi?

Adam kadının çenesini öperken kelimeler ağzından döküldü. "İçeri gelmek ister misin?"

"I ..."

Rune başını kaldırıp baktı, vücudu uğulduyordu. Gözleri mürekkep karası ve açgözlüydü. Bu gerçekleşiyordu. Kapıyı açacaktı ve onlar

...

Gideon geri adım attı.

Soğuk hava aralarındaki boşluğa doldu. "Belki başka bir gece," dedi.

Bekle... Ne?

Rune yaşadığı şoku atlatmaya çalışarak doğruldu.

"Geç oluyor. Eve gitmeliyim."

"Doğru. Elbette." Reddedilmenin acısı Rune'un bakışlarını kaçırmamasına neden oldu. "Hizmetkârlardan birine atınızı getirmesini söyleyeceğim."

Başını iki yana salladı. "Gerek yok. Ahırınızın nerede olduğunu biliyorum. Kendi atımı getirebilirim."

Tam ısrar etmek üzereydi ki -başka türlü kötü bir ev sahibesi olurdu- adam sözünü kesti ve elini tuttu.

"Rune." Başparmağı kızın parmak eklemlerine dokundu. "İçeri girmek isterdim ama seninle yavaş ilerleyeceğime söz verdim." Elini kaldırarak bileğinin hassas kısmını öptü ve onun titremesine neden oldu. "Ve eğer bu gece o kapıdan içeri adım atarsam, korkarım sözümü tutamayacağım."

Rune'un içinden vahşi bir his geçti. Onun sözünü tutmasını istemiyordu. Onu üst kata çıkarmasını istiyordu. Şu anda.

"İyi geceler, Bayan Winters."

Arkasını dönerek ahırlara doğru ilerledi. Rune onun evin yan tarafında kayboluşunu izledi. Sırtını duvara dayayıp titreyerek teras taşlarının üzerine çöktü.

Hâlâ dudaklarında onun tadını alabiliyordu. Ellerinin hayaletini hâlâ kaburgalarında hissediyordu.

Aslında seni istemiyor.

Adamın dokunduğu her yerde teni karıncalanıyordu.

Onun numaralarına kanıyorsun.

Gideon bu oyunu kazanıyordu. Çünkü bu gece yaptıkları şeyi Rune tekrar yapmak istiyordu - cadıları kurtarmakla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerle.

"Ondan nefret ediyorum," dedi bahçedeki gölgelere, bunun doğru olmasının tüm nedenlerini hatırlamaya çalışarak.

Ama bunu söylerken sesi titriyordu.

OTUZ DÖRT

GIDEON

GIDEON ofisinin tavandan tabana penceresinin **önünde durmuş**, Harrow'un en son bulgularını aktarmasını dinliyordu.

"Üzerinde döküm izi bulduğumuz gemi mi?" dedi Harrow. "Yola çıkmadan bir saat önce gemiye son dakika kargosu getirildi: bir aristo tarafından teslim edilen iki fiçı şarap."

Pencerenin ötesinde, kızıl güneş başkentin üzerinden batıyordu. Kamu Güvenliği Bakanlığı, başkentin merkezindeki bir tepeye tünemişti ve limanı görüyordu.

Gideon manzaraya hayranlıkla bakmıyordu. Harrow'un raporunu dinlerken yeni takım elbisesinin ceketini ayarlamak için camdaki yansımasını kullanıyordu.

"Ne yazık ki adamın kukuletası yüzünü gizliyordu," diye devam etti Harrow. "Ve o gece ay da yoktu. Bu yüzden liman işçileri onu teşhis edemedi."

"Onun bir aristo olduğunu nereden biliyorlar?" diye sordu Gideon, kol düğmelerini düzeltirken.

Ceket Rune'un hediyesiydi ve bir saatten kısa bir süre önce gelmişti. *Mahvettiğimin yerine yenisini almak için*, diyordu beraberindeki notta. Notu çevirip devamını aradı ama başka bir şey yoktu.

Rune'u o bahçede bırakalı üç gün olmuştu. Onu orada bırakmak kabul etmek istediğinden çok daha zor olmuştu.

"Liman işçileri onun eğitimli biri gibi sofistike bir konuşma tarzı olduğunu söylediler. Ayrıca en küçük parmağına bir yüzük takıyordu."

"Hepsi bu mu? Hiçbir şeyi sınırlamıyor." Gideon içini çekti. "Aristokrasinin yarısı ellerini yüzüklerle süslüyor."

"Bu sade ve inceydi. Gümüş olabilir. Fakir bir adamın evlilik yüzüğü olarak tanımladılar."

Gideon başını salladı. "Belki de fakir bir adamdı. Bir adam hem fakir hem de zeki olabilir."

"Ben sadece bilgi aktarıyorum," dedi Harrow. "Alınganlığa gerek yok. Her iki çocuk da, gizleme çabalarına rağmen, onun kendi istasyonlarını paylaşmadığından şüpheleniyordu."

"Kargosuyla geç kalan bir tüccardan başka bir şey olmayabilir."

Gideon, Rune'un -ya da nakliye işlerini denetlemesi için kimi görevlendirdiyse- her gemideki envanterlerin listesini tutup tutmadığını ve gemi yükünü teslim ettikten haftalar sonra bile böyle bir listenin hâlâ mevcut olup olmadığını merak etti.

"Sade gümüş bir bant takan bir aristo için gözlerimi açık tutacağım," dedi sonunda, yansımasına dönüp takım elbise ceketine bakarak. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey giymemişti. Kruvaze, koyu sarı renkli ve satenden yapılmıştı. Üzerine şaşırtıcı derecede iyi oturmuştu ve kutunun üzerindeki dükkân ismine bakılırsa Rune buna küçük bir servet harcamıştı.

Gideon kutuyu ilk açtığında neredeyse onun kokusunu alabiliyordu. Narin bir koku. Rüzgârın ona denizin özünü getirmesi gibi. Güzel, vahşi ve... tehlikeli.

Düşünceden sıyrılarak kaşlarını çattı.

Belli ki paltoyu bu akşamki Aydınlar Yemeği'nde giymesini istiyordu. Aslında, hemen yola çıkmazsa geç kalacaktı.

Pencereden uzaklaşan Gideon kapıya doğru ilerledi. "I-" "Başka bir şey daha var," dedi Harrow.

Gideon durdu ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ne oldu?" "Söylentiler," dedi kadın. "Doğrulanmamış."

Ağzında alaycı bir gülümseme yoktu ve gözlerinde yaramazlık parıldamıyordu. Devam etmesi için başıyla onayladı.

"Bağlantılarımdan bazıları şehirde döküm izleri görüldüğünü söylüyor. Ara sokaklarda ve tavan aralarında. Genellikle birkaç imza bir arada. Sanki cadılar küçük gruplar halinde toplanıyorlarmış gibi."

Vücudunda çalan bir alarm gibi, Gideon'un tüm duyuları aynı anda yükseldi. "Bu olaylardan herhangi biri Muhafızlara bildirildi mi?"

Harrow başını salladı. "İnsanlar kendilerinin şüpheli olmasından korkuyor. Askerler birinin tavan arasında bir cadının imzasını bulursa, sempati duymakla suçlanabilirler. Bazıları ise cadıların dönüşünü gizlice memnuniyetle karşılar. Ölü kraliçelere sadakatleri yüzünden acı çekenler gibi. Ya da Kızıl Barış döneminde daha iyi bir yaşam vaat edilen ancak koşullarının daha da kötüleştiğini görenler gibi."

Gideon geçen gece Seldom Limanı'ndaki madenin kapısının üzerinde titreyen güveyi hatırladı.

"Bu imzaların herhangi biri *ona* ait mi?"

"Kimse bir kızıl güve rapor etmedi. Ama bu onun aralarında olmadığı anlamına gelmez. Ya da onlara liderlik etmediği anlamına gelmez." Harrow sesini alçalttı. "Gideon, Tövbekârlar cadıların ayaklandığını, kendilerine ait olanı geri almak için geldiklerini söylüyorlar. Büyük bir şeyin olmak üzere olduğunu düşünüyorlar. Tüm rejimi yıkacak kadar korkunç bir şey."

Bunu düşünmek Gideon'un midesini bulandırdı.

Cadılar tekrar iktidara gelemezdi. Hayatını bunu sağlamaya adanmıştı.

"İyi Komutan'a anlatılması gerekiyor." Eğer Harrow'un söyledikleri doğruysa -Daha fazla insanın gizlice cadılara sempati duyması, evlerinde ve fabrikalarında toplanmalarına izin vermesi durumunda, Yeni Şafak'ı takip eden günlerde olduğu gibi baskınları geri getirmek zorunda kalabilirler.

"Güve'den bahsetmişken," dedi Harrow, "tuzağınıza ne oldu? Rune Winters'ın şimdiye kadar hapsedilmiş olmasını bekliyordum."

Gideon elini yumruk yaptı, madene ne kadar yaklaştığını hatırlıyordu. "Planım başarısız oldu. Sanırım yanlış bir yola girdik."

"Tavsiyemi dinledin mi?"

Düşünceleri bahçedeki Rune'a geri döndü. Ondan uzaklaşmak için tüm iradesini kullanmıştı. Eve dönerken neredeyse iki kez geri dönüyordu.

Alex'in düşüncesi onu durdurmuştu.

Gideon sinirli bir nefes verdi.

Onu öptüğüne pişman oldu mu? Evet. Kesinlikle. Ne tür bir adam küçük kardeşinin hayallerinin kızını öper?

Ama aynı zamanda *hoşuna* da *gitti*.

Sahilde kıyafetlerini çıkaran Rune'u düşündü. Bakmasına izin veriyordu. İçinin derinliklerinde bir sıcaklık titreşti.

Gideon avucunu gözlerinin üzerinde gezdirerek görüntüyü beyninden kovmaya çalıştı. "Aptal tavsiyene uydum, evet."

"Onu soymuşsun."

Yüzüne kan hücum ederken gözlerini kaçırdı.

Harrow ıslık çaldı. "Hızlı hareket *ediyorsun*. Ve?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok. Yara izi yok." "Ama çok titizdin?"

"Olabildiğince titizdim."

"Yani, onunla yattın mı?"

"Ne? Hayır." Bunu düşünmek bile titreyen ateşi azgın bir cehenneme çevirdi. "*Hayır*. Geçen gece yüzmeye gittik."

Harrow şüpheli bir kaş kaldırdı.

"*Baktım*," diye homurdandı Gideon. "Hiçbir şey bulamadım."

"Gece gittiğinizi söylemişsiniz. Ne kadar iyi görebiliyordun?"

"*Harrow*."

"Gideon. Bu iki yıldır tespit edilmekten kaçan bir cadı. Yara izlerini herkesin bulabileceği bir yerde tutmaz. Kalçalarının arasına baktın mı?"

Rune'un kalçalarını düşününce avuçlarını gözlerine bastırdı. "Dur."

"Çünkü göz önünde saklanan bir cadı olsaydım, benimkini kesinlikle orada saklardım."

Gideon inledi. "Beni öldürüyorsun, Harrow."

"Onunla yatmalısın."

"Kesinlikle hayır."

"Sakın bana bunu düşünmediğini söyleme."

Elbette bunu düşünmüştü. Rune'un davetini geri çevirmek fiziksel olarak canını yakmıştı. Eve gider gitmez, bu konuyu düşünmeyi bırakabilmek için doğruca soğuk bir duşa girmişti.

Eğer gerçekten kur yapıyor olsalardı, tek düşündüğü bu olurdu.

Ama kur yapmıyorlardı. Gerçekten değillerdi. O yüzden bunu düşünmemesi gerekiyordu.

"Kesin olarak bilmenin tek yolu bu."

"Hayır," dedi yine.

Çok uzaktaydı. Aşılmış bir çizgi.

"Eğer kararlı olsaydınız, Yoldaş," dedi Harrow, kollarını kavuşturarak, "küçük Güve'nizi yakalamayı gerçekten söylediğiniz kadar çok istiyorsanız, taş üstünde taş bırakmazdınız."

İki elini bu kez kabaca yüzünde gezdirdi, sonra saçlarını çekiştirdi.

"Haydi, Gideon. Böyle bir yüzle angarya olmaz."

Gideon aynı anda çok fazla şey hissediyordu. Göğsü hayal kırıklığıyla düğümlendi. Vücudu arzuyla ağrıyordu. En kötüsü de Harrow'un haklı olduğundan şüphelenmesiydi. Yüzmeye gittiklerinde hava karanlıktı. Rune'a uzaktan bakmıştı. Ve onun her santimini tam olarak incelememişti.

Bunu yapma düşüncesi onu sertçe yutkunmaya itti.

Rune Winters'ın bir cadı olup olmadığını kesin olarak öğrenmek istiyorsa, bu işi sonuna kadar götürmesi gerekecekti.

Ama sonrasında kendisiyle yaşayabilecek miydi?

Bir yandan, kardeşi onunla bir daha asla konuşmayabilirdi. Diğer yandan, eğer Rune Kızıl Güve'ye ve Güve sadece cadıları kurtarmakla kalmayıp Kan Muhafızları askerlerini öldürüyor ve bir ayaklanma planlıyorsa, Gideon'un bunu öğrenmek için ne gerekiyorsa yapma sorumluluğu vardı. Onu durdurmak için.

Boğazından alçak sesle hırladı. "Tamam."

Rune'un elbisesini çıkardığını hatırladı. Kumaş bacaklarından yukarı, kalçalarının üzerinden, gövdesi boyunca kayıyordu. Elbiseyi kuma düşürdüğünü ve iç çamaşırlarını soyduğunu düşündü.

Garip bir şekilde nefessiz kaldığını hissederek, "Ben yaparım," dedi.

Onun masum olup olmadığından emin olduktan sonra ona göre hareket edebilirdi. Eğer Rune Güve değilse ya da onunla işbirliği içinde değilse, Alex için bir tehdit oluşturmuyordu. Bu durumda Gideon, işler daha da kızışmadan bu kura son verecek ve onu gerçekten hak eden adama, yani kardeşine yönlendirecekti.

Ve eğer o Güve ise...

Anılar cam gibi parılıyordu: Rune, suyun içinde çıplak bir şekilde ona doğru yürüyordu. Elinin altındaki yumuşak bel. Teninin tadı deniz tuzu ve sabun gibiydi.

Ama onu döndüren sadece fiziksel özellikleri değildi. Onun nezaketiydi. Düşünceliliği. Vahşiliği. Onunla tartışmaya istekli olmasıydı.

Eğer dikkatli olmazsa, ona aşık olabilirdi. Gideon kapıya doğru ilerledi.

"Eğer rapor edecek başka bir şeyiniz yoksa, ben gidiyorum." Zaten geç kalmıştı.

"Başka bir şey yok," dedi Harrow, onun arkasına geçerek. "Seni geçireyim."

Ofisinden çıkıp koridora girdikleri anda, alayından bir asker onlara doğru ilerledi. Harrow duvara yaslanmış, yollarından çekiliyordu. Genç kadının bembeyaz kesilmiş yüzünü gören Gideon olduğu yerde kaldı.

"Yüzbaşı." Asker Gideon'un önünde durdu. "Tasker kardeşler hâlâ görev için rapor vermediler."

"Hâlâ mı?" Gideon günün erken saatlerinde onların yokluğundan ilk kez haberdar olduğunda bunun tuhaf olduğunu düşünmüştü. Onlar gibi değildi. Taskers'ın cadılara duyduğu kana susamışlık onları sadık askerler yapmıştı. Gideon onların taktiklerini küçümseyebilirdi ama iş ahlakları birinci sınıftı.

Ve artık akşam olmuştu.

Geç kalmak bir şeydi. Ama bütün bir vardiyayı kaçırmak?

Gideon son birkaç aydır şehrin dört bir yanında bulunan Kan Muhafızı askerlerinin parçalanmış cesetlerini düşünerek kaşlarını çatı. Kanlı ekmek kırıntılarından oluşan bir iz gibi.

Üzerine uğursuz bir his çöktü.

Saatine bir göz attı. "Dairelerini kontrol etmesi için Laila'yı gönderebilir misin?"

"Laila bu gece hapisanede."

Başka bir subay gönderebilirdi ama ya kardeşler orada değilse? Başka bir asker nereye bakacağını bilebilir miydi? Gideon bilirdi. Ama

Aydınlar Yemeği'ne çoktan geç kalmıştı. Kendisi bakmaya giderse yemeği tamamen kaırabilirdi.

Gideon avucunu alnında gezdirdi.

"Peki," dedi. "Gideceğim. Ama hemen bir telgraf gönderilmesini istiyorum." "Elbette, efendim."

Ofisine geri dönen Gideon masasındaki dolmakalemi aldı ve aceleyle bir not karaladı. Katlayarak adresi yazdı ve uzattı. "Bu mesajın bir saat içinde Wintersea'ye ulaştığından emin olun."

OTUZ BEŞ

RUNE

MAJORA: (n.) en yüksek ikinci büyü kategorisi.

Majora Büyüleri, başka birinin taze kanını gerektiren, izinle alınan veya karşılıksız olarak verilen büyük büyülerdir. Majora Büyülerine örnek olarak doğal bir felaket çağırmak veya ölümcül bir hastalığa yol açmak verilebilir.

-Kraliçe Yiğit Callidora'nın Büyü Kuralları kitabından

"CEKETİ BÜYÜLEDİM," dedi Rune, Verity saçlarını toplarken vardiyasının içinde durarak.

"Gideon'un ceketini mi? Bu çok cesurcaydı." Kelimeler Verity'nin dişleri arasında sıkılı duran iğnenin etrafında mırıldanıyordu. "Büyü işaretini nereye koydun?"

"İç ceplerden birinde."

Rune birkaç saat önce cebin içine *Doğruluk Tellalı'nın* kanlı işaretini çizmiş ve paketi göndermişti. Eğer zamanında ulaşırsa ve Gideon bunu takarsa, Rune ihtiyacı olan cevapları bir kazağın gevşek iplikleri gibi ondan çekip alacaktı.

Rune bu gece daha acımasız olmaya kararlıydı. Üç günlük sessizlikten sonra -telgraf yok, çiçek yok, yürüyüş isteği yok- Rune onun kendisini unuttuğu sonucuna varmak zorunda kalmıştı. Normalde böyle bir karşılaşmadan sonra talipleri abartılı buketler göndererek ya da onu kırlarda samimi pikniklere davet ederek sevgisini kazanmaya çalışırlardı.

Gideon Sharpe değil. Belli ki, daha az umursayamazdı.

"İşte," dedi Verity, son kırmızı-altın tutamı da büküp Rune'un saçına son bir toka takarken. "Hepsi tamam."

Rune aynaya baktı. Aldatıcı bir şekilde basit görünen bir stille, arkadaşı birkaç ince ipi örmüş ve onları gevşek

Dalgalar, sonra hepsini Rune'un başının arkasında zarif bir topuzla tutturdu.

Ona tüm püf noktalarını öğreten ablalarıyla birlikte büyümüştü, Verity, Rune'un saçını her zaman ondan daha iyi yapardı.

"Ne giyeceksin?" diye sordu Verity, üzerinde hâlâ okul üniformasının beyaz bluzu ve pileli eteği vardı. Rune'u Aydınlar Yemeği için hazırlamak üzere sınıftan çıkmıştı. Verity, Rune'un Gideon'a kur yapmasından hoşnut olmayabilirdi ama yine de ona yardım etmeye kararlıydı.

Rune yeni elbisesini almaya gittiğinde Lizbeth kapıyı çaldı.

"Size bir telgraf var, Bayan Rune," dedi hizmetçi, telgrafi şifonyerin üzerine bırakarak.

Rune onu eline aldı, nabızı hızlandı. Mührü kırdı ve açtı.

BAYAN RUNE WINTERS

WINTERSEA EVİ

BU AKŞAM YEMEĞE GEÇ KALACAĞIM. ACIL ILGILENMEM GEREKEN BİR KONU VAR.

GIDEON

Umutlarıyla birlikte omuzları da düştü. Bu, üç gündür ondan duyduğu ilk haberdı ve ne bir özür ne de telafi edeceğine dair bir söz vardı.

Gerçekten acil bir durum mu var, yoksa benden kaçıyor mu?

Verity omzunun üzerinden bakarak, "Kimden gelmiş?" diye sordu.

Rune acıyı üzerinden attı ve telgrafi arkadaşına uzattı. "Gideon geç kalacak."

Verity'nin gözleri mesajı görünce kısıldı. Yukarı baktı. "Büyün yeterince uzun sürecektir mi?"

"Gece yarısına kadar dayanır." Gece ilerledikçe büyü biraz azalacaktı ama endişelendiği şey bu değildi.

Ya hiç gelmezse? Ya benimle ilgili fikrini değiştirdiyse?

Belki de konuşmaları onu kızın görüldüğü kadar sığ olduğuna ikna etmişti. Ya da öpüşmesi onun standartlarına uygun değildi. Ya da

Belki de Gideon onu tamamen soyunmuş görünce artık ilgilenmediğine karar vermişti.

Rune tırnağını çiğnedi. Reddedilmeye alışık değildi. Yeterince iyi, zeki ya da güzel değilmiş gibi hissetmekten nefret ederdi. Gerçek bir flört insana böyle mi hissettirirdi? Kırılgan ve dengesiz? En ufak bir esinti sizi devirebilirmiş gibi mi?

Tüm bunlardan daha da kötüsü, Gideon bu gece gelmezse, planını daha uygulamaya koyamadan mahvedecekti. Seraphine'i kurtarmak için gereken bilgiyi alabilmek için onun gelmesine, kendisiyle *ilgilenmesine* ihtiyacı vardı.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Verity, Rune'u düşüncelerinden kopararak. "Ne? Hayır. Geceni mahvetme." Rune yatağına oturdu.

"Senin
Yapılacak ödevler ve çalışılacak sınavlar var."

"Ve o korkunç konuşmayı yapmak zorundasın. Hem de tek başına. En azından manevi destek sağlayabilirim. Kim bilir? Belki oradayken etrafı biraz kurcalayabilirim. Kaybolmuş gibi davranabilirim ve yardımsever bir gardiyan bana eşlik ettiğinde, hapishanenin güvenliği hakkında birkaç masum soru sorarım..."

Doğrusu, eğer Gideon onu bu kadar aleni bir şekilde dövecekse, Rune Verity'nin yanında olmasını istiyordu. Arkadaşının üniformasını baştan aşağı süzdükten sonra, "Bir elbise ödünç alman gerekecek," dedi.

Verity, Rune'un giysilerle dolu dolabına doğru ilerlerken gülümseyerek, "Belli ki," dedi.

"Ne istersen al," dedi Rune. "Kapıda asılı yeşil olan hariç."

Gideon'un ona diktiği elbiseydi.

İçine gizli bir cep dikmişti. Arkadaşı giyecek bir şeyler ararken Rune büyü odasının sahte duvarını açtı ve içeri girdi. Kan şişesini almaya gittiğinde -bu gece fazladan büyüye ihtiyacı olabilirdi- masanın üzerindeki kitap gözüne çarptı.

Rune büyü kitaplarını nadiren ortalıkta bırakırdı ve bunu hemen tanıyamadı. Masaya yaklaştı, yaldızlı kenarlarına ve kalın sırtına baktı. İlk sayfayı açtığında bunun Nan'ın güçlü lanetlerle dolu nadir büyü kitaplarından biri olduğunu fark etti.

Bu çok garip.

Bu kitaptaki büyüler Rune'un yapamayacağı kadar güçlüydü. Öyleyse neden masanın üzerindeydi? Onu raflardan indirdiğini hatırlamıyordu.

Belki Verity biliyordu? Arkadaşı, Rune'un öğrenmesinin faydalı olabileceği yeni büyüler için bu kitapları araştırmayı severdi.

Bu odayı bilen diğer tek kişi Alex'ti.

Ve Lizbeth. Lizbeth bazen rafların tozunu almak ve yerleri süpürmek için davetsiz gelirdi.

Semboller, stilize çizimler ve ayrıntılı açıklamalarla birlikte büyü kitabının sayfalarını süslüyordu. Kitabın sayfalarını çevirirken, kitabın ortasına yakın bir yerde, *Earth Sunderer* adlı bir büyü açıldı.

Sol sayfada, her biri bir öncekinden daha karmaşık olan yedi altın büyü işareti vardı. Altlarında lanetin ne yaptığına dair bir açıklama yer alıyordu. Karşı sayfada ise ikiye bölünmüş bir kasaba resmi yer alıyordu. Kasaba sakinleri korku içinde çılgınlık atarken bir deprem şehri yerle bir etmiş, binaları yıkmış ve sokakları ikiye ayırmıştı.

"Bunu denemeyi aklından bile geçirme."

Rune başını kaldırdığında Verity'nin yanında, kolundan sarkan bir elbiseyle sayfaya baktığını gördü.

"Eğer bir kilit açma büyüsü sizi bayıltıyorsa, *bu büyü sizi* komaya sokacaktır." Daha iyi görebilmek için kitabı çeviren Verity'nin bakışları açıklamayı gözden geçirdi. "Bunu yapmak için başka birinin kanına ihtiyacın var, hem de çok fazla."

Bu sözler Rune'a Gideon'la ormanda yaptığı konuşmayı ve onun Kardeş Kraliçeler hakkında söylediklerini hatırlattı. Gerçeği bilen biri varsa o da Verity'ydı. Kız kardeşleri Roseblood'larla arkadaştı ve sık sık birlikte büyü yaparlardı.

"Verity? Roseblood kardeşlerin Arcana büyülerini kullandığını düşünüyor musun?" Verity büyü kitabının sayfalarından başını kaldırıp baktı. "Neden sordunuz?"

"Gideon geçen gece bana tuhaf bir şey söyledi." Onu kumsalda düşünürken Rune'un yanaklarında sıcak bir yanma oluştu. Kıyafetlerinin kuma vuruşunu ve denizin göğsünün üzerinden süzülüşünü.

Ağzının onunkinde olduğunu.

Devam etti. "Cressida ve kız kardeşlerini insanları öldürmek ve kanı büyü yapmak için kullanmakla suçladı. Onların kötü büyüyle yozlaştığını söyledi."

"Ve sen ona inanıyorsun?"

Rune, Gideon'un göğsündeki damgayı düşündü: gül ve hilal şeklindeki kabarık, kırmızı deri. Sadece bu yara izi bile Cressida'nın en azından aşırı zalimlik yapabileceğinin kanıtı gibiydi. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Bu onların neden bu kadar güçlü olduklarını açıklıyor."

Verity'nin gözleri bulutlandı. "Üvey babam annemi kız kardeşlerime böyle düşman etti."

Rune irkilerek geri çekildi. "Ne?"

"Kız kardeşlerim Majora büyüleri için birbirlerinin kanını kullandılar. Tabii ki izin alarak. Ama üvey babam bir gün büyü yaparken onları yakaladı. Sonra büyülerinin iğrenç olduğunu ilan etti ve annemi kız kardeşlerimin kendilerini temizlemelerinin ve yeniden *saf* olmalarının tek yolunun onları dövüp kötülükten arındırmak olduğuna ikna etti."

Rune dehşet içinde, kendisine bunların hiçbirini anlatmamış olan Verity'ye baktı.

Arkadaşının nasıl titrediğini gören Rune onun eline uzandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Bu korkunç bir şey."

Verity'nin Rune'u kavrayışı sıkılaştı, parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Onları günlerce kilit altında tutardı. Çıplak sırtlarına kemerle vururdu. Onları kırık camların üzerinde saatlerce diz çökmeye zorlardı." Sanki o sahneleri yeniden yaşıyormuş gibi Verity tırnaklarını Rune'un derisine geçirdi.

"En kötüsü de annemin ona izin vermesiydi. Küçük kız kardeşimizi yıllar önce doğum sırasında kaybetmiş ve acısını asla atlatamamıştı. Üvey babam onun hassas durumunu ona karşı kullandı ve kız kardeşlerimin özlerinde kötü olduklarına onu ikna etti. Bu yüzden onların çılgınlıklarını duyduğunda hiçbir şey yapmadı. Kendi kızları yerine *onun* tarafını tuttu."

Sonra da o kızları Kan Muhafızları'na teslim etti, diye düşündü Rune.

Verity'nin ailesinden nefret etmesine şaşmamalı. Bursunu kaybetmemek için kendini bu kadar yıpratmasının nedeni de buydu; böylece asla eve gitmek zorunda kalmayacak ve onların merhametine muhtaç olmayacaktı.

Ama...

Ouch.

Rune arkadaşının tırnaklarının derisini parçalamak üzere olduğunu görmek için aşağı baktı. "Verity, canımı yakıyorsun."

Bir an için Verity durmayacakmış gibi geldi. Duramazdı. Ama başını salladı ve bıraktı. "Özür dilerim."

Rune elini göğsüne doğru çekerek tenindeki küçük yarım ay izlerini inceledi. "Sorun yok. Üzgünsün."

"Kız kardeşlerim yozlaşmamıştı," dedi Verity, gözleri Rune'un ona inanması için yalvarıyordu. "Onlar iğrenç değillerdi. Cadılar yüzyıllardır büyülerini güçlendirmek için birbirlerinin kanını kullanıyorlar. Yaptıkları şeyde yanlış bir şey yok."

Verity, Rune'un masasının üzerinde duran ve *Earth Sunderer'a doğru* açık duran kitaba başıyla işaret etti.

"Örneğin şu büyü. Hiçbir cadı sadece kendi kanını kullanarak bu kadar güçlü bir büyü yapamaz. Kendine ciddi zarar verir."

Yine de Rune, kız kardeşlerinin birbirlerinin kanını kendi istekleri dışında kullanmadıklarını belirtmek istedi. Gideon'un kraliçelere yönelttiği suçlama da buydu.

Ama Verity bu anıdan rahatsız olmuştu. Ve Rune onu suçlayamazdı. O da bıraktı.

"Haydi," dedi Rune, almak için geldiği kan şişesini kapıp Verity'nin kolunda asılı duran elbiseye bakarak -geçen sezonun modalarından biriydi. "Sana giyecek daha iyi bir şey bulalım."

OTUZ ALTI

GIDEON

Gideon Tatlısu Caddesi'ne vardığında **güneş batmıştı**. Harrow ödünç aldığı bir atın üstünde onun yanındaydı.

Taskers'ın dairesini boş bulan Gideon onları buraya, kardeşlerin sık sık gitmeyi sevdikleri eğlence bölgesine götürdü. Gideon, birilerinin onları görmüş olması umuduyla etrafa sormayı planlıyordu.

Eğlence bölgesi, genelevleri, kumarhaneleri ve sarhoş kavgalarıyla bilinen başkentin bel altı bölgesiydi. Normalde, atmosfer sokağı bir karnaval gibi aydınlatırdı ama şimdi bölge ürkütücü bir şekilde sessizdi. İleride, bir ara sokağın dışında sessiz bir kalabalık toplanmıştı.

Harrow'un bakışları, gördüğü manzara karşısında gözleri kısılan Gideon'a kaydı.

Onlar yaklaştıkça atları altlarında kıpırdanıyor, ölümün kokusunu onlardan önce alıyorlardı. Eyerinden inen Gideon atını birkaç metre ötede bıraktı ve aval aval bakan kalabalığın arasından geçerek onları dağıttı.

Harrow onu takip etti.

Sokak, iki birahane arasındaki boşluğu işaret ediyordu ve sadece sokak lambaları ve yerdeki bir fener tarafından loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Son fener, iki büyük şekli gizleyen bir battaniyenin üzerinde duran yaşlı bir adama ait gibi görünüyordu.

Havadaki yoğun kan kokusu Gideon'un midesini bulandırıyor. Gömleğinin yakasını burnunun üzerine çekerek yaklaştı.

"Onları bulduğumda çöpü dışarı çıkarıyordum," dedi adam, omuzları bir karga gibi kamburlaşmıştı. "Burada böyle yatmalarına izin vermek yanlış geldi."

Bu. Ben de ..." Battaniyeyi işaret etti.

"Bir bakabilir miyim?"

Adam başıyla devam etmesini işaret etti.

Gideon eğildi ve battaniyeyi geriye doğru sıyırdı. Son birkaç ayda bunun gibi düzinelerce sahne görmesine rağmen, altında yatan şeye hazırlıklı değildi.

Subaylarından birinin yüzü ona bakıyordu ama çukur gözleri ve kansız teni tanıdık gelmiyordu. James Tasker'ın ağzı, içinde öldüğü duruma benzeyen bir şekilde büküldü: tam bir dehşet.

Gideon battaniyeyi daha da aşağı çekmek için kendini zorladı, bakışları Kan Muhafızı'nın ikinci bir ağız gibi yarılmış boynuna indi. Beyaz kemik, yırtılmış deri, tendonlar ve pıhtılaşmış kan karmaşası içinde parlıyordu. James'in omurgası, kafasını vücuduna bağlı tutan tek şey gibi görünüyordu.

Gideon'un boğazının arkasındaki safra yükseldi. Battaniyeyi askerin yüzüne geri çekerek başka tarafa baktı.

"İkincisi de aynı," dedi yaşlı adam, Gideon'un başında durarak. "Boğazı kesilerek açılmış." Gümüş rengi başını salladı. "Zavallı ruhlar."

"Gerçekten de öyle," dedi Gideon.

Zalimliklerini kontrol altında tutamadığı Tasker kardeşlere karşı hiç sevgi beslemiyordu. Birkaç kez taburcu edilmelerini istemişti ama *ölmelerini* istemiyordu.

Elinde ödünç aldığı fenerle sokağın ilerisinde Harrow'u gören Gideon ayağa kalktı.

"Cenaze levazımatçısını çağır," dedi adama; Gideon yanından geçerken başıyla onayladı.

Gideon sokağın derinliklerine doğru yürüdü ve fenerini havaya kaldırıp önlerindeki tuğla duvara başıyla işaret eden Harrow'un yanına geldi.

"Görünüşe göre size bir mesaj bırakmış, Yoldaş."

Gideon yukarı baktı. Sarı tuğlanın üzerinde kan parlıyordu. Tasker'ın kanı olduğunu tahmin etti. Kanın kelimelere, kelimelerin de bir uyarıya dönüştüğünü fark etmesi bir an aldı.

Sırada sen varsın, Gideon.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Harrow.

Göğsüne yayılan buz gibi korkuyu görmezden gelmeye çalışarak, "Bunu Komutan'a bildirin," dedi.

"Sonra ne olacak?"

"Sokağa çıkma yasağını geri getirmek isteyecektir. Ve baskınlara devam etmek isteyecektir."

Yeni Şafak'tan sonra Gideon, Yeni Cumhuriyet vatandaşlarının hak ve özgürlüklerini ihlal etmek konusunda iki kez düşünmemişti. Onları korumak için ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyordu ve eğer bu uyarı yapmadan evlerine girip arama yapmak anlamına geliyorsa, hava karardıktan sonra onları odalarına kilitlemek anlamına geliyorsa, tasfiyelerin çok ileri gidip gitmediğini sorguladıklarında onları sorgu odalarına çekmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Ama bu tür bir güç kolayca kötüye kullanılabilirdi. Gideon askerlerin işleri çok ileri götürdüğünü görmüştü ve şimdi bu tür önlemler onu huzursuz ediyordu.

"Ya baskınlar ve sokağa çıkma yasakları yeterli olmazsa?" diye sordu Harrow.

Olmayabilirlerdi. Sokağa çıkma yasakları ve baskınlar cadıları ve sempatizanlarını erkenden ayıklamıştı ama Kızıl Güve'yi durduramamıştı. Gideon göz önünde saklanmakta usta bir cadıyla uğraşıyordu.

"Bunu gerçekten sona erdirmenin tek yolu onu yakalamaktır."

Gideon, Rune hakkında daha önce yaptıkları konuşmayı ve Rune'un ne yapmaya yemin ettiğini düşündü. Rune'un Kızıl Güve olduğu, onunla bir keman gibi oynayan bir cadı olduğu -bu tür bir katliam yapabileceği- fikri midesini bulandırdı.

Ama sırf onu rahatsız ettiği için geri dönemezdi. Rune'a olan hislerinin gerçeği arayışını zayıflatmasına da izin veremezdi. Gideon'un aklını başına toplamaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Geçen gece ay ışığının altında farklı görünüyordu. Opera locasında ona sarkıntılık eden o sinir bozucu kıza hiç benzemiyordu. Gideon dalgın ve hassas Rune'dan o kadar etkilenmişti ki, bu uyumsuzluk onun şüphelerini uyandırmamıştı.

Gerçek Rune Winters *kimdi?*

Gideon ilk teorisinin doğru olup olmadığını merak etti: Kendisiyle ilgili daha karanlık bir gerçeği gizlemek için olmadığı bir şeymiş gibi davranıyordu.

Eğer öyleyse, o karanlık gerçeğin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

OTUZ YEDİ

RUNE

Önündeki genç kadına odaklanmaya çalışırken yüzlerce mum alevinin **parıltısı** Rune'un görüşünün kenarlarında bulanıklaştı.

"Bir cadı tarafından büyütmek kulağa korkunç geliyor."

"Korkunç," dedi Rune, sahte gülümsemesi yüzünden yüzü acıyordu. "En kötüsü." Ama eğer bu acı, söylediği ve hâlâ söylemekte olduğu yalanların kefaretiyse, buna katlanacaktı.

Etrafında toplanan ve onunla konuşmak için bekleyen vatansever kalabalığına bakılırsa, konuşması bir zafer olmuştu. Rune altı yemek boyunca kendini hasta hissetmiş ve yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Hayranları etrafına üşüşürken midesi şimdi yüksek sesle homurdanıyordu. Rune'un Yeni Cumhuriyet'e olan bağlılığı, onun erdemlerini somutlaştırması ve elbette tüm cadı türlerine duyduğu tiksinti onları böcekler gibi çekiyordu.

Rune yüzler denizini tarayarak Gideon'u aradı ama göremedi.

Gelmiyor, diye düşündü, göğüs kemiğinin arkasında yanan hayal kırıklığı hissini bastırmaya çalışarak.

Gerçekten bu kadar unutulabilir miyim?

Akşam yemeği sona erdiğinde geriye kalan tek şey müzik, kaynaşma ve tatlıydı. Personel odanın ortasındaki masaları temizledi ve şimdi bir tür sahne kurarak akşamki eğlence için hazırlanıyordu.

Rune avlunun diğer ucundan Verity'yi gördü. Arkadaşı krem rengi, omzu açık, altın işlemeli bir elbise giymişti. Bir eli altın rengi bir debriyajı tutarken diğer eli Rune'u parmaklarını bükerek işaret ediyordu. Sanki iletmesi gereken bir sır varmış gibi.

"İzninizle," dedi Rune önündeki kızlara. "Hemen döneceğim."

Rune yaltaklanan vatanseverlerin arasından sıyrıldı ve sahneyi hazırlayan görevlilerin yanından geçti. Bembeyaz masa örtüleri serilmiş uzun masalardan oluşan labirentin içinden geçerken akşamın serin havası içini ürpertti.

Geleneksel olarak Aydınlar Yemeği sarayın büyük balo salonunda düzenlenirdi. Ancak bu yıl organizatörler yemeği avluya taşımıştı. Bahar geceleri hâlâ serin olduğu için Rune bu seçimi merak ediyordu.

Arkadaşının yanına varır varmaz Verity kollarını birleştirdi ve Rune'u avlunun boş bir köşesine doğru götürdü. Diğer konuklarla aralarında yeterince boşluk oluştuğunda Verity sesini alçaltarak fısıldadı. "Cadılar hapishanenin yedinci çemberinde tutulurlar, Fortitude Kapısı'nın ötesinde."

Metanet yedinci Kadim'di.

Ve girişten en uzak kapı, diye düşündü Rune, hapishane haritasını hatırlayarak.

İzleniyor olma ihtimaline karşı yüzünü dikkatle boş tutarak sordu: "Bunu nasıl öğrendiniz?"

Arkadaşının ağzı yana doğru kıvrıldı. "Senin numaralarından bazılarını vardiyasından çıkan bir gardiyan üzerinde kullandım." Verity'nin gözleri muziplikle parladı ve Rune'un tam olarak hangi numaraları kullandığını merak etmesine neden oldu. "Ayrıca hapishanede çalışan herkesin çalıştığı bölüme karşılık gelen bir erişim parası taşıdığını söyledi. Sikkeler anahtar gibi, sizi yetkili olduğunuz yere götürüyor ama daha ötesine değil."

İlginç.

"Seraphine'i kurtarmak için," diye mırıldandı Rune yüksek sesle düşünerek, "yedinci kapının ötesine geçmeye yetkili bir muhafız bulmam gerekecek." *Ve onun giriş parasını çalmalıyım.*

"Bir muhafız," dedi Verity. "Ya da bir cadı avcısı."

Rune ona meraklı bir bakış fırlattı. "Bir cadı avcısı mı?"

"Belli bir rütbedeki tüm Kan Muhafızı subaylarının -genellikle kaptanlar ya da onların yardımcıları- cadıları doğrudan Fortitude Kapısı'na getirmelerine izin veren bir giriş parası taşıdığını söyledi."

Eğer her Kan Muhafızı yüzbaşısı bir giriş sikkesi taşıyorsa, Gideon'da da mutlaka bir tane vardı.

Rune onu nerede sakladığını merak etti.

Rune'un zihnindeki çarklar dönüyordu. Gideon'un parasını ve belki de bir Kan Muhafızı üniforması çalarsa -ama bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyordu- son kapıdan doğrudan geçebilecek miydi?

Ani bir gürültü düşüncelerini böldü.

Rune kapılara doğru bakınca tanıdığı birinin avluya girdiğini gördü. Yakın zamanda onu *vurmuş olan* biri.

Laila Creed.

Kırmızı Kan Muhafızı üniformasını giymiş olan Laila, bir mahkûmun kolunu tutarak konukların arasında ilerliyordu. Siyah bir torba mahkûmun başını örtüyordu ve ellerini saran demir kelepçelerden Rune mahkûmun bir cadı olduğunu anladı.

Görevliler fincanları sıcak kahve ya da soğuk şarapla doldururken ve şekerli hamur işlerinin bulunduğu tabakları dağıtırken, Laila da avluda ilerledi. Binlerce mumun ışığı masaların üzerinde titrerken, konuklar heyecanla mırıldanıyor, dikkatlerini mekânın ortasında kurulan sahneye veriyorlardı.

Hayır, diye düşündü Rune. Bu bir sahne değil.

Kalın zincirler platformun üzerine dikilmiş sağlam bir kirişten sarkıyordu. Laila'nın cadının ayak bileklerine bağladığı zincirler.

Bu bir arınma platformu.

Rune düşünmedi, sadece ilerlemeye başladı.

Verity onu durdurmak için bileğini tuttu. "Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye fısıldadı, yüzü kardan daha beyazdı. "Burada olmaz."

Rune'un elleri onun haklı olduğunu bilerek sıkıldı ve çözüldü. "Kim -"

O daha sorusunu tamamlayamadan, Laila siyah kapüşonu çekip çıkardı. Cadı.

Rune ve Verity nefeslerini içlerine çektiler.

Kukuletanın altındaki yüz Rune'a şaşırtıcı derecede tanıdık geliyordu. Nan'ın boynuna taktığı altın madalyondan tanıyordu. Büyükannesinin nadiren çıkardığı bir madalyonu bu.

Rune çocukken madalyonu açıp iki panoda resmedilmiş iki genç kadına bakmayı severdi. Bir tarafta Kestrel'in on dokuz yaşlarındayken çizilmiş yüzü, diğer tarafta ise Seraphine'in çok da yaşlı olmayan yüzü vardı. Rune iki kadının birlikte büyüdüğünü biliyordu. Çocukluktan beri en iyi arkadaşlardı.

Bu yüzden önündeki manzara hiç mantıklı gelmiyordu.

Platformdaki cadı, Nan'in madalyonunun içindeki *yüzün tıpatıp aynısını taşıyordu; parıldayan* kahverengi gözler, kuşa benzeyen keskin hatlar, başını bir bulut gibi saran siyah bukleler. Sanki Seraphine Oakes bir gün bile yaşlanmamıştı.

Neden bu kadar genç?

Nan öldüğü gün yetmişini aşmıştı ve platformdaki kadın -Seraphine- yirmi üç yaşından büyük görünmüyordu.

Rune'un zihni karmaşayla döndü. O bu duruma bir anlam vermeye çalışırken, İyi Kumandan platformun basamaklarını tırmanarak tüm avluya bir sessizlik çökmesine neden oldu.

Kan Muhafızı askerleri geri çekildi. Nicolas Creed, elleri yanlarından kelepçelenmiş olan Seraphine'e doğru bir adım attı. Cadı bağları Seraphine'in ellerini tamamen demirden tutuyordu, öyle ki bilekleri iki siyah metal çıkıntıyla son buluyor ve kullanılmasını engelliyordu.

"İyi akşamlar," dedi Nicolas, her zamanki siyah giysileriyle. "Bu gece sizin için bir sürprizimiz var. Sadece bekliyoruz..." Delici bakışları odayı taradıktan sonra doğrudan Rune'un üzerine indi. "Ah. İşte orada. Vatandaş Winters, bir dakikalığına bana katılır mısınız?"

Bu da başka bir tuzak mı?

Rune yüzler denizine baktı ama konuklar da en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Verity'nin eli bileğinde sıkıştı. Ama Rune Komutanı reddedemezdi ve Verity de bunu biliyordu.

İsteksizce bıraktı.

Başka çaresi kalmayan Rune platforma doğru ilerlemeye başladı. Yaklaştıkça Seraphine'in dudağındaki yarığı ve gözünü çevreleyen, kahverengi tenini karartan morluğu görebiliyordu.

"Onur konuğumuz örnek bir vatanseverdir. Bayan Winters'ın cesareti, sadakati ve büyüçülüğe müsamaha göstermeyi reddetmesi hepimiz için bir örnektir."

Winters adını duyunca Seraphine'in başı hızla Rune'a doğru döndü, koyu kahverengi gözleri kısıldı.

Nefretle, diye düşündü Rune.

Yutkundu, platforma doğru ilerlerken neler olduğunu giderek artan bir dehşetle fark etti.

Seraphine'i öldüreceklerdi. Tam burada, bu avlunun ortasında.

Bu gecenin eğlencesi buydu: Aydınlıkçılar'ın konukları için özel bir cadı arındırma.

Rune'un nabızı kulaklarında yüksek sesle atıyordu. Etrafındaki her yerde, havada belli belirsiz fısıltılar uğulduyordu. Etrafına bakınıp Gideon'u aradı. O biliyor muydu? Bu da onun tuzaklarından biri miydi?

Ama Gideon ortalıkta görünmüyordu.

Omzuna ağır bir el koyan İyi Kumandan'ın yanına yaklaştığında, Laila siyah bir kutuyu açtı ve arındırma bıçağını çıkardı. Onu kırmızı kadife bir parçanın içinde neredeyse sevgiyle kucakladı. Sonra da Rune'a uzattı.

"Rune Winters, bu gece Seraphine Oakes'u arındırma ayrıcalığını sana veriyorum" derken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

OTUZ SEKİZ

RUNE

Arındırıcı bıçağın ölümcül kıvrımı aralarındaki boşlukta parıldarken avluda **sessizlik hakim oldu**. Bu bıçak sadece Nan'ın değil, yüzlerce kişinin hayatını çalmıştı.

Rune kılıcı eline aldığında onu yakmasını bekliyordu. Ama Laila onu eline aldığında hem kabzası hem de çeliği dokunulamayacak kadar soğuktu. Rune titremesinin onu ele vermemesini umuyordu.

Ne yapacağım ben?

Eğer önündeki cadıyı öldürmeyi reddederse, gerçeği düşmanlarının her birine açıklayacaktı. Rune'un etrafı sarılmıştı. Mücadele etmesi gereken sadece Laila ve diğer Kan Muhafızları askerleri değildi. İyi Kumandan'ın kendisi, masalarda oturan yüzlerce vatansever ve sarayın koridorlarında devriye gezen binlerce muhafız da vardı.

Rune'un kanında soğuk bir panik
uğuldadı. Kapana kısılmıştı.

Komutan müzisyenlere başlamaları için işaret verdi. Bu, özel tasfiyelerin en iğrenç kısmıydı: müzik. Sanki bir kızın boğazını kesmek ve kanlar içinde yere yığılmasını izlemek kasaplık ya da cinayet değil de rafine bir sanatmış gibi.

Rune'un parmakları bıçağın kabzasının etrafında sıkılaştı.

Laila geri çekildi, kollara doğru ilerledi. Bir an içinde onları çekecek ve zincirler kopacak, Seraphine'in ayaklarını altından çekecek ve onu baş aşağı asılması için gökyüzüne doğru çekecekti. Kesilecek bir inek gibi.

Rune ve Seraphine platformda bir an için yalnız kaldılar.

Bir büyü yapabilirdi. Ama bunu yapmak için cebinden kan şişesini çıkarması, tıpasını açması ve büyü işaretlerini çizmesi gerekecekti. Birisi ne yaptığını fark edecek ve o bitiremeden onu durduracaktı.

Bu bıçakla parmağımı kesebilirim, diye düşündü. Sadece parmak ucunu. Ve kanı avucuma bir büyü işareti çizmek için kullan.

Ama hangi büyü yeterince hızlı olabilirdi? Fazla kan gerektirmeyen ya da fazla dikkat çekmeyen ne olabilir?

Ve bırakacağı gümüşü yara izi onu lanetleyecekti.

Belki de Seraphine'i kurtarmak için ödemesi gereken bedel buydu. Büyükannesinin son isteğini yerine getirmek için.

Laila kolları tutarken müzik hâlâ çalıyordu.

"Beni iğrendiriyorsun." Seraphine tükürdü. Tükürük Rune'un yanağına çarparak onu irkiltti ve dikkatini tekrar cadıya çekti. "Kestrel senden utanırdı."

İğrenç bir hücrede geçirdiği çok sayıda gecenin kırı altında Seraphine ince kemikli ve güzeldi. Rune'a bir serçeyi hatırlatıyordu.

"Winters ismini hak etmiyorsun." Cadının gözleri kara bir ateş gibi yanıyordu. Sanki pozisyonları ters olsaydı, Seraphine çoktan Rune'un boğazını kesmiş olacaktı.

Seni bulmaya gittim, demek istedi Rune. Seni kurtarmaya çalışıyordum.

O kadar çok insan dinlerken buna cesaret edemedi.

"Bana söyleyecek *hiçbir şeyin* yok mu?" Seraphine'in sesi Rune'a duyduğu nefretten, Kestrel için duyduğu kederden ya da muhtemelen ölmek üzere olduğunu bilmesinden kaynaklanıyordu.

İhtiyaçları olan şey dikkat dağıtmaktı. Odayı paniğe sokacak bir şey.

Bir ateş iyi olurdu. Rune bir ateşle tam bir kaosa neden olabilirdi. Ama gerçek ateşi çağırmak çok fazla taze kan gerektiren karmaşık bir büyüydü ve Rune sadece işaretleri bilmiyordu, kanı da yoktu.

Ama bir yangın *yanılsaması...* bunu başarabilirdi.

Laila kolu çekti. Metalin metale çarpmasından çıkan korkunç bir şangırtı sesi duyuldu. Rune bundan sonra ne olacağını biliyordu. Diğer herkes de biliyordu.

Zincirler Seraphine'in ayaklarını altından çekip çıkardı. Havada takla attı ve gökyüzüne doğru çekilirken vücudu çaresizce savruldu.

Başka seçeneği olmayan Rune, döküm yarasını riske atmaya karar verdi.

Tam bıçağın keskin çeliğini parmağının ucuna değdirip sertçe bastıracaktı ki, dumanın buruk tınısı havada yandı.

"Yangın!" diye bağırdı biri.

Ne? Rune henüz kan bile akıtmamıştı.

"ATEŞ!" Çağrıya daha fazla kişi katıldı.

Rune bıçağı indirdi ve yukarı baktı. Havayı kaplayan siyah duman, bakışlarını avlunun uzak tarafında yükselen ateş sütununa çekti. Kırmızı alevler yerine bunlar siyahtı. Tıpkı Seraphine'in gözleri gibi.

Spellfire.

Bu benim büyüüm değil, diye fark etti.

Seraphine'in gözlerindeki ölümcül bakışı hatırladı.

Onun mu?

Aniden sütun hareket etti. *Hızlıca.* Arındırma platformuna doğru yılan gibi kıvrıldı. Doğruca Rune'a yöneldi. Bunu fark edince keskin bir nefes aldı ve dumanın acısı boğazını yaktı.

Rune bir öksürük nöbetine tutuldu ve gözleri yaşlarla doldu, görmesi zorlaştı.

Seraphine'e yardım et.

Dumanların arasında tökezlerken biri Rune'un adını seslendi - Verity? Büyü ateşi ikisini de yutmadan önce Seraphine'i aşağı indirmesi gerekiyordu.

Siyah ateş etraflarında çıtırdadı. Ateşin sıcaklığı Rune'un sırtını kavurdu ve saçlarını yaktı. Bıçağın kabzası ellerinde ısındı ve derisini yaktı. Bıçağı düşürdü.

Seraphine'e doğru hamle yapamadan karanlık alevler aralarına girdi. Cadı ortadan kayboldu ve Rune'u büyü ateşinin içinde kapana kısılmış bir halde yalnız bıraktı.

Görünmez bir komutla, ateşten çember daraldı ve Onu.

Sanki onu canlı canlı yakmaya niyetliymiş gibi.

OTUZ DOKUZ

GIDEON

Tatlısu Caddesi'ndeki **GROTESQUE** sahnesini **terk ettikten sonra** Gideon, Aydınlar Yemeği'ni tamamen kaçırmamış olmayı umarak atını saraya doğru sürdü. Gideon atını ahıra bağladıktan ve yemeğin neredeyse bitmek üzere olduğunu gösteren arabaların rotundaya çekilmesine göz attıktan sonra merdivenlerden çıktı ve avluya yöneldi.

James Tasker'ın cesedinin görüntüsünü zihninden uzaklaştırmaya çalışarak büyük koridorda ilerliyordu ki, birkaç "Yangın!" çığlığı onu neredeyse yerinden sıçrattı.

Hepsi aynı yönden geliyordu.

Daha fazla ses bu çılginca çağrıyı yankılayınca Gideon koşmaya başladı. Bu sarayda yaşadıktan sonra en kestirme yolları biliyordu ve avluya ulaştığında Aydınlıkçı misafirlerin kapıları zorladığını, kaçmak için birbirlerine çelme taktıklarını gördü.

Duman kokusu da onlarla birlikte dışarı fırladı. Gideon kaçanların başlarının üzerinden bakınca, Rune'un bir arındırma platformunun üzerinde tek başına durduğunu ve siyah alevlerden oluşan bir sütunun ona doğru döndüğünü gördü.

"Hayır..."

Gideon paniğe kapılmış misafir kalabalığının içine daldı, onları geri itti ve itirazlarını umursamadı. Onların çılginca dirseklerini ve yumruklarını görmezden gelerek kapıları zorladı ve Rune'a ulaşmaya çalıştı.

Tökezleyerek avluya girdiğinde yukarı baktı ve onun alevlerin arasında kaybolduğunu gördü.

"Rune!"

Gideon ceketini -bugün ona gönderdiği pahalı ceketini- çekiştirerek çıkardı ve yoğun dumanın içine dalmadan önce kafasına geçirdi.

Masalara çarparak ve sandalyelere takılarak ilerlerken nefes almamaya çalıştı. Duman gözlerini yakarken ve sıcaklık tenini yakarken bile kendini topladı ve devam etti. Tekrar ayağı takıldığında, platformun basamaklarına takılmıştı. Gideon tökezleyerek basamakları çıktı, ceketini başına daha sıkı geçirdi ve Rune'un kaybolduğu noktanın etrafında dönen karanlık alevlerin içine doğru koştu.

Ateş gibi kokuyordu. Yanan odunlar ve yanmış saçlar.

Diğer taraftan, dönen alevlerin gözüne doğru fırladığında, Rune ona doğru döndü. Onun kül rengi yüzünü görünce göğsü sıkıştı.

Gideon aralarındaki mesafeyi tek bir adımda kapattı ve ceketini üzerine atarak onu içine soktu. Kızın bütün vücudu şokla titredi.

"Geldin," diye fısıldadı.

Rune'u kendine doğru çekerek sıcaktan korumaya çalıştı. Beş dakika sonra gelseydi ne olurdu? Ya buraya hiç gelmeseydi?

Bunu düşünme. Sadece onu buradan çıkar.

"Koşmaya hazır
mısın?" Başını
salladı.

Onu kollarının arasına alan Gideon alevlerin arasına daldı. Tenindeki yakıcı sıcaklığı hissetmedi. Sadece Rune'un alnının boğazına bastırıldığını ve kollarının boynuna dolandığını hissetti. Diğer taraftan dışarı fırlayan Gideon yoğun dumandan boğuldu, merdivenleri gözden kaybetti ve yarı tökezleyerek aşağı indi, neredeyse Rune'u düşürüyordu.

Basamakların dibinde dengesini yeniden sağlayıp ikisini de sabitledikten sonra dumanın içinden avlunun kenarına doğru koşmaya devam etti. Omzunun üzerinden bakarken Rune'un kolları ona sıkıca sarıldı.

"Bizim için geliyor."

Sırtındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Görüşünün kenarında titreyen siyahı görebiliyordu.

Kapıya git.

Bu yangın doğal bir yangın değildi. Aralarında bir cadı vardı. Güçlü bir cadı. Yıllardır bu kadar korkunç bir büyü görmemişti. Tek umudu, bu her kimse, kapıları kilitleyip onları avlunun içine hapsetmeye de karar vermemiş olmasıydı.

Kapılar on adım ötedeyken Gideon bacaklarını pompaladı. Daha hızlı gitmelerini istiyordu.

Omzu önce tahtaya çarptı ve kapı anında kırılarak açıldı, onu ve Rune'u koridorun zeminine bıraktı. Onlar düşerken Gideon vücudunu öyle bir döndürdü ki kürek kemiği önce mermere çarptı. Çarpmanın etkisiyle irkildi ama üzerine yığılan Rune'u kurtarmayı başardı.

Misafirler gitmişti. Salon boştu.

Avuçlarını başının iki yanında yere bastırmış olan Rune, Gideon'un üzerine oturmuştu. Ceketini omuzlarından sarkıyordu, çoğu yanmıştı ve kızıl altın rengi saçları vahşi bir karmaşa halinde görüş alanını dolduruyordu.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Bunu neden yaptın?"

Kaşlarını çattı, elleri kalçalarına doğru hareket etti. "Ne?"

"Neden... neden benim için hayatını riske atıyorsun?"

Gideon oturduğu yerden kalktı, böylece göz göze geldiler. "Diri diri yakılmana izin vereceğimi mi sandın?"

"Belki mi? Bilmiyorum! Ne düşünmem gerekiyor?" Hâlâ onun üzerinde oturuyordu, elbisesi kalçalarına kadar sıyrılmıştı. "Üç gündür senden haber alamıyorum. Çiçek bile göndermedin!"

Çiçek mi?

O neden bahsediyor?

Gideon onun kül rengi yüzüne baktı. "Çiçek ister misin?"

"Ne?" Rune ceketinden kurtulmaya çalışırken onun üzerinden düştü.

"Hayır. Boş ver."

Belli ki şoktaydı.

O daha ne olduğunu anlayamadan, yanan odun kokusu havayı doldurdu. İkisi de kapıları yiyen o doğaüstü ateşi bulmak için baktılar. Sanki çok açmış ve sadece Rune onu doyurabilirmiş gibi.

Muhafızlar ve saray çalışanları alevleri söndürmek için kovalarla su getirirken, Gideon ayağa fırladı. Yanarak küle dönmüş olan paltosunun kalıntılarını Rune'un üzerinden çekti. Suyun bu yangını söndüremeyeceğini bilen Gideon onun elinden tuttu ve kapıdan uzaklaştırdı.

Koşmaya devam ettiler.

Bu sarayda yaşadığı günleri hatırlayan Gideon, onu hizmetkârların odasına ve mutfığa götürdü. Aşçılar, Kan Muhafızları'nın kaptanı ve çalışma alanlarına doğru koşturan darmadağınık aristokrat karşısında şaşkınlıktan donakalmıştı.

Rune'u teslimatlar için kullanılan arka kapıdan dışarı çıkardı. Kapı arkalarından kapandıktan kısa bir süre sonra güvendeydiler -en azından şimdilik- Rune elini Gideon'un elinden çekti ve taş duvara yaslandı, nefesi hızlı nefesler halinde geliyordu. Ellerini dizlerine bastırarak eğildi.

Gideon gözünü mutfak kapısından ayırmıyor, yarı yarıya onun da alev almasını bekliyordu.

Burası sessizdi ve yalnızdılar. Dolunay tepelerinde yükseliyor, bulutların arasına girip çıkıyordu.

"O da *neydi öyle*?" "Bir büyü," dedi Rune.

"Bunun bir büyü olduğunu biliyorum. Neden *seni* hedef alıyordu?"

"Bilmiyorum. *Bilmiyorum*." Rune duvardan aşağı kayarak sokaktaki toprağa oturdu. Dumandan çıkan siyah is yüzünü lekeledi. "Ama Seraphine'in gözlerindeki bakışı görseydin... ölmemi isterdi, Gideon."

"Sence o muydu?"

Gideon bir cadı olmayabilirdi ama iki yıldan uzun bir süreyi sürekli bir cadının yanında geçirmişti. Seraphine'in böylesine güçlü bir büyü yapabilmesi için çok fazla kana ve daha da önemlisi demirle kaplı ellerini kullanmasına ihtiyacı vardı.

"Bu mümkün değil."

Mutfığın arka kapısı açıldı ve Gideon hemen belindeki tabancaya uzandı. Ama bu sadece iri gözlü bir çocuktu. Muhtemelen mutfak çalışanlarından birine aitti. Genç kız elinde bir bardak tutuyordu.

ve Gideon'a korku dolu bir bakış attıktan sonra Rune'a vermek için eğildi.

"Büyü ateşi gitti, Bayan Winters."

Rune titreyen parmaklarıyla bardağı aldıktan sonra kızın yanağına dokundu; bu hareket nedense Gideon'un göğsünün sıkışmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim, tatlım."

Gideon onun suyu yudum yudum içişini izledi, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Bu gece bir cadı onu öldürmeye çalışmıştı.

Cadılar diğer cadıları öldürmezdi. Bu yüzden Rune bir cadı olamazdı. Değil mi?

Çocuk içeri girip tekrar yalnız kaldıklarında Gideon, Rune'un birkaç dakika önce ona söylediği tuhaf sözleri hatırladı. "Koridorda ne demek istedin? Çiçekler hakkında."

Rune'un yanakları kızardı. "Bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok." Hızla ayağa kalktı.

"Bana kızgındın. Neden?"

Ellerini yumruk yaparak başka tarafa baktı. "Lütfen, unutalım gitsin."

Gideon ona doğru bir adım attı. Kızın yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerini kendi gözlerine çevirdi. "Anlat bana." Kızın çenesi sıkışmıştı, bu yüzden başparmağını kız gevşeyene kadar çenesinin kenarında gezdirdi.

Ona bu kadar yakın durmak tehlikeliydi. Ay ve gelgit gibi, ona yaklaştıkça onu daha çok istiyordu. Onun yumuşaklığının James Tasker'ın kansız yüzünün anısını kovalamasını istiyordu. Öpücüğünün sokak duvarında yazılı olan uğursuz uyarıyı silmesini istiyordu.

Rune, uzun ve karanlık bir gecede yanan parlak bir ışıktı.

Ama o sana göre değil.

"Bir telgraf bekleyip durdum," dedi. "Ya da belki de o kadar kolay terk edilemeyeceğimi gösteren başka bir işaret. Ama bu geceki notunuza kadar hiçbir şey yoktu ve o da sadece geç kalacağınızı söylemek içindi." Başını kaldırıp ona baktı. "Beni terk ettiğini sanıyordum."

"Seni *terk etmek* mi?" Gideon'un kaşları kalktı. Neredeyse gülecekti. "Rune, üç gündür seni düşünmeden duramıyorum."

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. Tam bunu ona kanıtlayacaktı ki, çakıl taşlarını çatırdatan ayak sesleri onları böldü.

Gideon onu bıraktı, tam o sırada yolun öbür ucunda, sokağın ışıklarına karşı siluet halinde biri belirdi.

Bu sefer Gideon tabancasını çekti.

"Göster kendini," diye seslendi ve Rune'un önüne geçerek ona kalkan oldu. "*Merhametli Eskiler*," dedi kadınsı bir ses. "Her yeri aradım Saray seni arıyor! İyi misin?"

Rune gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Verity?" Gideon'un etrafından dolanarak sese doğru ilerledi.

"Bekle," diye uyardı. "Bu bir illüzyon olabilir." Ama Rune çoktan koşturmuştu.

"Neden beni vurup kanayıp kanamadığımı görmüyorsun?" dedi Verity, karanlığın içinden cisimlenerek. Rune'u kucağına çekerken gözlerini Gideon'a dikti.

"Cezbedici," dedi tabancasını kılıfına sokarken.

Rune ona sert bir bakış attıktan sonra arkadaşına döndü. "Sen iyi misin?"

Verity başını salladı. "Ben iyiyim. Ama buradan çıkmamız gerek. Yangından sorumlu cadıyı henüz yakalayamadılar. Her yerde olabilir."

Gideon, Rune'un Wintersea'ye tek başına dönmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Bir cadı onu öldürmeye çalıştıktan sonra olmaz. "Size eşlik etmeleri için askerler göndereyim." "Endişenizi takdir ediyorum," dedi Rune. "Ama buna gerek yok."

"O büyüünün hedefi sendin," diye bastırdı. "Eğer büyüüyü yapan cadı senin için tekrar gelirse, onu durduramazsın."

"Peki sen yapacak mısın?" diye sordu Verity.

Elbette yapacağım, demek istedi Gideon. Ama güçlü bir cadıyla boy ölçüşemezdi ve bunu hepsi biliyordu.

"İyi olacağım," dedi Rune. Gideon'a doğru yürürken kendini parmak uçlarına itti ve onun yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Yanmama izin vermediğin için teşekkür ederim."

Verity'nin gözlerini üzerinde hissetti. Onu Rune'a layık görmediğini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Onun küçümsemesinden rahatsız olan ve yanıldığını kanıtlamak için duyduğu ani dürtünün üstesinden gelen Gideon, Rune'un boynunu

İki eliyle ağzını kavradı ve gitmesini engelledi. Onu yavaşça, derinden öptü. Verity'nin önünde onu sahiplendi. En azından böyle başlamıştı. Rune yumuşadıkça ve Verity'nin eli Verity'nin göğsüne doğru kaydıkça, Rune'un hatırladığı gibi, Verity seyircilerini tamamen unuttu.

Kadın onu iterek öpüşmeyi kesti ve adamın ulaşamayacağı bir yere doğru adım attı.

"Düğün çiçekleri benim favorim," diye fısıldadı, nefesi kesilmişti ve geriye doğru yürüyordu. "Ama papatyalar da kabul edilebilir."

Gideon'un ağzının köşesi yukarı kalktı. "Not edildi."

Bu sokağın ötesinde onu nasıl bir tehlikenin beklediğini bilmeden onun uzaklaşmasını izlemek tüm içgüdülerine ters düşüyordu. Ama Verity'nin de belirttiği gibi, Rune'u korumak için yapabileceği çok az şey vardı.

Bu gece ona saldıran cadıyı yakalamak dışında.

Arkasından mutfak kapısı açıldı. Gideon döndüğünde Laila'nın dışarı çıktığını gördü.

"Görmeniz gereken bir şey var. Ama acele etmeliyiz. Çoktan solmaya başladı."

Merakla onu içeri kadar takip etti.

Duman kokan ama büyü ateşi olmayan avluda, Laila uzun bir masanın üzerindeki yanmış masa örtüsünü kaldırdı. Altını işaret etti.

Gideon çömeldi ve görmek için başını eğdi.

Sandalyelerin arasındaki boşlukta ay gibi soluk ve narin bir şey parlıyordu.

"Bu bir döküm imzası," dedi Laila, sesi tepeden aşağı süzülerek.

Gideon dört ayak üzerine düştü, gözlerini kısarak ona doğru baktı ve daha iyi görebilmek için çabaladı. Tam olarak neye baktığını anlayana kadar masanın altında süründü, çakıl taşları dizlerinin altından kayıyordu.

Bunu her gece kabuslarında görüyordu. Aynaya her baktığında göğsüne kazınmış olarak buldu.

Hilal şeklinde bir ayın çevrelediği dikenli bir gül. Onu görmek midelerini bulandırdı.

"Bu gece misafirlerin arasına bir cadı saklanmıştı."

Göğsündeki yara izi aniden alevlendi. Gideon yarayı ovuşturdu ama acı çabucak azaldı ve sadece kafasının içinde olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Laila masanın altında ona katıldı ve imzanın diğer tarafında bağdaş kurarak oturdu. Başını başının üzerindeki tahtanın altına eğmiş, bakışları onunla havada asılı duran işaret arasında gidip geliyordu. "Bu kime ait?"

Geçmiş, Gideon'u ısırarak için ayağa kalktı ve onu dişlerinin arasında geriye doğru sürüklemeye çalıştı.

Gözlerinin önünde olanları inkâr edebilmeyi diledi. Başka bir açıklaması olmasını. Ama bu imzayı kendi adını bildiği gibi biliyordu.

"Ölmüş olması gereken bir cadıya ait."

Gözleri Laila'ninkilerle buluştu.

"Cressida Roseblood."

KIRK

RUNE

"TAM BİR **PERFORMANS**," dedi Verity, Rune'un arabası saraydan çıkıp arnavut kaldırımli sokaklarda ilerlerken. "Böyle oyunculuk yeteneklerinle Kraliyet Tiyatrosu'nun seçmelerine katılabilirsin."

Rune onun yanında iç çekti. Verity üzgündü. Büyü ateşi tarafından yutulmasını izlediği Rune için çok endişelenmişti ve sonunda onu canlı bulduğunda, Rune eşit derecede tehlikeli bir güçle flört ediyordu: Gideon Sharpe.

"Gerçekten. Daha iyi bilmesem, kendi türünüzü avlayan bir Kan Muhafızı yüzbaşısına vurduğunuzu düşünürdüm."

Rune gözlerini kaçırdı, içine dolan suçluluk duygusundan kaçamıyordu. "Ben aşık değilim," dedi pencereden şehir merkezinin akıp gidişini izlerken. "Ve benim türümden nefret ettiğinin de gayet farkındayım. Bu yüzden bana kur yapmasına izin veriyorum, hatırladın mı? Onun istihbaratını çalmak için."

"Peki tam olarak ne kadar bilgi çaldınız?"

Rune cevap vermek için ağzını açtı ama Gideon'un ona verdiği tek bilgi kötü bilgiydi.

Haklı mı?

Gideon'a kur yapmak tehlikeli bir zaman kaybından başka bir şey değil miydi? "Savunmasını daha fazla yıpratmam gerekiyor," dedi. "Bana bir kez güvendiğinde tamamen emrime amade olacak."

Verity pencereye döndü. "Sen nasıl istersen."

Verity'nin aslında Rune'a değil, ona zarar vermeye çalışan insanlara kızgın olduğunu bildiğinden konuyu değiştirdi. "Seraphine iyi mi?"

Verity başını salladı, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Onu hücrelerine geri götürdüler."

Gerginlik yatıştıktan sonra, araba Thornwood Hall'a yanaşana kadar sessizce oturdular.

Alex'in evi bir ormanın içindeydi. Arabadan inip taş eve doğru yürümeye başladıklarında yaşlı ağaçlar üzerlerine doğru yükseliyordu.

Daha çok küçük bir kale, diye düşündü Rune, yukarıya bakarak. Dört köşesinin her birini bir kule süslüyordu ve pencerelerin çoğunda yanan mumlar Rune'a göz izlenimi veriyordu. Sanki Cressida'nın eski evi onun yaklaşmasını izliyordu.

Verity'ye yetişmek için acele etti ve onu içeri kadar takip etti.

Verity hapishaneyle ilgili bilgi edindiğine göre, Seraphine'i mümkün olan en kısa sürede hapishaneden kaçırmak için mantıklı bir plana ihtiyaçları vardı.

Alex'in evine girdiğinde onu koridorda süzülen piyano müziği karşıladı. Bu onu biraz rahatlatmıştı. Verity toplantı için yiyecek bir şeyler aramak üzere mutfığa doğru ilerlerken, Rune şarkıyı evin diğer ucuna kadar takip etti ve sıkıntılı bir geminin bir fenere çekilmesi gibi ona çekildi.

Saçlarına sinen duman kokusuyla Rune şalını kendine daha sıkı sardı. İki yılını Kan Muhafızları tarafından avlanarak geçirmişti. İnsanların onun ölmesini istemesine alışkındı. Ama bir cadının da onun ölmesini isteyebileceği hiç aklına gelmemişti. Bunun farkına varmak onu sarstı.

Konservatuvarın kapısı açıktı. Piyanisti gören Rune, onun çalışını izlemek için durakladı.

Elleri tuşların üzerinde örümcek gibi hareket ederken Alex'in zayıf omuzları kamburlaştı. Onu görmek eve dönmek gibiydi. Soğuk bir günde kendini sıcak bir battaniyeye sarmak gibi.

Alex sabit ve güvenliydi. Nazik ve kibardı.

Rune lentoya yaslandı ve sadece bir anlığına onun teklifini kabul etmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Her şeyi geride bırakıp Caelis'e gitmek, orada korkusuz bir hayat yaşamak ve sonunda kendisi olmak.

Hayır. Yeni Cumhuriyet'te bir amacı vardı. Bir görevi.

Cadılar hâlâ hapse atılıyor ve tasfiye ediliyordu. Rune onları terk edemezdi. Onlar masum insanlardı ve bunu onlara borçluydu.

Büyükanne. Kızları Cumhuriyet tarafından öldürölmekten kurtarmak, Nan'in ölümlünü anlamlı kılmanın tek yoluıdu.

Bu onun yaptığı bir seçimdi.

Ve her ne kadar farklı bir hayatın hayalini kursa da, ait olduğı hayat buydu.

Alex'in sağ eli yanlış tuşa basarak tökezledi ve şarkı durdu. "Rune."

Altın sarısı saçlarını gözlerinin önünden çekerek ona baktı. "Sen beni korkuttu."

"Özür dilerim." Kapı çerçevesinden çıkıp odaya girdi ve ona doğru ilerledi. "Bölmek istemedim."

Banktan kalktı, bakışları onun üzerinde gezindi. "Ne oldu?" Rune kendine baktı. Gideon'un ona diktiğı güzel elbisenin üzerinde küllü is izleri vardı. Muhtemelen yüzüne de bulaşmıştı. "Ben... bu uzun bir hikaye. Verity mutfaktan döndüğünde anlatacağım."

Alex bankta ona yer açtı, endişeli görünüyordu. Rune oturdu ve şalının arkalarından yere düşmesine izin verdi.

Anahtarlara doğru başını salladı. "Benim yüzümden durma."

Gözleri hâlâ kızın üzerinde olan Alex parmaklarını piyanonun üzerine koyarak şarkıya devam etti.

Ve böylece, tekrar gitmişti. Ondan uzaklaştı.

"Ağabeyinden daha iyi çalışıyorsun, orası kesin," dedi, Gideon'un kütüphanesinde piyano tuşlarına vuruşunu hatırlayarak.

"Öyle mi? Sana serenat mı yapıyor?" Sorunun şakacılığı sesindeki gerginliği gizleyemedi. Kız cevap veremeden adam panoyu kapattı ve anahtarlar kayboldu. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Banktan kalktı ve yazı masasının iki pencere arasında durduğu uzak duvara doğru yürüdü. Büyük bir kâğıt aldı, sonra geri getirip ona uzattı.

"Caelis'teki evin tapusu."

Rune tapuya baktı. Garip bir uyuşukluk kapladı içini. "Sen mi satın aldın?" Bunu fark etmek karnını ağrıttı. "Bu kadar çabuk mu?"

"Thornwood Hall'u yarın satışa çıkarıyorum. Lütfen bu kadar mutsuz görünme."

"Elbette senin adına sevindim." Rune ona geri uzattı. "İstediğin şey bu." İstediği bu değildi.

Alex onun güvenli yeri idi. Onun yanında kendisi olabiliyordu. Alex, Verity ile birlikte, Nan öldükten sonra hayatında oluşan boşluğu doldurmuştu. O ve Verity, cadıları kurtardığı her tehlikeli geceden sonra, Rune'un dedikodu yapmaktan, flört etmekten ve olmadığı biri gibi davranmaktan başının ağrıdığı her saçma partiden sonra, sessiz anlarda ve gürültülü olanlarda hep oradaydılar.

Ve onu sürekli teşvik eden bir ateş olan Verity'nin aksine, Alex ona dinlenip toparlanabileceği bir yer veren, ona yenilmez bir kurtarıcı değil, ihtiyaçları ve zayıflıkları olan bir kız olduğunu hatırlatan serin bir pınardı.

Sensiz ne yaparım ben?

Belki de sorun buydu. Rune'un Alex'e, Alex'in ona olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı. Ona çok şey vermişti ve karşılığında o da çok az şey vermişti.

Şimdi yapıyordu. Bencilce davranıyordu. Yapması gereken özverili şey Git.

Rune ağzındaki acı tadı yuttu ve daha iyi bir insan olmaya çalıştı. Arkadaş.

"Derslerini bitirmeni *istiyorum*." Zoraki görünmemesini umarak gülümsedi. "Sonra da partilerde adını övebileceğim, herkese seni adagio ile allegro arasındaki farkı bilmediğin zamanlardan tanıdığımı söyleyebileceğim dünyaca ünlü bir besteci olmanı istiyorum."

Uzun bir süre onu inceledi, bir şeyler düşünüyordu.

"Beni ziyaret etmek için geri gelecek misin?" diye sordu.

"Eğer... sen istersen."

Rune'un ihtiyacı olan cevap bu değildi. Onun geri dönmek *istemesini istiyordu*. Ona ihtiyacı olduğu gibi ona ihtiyacı olmasını.

Tekrar piyano sırasına çıktığında gözleri onunkilere kilitlendi. Alex'in çok güzel gözleri vardı. Kahverengi benekleri olan parlak altın rengi.

"Ama senin için temiz bir ayrılık yapmak daha kolay," dedi, onun yapamayacağı şeyi dile getirerek. "Bu adayı arkada bırakmak." Daha sessiz bir şekilde, "Beni arkada bırakmak." dedi.

"Hayır." Sesi yumuşak ama kararlıydı. Elleri hafifçe yüzünü okşamak için kalktı. "Rune, asla. İstiyorum..."

Daha sözünü bitiremeden Verity elinde bir tepsi çay ve kurabiyeyle odaya daldı. "*Açlıktan ölmek üzere olan* başka kimse var mı?"

Alex'in elleri çözüldü ve Rune'dan hızla uzaklaştı. Onun banktan kayarak şöminenin önünde durmasını ve alevleri sessizce körüklemesini izlerken Gideon'un bahçede söylediği sözleri hatırladı.

Alex'i senin yanında gördüğümde, kim olduğunu tam olarak anladım... tamamen yasak olan bir kız, çünkü onu ilk önce küçük kardeşim buldu.

Rune onun Alex'le arkadaşlığını mahvetmekten bahsettiğini düşünmüştü. Şimdi adamın başka bir şey mi kastettiğini merak ediyordu.

"Ee? Yemek nasıl geçti?" Verity tepsiyi bırakıp üç bardak çay koyarken Alex sordu.

Verity, Seraphine'in Rune'u neredeyse öldürmek için kullandığı büyü ateşinden bahsetmeden önce Rune'a daha önce anlattığı her şeyi -cadıların yedinci kapının ötesinde tutulduğu ve hapishaneden geçmek için ihtiyaç duydukları giriş parası- aktardı.

Alex çayını bardağına geri tükürdü. "Seraphine *ne* yaptı?"

Hâlâ piyano sehpasının üzerinde duran Rune odayı geçti ve kendini aşk koltuğuna bıraktı. "O olduğundan emin değiliz. Elleri bağlıyken bu mümkün olmamalıydı."

"Başka kim olabilir ki?"

Sessizlik ona cevap verdi.

Ocaktaki ateş kükrerken Alex maşayı bıraktı ve Rune'a aşk koltuğunda katıldı.

Verity, "Eğer onu bu gece tasfiye etmeyi planlıyorlarsa," dedi, "Seraphine'in günleri sayılı. Onu bir an önce o hapishaneden çıkarmalıyız."

"Eğer Seraphine hapishanenin yedinci çemberinde tutuluyorsa," dedi Rune. "Onu dışarı çıkarmak için bir Kan Muhafızı üniformasına ve Fortitude Kapısı için bir giriş sikkesine ihtiyacım olacak."

Asıl soru şuydu: Onları nasıl elde edeceklerdi?

Verity altın rengi çantasından kâğıt ve kalemmini çıkardı.

"Kan Muhafızları karargâhına gizlice girmek için *Hayalet Gezgin* büyümü kullanırsam, orada bir üniforma ve birinin giriş parasını çalabilirim. O zaman

Sorun şu ki, sadece bir şişe kanım kaldı. Mümkmnse onu saklamak istiyorum. Hapishanede bir şeyler ters giderse diye."

Verity kalemini çenesine vurarak düşündü. "Sana bir üniforma bulabilirim. Yata Khanemde Kamu Güvenliği Bakanlığı'nda staj yapan bir kız var. Giriş parası yok ama eğitiminin bir parçası olarak ona bir üniforma verdiler."

Verity Rune'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hemen hemen aynı boydasınız. Tek yapmam gereken onun odasına girmek, ki bu da yeterince kolay. Ve giriş parası _."

Alex araya girdi. "Parayı getirebilirim."

Rune ve Verity ona baktı. "Nasıl?"

"Yüksek rütbeli her Kan Muhafızının bir tane taşıdığını söylemiştin." Alex sol elinin en küçük parmağındaki ince gümüş yüzüğü döndürdü. "Kardeşim bir Kan Muhafızı yüzbaşısı ve bildiğim kadarıyla tek bir zayıflığı var. Bana birkaç gün verersen sana onun sikkesini getiririm."

Alex'i tanıdığı süre boyunca taraf seçmeyi reddetmişti. Daha doğrusu Gideon yerine *Rune'un tarafını seçmeyi reddetmişti*.

Fikrini değiştiren neydi?

"Tabii Seraphine'i ondan önce tasfiye edeceklerini düşünmüyorsanız."

"İçimde Özgürlük Günü'ne kadar bekleyeceklerine dair bir his var," dedi Verity, gözleri ateş ışığında gölgelenerek.

Özgürlük Günü, devrimcilerin kraliçeleri devirdiği gece olan Yeni Şafak'ın üzerinden iki yıl geçtiğine işaret ediyordu. Gün batımından şafağa kadar süren kutlamalarla her zaman şehir çapında bir festival düzenlenirdi.

"Katılıyorum," dedi Rune. "Bu halka açık bir etkinlik ve İyi Kumandan, katlettiği efsanevi bir cadı olduğunda her zaman bir tasfiyeyi olabildiğince çok kişinin görmesini ister. Özgürlük Günü'ne bir haftadan az bir süre kalmışken, daha fazla beklemesi gerekmeyecek."

Bu geceki eğlencelerinden mahrum kalmışlardı ve Özgürlük Günü, Seraphine'e bir gösteri yapmak için bir sonraki en iyi fırsattı.

Bu da o zamandan önce bu planı harekete geçirmeye hazır olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

KIRK BİR

RUNE

Bir gök gürültüsü evi sarsarak toplantılarını yarıda kesti.

"Belki de ikiniz de bu gece burada kalsanız daha iyi olur," dedi Alex yağmur çatıya çarparak şiddetlenirken.

Verity başını salladı. "Sabah ilk iş bir sınavım var." Ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor."

"O zaman benim arabamı al," dedi Rune, arkadaşının yorgunluktan nasıl çöktüğünü fark ederek. "En azından kuru kalmanı sağlar."

Şimşek çaktı ve kış bahçesindeki pencereler bir anda aydınlandı. Rune dışarı bakmaya gitti. Yerde şimdiden su birikmeye başlamıştı. Yolların çok çamurlu olmamasını umuyordu. İsteyeceği son şey arkadaşının fırtınanın ortasında sokakta mahsur kalmasıydı.

Rune şoförüne talimatları verdikten sonra Thornwood Hall'un ön kapısından arabanın Verity'nin içinde olduğu halde uzaklaşmasını izledi.

Alex onun yanına geldi. "Hizmetçilere sizin için bir oda hazırlamalarını söyleyeceğim."

RUNE düzinelerce kez Thornwood'da **gecelemişti**. Ama bu, Gideon ona bu evde yaşanan korkunç şeyleri anlatmadan önceydi. Gideon'un ona anlatmadığı şeyler olduğundan şüpheleniyordu. Bunları düşünmek tüylerini diken diken ediyordu.

Rune misafir yatağında uzanmış, daha önce pek çok kez altında uyuduğu tavana bakarken merak etmekten kendini alamıyordu: Hangi oda

Cressida ölen kız kardeşlerini içeri mi kilitledi? Gideon'u her gece hangi yatağa girmeye zorladı?

Bu muydu?

Rune doğruldu, tüm vücudu karıncalanmıştı. Bu bir hataydı. Verity ile birlikte gitmeliydi. Tek düşünebildiği Gideon ve kız kardeşinin burada, zalim bir cadının merhametine kalmış olmasıyken bu evde uyuyabilmesinin imkânı yoktu.

Yorganı arkaya atarak yalınayak pencereye yürüdü ve perdeyi çekti. Verity'nin gidişinden bu yana geçen bir saat içinde gök gürültüsü daha da artmıştı ve yağmur dinmemişti. Yollar daha önce çamurluysa bile şimdi bataklık gibiydi. Wintersea'ye dönmek için at sürmek aptallık olurdu.

Ama bu evde hiç uyuyamayacaktı.

Karanlık koridora doğru yürürken zeminin serinliği bacaklarına doldu. Hizmetçiler lambaları söndürmüş ve yatmaya gitmişlerdi, bu da evi terk edilmiş hissettiriyordu. Alex'in odasına gelene kadar kapıları saydı, sonra içeri girdi.

Döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırdadığında, Rune onun yatakta kıpırdadığını duydu.

"Rune?" Alex doğrulup oturdu. Karanlıkta gözlerini kısarak bakarken saçları dağılmıştı.

"Uyuyamadım," dedi yatağın yanına doğru ilerleyerek. "Sakıncası yoksa ...?"

Alex yer değiştirerek ona yer açtı. Rune onun bedeninin olduğu sıcak noktaya sürünerek girdi ve içine gömüldü. Yastık onun gibi kokuyordu. Sıcak, erkeksi bir koku.

Birkaç dakika boyunca sessiz ve hareketsiz bir şekilde yan yana yattılar.

"Bu evde ne olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı sonunda. "Kardeşine yani."

Alex karanlıkta ona doğru döndü.

"Benimle bu konuda hiç konuşmuyor ama tahminlerim var."

İki elini başının arkasına götürerek gerindi. "Tessa'nın ve anne babamızın cenazelerinden sonra bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Gideon... sanki biri içindeki ışığı söndürmüştü gibi görünüyordu. İlk başta,

Keder olduğunu düşünmüştüm. Birkaç gün içinde annemizi, babamızı ve küçük kız kardeşimizi kaybetmiştik. Tabii ki kendinde değildi.

"Ama bu sadece keder değildi. Cenazeler için eve geldiğimde, Gideon bana bakmaya dayanamıyor gibiydi. Kendini Cressida için yaptığı terzilik işine verdi, kısa bir süreliğine evde olmama ve onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmememe rağmen benden kaçtı.

"Okul için Kıtaya ilk taşındığımda Gideon'la her hafta mektuplaşırdık. Cenazelerden sonra okula döndüğümde ona mektup yazmaya devam ettim ama artık cevapsız kalıyorlardı. Bazı eski arkadaşlarımızdan onu kontrol etmelerini istedim ama aylardır kimse Gideon'u görmemiş ya da onunla konuşmamıştı. Bana söylemediği bir şey vardı ve nedenini anlayamıyordum. Birbirimize her zaman her şeyi anlatırdık.

"Yaptığı şeyin beni kurtardığını fark etmemiştim. Bunun beni kurtarılmaya ihtiyacı *vardı*."

Alex yutkundu ve bir elini alnına götürdü. Rune sessizliğini korudu, onun devam etmesini bekledi.

"Bahar dönemi başlamadan hemen önce, bir gece önce kardeşimi boks maçında gören bir arkadaşımın bir mektup aldım. *Aklını kaçırmış bir şekilde yazmıştı. Kendini öldürtecekti*. Bu benim kardeşime benzemiyordu. Aynı gün izin istedim ve eve dönmek üzere bir gemiye bindim.

"Onu aramak için boks salonuna gittim. Binadaki her koltuğu kontrol ettim ve onu bulamayınca barmenden Gideon Sharpe adında birini görüp görmediğini sordum. Adam başıyla boks ringini işaret etti. *Cadının fahişesi mi? Tam orada*. Ne dediğini anlamam bir anımı aldı. Ringde dayak yiyen genç adam Gideon'du. Yüzü o kadar yara bere içinde ve kanlıydı ki onu tanıyamadım.

"*Fahişe her gece buraya geliyor, adam bana söyledi. Onunla işi bittikten sonra*. Gözlerindeki iğrenmeyi görebiliyordum. Hepsinin gözlerinde. Gideon son kez vurulduğunda, yere düştüğünde ve ayağa kalkamadığında, cesedini diğer çöplerle birlikte ara sokağa atmalarını izledim. Sanki bu rutin bir şeymiş gibi. Sanki her gece oraya sarhoş ya da kafası iyiyken geliyor ve onu öldüresiye dövmelelerine izin veriyordu. Sanki bunu hak ettiğini düşünüyordu."

Kelimeler Rune'un göğsüne bir kaya gibi ağır bir şekilde bastırdı. Onlara karşı gözlerini kapattı.

Bunu hisseden Alex, yorganın altından ona doğru uzandı. Parmakları onunkileri buldu ve sıkıca birbirine geçirdi.

"Ne yapacağımı bilemedim. Ağabeyim o sokakta baygın yatarken bir yabancıydı. Nicolas Creed onu ayıltmama yardım etti ve onu ailemizin eski dairesine taşımayı başardık. Gideon ayıldığında beni gördüğüne sevinmedi.

"Neden okula gitmediğimi sordu. Ona iyileşene kadar okula dönmeyeceğimi söyledim. Bunu duymak istemedi. Geri dönmem gerektiğini söyledi. Caelis'e ait olduğumu, buraya değil. Ona yakın bir yere değil. Bu kadar korkmuş görünmeseydi, acıtabilirdi. *Beni bir şeyden korumak için uzaklaştırıyor* diye düşündüğümü hatırlıyorum."

"Cressida'dan," dedi Rune.

Başıyla onayladı.

Parmaklarını bırakan Alex, kolunu Rune'un beline sımsıkı doladı. Sırtını göğsüne yaslaması için onu kendine doğru çekti ve bir çocuğun rahatlamak için battaniyeye sarıldığı gibi sarıldı.

"Geceleri boks ringine gidip Gideon'un gelmesini beklemeye başladım. Beni görmezden geldi. Sefaletine ve kendinden nefret edişine tanıklık etmemden nefret ediyordu. Ama içinde kurtarılacak bir şey kaldıysa, *denemek zorundaydım*.

"Her gece Nicolas ve ben onu sokaktan alıp eve getirirdik. Gideon ayıldığında, o ve ben tartışırdık, sonra da hışım la çıkıp giderdi. Hep ona geri dönerdi. Sanırım bunu yapmazsa olacaklardan korkuyordu."

Alex'in kolları Rune'un etrafında sıkılaştı.

"Bir gece Nicolas bana kardeşimi kurtarmanın tek bir yolu olduğunu söyledi. Beni arkadaşının bodrumundaki bir toplantıya götürdü. İnsanlar odayı doldurmuştu ve Nicolas onların önünde konuşmak için ayağa kalktığında, toplantının ne olduğunu hemen anladım: ihanet. Yıllardır ayaklanmalar oluyordu ama bu farklıydı. Bu adamlar ve kadınlar *devrim* planlıyorlardı. Cadıların hüküm sürmediği bir dünya. Büyünün olmadığı bir toplum. Ancak o zaman en fakirlerin aç kalmadığı, korkunç koşullarda az bir ücretle çalışmadığı ya da ailelerini kurtarmak için kendilerini köle olarak satmak zorunda kalmadığı bir dünyaya sahip olabilirdik

açlıktan - ya da öyle inanıyorlardı. Oradaki insanların yürek parçalayıcı hikayeleri ve kızgın olmak için sebepleri vardı. Ama nefretleri, intikam arzuları... beni korkutuyordu.

"Gideon toplantıya katıldığımı öğrendiğinde çok öfkelenildi. Bana, Rahibe Kraliçelere karşı komplo kurarken yakalananların ortadan kaybolduğunu ve bir daha asla ortaya çıkmadığını söyledi. Kimse onlara ne olduğunu bilmiyordu. Gideon'a beni güvende tutmak istiyorsa toplantılara benimle gelmesi gerektiğini söyledim. O da istemeye istemeye geldi.

"Birkaç hafta sonra içmeye ve daha az savaşmaya başladı. Bundan birkaç hafta sonra, Nicolas ile birlikte saraya silahlı bir direniş başlatmak için gönüllü oldu. Ben de onunla gitmek istedim ama o reddetti. Beni zor şeylerden uzak tutulması gereken küçük bir kardeş olarak görüyordu. Onun dengi değildim. Yüklerini omuzlayacağına ya da arkasını kollayacağına güvenebileceği biri değil.

"Bu konuda büyük bir kavga ettik ve kötü şartlarda ayrıldık. Gideon ve Nicolas diğerlerini saraya götürürken ben de dolu bir tabancayla Thornwood Salonu'na gittim. Cressida'nın özel konutundan nadiren ayrıldığını biliyordum. Ve bu kardeşim için yapabileceğim tek şeydi. *Onu bir kez olsun korumanın bir yolu.*"

Alex sessizliğe gömüldü. Sanki anlatabileceği hikâye bu kadarmış gibi. Kolları hâlâ Rune'un boynundaydı, vücudu onunkine yaslanmıştı. Alex'in kalbinin kürek kemiğine çarptığını hissedebiliyordu.

Birkaç dakika sonra şöyle dedi: "Burada olanları bildiğin halde bu evde uyumak sana zor gelmiyor mu?"

"Neden sattığımı sanıyorsun?" dedi. "Cadılar Saltanatı'nın çöküşünden sonra Thornwood Malikânesi Gideon'a miras kaldı. Bu evle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu, o yüzden bana verdi. Elinden gelse buraya adımını bile atmaz. Beni ziyaret etmek için bile." Alex içini çekti ve nefesi onun saçlarını hışırdattı. "İki yılımı burada yaşayarak, kardeşimi geri getirmeye çalışarak geçirdim. Ama tanıdığım ve sevdiğim Gideon... o gitti, Rune. Geri gelmeyecek."

Saniyeler sonra, onun arkasında titrediğini hissetti. Bir gözyaşının sıcak sıçramasını boynunda hissetti. Rune Alex'e doğru döndü ama hava onu göremeyecek kadar karanlıktı.

Onun ağladığını hissetmek içinde bir şeyleri kırdı. Kollarını onun boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

Onun dokunuşuyla Alex daha çok sarsıldı.

Rune ona sarıldı, kollarında uyuyana kadar ağlamasına izin verdi. Gök gürültüsü dindiğinde ve yağmur durduğunda, ay bulutların arkasından çıktı ve yatağın üzerine gümüşü bir ışık saçtı. Rune uyuyan arkadaşını izledi, onun iyiliği için kalmak istedi.

Ama yapamazdı. Bu evde olmaz.

Alex'in derin bir uykuya daldığından ve onu uyandırma tehlikesi olmadığından emin olunca dikkatlice kollarından kurtuldu. Fırtına dindikten sonra hızla giyindi, bir pelerin ve bir at ödünç aldı ve güneş doğmadan önce Wintersea'ye geri döndü.

KIRK İKİ

GIDEON

Nicolas Creed masasından kalkarak, "**SOKAĞA ÇIKMA YASAĞINI YENİDEN GETİRECEĞİZ,**" dedi. "Sokaklara daha fazla Kan Muhafızı askeri yerleştirin. Baskınları yeniden başlatın ve elinizde hiçbir kanıt olmasa bile şüpheli *görünen* herkesi sorgulayın. İnsanların bu durumun ciddiyetini anlamalarını sağlamalıyız. Yeterince korkarlarsa, itaat edeceklerdir."

Cressida hakkındaki raporunu henüz teslim etmiş olan Gideon, İyi Kumandan'ın yüzüne baktı. "Normalde aynı fikirdeyim efendim."

Nicolas kaşlarını kaldırdı. "Sen bilmiyor musun?"

"Kızıl Barış sırasında sokağa çıkma yasakları ve baskınlar popüler değildi. Bu önlemler sadece cadı sempatizanlarının Cressida'nın davasına daha fazla destek vermesini sağlamakla kalmayacak, daha fazla vatandaş bize karşı çevirebilir. İnsanlar haklarının ihlal edilmesinden hoşlanmazlar, efendim."

Nicolas masasının arkasından çıktı. Gideon bir an için adamın ne kadar yaşlandığını fark etti. Akıl hocasının yüzünü kırıştıran çizgiler iki yıl önce yoktu; saçlarına düşen aklar da öyle.

"Benimle yürür müsün? Birkaç dakika içinde bir Tribün toplantım var."

Gideon başını salladı ve iki yıl önceki Nicolas'ı hatırlayarak onun yanında sıraya girdi: Boks kulübü kapandıktan çok sonra Gideon'la birlikte ringe çıkan ve şafak sökene kadar orada kalıp onun pes etmesine asla izin vermeyen biri. O kendine inanamazken ona inanmıştı.

O zamanlar, Cressida Gideon'u o kadar kırmıştı ki, geriye iyi bir şey kalmamıştı. Bir kuyunun dibindeydi ve dışarı çıkmak için hiçbir yolu yoktu. Nicolas tekrar tekrar bir ip indirmeye çalışsa da, ip hiçbir zaman yeterince uzun görünmüyordu.

Özellikle kötü geçen bir gecenin ardından, Gideon ringin zemininden kalkmayı reddettiğinde, Nicolas onun yanına indi.

Vazgeçmeyeceğim. Nicolas'ın gözleri Gideon'unakilere bakarken parlıyordu. *Çekip gitmeyeceğim. Ne kadar sürerse sürsün burada kalacağım. Beni duyuyor musun?*

Neden? diye sordu.

Nicolas Creed bir yabancıydı. Ölü bir terzinin oğlunu umursamak zorunda değildi.

Kalk ve öğren.

Gideon onun kurtarılmaya değer olduğuna inanmıyordu; bunun için çok ileri gitmişti. Ama Nicolas'a bakarken, *bu* adama inanmanın mümkün olup olmadığını merak etti. Nicolas'ın, diğer insanların Gideon'a bakarken göremedikleri kırık döküklüğün ötesine baktığında gördüğü şeye güvenmek.

Belki de kafasındaki sesi değiştirebilirdi.

değersiz, iğrenç, ölse daha iyi Nicolas'ın sesiyle.

O da öyle yaptı.

Bu adamın ona olan inancını bir koltuk değneği gibi kullandı. Bu aylar sürdü. Ama yavaş yavaş Nicolas'ın Gideon'a olan inancı kendisinininkinden farksız hale geldi. Çok geçmeden Gideon rakiplerinin onu yenmesine izin vermeyi bıraktı. Tekrar ayağa kalkmaya ve daha sert ve daha iyi vurmaya başladı. *Belki de* uğruna savaşmaya değer bir şeyler olduğuna inanmaya başladı.

Sarayın batı kanadında, gaz lambalarıyla aydınlatılmış koridorlardan geçip taht odasına doğru ilerlerken Nicolas, Gideon'un düşüncelerini bölerek, "Özgürlüklerini ihlal etmekle ilgili düşünceni anlıyorum," dedi. Askerler önlerinde ve arkalarında ilerliyor, Komutanı koruyorlardı. "İyi bir lider sorumlu olduğu kişileri derinden önemser. Siz de böyle bir lider olduğunuzu defalarca gösterdiniz."

Övgü karşısında şaşırان Gideon'un göğsü kabardı.

"**N**e yazık ki insanlar kendileri için neyin en iyisi olduğunu her zaman bilemiyorlar.

Bazen bizim devreye girip onları kendilerinden korumamıza ihtiyaç duyuyorlar."

Gideon buna tam olarak katılmıyordu. Eğer Nicolas iki yıl önce kendi hayatına müdahale etmemiş olsaydı, hâlâ boks ringinde yerde yatıyor ve ölmüş olmayı diliyor olacaktı.

Belki ölmüş bile olabilirdi.

"İyi bir lider, başkalarının yapmak istemediği zor seçimleri yapacak kadar cesurdur," diye devam etti Nicolas. "Bunu iyiliğin hatırı için yapar. Masumları korumak için yapar. Bu onun görevidir."

"Katılıyorum."

Ancak Gideon, Rune'un Tövbekârların patikalarını kullanmasına izin verdiğini de hatırlıyordu. Merhamet ve ceza arasındaki seçimde Rune merhameti seçmişti. Ya Gideon da aynısını yapabilseydi? Belki de sıradan vatandaşların haklarını ihlal etmeden Cressida'yı bulup tutuklamanın bir yolu vardı. Onları Kan Muhafızları korkusuyla yaşamak zorunda bırakmadan.

Mahkeme'nin toplandığı Avam Kamarası'na doğru ilerleyen Nicolas salondan çıktı ve taht odasına girdi.

Gideon onu takip etti.

Taht odası lamba ışıklı koridorlardan daha karanlıktı ve ayak sesleri boş alanda gümbürdüyordu. Gece vitray pencereleri karartmıştı. Yaldızlı sütunlar akik zeminin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu.

Uzakta üç siyah taht belirdi. Onları görünce Gideon'un ensesini buzdan bir el gibi sıkkan bir ürperti kapladı.

Boş olmaları onu rahatlatmalıydı. Bu manzara kötülüğe karşı kazanılmış bir zafer gibi hissettirmeliydi. Bunun yerine, daha çok doldurulmayı bekleyen bir yokluk gibi hissetti. Sanki bu oda -bu tahtlar- kraliçelerinin dönmesini bekliyormuş gibi.

Gideon bu duyguyu geride bırakmak için adımlarını hızlandırmak istedi. Ama Nicolas üç iktidar koltuğunun önünde durdu ve doğrudan onlara baktı.

"Sokağa çıkma yasakları, baskınlar, sorgulamalar - bunlar acil durum önlemleridir. Acil bir durumda, tehlike geçene kadar bireysel hakların bazen bir kenara bırakılması gerekir. Terazinin iki kefesini de dengelemelisin Gideon: Bir tarafta insanları güvende tutmak için hakların geçici olarak ihlal edilmesi var; diğer tarafta ise Cressida Roseblood'un tahtını geri alıp hepimizden intikam alma ihtimali var."

Gideon'la yüzleşmek için döndü. "Uzun vadede hangisi daha kötü?" Bu bir soru değildi. Elbette Cressida daha kötüydü.

Gideon akıl hocasını inceledi. Aşağı yukarı aynı boydaydılar ve Nicolas Gideon'dan daha zayıf bir yapıya sahip olsa da kaslıydı. Bir dövüşçü. Gideon bugünlerde bir boks maçını kimin kazanacağından emin değildi.

Nicolas Gideon'un omzunu kavradı. "Dönüştüğün adamla gurur duyuyorum ve kararlarına güveniyorum. Seçim yapmak sana kalmış. Sadece şunu unutma: Büyük bir lider her kararının sonuçlarını tartar ve bu sonuçların ağırlığına katlanmak zorundadır. O yüzden kendine sor: Hangi sonuçlarla yaşayabilirsin?"

Bırakan Nicolas, tahtlara dönüp bakarken omuzlarını yuvarladı. Sanki aynı buz gibi el onu da kavramıştı ve o da bu elden kurtulmak istiyordu.

"İyice düşün," dedi ve gitmek için döndü. "Sonra kararınızı bana bildirin."

Gideon boş tahtlara baktı.

Uğruna savaştığı her şeyin keskin bir hatırlatıcısıydılar. Eğer hemen harekete geçmezse, Cressida'yı bulup ayaklanmasını kanatlanmadan bastıramazsa, önemli olan her şeyi kaybedecekti: özgürlüğünü ve savunmasızları koruma yeteneğini.

İnsanlar eskisinden daha fazla acı çekecekti çünkü Cressida intikamcı bir yaratıktı ve Cumhuriyet'ten alacağı intikam acımasız olacaktı. Laila ve Harrow. Alex. Rune. Hepsi risk altındaydı.

Rune benimle aynı görevlere bağlı değil, diye düşündü, Tövbekârlar'a gösterdiği nezaketi hatırlayarak. *Merhamet göstermeyi göze alabilir.*

Gideon yapamazdı. Gideon'un insanları kötülükten koruması gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun Cressida'yı durdurmalıydı.

"Ben kararımı çoktan verdim," diye seslendi odanın diğer ucundaki Nicolas'a. İyi kalpli komutan geri döndü. "Sokağa çıkma yasağını ve baskınları yeniden başlatacağız. Ve sokaklardaki Kanlı Muhafız varlığını üç katına çıkaracağız."

Şimdi merhamet zamanı değildi.

Yeni emirlerini Kan Muhafızları karargâhına **getirdikten sonra** Gideon Eski Şehir'e doğru yola çıktı. Eve vardığında akşamın erken saatleriydi ve kapısının altından atılmış bir telgraf buldu. Rune'dan geldiğini düşünerek aldı ve yırtarak açtı.

Ama Thornwood Hall'dandı.

GIDEON SHARPE

113 PRUDENCE ST, ESKİ ŒEHİR

KARDEŒ: ÇALIŒMALARIMA DEVAM ETMEK ÜZERE HAFTA SONUNDA CAELIS'E GİDİYORUM. MAL VARLIĞIMI SATIYORUM VE BU AKŒAM KÜÇÜK BİR VEDA PARTİSİ DÜZENLEYECEĞİM. ŒATAFATLI BİR ŒEY DEĞİL. SADECE BİRKAÇ ARKADAŒ ARASINDA KARTLAR. BİZE KATILMANI ÇOK İSTERİM.

ALEX

Gideon Thornwood Malikânesi'ne ayak basalı iki yıl olmuŒtu ama kâbusları onu sık sık geri getiriyordu. O evden ve barındırdığı anılardan nefret ediyordu. Alex'in evi satacağı düşüncesi onu rahatlatmıŒtı.

Ama Caelis, Barrow Boğazı'nın karşısındaydı. Gideon'un anakaraya seyahat etmek için çok az nedeni vardı ve zaman ayırmayı göze alamazdı - özellikle de Cressida sinsice dolaşırken. Kardeşini ne zaman görecekti?

Gideon çenesini ovuŒturarak Alex'in boks ringinde attığı yumruğu hatırladı.

Alex gidiyorsa, Gideon Œeytanlarıyla yüzleŒip bu partiye gitmeyi ona borçluydu. Aralarını düzeltebildiği kadar düzeltmek için. Özellikle de birbirlerini bir daha asla göremeyeceklerse.

Hepsinden önemlisi: Alex'in Cressida'nın hayatta olduğunu bilmesi gerekiyordu. Onu öldürmediği için. İleride arkasını kollamak zorunda kalacaktı.

Gideon ceketini aldı.

Thornwood Hall sadece bir evdi. Ve sinmekten bıkmıŒtı.

KIRK ÜÇ

GIDEON

GIDEON yağmurun altında **durmuş**, taştan yapılmış iki kükreyen aslanın çevrelediği kemerli kapılara bakıyordu. Yağmur saçlarını ıslatıyor, giysilerini nemlendiriyor ve onu her geçen saniye daha da üşütüyordu. Ama kemiklerinde daha derin bir soğuk yaşıyordu.

Bacaklarını hareket ettiremiyordu. Vücuduna onu eve taşımamasını emredemedi.

Yanılmışım.

Bunu yapamam.

Arkasını dönüp gitmek üzereydi, yarın Alex'e göndereceği özür telgrafını planlıyordu ki Rune'un sözleri soğuktan içeri sızdı. Sert bir kıştan sonraki ilk bahar günü gibi.

Sen başına gelenler değilsin, Gideon.

Sesi kabusların altından bir şey çağırırdı. Geçmişin çekiminden daha güçlü bir şey. Bu bir adrenalın patlamasıydı, bir cesaret atışıydı.

Gideon derin bir nefes aldı ve o lanet eve doğru yürüdü.

Aynı safır halılar zemini kaplıyordu. Aynı çiçekli duvar kâğıtları duvarları süslüyordu. Hava da hâlâ belli belirsiz Cress'in büyüünün kokusunu taşıyordu. Kan ve güller gibi. Koku bayat ve iğrençti.

Alex'in uşağı ona Thornwood koridorlarında eşlik ederken, Gideon zamanda geriye doğru yürüdüğünü hissetti. Geçmişten sahneler gözlerinin önünde sis gibi yükselirken kasları gerildi. Ama tek yapması gereken Rune'u düşünmekti ve o korkunç şeyler kaybolacaktı.

Salona vardıklarında, Gideon ateşin yanındaki yuvarlak masaya doğru ilerledi; yarım düzine genç adam kâğıt oynuyordu ve ortalarına bozuk paralar yığılmıştı. Noah Creed, Bart Wentholt ve başka birkaç tanıdık yüz gördü.

Kardeşinin sırtı ona dönüktü.

"Gideon Sharpe!" Bart'ın kızıl saçları ateş ışığında parlarken Gideon'a boş bir sandalyeyi işaret etti. "Ne olağanüstü bir zamanlama. Alex, onu içeri al."

Gideon oturdu ve ceketini silkti. Masanın karşısındaki Alex kartları karıştırıp sayarken neşeyle gülümsüyordu, onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Sandalyesinde arkasına yaslanan Gideon, küçük kardeşine duyduğu hayranlığı fark etmekten kendini alamadı.

Alex uygun bir şekilde sosyal biriydi. Davet ettiği ve davetlerini kabul ettiği arkadaşları vardı. Her türden insanla nasıl kibar sohbetler yapılacağını biliyordu. Asla hırlamaz, ters ters bakmaz ya da kavgaya karışmazdı... Gideon'un yüzüğüne yumruk attığı bir sefer hariç - ama o Gideon'un suçuydu.

Alex iyi giyinir ve dans ederdi. Her yemek için doğru kapları kullanır, konuklarını etkileyecek türden şaraplar servis eder ve bağlılığın ne demek olduğunu bilirdi. Okulu bıraktıktan sonra bile - ki Gideon bunu önlemek için daha fazla mücadele etmiş olmayı dilerdi - Alex müzik çalışmayı hiç bırakmamıştı.

Devrimden sonra haftalarca Gideon'un yanında kalan ve afyon bağımlılığıyla savaşmasına yardım eden kişi Alex'ti. Alex, Gideon artık aşermeden titremeyene kadar yanından ayrılmadı.

Gideon küçük kardeşi olmadan ne yapacağını bilmiyordu.

Eğer Rune Winters gerçekten bir koca arayışındaysa, Alexander Sharpe'tan daha iyisini bulamazdı.

Bu düşünce ağzında ekşi bir tat bıraktı.

Yutkunmadan önce kendini merakta bıraktı: *Ya Alex ona aşık olmasaydı? Rol yapmayı bırakıp ona gerçekten kur yapar mıydım?*

Bir an için bunu hayal etmesine izin verdi. Onun partilerine katılmak zorunda kalacaktı. Onun şarkılarıyla dans etmeyi öğrenmeliydi. Eski Şehir'de daha az, Wintersea'de daha çok zaman geçirmeliydi.

Bunu yapabilirdi. Bunlar onunla ormanda uzun yürüyüşlere çıkma lüksü için ödenecek küçük bedellerdi. Ya da onunla tartışma ayrıcalığına. Ya da yüzeyin altında sakladığı o vahşi kızı görmenin nadir hediyesi.

Önemli değil. Parmak eklemleri büküldü. *Çünkü bu sadece bir rol olacak ya da hiç olmayacak.*

"Gideon?" Bart üç bakır parayı masanın ortasına doğru kaydırды. "Var mısın?"

Hayal dünyasından sıyrılan Gideon başını salladı.

"Ben varım." Ceketinin cebinden bir para kesesi çıkardı, üç bakır para aldı ve masanın ortasına attı.

Alex kartları dağıtırken, Gideon onun en küçük parmağının dibinde, genellikle yüzüğün durduğu yerde, bronzlaşmamış deriden soluk bir çizgi fark etti.

Annemizin yüzüğünü hatırladı. Gideon onu ailelerinin cenazesinden sonra Alex'e vermişti.

Harrow'un söylediği bir şey aklına geldi.

Yola çıkmadan bir saat önce, gemiye son dakika kargosu getirildi: bir aristo tarafından teslim edilen iki fıçı şarap.

Adam en küçük parmağına bir yüzük takmıştı.

Sade ve ince. Gümüş, belki. Fakir bir adamın alyansı.

Gideon, kardeşinin eliyle dağıtılan kartların masanın etrafında hareket edişini izledi. Annelerinin yüzüğünün neye benzediğini hatırlamaya çalışıyordu.

Hemen kendini yakaladı.

Alex, suçlu bir cadiya yataklık mı ediyor? Cadılar ailemizi parçaladıktan sonra mı?

Bu düşünülemezdi. Alex kurnazlık yapabilecek biri değildi. Gideon'un Kızıl Güve'yi yakalamayı ne kadar çok istediğini biliyordu.

Alex beni asla sabote etmez.

"Gideon? Sıra sende."

Noah'nın Gideon'un ellerinin altındaki kartlara başıyla onay verdiğini gördü. Masanın etrafına göz gezdirdiğinde herkesin onu beklediğini gördü.

Gideon hemen bir düzlük seçti ve aşağı attı.

"Geçen hafta tüm aristokrasiye bir gelgit dalgası gönderdin," dedi Noah, sifonu çekip Gideon'u yenerek.

"Yaptım mı? Ne zaman?"

"Rune Winters'ın partisinden sonra ortaya çıktığında."

"Ah," dedi Gideon, sıra kendisine geldiğinde iki çifti ortaya koydu. "Aristoları şok etmek zor değildir. Sadece akşam yemeğinde yanlış kaşığı kullanın. Ya da mevsimi dışında bir elbise giymek."

Noah gülümsedi ama gözleri buz gibiydi. Creed kardeşler arasında Gideon her zaman, saldırganlığını silahını saklar gibi açıkta, onun görebileceği bir yerde saklayan Laila'yı tercih etmişti. Noah ise... daha az açık sözlüydü.

"Gerçekten. Sana ne oldu böyle? Geçen hafta Rune'un partisinden sonraydı. Bu gece burada kâğıt oynuyorsun. Sonra bir bakmışız, kendi hayır balonuzu düzenliyorsunuz."

"Eğer yaparsam," dedi Gideon, yere koyduklarının yerine başka kartlar çekerek, "davet edeceğim ilk kişi sen olacaksın."

Noah ince ince gülümsedi. "Koruman gereken bir ünün yok mu - Yeni Cumhuriyet'in en ulaşılmaz bekarı?"

"Gideon," diye araya girdi Alex, sanki fırtınanın yaklaştığını hissetmiş ve onu dindirmesi gerekiyormuş gibi. İşte bu yüzden Gideon için evde kalmak her zaman daha iyiydi. "Dün gece Aydınlar Yemeği'nde neler olduğunu anlat bize. Gazetelerin söyledikleri doğru mu?"

"Evet, bize her şeyi anlat." Gideon'un adını bilmediği genç bir adam masaya doğru eğildi, gözleri ateş ışığında parlıyordu. "Sarayın *içinde* gerçekten bir cadı saldırısı oldu mu?"

Başını salladı. "Bu doğru."

"Herhangi bir ipucu var mı?" diye sordu kardeşi, Bart'ın atmasını izlerken. "Muhtemelen. Hâlâ araştırıyoruz."

Alex kartlarını en sona bıraktı. Onları gören diğer herkes yenilgiyle kendi kartlarını yere attı.

"Rune sarsılmış görünüyordu," dedi Alex, Noah herkesin kartlarını toplayıp karıştırırken kazandığı parayı kendisine doğru çekerek. Etrafındaki genç adamlar yeni bahisler oynadı ve ortaya daha fazla para attı.

Rune'u ne zaman gördün? Gideon merakla kardeşini izliyordu. Olayın üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişti.

Gideon'un adını hatırlamadığı genç adam, "*New Herald*, Yurttaş Winters'ın sadece senin sayende hayatta olduğunu yazdı," dedi. "Dediğine göre

doğruca büyü ateşinin içine koştu ve onu dışarı taşıdı."

Gideon, Rune'un ateşin içinde kaybolduğu anı yeniden yaşamamayı tercih etti. Ona zamanında ulaşamama korkusu hâlâ kanında biraz fazla yüksek sesle mırıldanıyordu.

"Yaşamak için cadı avlıyorum," dedi omuz silkmeye çalışarak. "Onların büyüüne yabancı değilim."

"Crimson Moth mıydı?"

Gidyon teslim olana kadar bu konuyu kurcalamaktan vazgeçmeyeceklerdi. Böylece Gideon teslim oldu ve onlara önceki gecenin tüm hikâyesini anlattı. Alex'in arkadaşları hikâyeyi sünger gibi emerken, daha fazla kart açıldı ve Gideon'un kesesindeki paralar yavaşça kayboldu.

Kumarda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

"*Ben kendi adıma* Gideon gibi insanların bizim için pis işleri yapmasından memnunum." Bu sözler Bart'a aitti, zira mevcut turu full house ile kazanmıştı. "Hayal edebiliyor musun? *Her gün* kendini bu tür bir tehlikeye atmak?" Ürperdi. "Kızların ondan hoşlanmasına şaşmamalı."

Gideon neredeyse gülecekti, Harrow ya da Laila'nın buna ne diyeceğini merak ediyordu.

"Gideon'dan hoşlanan kızlardan bahsetmişken," dedi Noah içkisini yudumlarken. "Bayan Winters *nasıl*? Ününün hakkını veriyor mu?"

Eğer Gideon'un sinirleri bozulduysa, Nuh'un ses tonu bu sinirleri kaldırırdı.

"Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim," dedi, elindeki kartlara dikkatle bakıyor ama hiçbirini göremiyordu.

En son isteyeceği şey İyi Komutan'ın oğluyla tartışmaktı. Bu yüzden Nuh'un yorumlarına kulak asmadı.

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun," dedi Noah, sanki Gideon'un kendini tuttuğunu hissetmiş ve sınırlarını test etmek istiyormuş gibi. "Rune Winters acımasız bir flörtçüdür. Her hafta yeni bir talibi oluyor."

Kendine engel olamayan Gideon yemi yuttu. Sadece bir santim. "Seni tanımasam, kıskanç biri gibi konuşuyorsun derdim."

"Kıskanç mı?" Noah alay etti. "Kıskanacak ne var ki? Eğer söylentiler doğruysa, bir fahişe kadar serbest."

Gideon daha koltuğundan kalkmadan masaya bir yumruk çarptı ve hepsi yerinden sıçradı.

Gideon başını kaldırdı, vücudu öfkeyle uğulduyordu. Masanın öbür ucundaki Alex, Noah'ya bir aslanın sırtlana baktığı gibi bakıyordu. "Ona bir daha hakaret edersen sana kapıyı gösteririm."

Noah kaşlarını çattı. "Bu bir şakaydı, Alex."

"Şaka ya da değil, Rune'a karşı saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim."

Noah elindeki kâğıtları yere bıraktı, parmak eklemleri büküldü. İki çocuk göz kamaştırıcı oyunlarına devam ederken tüm masa sessizliğe gömüldü.

"Bu çok eğlenceliydi." Gideon sandalyesini masadan geriye itti. Yumruğunu yanlışlıkla Noah'nın suratına indirmeden önce buradan gitmesi gerekiyordu. "Ama param bitti."

Buradaki beyler arasında paniğe yol açmak istemediğinden, Alex'in uşağına bir mesaj bırakarak onu Cressida'nın dönüşü konusunda uyarmaya karar verdi.

"Bir tur daha," dedi Alex.

Gideon yalan söylemediğini göstermek için para kesesini ters çevirdi.

"Eminim bahse girebileceğin başka bir şeyin vardır."

Bart, "Bir keresinde ipek mendilim üzerine bahse girmiştim," diye önerdi. Gideon'un ipek bir mendili olsaydı, bu da işe yarayabilirdi.

Alex onu sıkıştırdığında o da aynı şeyi söylemek üzereydi. "Ceplerini boşalt."

Gideon kaşlarını kaldırdı ama ağabeyinin istediğini yaptı. Her iki pantolon cebine uzanarak içindekileri çıkardı: katlanabilir bir bıçak; Harrow'dan yarın akşamki buluşmalarıyla ilgili buruşturulmuş bir mesaj; ve cadıları yedinci kapıdan geçirmek için kullandığı hapishane giriş parası.

"Bu," dedi Alex, parayı göstererek, "iş görür."

Gideon başını salladı. "Bu para değil." Bu beyefendiler için değerli olan türden değil. "Sizin için değersiz."

"Bu gümüş, değil mi? Gümüş eritilebilir."

"Hapishaneye girmek için ona ihtiyacım var," dedi Gideon, her şeyi ceplerine geri koymaya başlamıştı bile.

"Yeni bir tane alabilirsin, değil mi? Ayrıca, hapishane personeli şimdiye kadar kim olduğunuzu bilmiyor mu?"

"Tabii. Ama-"

"Sadece bir tur daha," dedi Alex. Sanki kardeşinin kalmasını gerçekten istiyormuş gibi. "Benim için."

Gideon boks ringindeki kavgalarını hatırlıyordu. Alex'in ona nasıl taptığını bilmesine rağmen, Rune'u çırılçıplak soyunup kendisiyle birlikte denize girmesi için cesaretlendirdiğini hatırlıyordu. Onu bahçede öptüğünü hatırlıyordu, ağzı ve elleri ısrarcıydı. Sonra o sokakta onu *tekrar öptüğünü*.

Bunun utancı onu yaktı.

Gideon oturdu.

"Bir oyun daha," dedi ve hapishane parasını masanın ortasındaki para yığınının içine fırlattı. "Ve *sonra* ben yokum."

On beş dakika sonra, o raundu da kaybetti. Ve onunla birlikte, hapishane izni de.

Alex parayı bir kez fırlatıp cebine koyarak, "Seni geçireyim," dedi.

Salondan çıktıklarında **hafif bir yağmur yağıyordu**. Kardeşler yan yana ön salona doğru yürürken damlalar pencereleri benekledi ve çatıya çarptı.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi Gideon, koridordaki gül kokusunu duymazdan gelmeye çalışarak. "Ama daha fazla bilgi edinene kadar bunu aramızda tutmanı istiyorum."

Alex ona bir bakış fırlattı. "Pekâlâ."

"Cressida Roseblood Aydınlıkçılar Yemeği'ndeydi. Rune için gelen onun büyüsyüdü."

Alex'in adımları durdu. Yavaşlayan Gideon döndüğünde Alex'in yüzündeki rengin sızdığını ve teninin parşömen gibi beyazlaştığını gördü.

"Emin misin?"

"Onun döküm imzasını bir masanın altında bulduk." "Rune biliyor mu?"

Gideon başını salladı. "Ona henüz söylemedim." "Söylemen gerekmez mi? Eğer Cressida-"

"Rune'un içinde bulunduğu tehlikenin farkında olduğuna inanıyorum, ama evet: bilmeli. Henüz fırsatım olmadı-"

"Ben ona söylerim." Alex uzun parmaklarını saçlarında gezdirdi ve hâlâ Gideon'un söylediklerini anlamaya çalışıyormuş gibi yürümeye devam etti. "Sabah ilk iş Wintersea'ye gideceğim."

"Peki," dedi Gideon.

Thornwood'un girişine geldiklerinde Alex ön kapıları açarken Gideon da ceketini silkti. Yağmur lentodan damlıyor ve taş levhaların üzerine sığıyordu. Güneş uzun zaman önce batmıştı ve kapıların ardındaki ormanı karanlık kaplamıştı.

Gideon'un içinde bir soru yanıyordu. Yağmura adımını atmadan önce sormak için döndü. "Alex? Sen onu vurduktan sonra Cressida'nın ölmemiş olma ihtimali var mı?"

Alex ona baktı. "Onu üç kez vurdum."

Gideon başını salladı. Alex o geceyi tekrar hatırlamaktan nefret ediyordu. Kardeşinin içinde şiddet içeren bir dürtü yoktu. Bir kızın canını almak onun savunduğu her şeye aykırı olurdu. Bunu Gideon'un hatırı için yapmıştı.

Üç kardeş kraliçenin cesetleri ertesi sabah kaybolmuştu. Gideon hep kirlletildiğinden şüphelenmişti. Ama Cressida gerçekten hayattaysa, o gece yatak odasında neler olmuştu? Alex bilmeden işi bitirmemiş miydi, yoksa işin içinde kara büyü mü vardı? Geçmişte ölüleri diriltecek kadar güçlü cadı hikâyeleri vardı ama Gideon her zaman bunların cadıların insanları korkutarak itaat ettirmek için kullandıkları masallar olduğunu düşünmüştü.

Şimdi bunların doğru olup olmadığını merak ediyordu.

"Boş ver." Kardeşinin omzuna güven verici bir el koydu. "O olmayabilir. Cressida'yı taklit eden başka bir cadı da olabilir. Her iki durumda da onu yakalayacağız. Ve bu sefer işi kendim bitireceğim."

Alex hiçbir şey söylemeden sadece başını salladı. Kardeşinin gecesini mahvetmiş gibi hissedenden Gideon elini bıraktı ve konuyu değiştirdi.

"Caelis'e ne zaman gidiyorsun?"

"Dört gün sonra."

Bu kadar çabuk mu? diye düşündü Gideon, boğazındaki yumruyu yutarak. "Beni uğurlamaya gelecek misin?"

"Elbette." Gideon gitmek için döndü, sonra daha iyi düşündü ve küçük kardeşine sıkıca sarıldı. "Seni özleyeceğim."

Alex'e veda etmek ne kadar zor olsa da, çok daha zor olacak bir şey vardı.

Alex birkaç gün içinde temelli ayrılacaksa ve Gideon Rune'un cadı olmadığına gerçekten karar verdiyse, şimdi kenara çekilmenin tam zamanıydı. Böylece kardeşi gitmeden önce duygularını ona açıkça ifade edebilirdi.

Yapılacak en iyi şey buydu. Ve önceki ihanetini telafi edecekti.

Onu bir daha gördüğümde, diye düşündü Gideon, sefil bir şekilde yağmura doğru adım atarken, ona aramızdaki her şeyin bittiğini söyleyeceğim.

KIRK DÖRT

RUNE

Sahte duvara gelen **bir tıkırtı** Rune'un konsantrasyonunu bozdu. Önünde açık duran *Earth Sunderer* büyüsünden başını kaldırdı ve Alex'in masasının birkaç adım ötesinde durduğunu gördü. Yakalı beyaz bir gömlek ve ince çizgili bir pantolon giymişti. Saçları altın gibi parlıyordu.

"Bölüyor muyum?"

Büyü kitabını kapattı. "Hayır. Tabii ki hayır." Aşağıya baktığında üzerinde hâlâ geceliğinin olduğunu gördü ve kızardı. "Ben... bu sabah hiç ziyaretçi beklemiyordum."

Geçidi açık bırakarak odanın içine doğru bir adım daha attı. Alex her zaman arkasından kapatmayı unutuyordu. Eğer biri yatak odasına girip duvarın açık olduğunu ve ötesindeki büyü kitaplarını görürse... Rune'un işi biterdi.

Masadan kalkıp kapıyı kapatmaya gitti.

"Sana bir şey getirdim," dedi duvar ellerinin altında kapanırken.

Rune yüzünü ona döndüğünde, adam avucuna gümüş bir para sıkıştırdı. Neredeyse başparmağının uzunluğu kadar genişti ve adamın elinden hâlâ sıcaktı. Gümüşün üzerine bir kadın resmi basılmıştı.

Metanet.

Kadim'in saçları bir omzunun üzerinden örülmüştü ve çenesini yüksekte tutuyordu; göğsünde ise bir palaska vardı.

Rune inanamayarak, "Gideon'un erişim parası," diye mırıldandı. "Sen çaldın Bu mu?"

"Kazandım," dedi. "İskambil oyununda."

Rune paraya hayretle baktı, sonra başını kaldırıp baktı. "Kendini kardeşinle karşı karşıya getirmekten nefret ediyorsun."

"Aslında." Adam onun bakışlarını tuttu. "Artık o kadar da umursamıyorum."

Onu seçtiğini fark etti. Onun tam olarak kim olduğunu, *ne* olduğunu gören ve umursamayan bu çocuk. Daha doğrusu: o kadar umursuyordu ki, devrimin aldığı şeyi ona geri vermek istiyordu.

Caelis'te haftanın her günü opera binasına gideceğiz. Gerçek operaların gösterildiği yere, o küçümsediğin propagandaya değil.

Rune tekrar hayal etmesine izin verdi: Cumhuriyet'ten uzakta bir hayat. Artık kimin izlediği ya da dinlediği konusunda endişelenmek yok. Artık olmadığı bir şeymiş gibi davranmak yoktu.

Rune özgür olacaktı.

Ama bu onu ne tür bir insan yapardı? Kan Muhafızları'nın cadıları avladığını *bilerek* nasıl iyi ve güzel şeylerle dolu, güvenli ve rahat bir hayat yaşayabilirdi? Bunu durdurabileceğini ama durdurmadığını bilerek?

Rune kendisiyle yaşayamazdı.

"Başka bir şey daha var," diyerek arkasını döndü ve sert bir iç çekti.

Rune onu inceledi. "Sorun nedir?"

"Cressida Roseblood yaşıyor."

Rune kaşlarını çattı, onu yanlış duyduğundan emindi. "Ne?"

Alex kısa bir süreliğine ona döndü. "Geçen gece seni neredeyse öldüren yangın mı? Cressida'nın büyüsyüdü, Seraphine'in değil. Gideon yangından sonra onun imzasını buldu."

"Bu doğru olamaz," dedi Rune başını sallayarak. "Cressida öldü."

Alex pencereye doğru yürüdü, ayak sesleri döşeme tahtalarında yankılanıyordu. Camın önünde durdu ve dışarı baktı.

"Aydınlık Yemeği'ne katılmış olamaz," dedi Rune, aniden onunla aynı fikirde olmasına ihtiyaç duyarak. "Çünkü onu sen öldürdün."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sessizlik odayı soğuttu.

"Onu sen öldürdün," dedi tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Değil mi Alex?" "Sana söylemeye geldiğim diğer şey de bu. Hikâyemi hiç bitirmedim.

Geçen gece." Gözlerini pencereden dışarı daktı. "Yeni Şafak'ın arifesinde, kardeşim kız kardeşlerini öldürürken, Thornwood Hall'a gidip

Cressida'yı öldürmek. Onu yatak odasında uyurken buldum. Uyandığında tabancamın namlusunu kafasına dayamıştım." Kesik kesik bir nefes aldı. "Ona yataktan kalkmasını söyledim ve yerde dizlerinin üzerine çökerek hayatını bağışlamam için bana yalvardı. Bana kardeşimi sevdiğini ve yaptığı şeyleri bu yüzden yaptığını, çünkü Gideon'un ona ait olduğunu söyledi."

Rune onun bu sözleri söylerken sesindeki öfkeyi duydu.

"O andan önce, hayatım boyunca hiçbir şeye zarar vermek istememiştim. Ama Rune: *Ona zarar vermek* istedim. Nefret dolu ciğerlerindeki havayı sıkmak ve kıvranışını izlemek istedim. Dünyanın en güçlü cadılarından biri ayaklarımın dibinde diz çökmüş, silahımı alnına dayamıştı. Küçük kız kardeşimi öldüren ve ağabeyime onarılamayacak kadar zarar veren kız. Tek yapmam gereken tetiği çekmekti. Ve bundan zevk aldım."

"Ve işte o zaman onu vurdun," dedi Rune, masasının kenarını kavrayarak, parmak eklemlerinden renk sızıyordu. *Söyle hadi. Bana onu vurduğunu söyle.*

Başını salladı ve sanki geçmişe bakıyormuş gibi pencereden dışarı baktı.

"Sanki benden iki tane vardı: Onu yok etmek isteyen Alex ve ölü cadıların çözüm olmadığını *bilen Alex*. İçten içe, kardeşimin arzuladığı kan dökme ve intikamın daha iyi bir dünya getireceğine inanmıyordum. Onları öldürmek bizi onlardan daha iyi yapmazdı. Ve beni korkutan da buydu: inançlarıma rağmen kan tutkusuna teslim olmanın bu kadar kolay olması.

"Ben de silahımı çatıya doğru kaldırdım ve üç el ateş ettim. Sonra ona kaçmasını söyledim. Onu bir daha görürsem, Gideon'a bir daha dokunursa, ölmüş olmayı dileteceğimi söyledim. Thornwood Hall'un arkasındaki ormanda kayboluşunu izledim."

Rune aniden başının döndüğünü hissetti. Hâlâ masaya tutunarak kendini sandalyeye bıraktı.

"Yalan söyledin," diye fısıldadı, dünyanın üzerine çöktüğünü hissederek.

Alex bunu ona birkaç hafta önce, Cressida ve kız kardeşlerinin gerçekte nasıl canavarlar olduğunu öğrenmeden önce söyleseydi, bu yüzden ona tapardı. En genç Roseblood kraliçesi kadar güçlü bir kız, Crimson Moth'un kurtarabileceğinden çok daha fazla cadıyı tasfiyeden kurtarabilirdi. Sadece bu bile Rune'u mutlu etmeliydi. Ya da en azından rahatlatmalıydı.

Ama şimdi...

Rune, Gideon'un göğsündeki damgayı düşündü. Cressida'nın ona yaptığı şeyleri. Eğer cadı kraliçe hayattaysa, Gideon büyük bir tehlike altındaydı.

Bu onu

korkuttu. Onu

kızdırdı.

Yumrukları titriyordu. "Neden *yalan söyledin?*"

"Gideon Cressida'nın öldüğüne inanırsa hayatına devam edebilir diye düşündüm. Belki iyileşirim bile."

Rune'un içinde bir sarsıntı oluşuyor ve her şeyi yerinden oynatıyordu. Başını kaldırıp en eski dostuna baktı ama sanki bir sis çökmüştü ve artık grinin içinden onu net bir şekilde göremiyordu.

Alex pencereden döndü ve gizli kapıya doğru yürüdü. "Gideon'a gerçeği söylemem gerekiyor. Cesaretimi kaybetmeden önce bunu şimdi yapmalıyım."

"Hayır," dedi sandalyesinden kalkarak. Alex onu hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ama Cressida'nın hayatını bağışladığını itiraf etmesine izin vermeyecekti. "Cadılara sempati duymaktan suçlu bulunacaksın."

Durup ona baktı. Sessizce ve biraz da hüzünle, "Cadılara sempati duyuyorum," dedi.

Bu sözler onu yumuşattı. Ne de olsa bu *Alex'ti*. Cadı olduğunu öğrendiğinde Rune'u öldürülmek üzere teslim etmek yerine kramplarını hafifletmek için ona ılık bir banyo hazırlayan çocuk. Bunu başka kim yapabilirdi ki?

Hiç kimse.

"Gerçeği söylersen seni öldürürler." Rune onun koluna uzandı ve onu yanında tuttu. "Bundan kimseye tek kelime bile edemezsin. Özellikle de Gideon'a."

Onu ilk teslim eden Gideon olacaktı.

Alex ona bakmıyordu, yalandan utanıyordu. Kendinden ve gösterdiği merhametten utanıyordu.

Rune ona kızgın kalmak istiyordu ama yine de onun Cressida'yı bağışlamasına neden olan niteliklerin *kendisini bağışlamasına neden olan* niteliklerle aynı olduğunu biliyordu. Nezaketi ve şefkati; zalimliğe katılmayı kesin bir şekilde reddetmesi; doğru olanı yapmak için hayatını riske atmaya istekli olması... Bunlar Rune'un ne olduğunu değil kim olduğunu görmesini ve tehlikeye rağmen onu sevmesini sağlıyordu.

"Nefret ettiğın birinin hayatını bağışlamak seni zayıf yapmaz," dedi, belki de Alex'ten çok kendine. "Bu seni hepimizden daha iyi yapar."

Yanlış olan yalandı.

Elleriyle adamın çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğerek bakışlarını tuttu. "Eğer sana bir şey olursa..." Bu düşünceye karşı gözlerini kapattı. "*Lütfen* Alex. Kimseye söylemeyeceğine söz ver."

Nefesi kesildi. Sonunda dedi ki: "Söz veriyorum."

KIRK BEŞ

GIDEON

GIDEON SIRTINI duvara dayamış, yağlı metal ve mürekkep kokusunu içine çekiyordu. Tabancasını çekti ve kapının diğer tarafında onu yansıtan Laila'ya baktı, kırmızı üniforması karanlıkta bir renk patlamasıydı.

Gideon'un talebi üzerine Kamu Güvenliği Bakanlığı sokağa çıkma yasağı ilan etmiş, vatandaşların haklarının geçici olarak ertelenmesine karar vermiş ve Kan Muhafızlarının döküm imzası bulunan ya da bulunduğu şüphelenilen her yere baskın düzenlemesine izin vermişti.

Gideon'u bu matbaadan haberdar eden Harrow'du. Geçen hafta depolarından birinde üç döküm imzası görülmüştü. İhbar dükkân çalışanlarından birinden gelmişti ve sonuç olarak Harrow'un dükkânı izleyen birkaç casusu vardı. Bir saatten kısa bir süre önce, kimsenin olmaması gereken bir saatte yedi kişinin içeri girdiğini ve henüz dışarı çıkmadıklarını bildirmişti.

Ben sayınca, diye mırıldandı Laila, üç parmağını kaldırarak. Arkasındaki merdivenlerin dibinde, karanlığın baskın ekibinin geri kalanını sakladığı yerde bir matbaa belirdi.

Üç.

İki.

Bir.

Duvarı ittiler. Laila onu korurken, Gideon tüm gücüyle kapıyı tekmeledi.

Patlayarak açıldı.

Dükkânın en üstteki odasına girdiler, silahları havadaydı, baskın ekibinin geri kalanı da arkalarından içeri daldı. Gideon ve Laila merkezden, sırt sırta, tabancaları boşluğa doğrultulmuş halde bir daire çizerek odayı taradılar.

"Burada kimse yok."

Yeni yakılmış düzinelerce mum etrafı çevreliyordu. Alev çemberinin içinde, Gideon ve Laila'nın durduğu yerde, birisi yere kanla semboller çizmişti.

Gideon kanlı izlerden kırıslara baktı, onlar da boştu. Az önce tekmelediği kapı tek çıkış yoluydu. Peki neredeydiler?

Tabancasını indirdi ve titreyen alevlerin oluşturduğu gölgelere baktı. "Nereye gittiler lan bunlar?"

"Belki de gitmemişlerdir," dedi Laila ona bakarak.

Sözleri odanın üzerine bir ürperti yaydı.

Alev çemberinin içine adım atarak, havada beyaz bir döküm imzasının parıldadığı merkeze doğru yürüdü. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değişebilmesi tuhaftı. Çünkü Gideon yaklaşırken farklı bir şey umuyordu.

Bu imza ne kıpkırmızıydı ne de güve şeklindeydi. Dikenleri ve yaprakları Gideon'un kanını donduruyordu.

"Gideon?"

Hâlâ alevlerin ötesinde duran üç muhafıza baktı, sanki çemberin içine adım atmaya korkuyorlardı. Onların arkasında Laila, Gideon'un başının üzerindeki bir şeye bakıyordu.

"Nereye gittiklerini biliyorum."

Cressida'nın imzasına sırtını dönerek Laila'nın dikkatinin odaklandığı yere baktı: duvarın yaklaşık on metre yukarısındaki uzun yatay pencereler. Bir tanesi açıktı.

"Siz üçünüz." Çemberin dışındaki askerlere başıyla işaret etti. "Ara sokakları kontrol edin." Pencereye doğru ilerlerken Laila'ya seslendi: "Bana yardım eder misin?"

Ona doğru yürüdü ve ellerini kavuşturdu. Gideon ellerinin arasına girdiğinde, Laila onu yukarı doğru itti. Gideon açık pencerenin çerçevesini kavradı ve

kendini içine çekti. Aşağı uzanarak Laila'nın uzattığı elini tuttu ve onu yanına çekti.

Önce Gideon eğimli çatıya tırmandı. Ama sis o kadar yoğunlu ki, sadece birkaç metre önünü görebiliyordu.

Matbaa, birbirini takip eden sıra evlerden oluşan birkaç bloğun bir parçasıydı. Bu durum sis örtüsüyle birleşince Cressida ve yanındaki cadılara bu gece hareket kolaylığı sağlıyordu. Şimdiye kadar şehrin yarısını geçmiş olabilirlerdi.

"Ayrılırsak daha fazla yol kat ederiz," dedi Laila, yarı çömelmiş halde onun yanında. Gözlerini kısmış, sisi tarıyordu. "Bekle... orada bir şey var!"

"Nerede?"

Laila havalandı, eğimli çatıya tırmandı ve silahını çekmiş halde grinin içinde kayboldu.

"Laila, bekle. . . " Gideon onu çatıya kadar takip etti. Tek bir yanlış adım onu her iki taraftaki eğimli kiremitlerden aşağıya kaymaya gönderecekti.

Birkaç metre ileriden üç el hızlı tabanca sesi duyuldu.

Siktir, siktir, siktir...

Hızını artırdı, çatı hattında koşuyor, bir sonraki atışı dinliyordu. Hiçbiri gelmedi. Sıra evlerin çatısının ucunda siluet halinde bir şekil belirdiğinde silahını çekti.

"Kımıldama!"

Siluet sıçradı ve grinin içinde kayboldu.

Gideon çatının kenarına ulaştı ama Laila'dan hiçbir iz göremedi. Sıra evlerin birinden diğerine atlamak için çok uzaktı, bu yüzden Gideon bunun yerine yangın merdivenine indi ve basamaklardan aşağı atladı.

Yere döndüğünde sis yoğunlaşarak sokağı kapattı. Bir silah sesi daha duyuldu, bu sefer daha yakından.

Ona doğru yöneldi. "Laila!"

"Buradayım," dedi koşarak görüş alanına girerken. "Onlara vurduğumu sanmıyorum... ama onları gördüm." Eğildi, ellerini dizlerine koydu, nefesini tutmaya çalıştı. "Batıya doğru kaçtılar."

"Kaç kişi?"

"Üç, sanırım."

Gideon görmeye çalışarak Laila'nın geldiği yöne baktı. Ama sis her şeyi gizliyordu. Bu ona kötü bir his veriyordu.

"Bence geri dönmeliyiz." "Ne?

Hayır. Onu neredeyse yakalıyordum!"

Başını iki yana salladı. Tüm bu durumla ilgili yanlış bir şeyler hissediyordu. "Geri dönüyoruz."

Laila reddedecek gibi görünüyordu ama Gideon ondan daha üstündü. Bu yüzden sessizce onun yanına geçti ve sokak lambalarının ışıltısı yollarını aydınlatırken ana caddeye doğru ilerlediler.

"Onu neredeyse yakalıyordum," dedi tekrar.

Arkalarından bir ses geldiğinde -bir pelerin ıpırtısı ya da dikkatli bir ayak sesi gibi- Gideon'un ensesi diken diken oldu. Laila da bunu duyunca gerildi.

Adam ona baktı, eli kılıfındaki tabancasına yakın duruyordu. Onun bakışlarını yakalayan kadın başını salladı. Birlikte döndüler, silahlarını sise doğru kaldırdılar, bakışları sokağın bir tarafından diğer tarafına gidip geliyordu.

"Göster kendini," diye homurdandı Laila.

Glgelerdeki hareket Gideon'un kulaklarında kan davulları aldırdı. Başka bir ayak sesi duyunca, ateş etmeden önce tetiğe gidebildiği kadar bastı.

Karanlık bir şekil griye karşı katılaşarak sisin içinden ıktı. Figür kapüşonunu geriye iterek tanıdık bir yüzü ortaya çıkardı. "ok mu rkek?"

"Harrow," dediler hep bir ağızdan.

Gideon nefesini tuttu ve silahını indirdi.

"dmz kopardın."

Harrow'un saçları her zamanki gibi tepeden toplanmıştı ve eksik kulağını ortaya çıkartıyordu. "Desteğe ihtiyacın var mı diye bakayım dedim."

Gideon'un aklına sinir bozucu bir düşünce geldi.

Cadılar sisin içinde kaybolmuş, Harrow ise sisin içinden çıkmıştı. Gözünün önünde saklanan Cressida'yı düşündü. Gideon cadıların ne tür hileler ve aldatmacalar yapabileceğini çok iyi biliyordu.

Harrow kılık değiştirmiş Cressida olabilir mi?

Bu düşünceden hemen sıyrıldı. *İmkânsızdı.* Görünüşünü bu kadar büyük ölçüde değiştirmek için gereken büyü miktarı ...

Gideon durakladı, iyice düşündü.

Cressida kadar güçlü bir cadı için bu mümkün olabilirdi ama bu onu oldukça yorardı.

Üzerindeki büyüünün kokusunu alabilirdim.

Harrow... yani *Harrow* gibi

kokuyordu. Normal. Cadı değil.

İki yıldır Kızıl Güve'yi avlamaya ve maskesini düşürmeye çalışıyordu. Ama ya zamanını boşa harcıyorsa? Ya başından beri gerçek tehdit Cressida'ysa ve onların arasında dolaşıyorsa? Bu düşünceyle boğazında yanan safra yükseldi. Kalın kalın yutkundu.

Matbaanın girişine döndüklerinde Harrow kaşlarını çatarak, "Görünüşe göre baskınınız başarısız olmuş," dedi.

"Binaya girdiğimizi duymuş olmalılar."

İleride, ara sokağa gönderdiği üç asker elleri boş dönüyordu. Harrow ve Gideon'dan ayrılan Laila, askerleri gördükleri konusunda sorguya çekmeye gitti. Gideon onlardan birini matbaa sahibini tutuklaması ve sorgulanmak üzere karargâha getirmesi için göndermeliydi. Adam kaçmadan önce.

Gideon ilerideki matbaanın pencerelerinden içeri baktı. Işıklar yanıyordu ve askerlerin binayı aradığını gördü. İçeride cadılar olmayabilirdi ama ne hakkında buluştuklarına dair bir ipucu olabilirdi.

Laila'nın duyamayacağı bir yere geldiğinde Harrow, Gideon'un koluna uzanarak dükkâna girmesini engelledi. "Rune ile işler nasıl gitti? Ondan istediğini alabildin mi?"

Gideon irkildi. Bu şu anda yapmak istediği bir konuşma değildi.

"Fikrimi değiştirdim."

Harrow gözlerini kıstı. "Ne?"

"Rune hakkında. Hiç mantıklı değil. Eğer gizlice cadıları kurtarıyorsa, Cressida neden geçen gece onu öldürmeye çalışsın ki? En basit açıklama bizim yanıldığımız. O bir cadı değil."

Ve kardeşimin aşık olduğu kızla yatamam.

"Belki," dedi. "Ya da belki de değil."

"Harrow-"

"Beni dinle." İnce bir elini kaldırdı. "Kızıl Güve cadıları öldürmez; onları kurtarır, değil mi?"

Kollarını kavuşturmuş, onun ne diyeceğini bekliyordu.

"Geçen gece İyi Kumandan Rune'u platforma çağırıp eline bir arındırma bıçağı verdiğinde ona Seraphine'i öldürmekten başka seçenek bırakmadı. Eğer Rune Güve ise, asla başka bir cadıyı arındırmazdı ve izleyen herkesin bunu fark etmesi saniyeler sürdü. Cressida'nın büyüğü kolaylıkla bir şaşırtmaca da olabilirdi. Arındırma işlemini yarıda keserek Rune'un kendini ifşa etmesini engellerken aynı zamanda hedef gibi görünmesini sağladı. İkisinin birbiriyle işbirliği içinde olma ihtimali de bir o kadar yüksek."

Gideon kaşlarını çatı, bunun bu kadar mantıklı olmasından hoşlanmamıştı.

"Ya da," dedi, "Rune bir cadı değil ve Cressida onun Seraphine'i öldürmesini engellemek için araya girdi."

"Ama hangisi olduğunu kesin olarak bilemezsin, değil mi? Rune'la yatana ve onun yaralarını bulana kadar bilemezsin."

Bu sözler Gideon'un içine bir şüphe tohumu ekti. Onu orada istemiyordu. Onu kazıp çıkarmak ve üzerinde tepinmek istedi.

"Kızıl Güve'yi yakalamak artık önceliğimiz değil," dedi ona. "Cressida'yı bulmalı ve planladığı her neyse onu durdurmalıyız."

"Neden birdenbire bu işi bitirmek konusunda bu kadar isteksiz oldun?" dedi Harrow, bakışları onu ararken. "Eğer Rune Güve'ye ve Güve de Cressida'yla işbirliği içindeyse, ilkinin yakalamak ikincisini durdurmana yardımcı olacaktır."

Bu şüphe tohumu filizlenerek tam teşekküllü bir ayrık otuna dönüştü, içine yayıldı ve savunmasını boğdu. Harrow'un mantığı sağlamdı ve bunların hiçbirini düşünmemiş olması Gideon'u endişelendiriyordu.

Harrow aniden bir kahkaha attı.

"Oh, Yoldaş. Bana yapmadığını söyle." Gideon ona baktı ve gözlerinin kırıştığını gördü. "*Bu hiç* beklemediğim bir dönüş!"

"Ne demek istiyorsun?" Matbaaya doğru döndü ve kapıya yöneldi.

"Gittin ve o küçük, güzel sosyeteye aşık oldun." Gideon

irkilerek dükkânın girişinde durdu.

Harrow onun etrafından hafifçe dolanarak dükkâna girerken sırttı.
"Yoksa neden bu kadar kolay pes edesin ki?"

Gideon'un elleri yumruk oldu.

Ya haklıysa? Ya Rune ile oynadığı bu oyun

-ve onda uyandırdığı duygular düşünme yeteneğini tehlikeye mi atmıştı?

İstemeye istemeye Harrow'u içeri kadar takip etti, matbaayı didik didik
e d e n , kutuları, dolapları ve dolapları arayan askerlerin etrafından dolaştı.

"Yanlış kızıdan şüpheleniyor olmamız da aynı derecede olası," dedi Gideon,
sesini alçaltarak. "Rune bir cadı olmayabilir."

Alaycı bir gülümseme ağzını büktü. "Eğer o bir cadı değilse, donmuş
kalbini nasıl eritti?"

"Kimin kalbi donmuş?" Laila onlara katılırken tabancasını parlatarak
sordu.

"Hiç kimse," dedi Gideon, merdivenlerden
yukarı çıkarken. Harrow daha sert sırttı.

Hem Laila hem de Harrow onu, mumların yandığı ve Cressida'nın
imzasının hâlâ havada parıldadığı arka odaya kadar takip ettiler.

"Kimden bahsediyoruz?" diye sorduğunu duydu Laila.

"*Odaklan*," diye tersledi Gideon. "Cressida Roseblood hayatta ve bir
komplo peşinde. Bu toplantılarda kaç cadı topladığını ve toplantıların tam
olarak ne hakkında olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Çemberin içine girdi, çömelip döşeme tahtalarına kanla çizilmiş büyü
işaretlerini inceledi ve onları çözebilmeyi diledi. Böyle zamanlarda tüm
büyü kitaplarını yakmakta aceleci davranıp davranmadıklarını merak
ederdi. Onlara referans olarak sahip olmak faydalı olabilirdi.

Gideon bu işaretlerin izini sürebilir ve onları hâlâ gözaltında olan
Seraphine Oakes'a götürebilirdi. Ne olduklarını bilebilirdi ama işbirliği
yapması pek olası değildi.

"İntikam almayı planlayan intikamcı bir cadı olsaydım," dedi Harrow,
onun yanına çömelip parmaklarıyla izlere dokunarak, "Özgürlük Günü'nde
harekete geçerdim."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Laila, odanın içinde dolaşp ilk seferinde
gözden kaçırmış olabilecekleri bir şey var mı diye bakarken. "En azından-"

Gideon'un yanında, Harrow başını kaldırdı. "Kokuyu alıyor musun?"

"Ne kokusu?" diye sordu Laila.

Gideon havayı kokladı. *Kan ve g ller.*

"Sanki ..." gibi kokuyor.

"Büyü," dedi Gideon ayaĝa kalkarak. İçini bir korku kapladı. "Hâlâ buradalar."

Kiri lere baktı ama kirişler bo tu. Harrow onun yanında ayaĝa kalktı. Koku her saniye daha da artıyor, Gideon'un midesini bulandırıyor.

"Kaynaĝı bulmamız gerek," dedi Harrow, kapıya doĝru ilerleyerek.

Gideon'un omurgası karıncalandı. O kötü his geri gelmişti. Yanlış bir şeyler vardı. Sis. Boş oda. Yeni yakılmış mumlar, sanki kapıdan içeri daldıklarında toplantı henüz başlamamı tı.

Sanki tuzaĝa d    r lm  ler gibi.

Bizi bekliyorlardı.

"Harrow, bekle."

Kapıya ula mı tı. Gideon onu durdurmak niyetiyle çemberin dışına  ıktı. Ama daha kolundan tutup onu odaya geri çekemedi, büyük bir G m! sesi duvarları ve yerleri sarstı. Patlamanın kızgın gücü onu geriye doĝru fırlattı ve vücudunu sert tuĝlalara çarptı.

Dünya kararmadan saniyeler önce görüş alannda ateş parladı.

KIRK ALTI

RUNE

SON İKİ YILDIR, Nan'in ölümünden beri, Rune çoğu geceyi yatakta dönüp durarak geçiriyor, planlarını gözden geçirirken, bilgileri bir araya getirirken ve kurtaramadığı cadılar için kendini zihinsel olarak cezalandırırken zihni endişeli düşüncelerle dönüyordu.

Bu gece her zamankinden daha kötü uyudu. Nan'la ilgili kâbuslar onu kapana kısırmıştı ve Rune sonunda bu kâbuslardan uyanıp yorganının içinde çırpınmaya başladığında cildini ateş gibi bir ter tabakası kaplamıştı.

Hava hâlâ karanlıktı ama Rune gözlerini tekrar kapatmaktan korkarak yine de kalktı. Sıkıca giyinip Lady'ye atladı ve güneş yükselip denizdeki sisi dağıtırken kafasını boşaltmaya çalışarak sahile indi.

Wintersea Evi'ne döndüğünde Lizbeth bahçede ona doğru yürüyordu, elleri rulo haline getirilmiş bir gazeteye sarılmıştı.

Rune atından indi Lady. "Ne oldu?"

Lizbeth kâğıdı ona uzattı. "Bunu kendin okumalısın."

Rune, rejimin resmi gazetesi *New Herald*'ı açtı ve ön sayfaya baktı. Kalın siyah harflerle yazılmış ilk manşette şöyle yazıyordu:

CADI SALDIRISI. ONLARCA ÖLÜ.

Kalbi tökezledi.

Cadı saldırısı mı?

Bir eliyle Lady'nin kurşunlarının deri şeritlerini sıkan Rune, raporu hızla taradı.

Dün gece geç saatlerde, Yüzbaşı Gideon Sharpe liderliğindeki Kan Muhafızları askerleri, cadıları barındırdığına inanılan bir matbaaya baskın düzenledi. Askerler

tutuklamak için geldikleri cadılar tarafından tuzağa çekildiler. Patlama sırasında binanın içinde bir düzine kadın ve erkek vardı. Yardım olay yerine koşarken, ikinci bir patlama Kan Muhafızları karargahını yerle bir etti. Bu sabah itibariyle yangınlar hala devam ediyor. Yirmi yedi kişinin öldüğü ve çok daha fazlasının yaralandığı doğrulandı.

Gideon'un ismine bakarken Rune'un kulakları çınladı. İki patlama. Yirmi yedi ölü. Sayfanın en altına kadar taradı ama başka bilgi yoktu.

New Herald ölenlerin isimlerini basmamıştı.

O da onlardan biri mi?

Korkusunu bastıran Rune gazeteyi yere fırlattı ve hızla atına yeniden bindi. Lady'nin dizginlerini tutarak onları kasabaya doğru yelken açmaya gönderdi.

Rune, başkente varmadan çok önce iki duman sütununun yükseldiğini görebiliyordu. Doğruca Gideon'un baskınının gerçekleştiği matbaaya yöneldi. Dumanı tüten harabeye yaklaştığında saat öğleyi geçmişti. Havayı dolduran kül ciğerlerini yakıyordu.

Binanın yanmış kabuğuna ulaştığında, Rune'un bastırmaya çalıştığı korkunç düşünceler açığa çıktı ve Gideon'un yanmış bedeninin görüntüsü zihninde belirerek onu çözdü.

Dünyadan hava çekilmiş gibi hissediyordu. Nefes alamıyordu.

Rune, Kan Muhafızları yüzbaşısına duyduğu eski nefreti bir silaha uzanır gibi uzandı, kendini bu karşı konulmaz duygu dalgasına karşı savunmak için. Ama nefreti hiçbir yerde bulunamamıştı.

Kendini eyerden aşağı salladı ve aval aval bakan seyircilerin arasına daldı.

"İçeride hâlâ kimse var mı?" diye sordu, başının döndüğünü hissederek. "Ölenlerin isimlerini bilen var mı?"

Ama çevredekilerin hepsi aynı soruları soruyordu. O ön tarafa doğru ilerlerken, ellerinde su kovaları olan insanlar içeri koşuyor ya da boş kovalarla dışarı çıkarak kalabalığa geri çekilmelerini söylüyorlardı.

"Buraya giremezsiniz hanımefendi," dedi içlerinden biri. "Hâlâ için için yanıyor."

"Gideon Sharpe'ı gördünüz mü?"

Kimse görmemişti.

Rune, Lady'yi ikinci saldırının gerçekleştiği Kan Muhafızları karargâhına koşturdu. Eski Kraliyet Kütüphanesi, kararmış ve yanmış dev bir kafatasına benziyordu, içi boş gözlerinde hâlâ ateşler yanıyordu. Patlama cam duvarları paramparça etmişti ve kırıklar sokağa saçılmış, deniz gibi parlıyordu.

YİRMİ YEDİ ÖLÜ zihninde çınladı.

Rune'un midesi sıkıştı.

Bunu Cressida mı yaptı?

Wintersea'deki evine gidip haber beklemek ya da Alex'in daha fazla bilgiye sahip olma ihtimaline karşı Thornwood Hall'a gitmek yerine, Lady'ye döndü ve Eski Şehir'e doğru at sürdü. Atı yakındaki bir otostop direğine bağladı ve Gideon'un apartmanına yaklaştı.

Rune onun kapısını çaldı ve içeriden gelecek ayak seslerini dinledi. Kimse gelmeyince tekrar çaldı. Bu sefer daha yüksek sesle.

Senden nefret ediyorum, Gideon Sharpe. Senden o kadar çok nefret ediyorum ki, canım yanıyor. Ve eğer bu kapıyı açmazsan, senden sonsuza dek nefret etmeye devam edeceğim...

Hala cevap yoktu.

Tahtaya vurdu. Elleri acıyana kadar vurdu da vurdu. Göz kapaklarının arkasına sıkışmış yanmış cesedinin görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Rune hasta olacaktı.

Kimsenin gelmeyeceği belli olunca kapıya yaslandı, alnını tahtaya dayadı ve bu duygu fırtınasının nereden geldiğini merak etti. Hüzün, özlem ve başka bir şeyden oluşan bir kasırga. Kabul etmek istemediği bir şey. Sırtını kapıya dönerek yere çöktü.

Dizlerini göğsüne çekerek, onu yutmaya gelen kara alevlerin içine adım atışını hatırladı. Herkes kaçarken, o ona doğru koşmuştu.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi.

Rune insanların yanından geçerken, şehrin yanlış yerinde yerde ağlayan aptal küçük aristoya bakmamaya çalıştıklarını hissetti. Rune'un umurunda değildi. İçinden bir fırtına kopuyor, onu paramparça etmekle tehdit ediyordu ve kendini bir arada tutmak için yapabileceği her şeyi yapıyordu.

Kadın kapısının önünde ağlarken, yoldan geçen endişeli bir adam yaklaştı. Rune gözyaşlarının arasından onların bulanık botlarını gördü.

Beni rahat bırak, diye düşündü dizlerini göğsüne daha sıkı çekerek. "Rune?"

Kafasını kaldırdığında Kan Muhafızı üniforması giymiş genç bir adam gördü. Kırmızı yün ceketini yoktu ve giydiği yakalı beyaz gömlek kanla boyanmıştı. Alnındaki bir yarık yakın zamanda dikilmişti ve yanağında şiddetli bir morluk vardı.

Nefesi ciğerlerinde dondu.

Rune kendini ayağa kaldırdı.

"Burada ne işin var?" dedi Gideon, sanki çözemediği bir bulmacaymış gibi ona bakarak.

Onu *canlı gören* Rune yeniden gözyaşlarına boğuldu. Onları silmeye çalıştı. Derin nefesler arasında nefesini tutmaya çalıştı. Ama bu imkânsızdı.

"Hey. Hey. Her şey yolunda ..." Bir anda tam önündeydi, elleri omuzlarında sert ve sıcaktı. "Her şey yolunda."

"Öldüğünü sanmıştım!" diye hıçkırıkların arasında konuşmayı başardı.

Adamın gömleğine uzandı, onu yumruklarıyla sıktı ve her tarafı titrerken alnını adamın boğazının çukuruna bastırdı.

Elleri kızın belini buldu ve onu hafifçe tuttu. "Ve bu... seni bu kadar üzüyor mu? Öldüğümü düşünmek mi?"

Geri çekildi ve ona baktı. Şaka mı yapıyordu? Yüz ifadesi okunamıyordu.

"Gideon, seni o binanın içinde düşünmek... suyun altında tutulmak gibiydi." Bakışlarını adamın boğazının dibindeki nabza indirdi. "Havasız kalmak gibi."

Eli kızın çenesine dokunarak gözlerini tekrar onunkilere çevirdi. Uzun bir süre onu inceledi.

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey olabilir."

Gözlerindeki yansıma, yüzü ağlamaktan lekeli, saçları çok sert sürmekten dağılmış bir kızı tasvir ediyordu. Berbat haldeydi. Hâlâ binicilik derisinden başka bir şey giymemişti. Canlandırmak için büyük çaba harcadığı kız hiç de öyle değildi.

Telaşla arkasındaki kapıya doğru geri çekildi. "*Merhametli Eskiler*, korkunç görünüyorum. Eve gitmeliyim..." Başkaları onu görmeden ve itibarı daha fazla zedelenmeden önce.

Rune onun etrafından dolaşmak için hareket etti.

Gideon elini uzattı. Kadın kapıya doğru yürüdü ve durdu. Avucunu karnına bastırarak onu yavaşça kapıya doğru itti. Kız başını kaldırdı ve Gideon'un ona aklını kaçırmış gibi baktığını gördü. "Hiç bu kadar güzel olmamıştın."

Kelimeler nabzını hızlandırdı. *Ne?*

Bir adım daha yaklaştı. Elini kızın saçlarına götürerek parmaklarını saçlarına doladı. "Çok zarıfsın, Rune."

Yutkundu. *Ben mi?*

Birdenbire, itibarı için duyduğu tüm endişe yok oldu.

"Neredeydin?" dedi. "Her yere sordum ama kimse sana ne olduğunu bilmiyordu."

"Arkadaşım ile birlikte hastanedeydim. Patlamada yaralandı." Duman ve barut gibi kokuyordu. Ve onun altında da *Gideon*.

Sırtı kapıya dönük olan Rune yüzünü onunkine doğru eğdi. "O iyi olacak mı?"

Başını salladı.

Gözlerindeki tekinsiz gölgeler gitmiş, geriye ham ve özlem dolu bir şey kalmıştı. Şefkatli parmakları çenesinde geziniyor, içini acıtıyordu.

Onu çözüyordu.

Savunmasızsın, dedi kendi kendine. *Lady'yi al ve doğruca Wintersea'ye dön. Pişman olacağın bir şey yapmadan önce.*

Ama iki dakika önce Rune onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü. Ve bunun bir önemi olmaması gerektiği halde, bunların hiçbirinin bir önemi olmaması gerektiği halde, bakışlarını ondan ayıramıyordu.

Kendisini öğle yemeği olarak yemek isteyen kurda gözlerini dikmiş bir geyik gibiydi.

Aptal geyik.

Ama Şimdi ona sahip olmamanın korkusunu biliyordu ve birdenbire onun her Şeyini istedi. Bedenini ve ruhunu. Bu tehlikeli bir duyguydu. Ona her Şeye mal olabilecek bir duygu.

Gideon ağzını onunkine doğru indirdi. Kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Bunun zalimce görünen bir ağız olduğunu nasıl düşünebildiğini merak etti. Çok hoş bir ağızdı. Saygılı ve sadıktı, onu memnun etmek istiyordu. Rune onun altında titredi.

Boğuluyordu ve o da havaydı. O gidene kadar ona ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti bile.

"İçeri gelmek ister misin?" diye dudaklarına doğru nefes aldı. Bu soru onun içinde bir ateş yaktı.

Hayır, dedi beyni. Ama ağzı ona meydan okudu. "Her Şeyden ok."

Gideon onun kalçasının yanındaki kapı koluna uzandı. Hâlâ onu öpüyordu, çevirdi ve kapıyı iterek açtı, onu geriye doğru yönlendirdi.

Kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı.

KIRK YEDİ

GIDEON

Onu **bu** şekilde istemesi **DOĞAL DEĞİLDİ**. Sanki dünyadaki hiçbir şey onu yukarı çıkarmaktan, binici derisinden soyup yatağa götürmekten daha önemli değildi. Sanki hiçbir şey *ondan* daha önemli değildi. Belki de ölümle burun buruna gelmişti ama küçük kardeşinin duygularının bile bir anda hiçbir önemi kalmamıştı.

Rune, bir kızda var olabileceğine inanmadığı her şeydi.

Adam onu istiyordu ve kadın da açıkça onu istiyordu. Kollarını onun omuzlarına dolayıp kendini onun kalçalarına doğru kaldırdığında bunu ona da söylemişti. Adamın nefesi titreyerek kesildi. Adamın elleri kadının kalçalarında sıkılaştı ve onu daha yakına çekti.

Ağzı yumuşak ve sıcaktı. Vahşi ve aç. Tüm kısıtlamalarını ortadan kaldırıyordu.

Harrow, Rune'a olan arzusunun büyücülükten başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Bu onun gerçeği görmesini engelledi.

Emin olmanın tek bir yolu var, diye düşündü boynunu kavrayarak. Onu daha sert öpüyorum.

Kalçalarının arasına baktın mı? Çünkü göz önünde saklanan bir cadı olsaydım, benimkini kesinlikle orada saklardım.

Gideon'un Harrow'un sesini kafasından atması gerekiyordu çünkü Rune'un kalçalarının arasında olma düşüncesi merdivenleri çıkarken yarı yolda durmasına neden oldu. Onu duvara yasladı, bacaklarını belinden çözmeyi, dizlerinin üzerine çökmeyi ve tam burada, merdiven boşluğunda onun üzerine inmeyi düşünürken zor nefes alıyordu.

Hayır, diye düşündü Rune boğazını ısırırken, aklını başına toplamaya çalışıyordu. Onun nelerden hoşlandığını bile bilmiyorsun.

Neyi sevdiğini bile bilmiyor olabilir.

Gideon hâlâ yapmak üzere oldukları şeyi daha önce yapıp yapmadığını bilmiyordu.

Yataktan başla, dedi kendi kendine, onu ikinci kata kadar getirdi, dairesinin kapısını açtı ve onu içeri taşıdı. Oradan başlayacaktı ve eğer ona layık olduğunu kanıtlarsa, belki bu bir oyundan daha fazlası olabilirdi. Sadece flört etmek, öpüşmek ve kur yapmak değil, paylaşılan bir hayat. Belki Gideon onun her şeyine sahip olabilirdi.

Ama onun hepsini ister miydi?

Bunu umut etmek bile onu dehşete düşürmüştü.

Yataktan başla.

KIRK SEKİZ

RUNE

RUNE merdivenlerden çıkarken her şeyi kafasında hesaplamıştı.

O Kızıl Güve'ydi. Cadıları tasfiyeden gizlice kurtaran kız. Onları kurtarmaya devam etmek için sürekli bir istihbarat kaynağına ihtiyacı vardı. Ve o kaynak Gideon Sharpe'tı.

Ona *ihtiyacı* vardı.

Adını boğazına doğru hırıldayarak söylemesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da ellerinin her vuruşunda ona tapmasıyla. Ya da onun en güzel halinin dağınık olduğu zamanlar olduğunu düşünmesiyle.

Rune'un bu ölümcül çekime boyun eğmesi gerekiyordu çünkü en büyük düşmanını cadı olmadığına şüpheye yer bırakmayacak şekilde inandırmanın en iyi yolu buydu. Saklayacak bir şeyi olmadığına.

Bu gece, Gideon'un şüphelerini sonsuza dek ortadan kaldıracaktı. Bu gece, bu oyunu sonsuza dek kazanacaktı.

Gideon onu dairesine taşıırken kendi kendine bunları söylüyordu. Söylemesi gerekiyordu. Çünkü bunu yapmazsa, daha derin bir gerçek yüzeye çıkacaktı. Soran bir gerçek: *Ya öyle olsaydı?*

Ya kadın cadı değilse ve adam da cadı avcısı değilse?

Peki ya bu rol yapmak zorunda olmasaydı?

İçeride onu yere bıraktı ve kapıyı arkalarından kapattı. Onun bir anlık yokluğunda Rune çevresini inceledi. Sokak lambalarının soluk ışığı pencerelerden içeri süzülüyor, boş mobilyaların silüetini bozuyordu. Rune ışıkları açıp her rafı, döşeme tahtasını ve mobilya parçasını hafızasına kaydetmek için garip bir istek duydu. Sanki her nesne onun hakkında bir sır verebilirmiş gibi. Rune hepsini bilmek istiyordu.

Gideon'un eli onunkini buldu. Onu bir kapıdan geçirip diğer odaya soktu. Rune bir yatağın karanlık hatlarını görüp nerede olduklarını anladığında midesi kasıldı. Bir soygundan önce her zaman hissettiği gibi hissediyordu: eşit derecede gergin ve heyecanlıydı.

Boğazından aşağıya doğru öptü, parmakları binici ceketinin üstündeki tokada çalışıyordu. "Fikrini değiştirirsen bana söyleyeceğine söz ver..."

Boğazını sıkarak ellerini onun saçlarına gömdü. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Ama eğer yaparsan..."

"Gideon." Rune onun kulağına yaklaşarak fısıldadı: "Daha az konuş." Onun tenine karşı gülümsedi.

Elleri kadının düğmelerini hızla çözdü ve ceketini gevşetti. Üzerinden çıkarıp yere bıraktı. Rune'un altında sadece bir sütyen vardı, beyaz danteller sokağın solgun ışığıyla aydınlanıyordu.

Gideon onu görünce boğazından sert bir ses çıkardı. Buna karşılık olarak tüm vücudu titredi. Rune gömleğinin paçasını pantolonunun içine soktuğu yerden çekip çıkardı ve avuçlarını Gideon'un sıcak, sert göğsüne doğru kaydırды.

Boğazının çukurunu, köprücük kemiğinin çizgisini, sütyeninin dantelinin arasından tenini öperken deri taytının düğmesiyle uğraştı. Onu büyüünün daha da derinlerine çekiyordu.

Taytları yeterince bollaştığında, eli iç çamaşırının çizgisinin altına daldı ve sıcak parmaklarını kalçalarının arasına kaydırды.

Onun okşamaları altında titreyen Rune'dan küçük bir ses kaçtı.

Gideon durmadı. Gideon'un körüklediği zevk karşısında parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı. Nefes alış verişini düzensizleştirdi. Kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü gömleğine bastırды, düşünemiyordu. Artık onun ne kadar tehlikeli olduğunu umursamıyordu. Onun için ne kadar kötü olduğunu.

"Gömleğini çıkar," dedi. "Seni görmek istiyorum."

Memnun etmeye hevesli bir şekilde hemen kabul etti. "Yapmamı istediğin başka bir şey..."

Rune sütyeninin alt kenarından tutarak başının üzerinden çekti ve yere bıraktı.

Nefesini içine çekti. "*Rune.*"

Adamın ellerini tuttu ve tenine bastırarak onu en çok dokunulmasını istediği yerlere yönlendirdi. Avuç içleri onun üzerinde geziniyor, her santimini keşfediyordu. Yumuşak kıvrımlarını avuçladı. Çıplak tenini okşadı.

Adamın ellerinin sertliğinden ve sıcaklığından zevk alıyordu.

Rune önce taytını, sonra da iç çamaşırını aşağı itti ve tekmeleyerek kendini kurtardı. Onu görünce Gideon'un nefesi kesildi. Üniforma pantolonunun düğmelerini çözerken burnunun ucunu dikkatle çenesinde gezdirdi. Bir an sonra onlar da yere düştü.

"Yatağa geçebilir miyiz?" diye sordu.

"İstediğin her şeyi yapabiliriz."

Boynunu kavrayan Gideon onu öptü ve geriye doğru götürdü. Rune onun dudaklarına karşı iç çekerek kendisini oraya götürmesine izin verdi.

Çıplak baldırları arkasındaki karyolanın tahtasına çarptı. Yorganı geri çekerek oturdu ve onu da peşinden sürükledi. Adam onu öpmek için eğilirken bacaklarına sarıldı. Rune, adamın karnının çıplak derisindeki ağzının hissine, kalça kemiğindeki dişlerinin sıyrıklarına, uyluklarının arasını öperken yanaklarının sertliğine kendini kaptırdı.

Rune böyle bir açlığı daha önce hiç tatmamıştı. Onu içinde boğuyordu. Onu ağzıyla, elleriyle ve boğazının derinliklerindeki adının hırıltısıyla boğuyordu. Onu var olduğunu hayal bile edemeyeceği bir dünyanın eşiğine getiriyordu.

Onu uçurumun kenarına itmeden önce, Gideon geri geldi.

"Bekle, hayır," dedi Rune, nefesi kesilmiş bir halde. "Neden duruyorsun?"

"Oh, durmayacağım." Kendini yavaşça onun üzerine bıraktı ve yanağını okşadı. "Sadece seni ısıtıyordum."

Oh.

Ona karşı hareket etti.

Oh.

Bacakları adamın etrafında bir tuzak gibi gerilmişti. "Tabii beni orada tercih etmezsen..."

"Hayır," dedi, elleri tekrar üzerinde gezinirken, parmakları okşarken, ısıtırken. Onu burada sevmişti. Adamın teninin sıcaklığı onunkinin üzerindeydi. Onun lezzetli, ağır ağırlığı.

"İyi misin?" Sesi neredeyse nefes nefese geliyordu.

Ateşinin yükseldiğini hissederek başını salladı. Saç çizgisinde ter toplanırken teni kızardı. "Evet," diye nefes aldı.

Devam etti.

"Kalbin hızla atıyor..."

Başını salladı. Biliyordu. Kollarını adamın boynuna dolayarak onu kendine çekti. Ağzını göğsündeki yara izine bastırdı ve onun tadına baktı.

Onun adını bir büyü gibi söyledi. Bacaklarının arasındaki sıcak ağrıyı keskinleştirdi ve kızdan daha fazla acı çekene kadar büyüdü.

Gideon ona doğru hareket etmeye devam etti. Daha derine, daha sert, ısrarcı. Kontrolünü kaybediyordu.

"Gideon..."

"Durmak mı istiyorsun?"

"Hayır. *Hayır.*" Kadından bir kahkaha kaçtı. "Lütfen durma."

Kolları sıkılaştı. Adamın kolu kadının beline dolanıp onu kendine çekerken, tamamen bu işe odaklanırken göğsünü kavrayan eli düştü. Son bir kez ona doğru eğildiğinde bir şey kırıldı. Kan kulaklarında uğuladı. Onların ötesindeki dünya yok oldu.

Parçalanmanın içinde kaybolmuş, onun adını seslendi. İç çekti.

"*Rune.*"

Ona sarıldı ve dünyanın tekrar yerine oturmasını bekledi. Artık yörüngesinden sonsuza dek çıkıp çıkmayacağını merak ediyorum.

Omzunu, boğazını öptü.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı durduklarında, gözlerini ona dikerek.

"Bilmiyor muydun...?"

"Böyle olacağını."

Kendini ön kollarının üzerine itti, kızın yüzünü incelerken kaşları çatıldı. Sanki az önce ona kendisini tatmin etmediğini söylemişti.

"Ne gibi?"

Rune gülümseyerek şefkatle yüzünü kavradı.

"*Güçlü,*" diye fısıldadı, kaşlarının arasındaki kırıışıklığı öperek uzaklaştırdı. "İki ruhun birleşmesi gibi."

Bir tür sihir gibi.

"Oh," dedi ve sırttı.

Sırttı.

Rune hayatı boyunca Gideon Sharpe'in sırttığını hiç görmemişti. Onu böyle aydınlatmanın başka yolları da var mıydı?

Öğrenmek istedi.

ANCAK DAHA SONRA, Gideon Rune'u kucağına alıp uyuduktan sonra uyandı, tüm vücudu korkutucu bir farkındalıkla uğulduyordu.

Ben ona aşığım.

Rune bu gece Gideon Sharpe'ı sisteminden çıkarmak yerine gidip kendini bağımlı hale getirmişti.

Av, avcıya aşık olmuştu.

KIRK DOKUZ

GIDEON

GIDEON döşeme tahtalarının gıcırdama sesiyle **uyandı**. Gözlerini açtı, görüşünün karanlığa alışmasına izin verdi ve Rune'un silüetinin iç çamaşırlarını yerden aldığını gördü.

Oturduğu yerden kalktı, kızın onları giymesini izledi ve sadece saatler önce onu düşündü. Ellerine, dudaklarına karşı nasıl eğildiğini. Hoşuna giden bir şey yaptığında çıkardığı yumuşak sesleri.

Vücudu arzuyla gerildi.

Gideon bu gece son derece titiz davranmıştı. Dolayısıyla Rune Winters'ın vücudunun hiçbir yerinde döküm izi olmadığını şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde söyleyebilirdi.

Ayrıca, şüphesiz, yaptıklarını tekrar yapmak istediğini de söyleyebilirdi.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Göğsü düğümlendi. Kadının içinde uyandırdığı bu his -arzu değil, daha derin bir şey- onu biraz korkutmuştu. Bir bağlanma gibi hissetti. Sanki bu gece, belki de bu geceden çok daha önce, ona kendinden bir parça vermiş ve bunu yaparken de ona kendi üzerindeki gücünü devretmişti.

Bunu en son biriyle yaptığında... Gideon bu düşünceyi bastırdı.

"Benden doydun mu?" diye sordu kadın kıyafetlerinin geri kalanını toplarken.

Rune, şahin tarafından görülmüş bir fare gibi donakaldı.

"Ne? Hayır, ben..." Sesi tuhaf geliyordu. Kararsız.

Gideon yatağın kenarına doğru ilerledi. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," dedi kadın, deri bohçasına sarılarak. Gideon komodinin üzerindeki lambayı yaktı ve yataktan kalktı. "Sadece eve gitmem gerekiyor. Hizmetçiler endişelenecek."

Ama Gideon, Rune'un düzenli olarak diğer aristokratların partilerine katıldığını biliyordu. Partiler genellikle şafakta sona ererdi. Wintersea Evi'nin hizmetkârları, hanımlarının gecenin her saatinde eve gelmesine alışkındı.

Lamba ışığında onun gözlerindeki yaşların parıltısını gördü.

Şimdi ayakta duran Gideon olduğu yerde kaldı ve buna kendisinin mi sebep olduğunu merak etti. Bir şekilde yanlış mı anlamıştı? Belki de kız bunların hiçbirini istememişti.

"Bir şeyden korkuyorsun," dedi. "Bana ne olduğunu söyle." Kadın dudağını ısırırdı.

Gideon aralarındaki mesafeyi kapatmak, onun yüzünü ellerinin arasına almak ve onu koruyacağını söylemek istedi. Ama kendini tuttu.

"*Sen*," diye fısıldadı. "*Senden* korkuyorum." Adamın kalbi bir taş gibi çöktü.

"Ben mi?"

Bir adım geri çekildi. "Bana hissettirdiklerin..." Giysi bohçasına daha sıkı sarıldı. "Korkarım bu alılabileceğim bir şey. *İhtiyaç duyabileceğim bir şey*." Başını iki yana salladı. "Korkarım sen benim sonum olacaksın, Gideon." Ve sonra, çok daha sessizce: "Belki de zaten öylesin."

Buna gerçekten inanıyor gibiydi - adamın onu ezmek için garip bir gücü olduğuna.

Onu kullandığını mı düşünüyordu?

Onu kullanmıyor muyum? diye düşündü, Harrow'la yaptığı konuşmayı hatırlayarak.

Onu yatağına cadı olmadığını kanıtlamak için getirmemiş miydi?

Hayır, diye düşündü. Bu sadece istediğini almak ve kardeşini incitip incitmediğini umursamamak için bir gerekçeydi.

Alex'in sevdiği kıza yaptıklarını aniden düşünmek bir yumruk gibi geldi.

Gideon yumruklarını sıktı ve açtı. Burada bir yol ayrımında duruyordu. Önünde iki açık yol uzanıyordu.

İlk yol en başından beri gitmek istediği yoldu: Kızıl Güve'yi yakalamak için Rune'a kur yapıyormuş gibi davranmak. Bu yol, eğer bir cadıysa Gideon'un onu tasfiye etmesine izin vermesiyle, değilse Alex'e gitmesiyle son bulacaktı. Bu daha yüksek bir yoldu. Gideon'un vicdanını sağlam tutmasını sağlayan yol. Bu yolda kalmak için Gideon'un tek yapması gereken bu maskaralığa son vermektir.

Ama şimdi önünde başka bir yol daha vardı. Bu yolun üzerinde Rune duruyordu ve ona aşık olduğunu söylüyordu. Bu onun için rol değildi.

Yapılması gereken doğru şey, *asil olan* şey, ilk yolu seçmektir. Bunu bu gece bitirmek. Gideon'un tek yapması gereken yalan söylemek ve aynı şekilde hissetmediğini söylemektir.

Ama Gideon asil değildi. Ve doğru olanı yapmadı. Çünkü bunu istiyordu.

"Ben de korkuyorum."

Ona sertçe baktı.

Gideon'un son birkaç yıldır içine kapanmasının iyi bir nedeni vardı. Cressida'ya karşı kendini savunmasız bırakmıştı ve Cressida da bu savunmasızlığı alıp ona karşı bir silah olarak kullanmıştı. Dikkatli olması gerekiyordu. Kimsenin içeri girmesine izin veremezdi.

"Ya senden bana güvenmeni isteseydim?"

Rune bu soru karşısında gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. "Sana güvenmemi mi istiyorsun?"

"Birbirimize güvenebiliriz," dedi ona doğru bir adım atarak.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunun imkânsız olmasa da zor bir görev olduğunu düşünüyordu.

"Buna güveniyor musun?" Şakağını öpmek için eğildi. Nabızı çılgınca bir ritimle atarak karşılık verdi. "Yoksa buna mı?" Saçlarını geriye iterek dudaklarını kulağının arkasındaki hassas deriye değdirdi ve kadının titremesine neden oldu. "Peki ya bu?" Elini kalça kemiklerinin arasına bastırdı ve yavaşça aşağı doğru indi.

Nefes alış veriş değişti, sık ve hızlı hale geldi. Onun altında yumuşadı, hızla eridi. Sanki kadın buz, adam ateşti.

Onu memnun etmek neden bu kadar iyi hissettiriyordu?

"Hepinizi istiyorum, Rune." Gideon onun alnından öptü. "Sadece bu gece değil, şu andan itibaren her an."

"Ben de bunu istiyorum," diye nefes aldı, başını arkaya yatırarak. "Ama nasıl olac a k ? Hayal etmeme yardım et."

Gideon bunu düşünürken gülümsedi.

"Her gün, vardiyam bittikten sonra eve, sana geleceğim ve birlikte yemek pişireceğiz."

"Bunun için hizmetçilerim var."

Burnunun ucunu ısırdı. "Bu fanteziyi şimdiden mahvediyorsun." "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Devam et."

Çıplak omzunda öpücükler bırakarak devam etti. "Her gece yemekten sonra Wintersea'de uzun bir yürüyüşe çıkacağız, sana bir buket kır çiçeği toplayacağım ve konuşacağız... ya da sessiz olacağız. Yanımda olduğun sürece gerçekten umurumda değil."

Onun yumuşadığını hissedebiliyordu.

"Bazı partilerime katılır mısın?"

Elleri kadının çıplak sırtını avuçladı. "Hepsini."

Biraz geri çekildi ve ona baktı. "Ama partilerden nefret ediyorsun. Arkadaşlarımdan da hoşlandığını sanmıyorum."

"Onları sevmeyi öğrenebilirim." Adamın kolları kadının beline dolandı ve onu kendine doğru çekti. "Medeni olabilirim."

"*Yapabilir* misin?" der gibi bir kaşını kaldırdı.

Senin için, evet.

Tekrar dudağını ısırdı, düşünüyordu. "Ve benimle dans edecek misin?"

"Bu kesin."

"Ya sürekli kavga edersek?"

"Diğer birçok şeyi yaptıktan sonra seninle kavga etmeyi tercih ederim." Alnı şaşkınlıkla kıvrıldı.

"Yapar mıydın?"

"Evet." Burnunun kenarını kızın elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek sabunlu kokusunu içine çekti. "Ve kavgamız bittikten sonra seni yatağa götüreceğim ve barışacağız. Aslında bence her gün kavga etmeliyiz ki her gece barışabilelim."

Gideon nefesinin hızlandığını hissetti. Bu ses hoşuna gitmişti. Onu yıpratıyordu.

"Bana kızmayacak mısın?" diye fısıldadı. "Ne için?" Adamın nefesi kadınıninkine karıştı.

"Sığ ve aptal olduğun için."

"Sen o şeyler değilsin, Rune."

Burnunu kırıştırdı. "Bazen olacağım."

"Bazen kaba biri olurum. Bununla başa çıkabilir misin?"

Rune başını eğdi. "Sanırım öyle." Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet." Ellerini Rune'un göğsünde ve omuzlarında gezdirdi, parmaklarını saçlarının arasında kaydırды.

"Daha fazla iknaya ihtiyacın var mı?"

"Mmm, evet lütfen," diye mırıldandı, adamın ağzını kendi ağzına doğru çekerek. "Bu sefer daha az kelime kullanmayı dene."

Gideon onun dudaklarına bakarak güldü, sonra onu kalçalarına kaldırıp yatağa götürdü.

ERTESİ SABAH, GIDEON göğsüne yaslanmış uyuyan bir Rune ile uyandı. Tam da olması gerektiği yerde. Gül sarısı saçları beyaz yastıkların üzerine dökülmüştü ve bu kadar yakından omuzlarındaki her bir çili sayabilirdi.

Yarı yarıya boş bir yatakta uyanmayı bekliyordu, ondan kalan her iz gitmişti. Ya da daha kötüsü, rüya gördüğünü keşfeder.

Ama o hâlâ buradaydı. Ve *doğru* hissettiriyordu. Sanki onun yatağına aitti, ona doğru kıvrılmıştı.

Gideon dudaklarını onun omzuna değdirerek nefesini içine çekti.

Rune, Yeni Cumhuriyet'in elitleri arasında çok popüler olan yapay parfümlerden kullanmazdı. Leylak, yasemin ya da gül gibi kokmuyordu; kendisi gibi kokuyordu. Bir fırtınadan sonra kayalıkların kenarında durmak gibi. Bir yudum temiz deniz havası gibi.

Gideon onu içine çekmek istedi.

Rune kıpırdandı, aralarındaki çarşafı sıkıca kavradı. Gideon donakaldı, alnının kaşlarını çatarak kırıışmasını izledi. Sanki tatsız bir rüya görüyormuş gibiydi. Başparmağını o kırıışıklığa dokundurmak istedi. Yavaşça ovma istedi.

Rune daha da yakınlaşmaya çalıştı. Bacağını onunkilerin arasına kaydırıp ve dizini bükerek ikisini birbirine daha sıkı bağladı. Tatmin olmuş bir şekilde tekrar hareketsiz kalarak daha derinlere daldı.

Korkarım benim sonum olacaksın.

Gideon onu daha fazla yanılamayacağına ikna etmek istedi.

Bacaklarını nazikçe çözmeden ve kendini dikkatlice yataktan çıkarmadan önce onun tekrar uykuya dalmasını bekledi. Giyindikten sonra nihayet gözlerini ondan ayırıp kendine bir fincan kahve yaptı. Sonra merdivenlerden inip ailesinin eski stüdyosuna girdi.

Rune'un sözleri hâlâ kafasında çınlarken, yıllardır açmadığı sığ bir dolabın kapısını açtı. Duvardaki düğmeye bastı ve içerideki ışık canlanarak tozlu kutularla dolu bir alanı aydınlattı.

Gideon en üst rafa baktı, burada tuhaf bir kitap yelpazesi istiflenmişti. Bunlar annesinin koleksiyonuydu, ilham almak için kullandığı kitaplar. İstedikini bulduğunda -bir kır çiçekleri ansiklopedisi- aşağı çekti, tozunu üfledi, sonra da kapağını açtı.

A r a d ı ğ ı girişi bulana kadar sayfaları gözden geçirdi.

Kitabı daha geniş açarak önündeki botanik çizimi inceledi.

Belki de niyetinin gerçek olduğunu kanıtlamanın bir yolu vardı.

Gideon kumaşlara doğru yönelmişti ki dükkânın kapısı çalındı. Bu saatte kimin geleceğini merak ederek ansiklopediyi masanın üzerine bıraktı ve kapıyı açmaya gitti.

Harrow diğer tarafta duruyordu. Yüzünün yarısı yara bere içindeydi ve yanağından aşağıya doğru siyah dikişlerden oluşan bir kavis yayılıyordu. Kollarından biri atel içindeydi.

"Senin hâlâ hastanede olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

Harrow'un yanında üniformasız, koyu kahverengi saçlarını zarif bir topuzla arkaya toplamış Laila duruyordu.

"Konuştu."

İki kız da onu iterek odaya girdiler.

"Kim konuştu?" diye sordu Gideon, kapıyı arkalarından kapatırken.

"Matbaa sahibi," diye yanıtladı Laila. "Onu bu sabah erkenden tutukladık ve gözaltına aldık."

Harrow alışma masasındaki bir sandalyeyi geriye doğru çevirdi ve üzerine oturdu.

"niversitedeki bir ğrenci, bir okul projesi için ihtiyaç duyduğunu iddia ederek deposunun kullanımını için ona ödeme yaptı. Sahibi ne için kullanıldığını bilmediğini söyledi."

Gideon kollarını kavuşturdu. "Bir ğrencinin bir deponun kullanımına ihtiyaç duyduunuz mu?"

Laila'nın omuzları kalktı. "Para merakını bastırmaya yetmiş olmalı."

"Öğrencinin adını aldınız mı?"

Laila başını salladı. "Sadece bir tasvir. Onun anlattıklarına dayanarak, ressam bu tasviri çizdi." Elini pantolonunun cebine soktu ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp Gideon'a uzattı.

Kollarını kavuşturarak kâğıdı aldı ve çizimi incelemek için açtı. Bir kız ona bakıyordu. Koyu renk, omuz hizasındaki bukleleri, kısmen gözlüklerin arkasına gizlenmiş koyu çökük gözleriyle uyumluydu.

"Rune'un arkadaşına çok benziyor, sence de öyle değil mi?" dedi Harrow. *Verity de Wilde*'ı kastediyordu.

Elbette, hafif bir benzerlik vardı. Ama bu çizim kolaylıkla başka bir miyop âlime ait olabilirdi. Krokiyi Laila'ya geri verdi. "Bunu kanıtlamak için bir taslaktan daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Sevgiline saldırı gecesini arkadaşının nerede olduğunu sorarak başlayabilirsin," dedi Harrow, kollarını sandalyenin arkasına kavuşturmuş, ses tonu keskin.

Gideon elini saçlarının arasında gezdirdi, bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı.

"Katılmıyorum," dedi Laila, alışma masasına yaslanarak. "Eğer şüpheli Verity de Wilde ise, Rune büyük ihtimalle planın içindeydi. Ona sormak, arkadaşını uyarmak için koşmasını sağlayacaktır."

"Dur bakalım," dedi Gideon. "*Bunun* Verity de Wilde olduğunu bilemeyiz" -belirsiz çizimi kaldırdı- "Verity de Wilde. Ona biraz benziyor olsa bile, matbaa sahibi yanlış bir tarif vermiş olabilir."

Harrow bir şeyler söylemeye başladı ama Gideon elini kaldırarak onunla göz göze geldi. "Daha da önemlisi: Rune bu planın içinde değildi."

Harrow gözlerini kıstı. "Bundan emin misin?"

Gideon, Rune'un kapısının önünde oturmuş ağladığını hatırladı. Öldüğüne inanarak.

Dün gece yaptıkları her şeyi düşündü. "O bir cadı değil."

"Bu sefer kanıtınız var mı?" Harrow'un sesinden şüphe damlıyordu.

Laila'nın bakışlarının farkında olan Gideon rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Ama eğer bu bir restleşme ise, gözünü korkutmayacaktı. Rune aklanmayı hak ediyordu.

"Kanıt şu anda benim yatağında uyuyor."

"Rune Winters'la mı *yattın*?" Laila'nın gözleri büyüdü. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Gideon, Rune'u savunmak isteyerek av arkadaşına baktı. Ama Harrow zaten onun tarafından büyülendiğinden şüpheleniyordu. Eğer bu şüphenin doğruluğunu kanıtlarsa, onu açığa çıkarmakla suçlayacaktı. Eğer açığa çıkmışsa, Laila onu ihbar etmek zorunda kalacaktı.

O da "Emin olmanın tek yolu buydu" dedi.

Harrow, bal rengi gözleri hâlâ Gideon'a sabitlenmiş halde, "Yara izlerini araştırmanın en iyi yolunun bu olduğunu söylüyor," diye açıkladı. Farenin kendini göstermesini bekleyen bir kedi gibi. "Ee? Nasıldı, Yoldaş? Olmasını umduğun gibi biri miydi?"

Tüm vücudu karıncalandı, ne onun ses tonundan ne de sorusundan hoşlanmıştı. Ama kendisinin olduğu kadar Rune'un da iyiliği için dikkatli olması gerekiyordu. Harrow ve Laila'yı ona karşı hiçbir şey hissetmediğine inandırması gerekiyordu. Rune'la yaptığı şeyin sadece bir iş olduğuna.

Kelimeleri zorla çıkardı.

"Daha iyilerini de gördüm," dedi Harrow'a bakarak. "Haklıydın; angarya değildi. Ama bu çabayı yakın zamanda tekrarlayacak değilim." Yalan zehir gibi içine işledi. "O güzel bir yüz, başka bir şey değil."

Harrow cevap verecek gibi görünüyordu ki odanın dışında bir döşeme tahtası gıcırdadı. Sanki biri kapının diğer tarafında durmuş onu dinliyordu.

Üçü de kapalı kapıya baktı.

Gideon üç adımda odayı geçti ve kapıyı açtı.

Rune çerçevenin içinde duruyordu, yüzü solgun, saçları karmakarışık. Gözlerindeki şok ve acı dolu bakış, göğsünü yaran bir balta gibiydi.

"Rune..."

Gözle görülür bir şekilde titreyerek, "Gitmem gerek," diye kekeledi.

Adam onu durduramadan, topuklarının üzerinde döndü ve tökezleyerek sokağa çıktı.

ELLİ

RUNE

RUNE NEYİN DAHA ÇOK CANINI YAKTIĞINI BİLEMİYORDU:
Gideon'un Kızıl Güve'nin maskesini düşürmek için bu kadar alçalması mı, yoksa onun oyununa gelmesi mi?

Ben daha iyisini yaşadım. Sokağa adımını atıp, otostop direğinde saygıyla bekleyen Lady'ye doğru ilerlerken bu sözler aklından çıkmıyordu. O güzel bir yüz, başka bir şey değil.

Sanki onunla yatmak başarılması gereken bir görevmiş gibi. Üstesinden gelinmesi gereken bir şey.

Eğer o konuşmayı duymasaydı, hâlâ gerçek olduğuna inanacaktı. Adamın ondan gerçekten hoşlandığına. Hatta belki de onu *sevdiğine*.

Ağlamak istedi.

Bu iş bitti. Artık kur oyunları yok. Artık rol yapmak yok. Gideon Sharpe ile işim bitti.

Ona bir iyilik yapmıştı. Onu acınası, tek taraflı, *ölümcül* bir aşkın başlangıcı olabilecek bir şeyden kurtardı.

Ve yine de...

Gideon ona yetişti.

"Rune, bekle."

Adam onun bileğini kavradığında, Rune kendini kurtararak onunla yüzleşmek için döndü.

"Yapma."

Tökezleyerek geri çekildi ve teslim olmak için iki elini kaldırdı. Sabahın sert havasında nefesi kesilmişti. "Ben... Ben bunların hiçbirini kastetmedim."

Doğru. *Tabii.*

Gözyaşlarına boğulacağından korkarak ve gözyaşlarına boğulduğunda onu yakınında istemeyerek yolun geri kalanını koşarak Lady'nin yanına gitti.

Etraflarındaki insanlar yaptıklarını bırakıp bakmaya başladılar. "Lütfen bana açıklamam için bir şans verin. Duyduklarınızı-"

"Duyduklarım mide bulandırıcıydı!" dedi ve Lady'nin üzengisine basıp kendini yukarı iterek eyerin üzerine çıktı. Öfkeli olduğu için ekledi: "*Senin* gibi biri için bile."

Gideon geri adım attı. "Benim gibi biri."

Başını iki yana salladı. "Başımdan beri senin hakkında haklıydım. Verity ve Alex senin hakkında haklıydı. Sen bencil, korkunç bir vahşisin. İstedğini elde ettiğin sürece kimi incittiğin umurunda değil. Beni *iğrendiriyorsun*."

Bu sözler karşısında irkildi. Ama Rune bunları söylediği için üzgün değildi.

Ona bir an daha bakamadı, Lady'nin dizginlerini topladı ve Kan Muhafızları'nın kaptanına döndü. "Seninle işimiz bitti, Gideon. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Rune atı dörtmala koşturdu.

Onu yeterince hızlı arkasına alamadı.

ELLİ BİR

GIDEON

GIDEON adımlarını yavaşlatarak onun kaçışını izledi.

Arkasına bakmadı. Bir kere bile.

O kadar unutulabilirdi ki.

Gerçekten bunun mutlu sonla bitmesini mi bekliyordun?

Şüphe, Rune'la olan ilişkisini başından beri lekelemişti. Gideon bu kur yapma saçmalığını sadece onun Kızıl Güve olduğuna inandığı için kabul etmişti, dün gece bu inancının yanlış olduğu kanıtlanmıştı.

Yanılmıştı.

Çok yanlış.

Ve şimdi ona tamamen güvendiği için, şimdi onun yanında uyanmanın nasıl bir his olduğunu bildiği için, onunla bir hayatın ulaşılabilir olduğuna inandığı için, gitti ve her şeyi mahvetti.

Başını geriye atan Gideon titreyen bir nefes verdi. Onun gazabının her zerresini hak etmişti. Harrow'un saçma planını kabul ettikten sonra Gideon, Rune'un onu suçladığı her şeyi ve daha fazlasını yapmıştı.

Mide bulandırıcı.

Aptal bir hayvan.

Onu kaybetmeyi hak etmişti.

ELLİ İKİ

RUNE

KUZEY RÜZGÂRI Rune'un saçlarını yanaklarına savurdu. Lady'nin toynakları taşra yollarının toprağını tekmeliyordu. Tarlalar, bataklıklar ve ormanlar görüş alanının kenarlarında bulanıklaştı.

Hepinizi istiyorum, Rune. Sadece bu gece değil, şu andan itibaren her an.

Kendini ateşli hissediyordu. Ele geçirilmiş. Gideon'la yaptıklarını düşünmeden edemiyordu. Kendisinin istemesine izin verdiği olasılıkları.

Ne kadar aptalım!

Rune onun vücudunda saygıyla gezinen dudaklarını ya da karanlıkta tatlı şeyler fısıldayan sesindeki şefkati aklından çıkaramıyordu.

Ben de korkuyorum, demişti ona.

Birbirimize güvenebileceğimizi söylemişti. Sanki her kelimesinde ciddiymiş gibi.

Atını sürerken gözyaşlarının düşmesine ve rüzgârın onları kurutmasına izin verdi. Lady'yi daha da zorladı, içindeki Gideon'un dokunuşuyla çiçek açan şeyi öldürmek istiyordu. Onu sonsuza dek geride bırakmak istiyordu.

Rune onun peşinde olduğunu başından beri biliyordu. Onun ölmesini istediğini. Gideon cadıları öldürmeyi seven zalim bir çocuktan başka bir şey değildi.

Tanrım, neden bu kadar acıtıyor?

Birdenbire Leydi yavaşladı. Rune gözlerindeki yaşları avuçladı ve başını kaldırıp baktı. Önünde belirene kadar doğru gittiği hedefi fark etmemişti bile.

Thornwood Hall.

Seyislerden biri onun geldiğini gördü ve evin girişinde onu karşıladı. Rune attan indi ve ona Leydi'nin dizginlerini uzattı.

iki mermer aslanın yanından geçip kapıdan giriyor.

Alex koridorda bir hizmetçiyle konuşuyordu. Kadın görüldüğü anda durakladı ve ona doğru döndü.

"Rune?"

Kadının gözyaşlarıyla dolu yüzünü görünce kendi yüzü de karardı. Hizmetiyi kovarak ona doğru ilerledi ve omuzlarını ellerinin arasına aldı.

"Ne oldu?"

Gözlerini kapattı. Alexander Sharpe. Saklanmak zorunda olmadığı çocuk. Ona asla zarar vermeyecek ya da ihanet etmeyecek nazik Alex. Her şeyi anlatabileceği kişi.

"Gideon konusunda haklıydın. Onunla işim bitti."

Yüzünde bir dizi çelişkili duygu birbirini kovaladı. Şok. Rahatlama. Ve... başka bir şey. Rune'un anlam veremediği bir şey.

"Sana zarar verdi mi?"

"Ne? *Hayır*." Fiziksel olarak değil. "O..." Hâlâ koridorda bekleyen hizmetçiye doğru baktı. Duyulmasını istemeyen Rune, Alex'in ellerinden birini tuttu ve onu kış bahçesine götürerek kapıyı arkalarından kapattı.

"Kardeşin bunca zamandır benden şüpheleniyordu." İki elini şakaklarına bastırarak başını salladı. Piyanonun yanından geçip Alex'in yazı masasına doğru yürüdü, dönüp tekrar geri geldi. "Benim Güve olduğumu düşündüğü için bana kur yapıyormuş gibi davranıyordu."

"Hâlâ senin Güve olduğunu mu düşünüyor?"

Rune kulak misafiri olduğu konuşma parçasını düşündü. Boş bir yatakta uyandıktan ve kuşluk vakti olduğunu fark ettikten sonra giyinmiş ve Gideon'un sesini takip ederek aşağıya inmişti. Laila ve Harrow'la yaptığı üzücü konuşmanın sadece sonunu duymuştu ama Gideon kararlı görünüyordu: onun bir cadı olduğunu düşünmüyordu.

"Hiç sanmıyorum."

"Ama emin değilsin." "I ..."

"Rune." Alex'in sesi tuhaf geliyordu. Hâlâ volta atan Rune tekrar yazı masasına ulaşmıştı. "Lütfen seni burada bırakmak zorunda bırakma beni."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada. Bu adada." Ona doğru ilerlemeye başladı. "Seni geride bırakmak zorunda kalırsam, bu beni öldürür. Lütfen benimle gel."

Başını iki yana salladı. "Gidemeyeceğimi biliyorsun."

Rune, Alex'in göğüs cebine uzanıp bir şey çıkarmasını izledi. Kızın önünde durarak elini uzattı.

"Bunu yapmaya cesaret edebileceğimi hiç düşünmemiştim..."

Adamın gümüş bir yüzüğü en küçük ikinci parmağına geçirdiğini görmek için aşağı baktı. İnceydi ve tenine karşı serindi.

"Yıllarca durdum ve senin stratejik olarak taliplerini seçmeni izledim. Seçtiğin erkeklere bakıyorum, seni hak etmediklerini fark ediyorum ve gözünün önündekini neden görmediğini merak ediyorum. Ama yapamıyorsun, değil mi?"

Rune elini onunkinden çekip aralarındaki boşluğa koydu ve parmak uçlarını ince bandın üzerinde gezdirdi.

Ne diyor bu?

"Bu yüzden bazen bana bakmaya korkuyorsun. Çünkü senin ne olduğunu ve ne yaptığını biliyorum ve seni *seviyorum*."

Rune'un kalbi göğsünde çırpındı.

Ne?

Yüzü şimdi onunkinden birkaç santim uzaktaydı, nefesi dudaklarında ılıktı. "Seni seviyorum, Rune Winters. Seninle tanıştığım günden beri seviyorum."

Gözleri yanıyordu.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı, yüzünü ellerinin arasına alarak.

"Bana inanıyor musun?"

Onu seviyordu. Bir arkadaş ya da kardeş gibi değil. Ama bir ...

"Karım ol, Rune. Benimle Caelis'e gel. Sana sahip olman gereken hayatı vereyim."

Gözyaşları teker teker düştü. Rune onları saklamak için ellerini gözlerine bastırdı. *Karısının*.

Alex onun güvenli limanıydı. Hak etmediği her şeydi.

Ama onu seviyor muyum?

Bir arkadaş olarak, evet. Bir kardeş gibi, kesinlikle.

Bundan daha fazlası olabilir mi?

Rune bilmiyordu. Belki de.

Ama bir sorun vardı. Yakında gidiyordu. Temelli gidiyordu. Ve onunla gidemezdi.

Başını sallayarak geri çekildi. "Eğer seninle Caelis'e gitseydim, her günümü suçluluk duygusu ve kendimden nefret ederek geçirirdim."

"Bunu şimdi yapıyorsun," diye işaret etti.

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Belki öyle, ama en azından burada bu konuda bir şeyler yapabilirim. Ben uzaklarda bir fanteziyi yaşarken çaresiz cadıları öldürülmeye terk edemem."

"Rune."

Adamın elleri kadının kalçalarına yerleşti. "Bana bak."

Gözlerini tekrar onunkilere dikti.

"Kestrel'in senin için istediği şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Yapmanı *istediği* imkânsız bir seçimin kefaretinin ödemekle geçen bir hayat mı? Sonunda seni öldürecekleri güne kadar kendini tekrar tekrar riske atmanı istediğini mi sanıyorsun? Kendini affetmenin zamanı geldi."

O kadar basit değildi. "I-"

"Cressida yaşıyor ve senin asla olamayacağın kadar güçlü. Bırak davayı o üstlensin." Ne olduğunu anlayamadan Alex eğildi. "Senin başladığın işi o bitirebilir."

Ve sonra: onu öptü.

Alex'i öpmek kardeşini öpmeye hiç benzemiyordu. Gideon tehlikeliydi. Ölümcüldü. Kelimenin tam anlamıyla onu avlıyordu. Ölmek istemediği sürece asla Gideon'la birlikte olamazdı.

Alex onu öptüğünde, içinde yanan aç bir ateş yoktu. Umutsuz bir özlem yoktu. Sıcak bir sızı yoktu.

Ama nezaket, rahatlık ve güvenlik vardı. Sevgi vardı.

Belki ben...

Alex'in elleri kollarından aşağıya inerek beline dolandı ve onu kendine çekti. Öpücükleri açlığa dönüştüğünde, Alex'in olasılığına açık bir şekilde eğildi. Alex onu masaya doğru geri çekti ve masanın üzerine kaldırdı.

Adam bacaklarının arasına girip onu kendine doğru çektiğinde, Rune içinde bir yerlerde en ufak bir kıvılcımın çakıp söndüğünü hissetti.

Belki bir gün bu kıvılcım tutuşup sürekli bir alev dönüşebilir.

"Benimle gel, Rune. Büyükannen senin mutlu olmanı isterdi."

Rune'un bu kez onun argümanlarına karşı savunması yoktu. Nan onu her şeyden çok sevmiştir; Rune'un mutlu olmasını istiyordu. Alex de Cressida konusunda haklıydı, ondan daha güçlü bir cadı yoktu. En genç cadı kraliçeden daha fazlasını yapabileceği konusunda ısrar etmek aptalcaydı.

"Mutlu olmayı *hak* ediyorsun," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "İzin ver seni mutlu etmeye çalışayım."

Rune bir gün içinde en son ne zaman bu kadar çok ağladığını hatırlamıyordu. "Tamam," diye fısıldadı.

Geri çekildi, dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Seninle Caelis'e geleceğim. Senin karın olacağım."

Alex stratejik bir seçim değildi; o güvenli olandı. Yanında kendisi olabileceği çocuk. *Gerçekten* bir hayatı paylaşabileceği çocuktu - çünkü onun ölmesini istemiyordu.

ELLİ ÜÇ

RUNE

RUNE ertesi günü bavullarını hazırlayarak ve Alex'le birlikte kıtaya yerleştikten sonra gönderecekleri şeylerin listesini yaparak **geçirdi**. Rune'un Seraphine'in kurtarılmasından sonraki sabah Alex'le aynı gemiyle yola çıkmasına karar vermişlerdi.

O da iki gün içindeydi.

Omurgasından aşağı bir elektrik hissi yayıldı.

"Kapınızın önünde bir yığın bavul duruyor," dedi ani bir ses. "Ziyaretçiniz mi var?"

Rune elindeki eşya listesinden başını kaldırdığında Verity'nin oyuncu odasına girdiğini gördü, topuklu çizmeleri ellerinden eldivenlerini çıkarırken yerdeki tahtalara çarpıyordu.

Rune, Alex yarınki soygunla ilgili son toplantılarına gelmeden önce arkadaşını alması için bir araba göndermişti. Rune masadan kalkarak dudağını ısırdı ve odayı tarayan arkadaşına doğru döndü, dikkati büyü kitaplarıyla dolu tahta sandık yığınlarına ve onların arkasındaki boş raflara odaklanmıştı. Verity'nin kaşları çatıldı.

"Ben de sana bundan bahsetmek istiyordum." Rune'un midesi düğümlendi. Bu konuşmayı ya da Verity'yi geride bırakmayı dört gözle beklemiyordu. Derin bir nefes alarak, "Yeni Cumhuriyet'ten ayrılıyorum," dedi.

Verity'nin bakışları onunkilere kaydı.

"Alex'le birlikte Caelis'e gidiyorum." Rune boynundaki ince zincire dokundu ve Verity'nin asılı yüzüğü görebilmesi için onu korsajından çıkardı. "Bana evlenme teklif etti."

Verity gözlerini kırptırdı. "Ve sen de onu kabul ettin."

"Daha *faydalı* birini seçmemi istediğinizi biliyorum..." Rune burnunu kırıştırdı, Alex'in değerli olmadığının ima edilmesinden hoşlanmamıştı. "Ama ben-"

Verity başını sallayarak, "Hayır," diye araya girdi. "Hayır, tavsiyemi dinlemediğine sevindim." Rune'a doğru bir adım attı ve ellerine uzanarak onları sıkıca kavradı. Koyu renk gözleri parlayarak, "O aptal listeyi asla yapmamalıydım. Seni düşünmüyordum. Görevi düşünüyordum." Sanki kendine kızmış gibi başını daha sert salladı. "Berbat bir arkadaş oldum."

Rune bir nefes verdi. "Daha üzgün olacağınızı düşünmüştüm."

"Üzgünüm. Benim için bir kız kardeş gibisin." Birden sertleşti. "Gitmeni istemiyorum ama mutlu olmanı da istiyorum. Ve güvende. Caelis'te her ikisi de olabilir. Ayrıca, Alex sana tapıyor. Seni kesinlikle şımartacaktır."

Rune gülümsedi. "Bizi ziyaret edecek misin?"

Verity onun ellerini sıktı. "Tabii ki."

Rune parfümüne aldırmadan onu kucakladı. "Anlayışın için teşekkür ederim."

"Her zaman anlayacağım," diye fısıldadı Verity.

ALEX GELDİKTEN KISA BİR SÜRE SONRA, üçü son bir kez Rune'un döküm odasında bir araya gelerek yarınki planı tartıştı. Güneş ufkun altına inerken Verity sırt çantasından iki çalıntı Kan Muhafızı üniforması çıkardı.

"Biraz büyük olabilir," dedi ve bir tanesini Rune'a uzattı. "Ama işimizi görür."

Kırmızı yün ceket, pamuklu gömlek, pantolon, çizme ve şapka, öğrencinin yatakhanesinden çalınmıştı. Umarım Verity onları geri vermeden önce kız fark etmezdi.

Rune giysi yığınının aldı. "Neden iki tane var?"

"Bu benim için," dedi Verity, gözlüklerini çıkarıp parmaklarını yorgun gözlerine sürterek.

"Ama neden ihtiyacın var?"

"Ben de seninle geliyorum."

Rune kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Kesinlikle olmaz. Bu çok tehlikeli, Verity." Verity onu görmezden gelerek siyah asker şapkasını aldı ve başına yerleştirdi. "Herkes cadı avcılarının sürüler halinde olmasa bile çiftler halinde çalıştığını bilir. Bu Yalnız olursanız şüpheli görünebilirsiniz."

"Katılıyorum," dedi Alex. Rune'un yanına bağdaş kurarak oturdu, bir elini arkasındaki döşemeye koydu, omzu Rune'un omzuna değiyordu. Yakınlığı, deri ve meşe kokusuyla birlikte onun rahatlatıcı sıcaklığını da getirmişti. "Yanında Verity varken daha güvende olacaksın."

Rune gözlerini ikisine de dikti. "Peki ya bir şeyler ters giderse?"

Verity çenesini geriye yatırdı, böylece askerin şapkasının kenarı görüşünü engellemeyi bıraktı. "O zaman seni hücreye attıklarında yalnız olmayacaksın."

Dudaklarını sıkıca bastırmasından hayır cevabını kabul etmeyeceği anlaşılıyordu. Kuşkusuz Rune, Verity'nin orada olacağını bildiği için daha sakin hissediyordu. "Peki," iç çekti. "*Teşekkür ederim.*"

Giysi yığınının önündeki halının üzerine, Gideon'un erişim parasının ve kalan son kan şişesinin yanına koydu. Çoğunlukla doluydu. Bir şeylerin ters gitmesi ve onları çıkarmak için bir ya da birkaç büyü yapması gerekmesi ihtimaline karşı, mümkün olduğunca çoğunu yarınki soygun için saklamaya çalışıyordu.

Yarından önce kan depolarının en azından bir kısmını doldurmak iyi olurdu ama aylık döngüsü henüz başlamamıştı.

Alex, "Planı son bir kez daha gözden geçirirsek kendimi daha iyi hissedeceğim," dedi.

Onlar da öyle yaptı.

Öğleden sonra saat üçte Rune, Verity ile yatakhaneinde buluşacak ve birlikte Kan Muhafızı üniformalarını giyeceklerdi. Özgürlük Günü kutlamaları için kalabalıklar sokakları doldururken, onlar da saraya gidecek ve hapishaneye gireceklerdi.

Alex atlarla birlikte bir blok ötede bekleyecekti.

İçeri girdiklerinde, Rune ve Verity yedinci kapıdan geçmek için Gideon'un giriş parasını kullanacak ve muhafızlara Seraphine'i getirmeleri için emir aldıklarını söyleyeceklerdi.

onun arınması için. Seraphine'i alıp saray hapisanesinden çıkaracaklar ve Alex'le onu bekleyen atlara götüreceklerdi.

Oradan, Rune ve Alex Seraphine'i Thornwood Hall'da saklayacaklardı. Ertesi gün, Seraphine'i kargolarına gizleyerek Caelis'e giden gemiye binecekler ve özgürlüklerine kavuşacaklardı.

Rune'un kalbi bu düşünceyle tekledi. İki gün içinde Barrow Boğazı'nı geçip yeni bir hayata doğru yelken açacaktı.

Alex onun düşüncelerini duymuş gibi elini uzattı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

Verity esnedi.

"Bu gece hepimiz biraz uyumaya çalışmalıyız," dedi Rune, bitkin düşmüş arkadaşı için endişelenerek. Döküm odasının zemininden ayağa kalktı. "Hadi gelin. İkinizi de dışarı çıkarayım."

VERITY ve Alex'i yolcu ettikten **sonra** Rune yatak odasına döndü ve geceliğini giydi. Çarşaflarının içine girmeden hemen önce yatağının ayak ucunda kurdeleyle bağlanmış bir kutu gördü.

Rune bütün gün Caelis için eşyalarını toplamakla o kadar meşguldü ki Lizbeth onu bu konuda rahatsız etmek istememiş olmalıydı.

Yatağa oturarak kutuyu kendine doğru çekti ve kurdelenin altından katlanmış kâğıt parçasını çıkardı. Kâğıdı açtığı anda el yazısını tanıdı ve hemen okumayı bıraktı.

Gideon'dan geldi.

Onunla Harrow adındaki kız arasında kulak misafiri olduğu konuşma içinde yeniden alevlendi, kızgın bir demir gibi yandı. Öfke ve acı göğsünde alevlendi.

Mektubu okunmadan ateşin üzerine atmak istedi.

Ama... rol yaptığı için ondan bu kadar nefret etmek adil miydi? Rune da onunla birlikte rol yapmıştı. Onun kendisini kullandığı gibi o da onu kullanmıştı.

İlk öpüşükleri gece onu yatak odasına davet eden Rune'du. Ondan ihtiyacı olan şeyi elde etmek için o aşılmaz çizgiyi geçmeyi düşünmüştü. Kendisini alması için ona neredeyse yalvarmıştı.

onu bir kez ve sonsuza dek kandırmak için. Onu kandırıp kendisiyle evlenmesini sağlamak için uydurduğu yalana inanmasını sağlamak ve böylece gelecekte onu kullanabilmek için.

En azından bir kısmı buydu. En küçük parçası ama yine de.

Rune, aynı oyunu oynamasına rağmen Gideon Sharpe'ı farklı bir standartta tutuyordu. Gerçekten de ondan farklı değildi.

Bu düşünce onu rahatsız bir şekilde kıvrandırdı.

Derin bir nefes alarak mektubu kaldırdı ve okumaya başladı:

Rune-

Dün sabah kulak misafiri olduğun şeyleri - ne kadar aşağılık olsalar da - ikimizi de korumak için söyledim. Eğer Harrow'a gerçeği söyleseydim, beni ifşa ederdi. Onun ve Laila'nın senin masumiyetine inanmasına ihtiyacım vardı ve bunu yapmanın en iyi yolu da sana karşı hiçbir şey hissetmediğimi düşünmelerini sağlamaktı.

Bu yaptıklarımı affettirmez; Güve'yi ortaya çıkarmak için sana kur yapmaya başladığım doğru. Beni affetmeni beklemiyorum. Ama geçen gece yaptığımız şeyin yalan olmadığını bilmeni istiyorum. Benim için değildi. O gece söylediğim her şeyde ciddi dim.

Gideon

Rune, sanki biri içine bir çapa atmış ve onu denizin dibine çekiyormuş gibi hissetti.

Ona inanmak istedi. Ona inanmak için aptal olması gerekirdi.

Ve mesele de tam olarak buydu, değil mi? Ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, Rune ona güvenemezdi. Onun masum olduğunu düşünüyordu, bu yüzden özür diliyordu. Bu yüzden kendini ona aşık sanıyordu. Ama gerçeği bilseydi...

Beni hemen tutuklar ve temizlenmem için teslim ederdi.

Bu düşünce onu sakinleştirdi. Gideon onun düşmanıydı.

Ve onun kardeşiyle evleniyorum.

Rune dudağını dişlerinin arasına alarak endişelendi. Alex'le evlenmekle kalmıyor, onunla birlikte ayrılıyordu. En azından Gideon bunu ondan duymayı hak ediyordu.

Ona söylemesi gerekiyordu. Ve veda etmeliydi.

Rune kutuya bakarak kurdeleyi çözdü, kapağı kaldırdı ve içindeki kahverengi kâğıdı geriye itti.

Ambalajdan bir buket ipek düğün çiçeği fıskırdı.

Çiçekleri almak için uzandığında nabzı boğazında uğuldadı. Çiçekler, partiden sonra ona verdiği gülden daha sade ama on kat daha boldu. Rune buketi elinde tuttu, tereyağlı ipekten yapılmış minik yaprakları okşadı, ince dikişlerin izini sürdü.

Bunları o yaptı.

Rune, Gideon'a düğünçiçeklerinin en sevdiği çiçek olduğunu söylemişti ve o da çiçek toplamak yerine onun için *dikmişti*. Bunu yapmak için bütün gece uyumamış mıydı?

Boğazındaki uğultu çarpıntıya dönüştü.

Ruhuyla nasıl konuşacağını bilen kişi neden *Gideon* olmak zorundaydı? Gözleri karıncalanmıştı.

Bunları kabul edemem.

Çiçekleri geri vermesi gerekiyordu.

Yarın, diye düşündü. Verity ile buluşmadan önce onları iade edeceğim. Çünkü yarından sonra onu bir daha ne zaman göreceğini kim bilebilirdi ki?

Seraphine'i kurtarmadan önce, Gideon'u ve onunla birlikte Rune Winters rolünü sonsuza dek geride bırakacaktı. Artık sığ sosyeteyi oynamayacaktı. Nan öldüğünde başladığı yol sona eriyordu; Crimson Moth olarak hayatını riske attığı günler neredeyse bitmek üzereydi.

Rune yeni bir yola girmişti. Caelis'e ve Alex'e giden bir yol. Güvenliğe ve neşeye. Rune, Nan'in onun için istediği hayatı yaşayacaktı. Kan Muhafızları'nın onu sürükleyerek götürdüğu gün ikisinden de çalınan hayatı.

Böylece ipek çiçek buketini kutuya geri koydu ve kapağını kapattı. Kapak.

Yarın Gideon Sharpe'a sonsuza dek veda edecekti.

ELLİ DÖRT

RUNE

ARCANA: (n.) en ölümcül büyü kategorisi.

Arcana Büyüleri, birinden kendi iradesi dışında, genellikle bağışçının ölümüyle sonuçlanacak miktarda kan alınmasını gerektirir. Arcanalar sadece bağışçı için ölümcül olmakla kalmaz, onları kullanan cadının ruhu için de aşındırıcıdır. Bu nedenle Kraliçe Masum Raine tarafından yasaklanmıştır. Arcana Büyülerinin türleri uzun süre devam eden karmaşık illüzyonlardan ölümleri hayata döndürmek gibi yasaklanmış eylemlere kadar uzanır.

-Kraliçe Yiğit Callidora'nın Büyü Kuralları kitabından

ERTESİ SABAH, güneş penceresinden içeri süzülürken **RUNE** gözlerini zar zor açabildi.

Kalk, diye düşündü, yıllardır olmadığı kadar yorgun hissediyordu. Uzuvarları kuma dönüşmüş gibiydi. Sanki göz kapakları taştan yapılmıştı.

Verity her zaman böyle mi hissediyordu?

Bugün Seraphine'i kurtarmanız gerekiyor.

Güneşin konumuna bakılırsa neredeyse öğlen olmuştu.

Gideon'un kendisi için yaptığı çiçekleri ve onları geri vermeye nasıl karar verdiğini hatırlayan Rune inledi ve kendini yatağından sürükleyerek kaldırdı. Lizbeth'e hızlı bir telgraf mesajı yazdırdı ve Gideon'a bu öğleden sonra buluşup buluşamayacaklarını sordu.

Cevabı bir saat sonra geldi, kısa ve özdü.

BAYAN RUNE WINTERS

WINTERSEA EVİ

BENİMLE STÜDYODA BULUŞ. SAAT 2 YÖNÜNDE.

Saat iki, bir saat sonra Verity ile buluşmadan önce Rune'a bolca zaman veriyordu.

Rune hızlıca karnını doyurduktan sonra bu gece için gerekenleri toplamaya gitti: çalınan üniforma, Gideon'un erişim parası ve son kan şişesi. Alex ve Verity ile yaptığı toplantı sırasında parayı ve şişeyi üniformanın cebine koymuş, üniformayı da katlanmış bir şekilde döküm masasının üzerine bırakmıştı.

Ama onları almaya gittiğinde, sadece üniforması oradaydı.

Cepler boştu.

Rune dizlerinin üzerine çöktü ve eşyaların haliya düşüp düşmediğini görmek için masanın altına baktı. Ama ne madeni paradan ne de şişeden bir iz vardı. Üniformanın ceplerini tekrar kontrol etti. Boştu. Döküm odasının her santimini kontrol etti, sonra da yatak odasını. Hiçbir şey yoktu.

Rune avuçlarını gözlerine bastırarak düşünmeye çalıştı. Çok yorgun olduğu için mi onları nereye koyduğunu hatırlamıyordu?

O şişe olmadan ve aylık döngüsünün başlangıcı görünürde yokken, Rune'un kullanacak kanı yoktu. Ve giriş sikkesi olmadan hapishanenin kapılarını asla geçemezdi.

Verity yanlışlıkla yanlış üniformayı almış olmalı.

Rune Wintersea'den şimdi ayrılırsa, Gideon'la buluşmadan önce üniversiteye uğrayabilir ve Verity'den şişeyi ve parayı alabilirdi. Hızla binici kıyafetlerini giydi ve Alex'in yüzüğünü -hâlâ boynundaki zincirde-gömleğinin yakasının altına sıkıştırdı.

Gümüş bant göğüslerinin arasına yerleşirken, zihninde geleceğe dair görüntüler canlandı: Anakara görüldüğünde Alex'le birlikte teknenin pruvasında durmak. Caelis'in zarif sokaklarında birlikte yürümek. Gerçek benliklerini saklamak zorunda kalmayacakları bir arkadaş grubu bulmak. Akşam geç saatlere kadar piyano çalarken ateşin başında kitap okumak.

Yakında, dedi kendi kendine, omuzlarına bir pelerin atıp boğazına bağladı. *Yakında.*

Kan Muhafızı üniformasını Lady'nin heybelerinden birine, Gideon'dan gelen ipek çiçek kutusunu da diğerine yerleştirdikten sonra Rune zihinsel olarak kontrol etti

İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olduktan sonra -şişesi ve bozuk parası hariç- üniversiteye doğru yola koyuldu. Lady'yi okulun ahırında bıraktıktan sonra kampüsün tanıdık yollarından ilerledi ve Summer Hall'a vardı. Çift kapıyı açıp resepsiyonun arkasındaki görevlilere başıyla selam verdikten sonra, çoğu öğrenci derste olduğu için günün bu saatinde sessiz olan yatakhane koridorlarına yöneldi.

Verity'nin kapısına vardığında Rune kapıyı bir kez çaldı. "Verity?"

Kimse cevap vermedi. Kapıyı daha yüksek sesle çaldı ve hâlâ cevap gelmeyince kilitli olmayan kapı kolunu denedi. Çevirerek kapıyı açtı ve içeri adım attı.

"Verity, ben ..."

Rune dondu kaldı. Oda hatırladığından daha küçüktü. Daha çok bir dolap gibiydi. Köşede Verity'nin yatağı yerine bir paspas ve kova vardı. Kitaplarla dolup taşan kitap rafları ya da araştırma projeleriyle dolu cam kavanozlar yoktu, sadece temizlik malzemeleriyle dolu raflar vardı. Duvarın dibinde seramik bir lavabo duruyordu ve kenarında kirli bezler kuruyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi arkasından sert bir ses.

Rune döndüğünde ellerini kalçalarına dayamış, sanki buradaki tuhaflık kendisiymiş gibi Rune'a bakan pembe yanaklı bir kadınla karşılaştı.

"Oh. Um." Yanlış koridora sapmış olmalı. "Arkadaşımı arıyorum. Verity de Wilde."

"Arkadaşınız bir süpürge değilse, onu burada bulamazsınız." "Doğru." Rune yutkundu. "Benim hatam."

Rune onun etrafından dolanırken kadın nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. Koridorda, omzunun üzerinden geriye baktı, Verity'nin odasının kapısı olduğundan emindi.

Ama bu olamaz, diye düşündü, yönünü bulmaya çalışarak yoluna devam etti. Bu bir süpürge dolabına ait.

Verity'nin gerçek odasını bulmak için ana katta daireler çizdi ama kadının sabunlu su dolu bir kovayı doldurduğu dolaba geri dönüp durdu.

Rune en iyi arkadaşının odasının nerede olduğunu unutacak kadar yorgun olabilir miydi?

Bu durum öğleden sonrası için iyiye işaret değildi.

Vazgeçerek resepsiyona döndü ve kibarca gülümseyerek masanın arkasındaki genç kadına yaklaştı. "Merhaba. Utanç verici ama arkadaşımı arıyorum. Verity de Wilde. Bana onun odasını gösterebilir misiniz?"

Kız ona tuhaf bir bakış attı. "Soyadı neydi?" "... de Wilde."

Kız bir pano çıkardı ve parmağını isimlerin ve oda numaralarının olduğu bir listede gezdirdi. Rune'a dönüp bakmadan önce bunu iki kez yaptı. "Sanırım yanlış binadasınız. Burada o isimde kimse yok."

Rune gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Kız bu kez çok daha yavaş bir şekilde kelimeleri tekrarlardı. Sanki bu Rune'un anlamasına yardımcı olacakmış gibi.

"Verity de Wilde burada yaşamıyor."

Rune duvar kağıdındaki tanıdık mor yıldız çiçeklerine baktı. Sonra ayaklarının altındaki çimen yeşili karolara.

"Burası Summer Hall."

Masanın arkasındaki kız başını salladı. "Evet, doğru. Hangi salonu arıyorsunuz?"

Bu, diye düşündü Rune.

Kötü bir his midesine kramplar soktu. Ama zaten geç kalmıştı. Hemen yola çıkmazsa, saat ikiye kadar Gideon'a varamayacaktı.

"Teşekkür ederim," dedi ve çift kapıdan geri döndü.

Dışarıda hava soğumuş, güneş gökyüzünde alçakta asılı kalmış ve denizin üzerinden gök gürültülü fırtına bulutları gelmeye başlamıştı.

Aklımı mı kaçırıyorum?

Önce kayıp kan şişesi ve giriş parası. Şimdi de kayıp Verity mi?

Rune ahırlara doğru koşarken, pelerini arkasından dalgalanırken, düşünmeye çalıştı.

Summer Hall'a yüzlerce kez gitmişti. Verity'nin odasını zihninde kolayca canlandırabiliyordu. Duvar kâğıdındaki beyaz güller. Verity'nin sürekli dağınık yatağı. Yerdeki kullanılmış kitap yığınları, her an yere dökülme tehdidiyle karşı karşıyaydı.

Var olmaması mümkün değil.

Tabii bu bir illüzyon değilse.

Bu düşünce Rune'u olduğu yerde durdurdu.

Verity'nin her zaman Rune'un büyü kitaplarını nasıl incelediğini, parmaklarının sembolleri nasıl takip ettiğini düşündü.

Onları ezberliyor muydu?

Verity'nin sığıdığı parfümü düşündü, o kadar güçlü bir kokuydu ki Rune'un başını ağrıyordu.

Ya başka bir kokuyu gizlemek için kasıtlı olarak kendini ıslatırsa?

Büyüsünün kokusu.

Ama bu Verity'yi bir cadı yapardı. Ve eğer bu doğruysa, neden kendini yine bir cadı olan Rune'dan saklıyordu?

Gökyüzü kararmıştı ve Rune yukarı baktı. Fırtına bulutları hızla yaklaşıyordu.

Başı dönüyor, olanlara bir anlam veremiyordu. Ama Rune'un zamanı tükeniyordu; Gideon'la buluşmaya geç kalmıştı. Buluştuktan sonra saraya gidecek ve Verity'nin bir açıklamayla onu bekleyeceğini umacaktı.

Yağmur yağmaya başladığında, Lady'yi ahırdan aldı ve birlikte Eski Şehir'e doğru koşular.

ELLİ BEŞ

RUNE

GIDEON kapı aralığında **onu bekledi.**

Lady'yi çarşaf gibi yağan yağmurun altında bırakan Rune, heybeden kutulanmış çiçekleri çıkardı ve pelerininin kapüşonunu saçlarının üzerine çekerek koşmaya başladı.

Fırtına için minnettardı. Seraphine'i saraydan çıkardıktan sonra izlerini örtmesine yardımcı olacaktı.

Gideon onun için kapıyı açtığında, Rune sırlıslık bir halde giriş salonuna adım attı.

"İçeri gel," dedi ve ışıkların çoktan yanmış olduğu ailesinin dükkânına doğru ilerledi.

Barut kokusu girişe doldu ve Rune'un içinde bir sürü anıyı canlandırdı. Şu anda yeniden yaşamak istemediği anılar. Onları bir kenara itti ve kapının arkasından kapanmasına izin vererek onu takip etti.

"Uzun süre kalamam."

"Önemli bir yerde olmak mı?"

Sesi tuhaf geliyordu. Sanki biri tüm duyguları sıkıp çıkarmış, boş ve soğuk bırakmıştı.

"Hayır, ben..."

Nereden başlasam? Üç gece öncesinden bu yana çok şey olmuştu.

Birincisi: çiçekler.

Adamın kendisi için yaptığı ipek çiçeklerin bulunduğu kutuyu uzattı. "Buraya bunu iade etmeye geldim."

Gideon onunla yüzleşmek için döndü. Kirli sakalları yanaklarını gölgeliyordu ve gözlerinin altında sanki bütün gece uyumamış gibi koyu halkalar vardı. Kapının önünde durdu.

Uzun çalışma masasında duran kutuyu almak için uzanmadığında Rune yaklaştı ve kutuyu ahşap yüzeyin üzerine koydu. Hemen geri adım atarak aralarında boşluk bıraktı.

Şimdi: Nişan.

Rune bu kısımdan korkuyordu. Ona Alex'le olan ilişkisini anlatmanın doğru yolunu bulmak için kafasında kelimelerin üzerinden geçmişti ama hiçbirisi doğru görünmüyordu.

"Size bir şey sorabilir miyim, Bayan Winters?"

"Elbette," dedi Rune, araya girdiği için mutluydu ama neden bu kadar resmi davrandığını merak ediyordu.

"Bunların herhangi biri gerçek miydi?"

"Gerçek mi?" Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen. Ben. Biz." Gideon ellerini ceplerine soktu. "Üç gece önce yaptıklarımız. Herhangi birinde ciddi miydin? Yoksa bunca zamandır benimle oyun mu oynuyordun?"

Midesi bulandı. Neden bahsediyordu?

Ellerini geri çekti ve iki yumruğunu da ters çevirerek uzattı. Ellerini açtığı anda, Rune avuçlarının her birinde ne olduğunu gördü.

Bir şişe kan ve bir giriş parası.

Nasıl...?

"Bunu böyle başarıyorsun," dedi Gideon, incelemek için şişeyi kaldırarak. "Bu yüzden hiç döküm iziniz yok."

Rune dondu kaldı.

O benim ne olduğumu biliyor.

"Crimson Moth," diye nefes aldı bakışları onunkilerle buluştuğunda. "Sonunda seni yakaladım."

Ondan uzaklaştı. *Aptal, aptal kız.* Bu bir tuzaktı. Sadece içine girmekle kalmamış, tuzağı da kurmuştu!

Topuklarının üzerinde dönen Rune kendini dükkânın girişinden fuayeye doğru fırlattı. Lady'nin kendisini beklediği sokağa açılan kapının kolunu tuttuğunda, biri kapıyı diğer taraftan çekerek açtı.

Laila Creed çerçevenin içinde duruyordu. Arkasında, tabancalarını çekmiş yarım düzine Kan Muhafızı askeri duruyordu.

Rune tökezleyerek geri döndü. Merdivenlere baktı, nereye çıktıklarını biliyordu. En tepeye çıkıp Gideon'un dairesine barikat kurabilirse, pencereden kaçabilirdi...

"O kadar hızlı değil, *cadı*."

Laila saçlarından bir tutam yakalayarak onu geriye doğru çekti. Yere düştüğünde Rune'un kafa derisi acıyla delindi. Ayağa kalkmaya çalışırken gözyaşları gözlerini yaktı, ancak her hareket Laila'nın daha sert çekmesine neden oldu. Onu hareketsiz düşmeye zorladı.

Güçlü eller kollarından tutarak onu dükkânın içine sürükledi. Kapı arkalarından çarparak kapandı.

Etli parmakları Rune'un kollarına batan vahşi onu ileri doğru itti. Ayağı takıldı ve ona yardım etmek için kıpırdamayan Gideon'un önünde dizlerinin üstüne tökezledi.

"Anlamıyorum." Beton zemin avuçlarının altında soğuktu. "Nasıl yaptın-"

"Dün gece Wintersea'ye geldim," dedi Gideon. "Yüz yüze özür dilemek ve kayıtları düzeltmek istedim."

Tabii ki. Çiçekler. Onları yatağına bırakan Lizbeth değildi. Gideon'du.

"Oraya vardığımda ev karanlıktı ve beni karşılayan bir hizmetçi yoktu. Neredeyse arkamı dönüp gidecektim ama sesler beni durdurdu. İlk düşüncem Cressida'nın senin için geldiği idi. En kötüsünden korkarak sesleri takip ettim."

Seraphine'i kurtarmak için plan yaptığımızı duyduğunu fark etti.

"Yatak odanızın duvarı gözlerimin önünde açıldığında yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz. Sen ve suç ortakların oyuncu odasından çıkarken ben kendimi sakladım."

Kan şişesini *bu şekilde* buldu. Rune, Alex ve Verity'ye dışarı çıkmalarını gösterirken, o da gizlice büyü odasına girmiş olmalıydı. Her şeyi görmüş olmalıydı: büyü kitaplarını, kan şişelerini, yerdeki sembolleri.

"Hangisinin beni daha çok iğrendirdiğinden emin değilim," dedi Gideon. "Senin ne *olduğun mu*, yoksa senin oyununa kanmış olmam mı?"

Bu sözler tokat gibi çarptı.

"Onu soymamızı ister misiniz, Kaptan?" dedi arkasındaki vahşi.

"Çoktan baktı," dedi Rune, dizlerinin üzerine çökerek, sesi öfkeyle titriyordu. "Değil mi, Gideon? Üç gece önce her yerimi didik didik aradın."

Gideon'un yüzü karardı. "Onu soymaya gerek yok. İhtiyacım olan tüm kanıt sahibim."

"En azından onu aramalıyız," dedi Laila. "Silahlı olabilir." "Tamam. Üstünü arayın." Fuayedeki bir askere başıyla işaret etti. "Onun atı Dışarıda. Heybeleri kontrol edin."

Rune korktu. Çalınan Kan Muhafızı üniforması heybesindeydi.

Bunun son olduğunu fark etti. Aleyhine toplanan kanıtlar çok ağırdı.

Laila Rune'u ayağa kaldırdı, sonra pelerinini çözdü ve uzattı. Etli olan Rune'un kollarını tutarken Laila çömeldi, bir eliyle Rune'un binici çizmelerinin içini yoklarken diğer eliyle tabancasını Rune'un yüzüne doğrulttu. "Ani hareket yok."

Laila'nın eli önce bir bacağına, sonra diğerinde gezinirken Rune gözlerini Gideon'a dikti. Onun ne olduğunu tekrar hatırladı. Korkunç bir düşman. Onun gibi kızların asılıp öldürülmesini isteyen bir çocuk.

Başından beri ona karşı kanıt topluyor, onu alaşağı etmek için doğru anı bekliyordu. Hediyeler. Öpücükler. Karanlıkta çarşaflarının arasından fısıldanan kelimeler...

Hiçbiri bir şey ifade etmiyordu.

"Sen düşündüğüm her şeysin," dedi ona.

Laila, Rune'un kalçasına saplanmış bıçağı buldu, çıkardı ve bir kenara fırlattı. Gideon bıçağın yerde sekerek gidişini izledi.

"Ve sen," dedi Gideon, sesi sakinleşerek, "hiç de hayal ettiğim gibi biri değilsin."

İki yıldır onu bu kadar acımasızca avlayan biri için daha muzaffer olmalıydı, diye düşündü. Kibirleniyor ve övünüyordu. Bunun yerine, yıkılmış görünüyordu.

Laila Rune'un vücudunu okşamaya devam etti, bir kez bile bakışlarıyla karşılaşmadı. Sanki Rune bir köpekten farksızdı.

"Başka bir şey yok," dedi Rune ona, yüzü yanarak. "Sadece bıçak."

"Buna ben karar vereceğim," dedi Laila.

Heybelerini arayan asker tekrar içeri girdi ve elinde alıntı Kan Muhafızı üniformasıyla Gideon'a yaklaştı. Kıyafetleri masanın üzerine koydu.

Rune yutkundu ve Gideon'un gözlerinin üniformaya kaydığını, üniformayı nasıl aldığını merak ettiğini gördü.

"Nedir bu?" Laila tabancasının soğuk namlusunu Rune'un göğsüne dayadı ve orada asılı duran, alt kısmı gömleğinin altına gizlenmiş gümüş zinciri çekti.

Rune, Laila'nın Alex'in ona verdiği yüzüğü yakasının altından çıkarmak için silahını kullanmasını izledi. Yüzük havada sallanıyor, ışığı yakalıyordu.

Rune onu yakalamaya çalıştı ama kolları sıkışmıştı ve Laila ondan önce davrandı. Kızın yumruğu gümüş bandın etrafına dolandı. Sertçe çekerek zinciri kırdı ve Gideon'a uzattı.

Adamın çenesinin sıkışmasından bunu hemen anladığını anladı.

Rune sanki dünya başına yıkılıyormuş gibi hissetti. Onun bu şekilde öğrenmesini istememişti.

"Onunla *nişanlı mısın*?"

Karnına yumruk yemiş gibi görünüyordu.

"Ben de sana söyleyecektim." Rune bir kolunu kurtardı ve ona doğru bir adım attı, parmakları koluna değdi. "Gideon..."

Sanki onu yakmış gibi ondan ürkererek uzaklaştı. Gözleri onunkilerle buluştuğunda karardı.

"Bana bir daha asla dokunma."

Rune içinde bir şeylerin solduğunu hissederek geri çekildi.

Ama neden sinecekti ki? Ona aşık olması için onu kandıran oydu. Nefretle yanıp tutuşan oydu. Onu katledilmesi için teslim eden oydu.

Rune doğruldu. "Bu doğru. Onunla nişanlıyım. Kardeşin senden iki kat daha erkek."

Gözlerindeki acı apaçık ortadaydı.

"Biliyor musun?" Yaklaşarak kızın elini tuttu ve yüzüğü parmağına taktı. "Sende kalsın."

Garip bir nedenden ötürü, bu jest Rune'un gözyaşlarına boğulmasına neden oldu.

"Burada işimiz bitti," dedi y a n ı n d a n geçerken. "Crimson Moth'u tutuklayın."

Onun uzaklaşmasını, askerlerin önünden ayrılmasını izledi. Cadı avcılarının merhametine terk ederek dışarı çıkarken kapının çarpışını izledi.

Sanki onunla aynı havayı solumaya bir saniye daha dayanamayacakmış gibi.

ELLİ ALTI

GIDEON

GIDEON, RUNE'UN YÜZÜĞÜNÜ kaldırım taşlarının üzerinde **parçaladı ve** yağmurun kanı temizlemesini izledi.

Annesinin boynundaki zincirde asılı olan yüzüğü düşünmeden edemiyordu. Alex'e saklaması için verdiği yüzük.

Alex, Rune'a evlenme teklif etmişti. Rune da onu kabul etmişti.

Sen lanet bir aptalsın, dedi kendi kendine atına binerken.

Elbette bunların hiçbirisi bir şey ifade etmiyordu. Elbette hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun için değil. Hepsi bir oyundu ve sonunda kazandığını düşünse de, bir şekilde yine de hiçbir şey elde edememişti.

Alex'i seçmişti.

Kim istemez ki?

Kardeşin senin olabileceğinin iki katı.

Bu sözler Gideon'un yüreğini taşa çevirdi.

Bunun ne önemi vardı ki? O Crimson Moth'tu, iki yıldır onun başının belasıydı. Lanet olası bir *cadı*.

İkinci kez kandırılmıştı. *Yine* şişlenmek için kendini açmıştı. Rune'un rol yaptığı kıza inanmıştı. Umut etmesine izin vermişti. Birlikte güzel bir şeyler yaşayabileceklerini düşünmüştü. *İyi bir şey.*

Gideon'da onu bu kadar saf yapan bir kusur var mıydı? Aldatılmaya bu kadar açık mıydı?

Elini yüzünde gezdirerek yağmur damlacıklarını temizledi. Laila sonunda cadıyı bağlayıp ailesinin eski dükkânından çıkarıp bir atın üzerine sürüklediğinde, Gideon ona bakmaya kıyamadı

Rune'a baktı. Onları fırtınanın içinden şehrin merkezine, Seraphine'in infazının yakında gerçekleşeceği ana meydanda duran arındırma platformuna doğru götürürken gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

Şimdi, ikinci bir cadı ona katılacaktı.

Geldiklerinde çakan şimşekler platformun kirişlerini aydınlattı. Bir kalabalık çoktan toplanmış, arındırma işleminin başlamasını bekliyordu.

Gideon zavallı kalbini bundan sonra olacaklara karşı sertleştirmeye çalıştı. Azılı bir suçluyu yakalamasını kutluyor olmalıydı. Bu cadı iki yıldır onun saplantısıydı. Onu avlamak, öldürmek ve sonunda adaletin yerini bulduğunu görmek.

Her sabah yataktan kalkmasının sebebi oydu.

Ama şimdi ona sahip olduğuna ve adaletin yerini bulduğuna göre, hissettiği tek şey boştu. "Gideon!"

Kardeşinin sesi başını hızla çevirmesine ve kalabalığı taramasına neden oldu. Uzakta Alex'i gördü. Cesetlerin arasından geçerken yağmur sarı saçlarını başına yapıştırmıştı.

Gideon atından indi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Alex yağmurdan sırlıslık olmuş bir halde bağırdı. "Ne mi yapıyorum?"

Alex, Gideon'u iterek hâlâ Laila'nın atına binmiş olan Rune'a doğru ilerledi. "Bırak onu."

Gideon kardeşinin yakasından tuttu ve onu geri savurdu. "Kendine dikkat et kardeşim. Tehlikeli bir zemindesin."

Alex ona ters ters baktı, normalde nazik olan gözleri öfkeyle doluydu. Kalabalık tıslayıp ona tükürürken parmağını Rune'a doğru uzattı. "Bu senin için sorun değil mi?"

Kardeşi ile Kızıl Güve arasında kalan Gideon, Bart Wentholt'un bir zamanlar söylediği bir şeyi tekrarlardı: "Birinin sizi tehlikeli cadılardan korumak için kirli işleri yapması gerekiyor."

"O tehlikeli bir cadı değil!" Alex yüzüne karşı bağırdı. "O masum bir kız!"

"Masum mu?" Gideon neredeyse gülecekti. "Seni büyüledi, Alex."

İkimizi de büyüledi.

"Bir kez olsun kendine bakar mısın!" Yağmur, Alex'in yüzünden aşağı perçem perçem akıyordu. "Bu çarpık adalet anlayışı seni mahvediyor!" Başını salladı, damlacıklar uçtu. "*Sevdiğim* kızı öldürmek üzeresin. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu görmüyor musun?"

Gideon'un elleri yumruk oldu.

"O bir cadı, Alex." Sesi tepedeki gri gökyüzü kadar soğuktu. "Onlara sempati duymak ölümle cezalandırılabilir bir suçtur."

Alex meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Tutuklayın beni o zaman."

Bu sözler bir darbe gibi inmişti. Alex'i korumaya çalışarak geçirdiği onca yıldan sonra, küçük kardeşi Gideon'un fedakârlıklarını yüzüne vuruyordu.

"Aptal olma," dedi Gideon. Küçük kardeşini yakalayıp sürükleyerek götürmek için dayanılmaz bir istek duydu. Her şey bitene kadar onu bir dolaba kilitlemek. Muhtemelen onu asla dışarı çıkarmayacaktı. Alex'in kendi iyiliği için.

Kardeşinin gözleri parlıyordu. Gideon'a bakarak tüm kalabalığın duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı: "Onun Kızıl Güve olduğunu biliyordum ve sana söylemedim!"

"Alex," diye araya girdi Rune ikisinin de arkasından. "Yapma bunu."

Gözlerinin buluşmasını izlerken Gideon'un kalbi burkuldu. Rune'un, "Lütfen, *lütfe*n uzaklaş," derken sesindeki titremeyi duydu.

"Ona kulak verin," dedi Gideon.

Alex ona baktı. "Üzgünüm Rune, burada sessizce durup ölmeni izleyeceğimi sanıyorsan aptalsın." Hem nişanlısına hem de kardeşine sırtını dönerek kana susamış kalabalığa hitap etti. "Kardeşimin hapishane hücrelerinden cadıları çalmasına yardım ettim! Bu Allah'ın belası adadan suçluların kaçırılmasına yardım ettim! *Ben suçluyum!*"

Gideon'a dönerken gözleri parladı. "Şimdi beni tutuklayın."

Gideon'un çenesi sıkıştı. Alex onun Cumhuriyet'in düşmanı olduğunu kesin bir dille ilan etmişti. Bir cadı sempatizanı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ama Alex onun küçük kardeşiydi ve ne pahasına olursa olsun onu güvende tutmak Gideon'un göreviydi.

"Kaptan," dedi Laila usulca. "Siz yapmazsanız, ben yaparım."

Bir dizi demir prangayı uzattı, zincirler rüzgârda şingırdıyordu. Alex yumruklarını kaldırmış, bekliyordu. Gideon'a düşünülemez olanı yapması için meydan okuyordu.

Ama Gideon'un yeminli bir görevi vardı: cadıların ve onların sempatizanlarının kökünü kazımak. Masumlara zulmetmek için tekrar ayaklanmalarını önlemek. Bu onun amacıydı. Onun *çağrısı*.

Böylece Gideon, kalbi göğsünde parçalanarak Laila'dan soğuk zincirleri aldı ve onları küçük kardeşinin bileklerine kilitledi.

ELLİ YEDİ

RUNE

WITCH MANACLES, Rune'un kucağında ağır bir şekilde **duruyordu**, soğuk demir ellerini bilekten parmak ucuna kadar çevreliyor, kendini kesememesini veya bir büyü işareti çizememesini sağlıyordu.

Kalabalığa bakarken gök gürültüsü tepesinde gümbürdüyordu. Ona tükürenlerin, küfredenlerin, suçlarının bedelini hayatıyla ödemesini isteyenlerin çoğu bir zamanlar masasının etrafında oturmuş ve balo salonunda dans etmiş insanlardı.

Bu Rune'u şaşırtmadı.

Bu insanlar hiçbir zaman onun arkadaşı olmamıştı.

Bir anlamda rahatlamıştı. Rune artık rol yapmak zorunda değildi. Sonunda onun ne olduğunu biliyorlardı. Yine de şu anda kesin ölümle karşı karşıya olan Alex'i önemsiyordu. Öz kardeşi onu ölüme teslim edecekti.

Bakışları aralarındaki Kan Muhafızı askerlerinin başlarına takıldı.

"Benden vazgeçmeliydin," dedi Laila kollarından tutup onu attan aşağı sürüklerken. "Kendini kurtarabilirdin."

"Kendi kalbinden vazgeçemezsin," dedi Alex, ona doğru adım atarken gözleri duygu doluydu. Başını eğdi ve yanağını onun şakağına bastırdı.

Daha fazlasını yapamadan Gideon onları ayırdı. "Yeter." Rune'un bakışları Kan Muhafızı yüzbaşısının ceketinin önünü taradı. Kırmızı yün yağmurdan o kadar ıslanmıştı ki neredeyse siyah görünüyordu.

Gideon taştan yapılmış gibiydi. Bir dağ gibi soğuk ve hareketsizdi.

"Vakit geldi," dedi ve onu arındırma platformuna doğru çevirdi.

Her iki tarafta da birer tane olmak üzere iki basamak vardı. Adam Rune'u en yakın olana doğru yönlendirirken, Rune diğer basamaktan birinin çıkarıldığını gördü. Siyah bukleleri olan kuş gibi bir kadın. *Seraphine*. Aynı demir bağlar onun ellerini de sarmıştı.

Rune korkusunu yutmaya çalıştı.

Sonu hep böyle olacaktı. Nan'i tasfiyeye gönderdin, şimdi de sen onu takip edeceksin.

Alex'le birlikte kaçabileceğini düşünmek bir hataydı. Sadece aptallar mutlu sonlara inanırdı.

Gideon onu ölüme götürürken, Rune onu teslim edecek kişinin o olmasının ne kadar uygun olduğunu düşündü. İki yılını bu çocuktan nefret ederek geçirmişti. Son nefesini verene kadar ondan nefret etmeye devam etmesi uygun görünüyordu.

Ancak burada bile, sonunda, nefreti onu hayal kırıklığına uğrattı.

Rune cadıların ailesine ne yaptığını biliyordu. Bir cadı kraliçenin ellerinde yaşadığı dehşeti biliyordu. Rune, tıpkı ondan önceki bir cadı gibi, Gideon'la oynamıştı. Onu kandırmış ve ihanet etmişti. Tüm cadıların aynı olduğuna inanmak için her türlü nedeni vardı: korkunç derecede zalim ve tarif edilemez derecede kötü.

Peki ondan nasıl nefret edebilir?

Özellikle de eli sırtının küçük kısmına bastırılmışken. Öfkesinde bile ona karşı şefkatliydi. Stoacı Gideon -inancında o kadar kararlı, görevinde o kadar gayretliydi ki- isteksizdi. *Çelişkiler içindeydi*. Avucunun nazıkçe bastırışında bunu hissetti.

Rune, Nan'in bıçak boğazını kesmeden önce söylediği son sözleri hatırladı. *Seni seviyorum, diye* fısıldamıştı aşağıdaki kalabalığın içinde Rune'a bakarken.

Rune boğazındaki yumruyu yuttu ve yanındaki çocuğa baktı Onu.

Seni affediyorum, diye düşündü. Belki de bu onu aptal yapıyordu, ama ne Eğer bu bir son olsaydı?

Onu affederken, garip bir şey oldu: Rune kendini de affetti. Nan'a yaptıkları için.

Bunca zamandır ihtiyaç duyduğu Şey tam da içindeydi.

Gideon onu, ayak bileklerini zincirlerle bağlamak için bekleyen dört Kan Muhafızı askerine teslim ederken ona bakmadı. Onu katledilmek üzere baş aşağı kaldıracak olan zincirler. Adam uzaklaşmak için döndüğünde avucunun sabit sıcaklığı sırtından kayboldu.

"Gideon."

İrkildi ve durdu ama arkasına bakmadı. "zr dilerim," dedi. "Her Şey için çok zgnm."

Sonunda ona baktı ve yüzündeki yaralı ifade bir bıçak gibi delip geçti.

Yağmurun ağır Őıptırtısı arasında onun, "Ben de öyle," dediğini duydu.

Soğuk demir çıplak ayak bileklerini ısırırken ve kilitler yerine otururken adımlarını hızlandırdı.

ELLİ SEKİZ

RUNE

SERAPHINE VE RUNE şimdi yan yana **duruyordu**. Krank zincirlerini sıkılaştırdı, onları önce ayaklarından gökyüzüne doğru kaldırmaya, boğazlarını arındırıcı bıçağa açmaya hazırlanıyordu.

Seraphine'in kara gözleri Rune'a dikildi. Ama Rune'un bir cadı olmasına şaşırarak yerine şöyle dedi: "Neden Kestrel'i ihbar ettin?"

Her şeyin kaçınılmazlığı içine işlerken gözyaşları döküldü. "Biri bize ihanet etti. Kan Muhafızları ikimizi de öldürebilirdi: Nan, cadı olduğu için; ben de onu teslim etmediğim için. Bana onu seviyorsam, ona ihanet etmem gerektiğini söyledi. Böylece benim ölümümü izlemek zorunda kalmayacaktı."

Seraphine'in alnı neredeyse nazıkçe kırıştı.

Şimşekler çaktı ve havadaki yük Rune'un tüylerini diken diken etti.

"Nan seni bulmamı söyledi. Seni tutukladıkları gece evine geldim. Seni bulmak için iki yılımı harcadım ve oraya çok geç vardım."

Bir saat önce gelseydi ne olurdu? İkisinden biri burada bıçağı bekliyor olur muydu?

"İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım." Seraphine'in bakışları keskinleşti.

"Hayır," dedi, uzaktaki bir şey dikkatini çekince gözleri garip bir şekilde parladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Rune'un görüş alanının kenarında ışık titreşti. Başını kaldırıp baktığında, dört siyah ateşli kuyruklu yıldızın platforma gülle gibi çarptığını ve doğrudan Seraphine ile kendisinin iki yanındaki muhafızları hedef aldığını gördü. Rune bedenlerinin tahtaya çarpma sesini duydu.

Etraflarındaki platform yanıyordu. Yağmura rağmen havada sıcaklık cızırdıyordu. Daha fazla ateş topu tepelerindeki ahşap kirişe çarptı. Rune kelepçeli elleriyle başını örttü ama bunun pek işe yaramayacağını biliyordu. O ve Seraphine tamamen açıktaydı.

Bir şey *çatladı* ve Rune başını kaldırıp tam tepesindeki ışının yarılmaya başladığını gördü.

O zaman düş.

Ağır kereste üzerlerine inerken, Seraphine Rune'a doğru atılarak onu yoldan uzaklaştırdı. Kiriş platformun zeminine, ikisinin de durduğu yere çarptı.

Seraphine kendini yukarı itti. "Sen iyi misin?" Rune başını salladı.

Yanık et ve... başka bir şey gibi kokuyordu.

Kan ve güller, diye düşündü.

Sihir.

Rune aynı kokuyu daha önce bir kez, Aydınlıkçılar Yemeği'nin olduğu gece almıştı. Bir dalga gibi üzerine yayılmıştı.

Kalabalıktan biri çığlık attı.

İlk çığlıklara yenileri eklendiğinde Seraphine platformun kenarındaki ahşap parmaklığa doğru uçtu ve ayak bileklerindeki zincirlerin izin verdiği ölçüde eğildi. Rune kendini ayağa kaldırmak üzereydi ki midesine kramp girdi. Sanki karnının alt kısmında sıcak, ağrılı bir şişlik vardı.

O sızdı. Her ayın büyük bir kısmını bunu bekleyerek geçiriyordu.

Uyluklarının arasında ılık ve ıslak bir şey birikirken, Rune'un üzerine bir rahatlama dalgası geldi.

Aylık döngüsü başlamıştı.

Taze kan ile ...

Ama onu kullanmasının bir yolu yoktu. Elleri demirin içinde sıkışıp kalmıştı. Neden hiçbir askerin onları öldürüp bu işi bitirmek için gelmediğini merak eden Rune ayağa kalktı ve Seraphine'e katılarak tahta parmaklıklarda platformu taramaya başladı.

"Merhametli Eskiler," diye mırıldandı Seraphine.

Griye bürünmüş düzinelerce figür şehir meydanını süpürerek platforma doğru ilerliyordu. Kan Muhafızları'nın kırmızı üniformaları

aralarındaki kalabalık kabarıırken onlara doğru kesiyordu. Kaos patlak verdi. Vatandaşlar çılgınlık atarak ve itişip kakışarak dağılmaya çalıştı, çaresizce yoldan çekilmeye çalıştılar.

Karanlık gökyüzünün altında, silah sesleri havada cınlarken gök gürültüsü tehlikeli bir şekilde gümbürdüyordu.

Rune gözlerini kısarak gri kukuletaların altındaki yüzleri görmeye çalıştı. "Kim bunlar?"

"Cadılar," dedi Seraphine.

Bu kelime Rune'un kalbini hoplattı. Gözlerini daha da kısarak baktı ve kukuletaların altındaki kızlardan bazılarını tanıdığını fark etti. Gideon'un pençelerinden kurtardığı cadılar. Çoğunu hiç tanımıyordu. Ama onların başında ezbere bildiği bir kız vardı.

Verity de Wilde.

Şimşek çakarken gözlükleri parlıyordu ve kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Elinde Rune'un daha önce hiç görmediği bir bıçak vardı. Hilal şeklinde bir bıçak.

"Cressida Roseblood yaşıyor..." Seraphine'in gözleri kısıldı. "... ve bir şekilde bir cadı ordusu kazandı."

"O Cressida değil." Rune onu düzeltti. "O benim arkadaşım Verity."

Rune, Cressida ile tanışmıştı. Verity ve en genç cadı kraliçe birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

"Sizi temin ederim," dedi Seraphine, "o kız bir Roseblood. Sadece görünüşünü değiştirmiş."

Rune kaşlarını çatı ve Verity'nin kayıp yurt odasını hatırlamak zorunda kaldı. Bitmek bilmeyen yorgunluğunu. Ağır parfümlü kokusu.

Hepsi özenle hazırlanmış bir illüzyon muydu?

Bunun büyüklüğü - iki yıl boyunca durmaksızın başka biri gibi davranmak - çok fazla güç gerektirecektir.

Ve bir sürü taze kan.

Rune'u korkunç bir his ele geçiriyordu.

Roseblood kardeşlerin Arcana büyüleri kullanmaları sorgulandığında Verity neredeyse savunmacı bir tepki vermişti. Ve Verity, Cressida Roseblood'un da katıldığı gece Aydınlıkçılar Yemeği'ndeydi. Ya büyü ateşinden Verity sorumluydu?

Ya Verity de Wilde kılık değiştirmiş Cressida Roseblood ise?

"Özür dilerim," dedi Seraphine. "Ama arkadaşın Verity diye biri yok. Ya da vardıysa bile artık yok."

"Cressida'nın Verity'yi öldürdüğünü ve kimliğini çaldığını mı söylüyorsunuz?" "Büyük olasılıkla, evet."

"Ama bu demek oluyor ki..."

Cressida Roseblood, Verity de Wilde değil, iki yıl boyunca Rune'un en yakın sırdaşı olmuştu - onun haberi olmadan.

Tüm bu zaman boyunca Rune bir *katile* güvenmiş ve sırlarını ona açmıştı. Gideon'a işkence eden ve küçük kız kardeşini öldüren kıza.

Kendini sabitlemek için tuttuğu ellerini ahşap korkuluklara dayadı.

Bu doğru olamaz.

Verity onun arkadaşıydı.

Ama Rune, Verity ile ancak devrimden sonraki aylarda arkadaş olmuştu. O zamana kadar Cressida tahttan indirilmiş ve kaçmıştı. Bu da Rune'la arkadaş olmadan *önce* kızı öldürmek ve kimliğini gizlemek için bolca zaman bırakıyordu.

Rune'un hiç tanımadığını kabul etmek zorunda kaldığı Verity'nin - gerçek Verity'nin- cadı kraliçe tarafından köşeye sıkıştırıldığı düşüncesi Rune'un kusacakmış gibi hissetmesine neden oldu.

İşaretleri nasıl gözden kaçırmış olabilirim?

Rune eskiden Verity olarak tanıdığı kızın kalabalığı yarararak ilerleyişini izledi, peşinde küçük bir cadı ordusu vardı. Rune'un dehşeti ve nefretine rağmen, o kız Seraphine'le birlikte şu anda müttefik olabilecekleri en yakın şeydi.

Kalabalıktaki diğer herkes onların ölmesini istiyordu.

Rune, Verity'nin -hayır, Cressida'nın- büyü kitaplarının açık sayfalarındaki büyü işarelerini dalgınca takip ettiği sayısız zamanı hatırladı. Eğer Rune'un tüm büyülerini ezberliyorsa, muhtemelen Rune ve Seraphine'in ellerini serbest bırakacak büyüü de biliyordu.

Picklock.

Korkulukların üzerinden olabildiğince uzağa eğilerek bağıran Rune'un sesi gök gürültüsüyle savaşıyordu: "Kraliçem!"

Verity'nin kimliğini çalan kız başını kaldırdı ve bakışları bir şahin gibi Rune'un üzerinde gezindi.

Duman havayı doldururken, Rune demirden ellerini kaldırdı. "Biraz yardım?"

Cadı kraliçe gülümsedi ve Rune bu manzara karşısında ürperdi. Kanlı büyü işaretleriyle kaplı soluk ön kolunu uzatarak eliyle sembolleri lekeledi.

İllüzyon kayboldu.

O artık Verity değildi.

Kıvrıcık kahverengi saçları düzleşti, ay beyazına dönüştü. Koyu renk gözleri kristal mavisine dönüştü. Ve vücudunun kıvrımları düzleşip uzayarak Rune'un hatırladığı zarif kraliçeye dönüştü.

Kalabalığın arasından genç bir kadını yakalayan Cressida, kızın saçlarını geriye doğru çekti. Kurbanı çığlık atıp kaçmaya çalışırken, Cressida kızın solgun boğazını bıçağının hilal kenarına dayadı ve kesti.

Rune kızın boynundan aşağıya doğru akan kırmızı kanı göremeyecek kadar geç bir bakış attı. Kız kanda boğularak taşların üzerine düştü. Cressida parmaklarını kana batırdı ve yeni bir sembol çizdi.

Büyü canlandı. Rune ve Seraphine'in kelepçelerinin kilitleri tıkırdadı. Ellerini hapseden ağır demir bloklar, ayak bileklerindeki zincirlerle birlikte açıldı. İkisi de düşerek yanan platforma takırdayarak çarptı.

Rune ve Seraphine özgürdü.

ELLİ DOKUZ

GIDEON

Kalabalık Gideon'un **etrafını sarmıştı**. Baktığı her yerde insanlar çığlık atıyor ve itişip kakışıyor, meydandan çıkmaya ve üzerlerine çullanan cadılardan uzaklaşmaya çalışıyordu. Gideon itişip kakışmanın ve ezilmenin içine doğru eğildi ve tabancasını çekti.

Cadılar askerlerinden sayıca üstündü. Büyü ateşi platformdaki Kan Muhafızı askerlerini öldürmüş, sadece yerdekileri bırakmıştı. Geriye bir temizliğe yetecek kadar asker kalmıştı ama tam bir saldırıya değil. Ve meydandan gelen şiddetli silah sesleri cadıların silahlı olduğu anlamına geliyordu.

Askerleri sayıca ve silahça üstündü.

Gideon, Cressida'nın bir şeyler planladığını biliyordu. Buna hazırlıklı olmalıydı. Her şeye hazırlıklı olmalıydı.

Kalabalık dağıldı ve seyreldi, geriye sadece düzinelercesi griye bürünmüş olan cadılar kaldı. Senkronize bir birlik gibi hareket ederek ilerlediler. Öndekiler ateş edip yeniden doldurmak için geri çekilirken, arkadakiler onları korumak için öne çıktı.

Crack crack crack!

Mermiler Gideon'un yanından vızıldayarak geçti. Ateşlerine karşılık verdi ve Kan Muhafızlarına, ahşap iskeleti alevler içinde kalan arındırma platformuna geri çekilmeleri çağrısında bulundu.

Onlar komutlarını yerine getirirken Gideon ateş etmeye devam etti. Onun yanında ateş eden Laila hariç hepsi.

"Git," dedi ona.

Kadın onu görmezden geldi, tabancasının dumanı tütüyordu. "O kızlardan bazıları yakaladığımız cadılar."

Gideon başıyla onayladı. Rune'un, kardeşinin yardımıyla serbest bıraktığı kişiler.

"Ve onlara liderlik eden cadı..."

Gideon ürperdi. *Cressida*. Kâbuslarındaki kız burada, kanlı canlı karşısındaydı. Bunun ne anlama geleceğini düşünmek bile istemiyordu. Bu savaşı kaybederlerse...

Birdenbire cadılar durdu. Ateşleri kesildi ve meydanda sessizlik çınladı.

"Gideon Sharpe!" Cressida bağırdı. "Köpeklerine geri çekilmelerini söyle!"

Kadının sesi Gideon'un bacaklarında şimşek gibi bir sarsıntı yaratarak dengesini bozdu.

O ve Laila ateş etmeyi bıraktı. Ama silahlarını kaldırmaya devam ettiler. Arkalarındaki Kan Muhafızları da aynısını yapınca, Cressida yanında başka bir cadıyla birlikte dizilişin dışına çıkarak öne doğru adım attı.

İkinci cadı birini yakasından tutup sürükledi. Esiri tökezledi. Yüzü o kadar kanlı ve bereliydi ki Gideon onu ilk başta tanıyamadı.

"Baba!" Laila haykırdı.

Gideon daha yakından baktı. Bu Nicolas Creed'di. Onu boks ringinin arkasındaki sokak taşlarından alan adam; Gideon'a nasıl dövüşeceğini öğreten adam.

Onu nasıl yakaladı?

İyi Komutan her zaman sıkı bir şekilde korunuyordu.

Ama Cress kendini Verity olarak gizleyebiliyorsa, herhangi biri olarak da gizleyebilirdi. Nicolas'ın en sadık askerlerinden biri belki. Karısı ya da çocuklarından biri. Hiç şansı olmazdı.

Cadı, İyi Kumandan'ı Cressida'nın ayaklarının dibine yere fırlattı.

Laila silahını indirdi ve öne doğru adım attı. Gideon'un kolu onu durdurmak için fırladı.

"Başını dik tut," dedi. "Şu anda ona yardım etmenin tek yolu bu."

Laila yutkundu, başını salladı ve gözlerini babasına dikerek Gideon'un yanına geri çekildi.

Cressida, Gideon'un çok iyi tanıdığı hilal şeklindeki kesme bıçağını kınına soktu ve bir tabanca çıkardı. Öne doğru bir adım atarak namluyu Nicolas'ın şakağına dayadı. Parmaklarında parlak kırmızı kan lekeleri vardı ve yaralı kolunun her yerinde soluk büyü izleri vardı.

Keskin bakışları Gideon'a odaklandı. "Askerlerine silahlarını bırakmalarını ve buraya yığmalarını söyle." Başıyla birkaç metre önündeki bir noktayı işaret etti. "O zaman bana Rune Winters ve Seraphine Oakes'u getirin. Bunu hemen yapın, yoksa onu öldürürüm."

Nicolas yere diz çökmüş, elleri arkadan bağlanmıştı. Komutan, biri şişmiş ve kapanmış olan gözlerini onlara doğru kaldırdı.

Laila'nın tabancasını tutuşu sıkılaştı.

Nicolas'ın bakışları Gideon'unkileri tuttu. "Ona itaat etme. Geri çekilmeyin."

Cressida namluyu şakağına daha sert bastırdı. Kara gözleri parladı. "Bana silahları getir, Gideon."

"Onların merhameti altında yaşadığımız zamanların nasıl olduğunu hatırlayın."

Cressida sertçe yere baktı, gözlerini avına dikmişti. "Nicolas," diye mırıldandı usulca. *Aldatıcı bir şekilde.* Gideon bu sesi tanıyordu. Duyguları artmış, korkuya dönüşmüştü. "Konuşmayı kes."

"Komutan," diye uyardı. "Saygısızlık etmek istemem ama bence onun dediğini yapmalısınız."

Nicolas Gideon'dan Laila'ya baktı ve geri döndü. Bedenini dövmüş olabilirlerdi ama ruhu tamamen sağlamdı. Boyun eğmiş değil, kararlı görünüyordu. "Sevdiklerine ne yapacağını bir düşün. *Sana* ne yapacağını düşün. Tekrar böyle yaşamak istiyor musun? Yoksa sen-"

Bir el silah sesi
duyuldu.

Gideon irkildi.

Laila nefesini içine çekti.

Komutan'ın bedeni yavaşça öne doğru devrilerek bir yığın halinde yere yığılırken meydanda sessizlik hüküm sürüyordu. Gözleri boş boş Gideon'a bakıyordu.

Gideon'un göğsüne soğuk bir uyuşukluk yayıldı. Akıl hocasına -onun için bir baba gibi olan adama- baktı, şimdi taşların üzerinde ölmüştü.

"Bu kadar yeter," dedi Cressida.

"Baba..."

Laila hareket ederek Gideon'u da hareket etmeye zorladı. Tabancasını kınına sokarak onu ortasından sıkıca kavradı ve cadıya yaklaşmasını engelledi.

"Seni öldüreceğim. Seni öldüreceğim!" Laila ona karşı direndi. "Bırak beni, Gideon!!"

Gideon silahı Laila'nın elinden çekip aldı ve Cressida'nın önüne, yere fırlattı. Kollarıyla Laila'yı göğsüne bastırarak hareketsiz hale getirdi.

"Bırak beni gideyim, bırak beni gideyim..."

Şimdi ağlıyordu. Yalvarıyordu. Gideon ona daha sıkı sarıldı. Bu tanıdığı Laila değildi. Laila sert biriydi. Dirençliydi. Yıkılmazdı.

Cressida'nın da onu kırmasına izin veremezdi.

"Kafanı topla," dedi tekrar, göğsünü öfke kaplamıştı. Bu sözleri Laila'ya mı yoksa kendisine mi söylediğinden emin değildi. "Baban da böyle yapmanı isterdi."

Bu yüzden devrimin gerçekleşmesi gerekiyordu. Gideon bu yüzden cadı avcısı olmuştu. Bir daha asla onların merhametine kalmamak için. Hiçbirinin iktidara dönmemesini sağlamak için.

"Gideon?"

Gideon baktı ve Alex'in yanında durduğunu gördü. Kardeşinin bilekleri prangalardan kurtulmuştu ve elleri bir Kan Muhafızı subayının sepet gibi kıvrılmış ceketini tutuyordu. İçinde Gideon'un askerlerinin silahları vardı. Alex onları cadı kraliçe için topluyordu.

Rune ve Seraphine onun yanında duruyordu.

Paltoyu uzatarak Gideon'un tabancasını yığına eklemesini beklerken Alex'in gözlerinde dile getirilmemiş bir özür vardı. Gideon onun özrüne tükürmek istedi. Alex, devrim gecesini en genç Roseblood kardeşini öldürdüğü konusunda açıkça yalan söylemişti. Kardeşinin bu komplodaki rolünün ne kadar eskiye dayandığını merak ediyordu.

Alex de en az Rune kadar suç ortağıydı.

Gideon ağlayarak dizlerinin üzerine çöken Laila'yı serbest bıraktı, sonra da silahını diğerlerinin yanına bıraktı.

"Ne yaptığınızın farkında değilsiniz."

Alex hiçbir şey söylemedi. Sadece silahları teslim etmek için döndü, onu Rune ve Seraphine izledi. Gideon kardeşinin silahları Cressida'nın önüne bırakmasını izledi.

Ayaklarını. Dudaklarına yayılan gülümsemeyi izledi. Kâbuslarındaki gülümsemeydi bu. Üzerinde sahip olduğu gücü bilen ve bunu senin de bilmeni isteyen birinin gülümsemesi.

Ölümden dönen bir canavarın gülümsemesi.

Cressida tabancasını kaldırdı, bu kez doğrudan *ona* doğrulttu.

"Bir şey daha var," dedi. "Bizimle geliyorsun, Gideon." Adam neredeyse gülecekti. "Hayır, teşekkür ederim. Ölmeyi tercih ederim."

O gülümseme kayboldu.

"Ölmesini mi tercih ederdin?" Silahını hâlâ dizlerinin üzerinde duran Laila'ya doğrulttu.

Gideon Laila'nın önüne geçerek onu kurşundan korudu. "Senin önünde tekrar sinmektense ölümü seçecek çok kişi olduğunu göreceksin, Cress."

Gözleri kısıldı.

"Yeterince adil," dedi ve tabancasını adamın göğsüne doğrulttu.

Gideon kurşunu bekledi. Onu karşıladı. Ölümün çabuk gelmesini umuyordu.

Kurşunun hiç gelmemesi dışında.

Silah patladığında, kardeşi silahın önüne geçti.

ALTI

GIDEON

"HAYIR!"

Alex arpmanın etkisiyle sendeleyerek geri çekildi. Gideon Rune'un çığlığını duydu. Alex sallandı ve dönüp kardeşine baktı.

Gözleri buluştu.

Kan çoktan göğsünde iek açmaya başlamıştı.

"Hayır, hayır, hayır..."

Alex keskin bir şekilde odaklandığında tüm kare kayboldu. Çenesini aşağı doğru eğerek beyaz gömleğinden hızla sızan kırmızı lekeye baktı. Parmaklarıyla lekeye dokundu ve farkına vardı.

Gideon küçük kardeşine doğru yürümeye başladı. Dşmeden önce onu yakalaması gerekiyordu. Gözleri Nicolas'ınki kadar kararmadan önce.

Lütfen, hayır. Elimde kalan tek şey sensin.

ALTMİŞ BİR

RUNE

Cressida'nın silahı kaldırıp tetiği çekmesini izlerken Rune'un boğazından **bir ıgık koptu**. Ateş hattındaki Gideon'a o kadar dalmıştı ki Alex'in öne çıktığını çok geç olana kadar fark etmemişti.

"ALEX!" Gideon bağırdı.

Rune kalbinin göğsünden fırladığını hissetti. Bu yaşayan bir kâbustu.

Gideon kardeşine doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Ama Rune çok daha yakındaydı. Alex'in bacakları altından büküldüğünde, onu yakalamak için orada olan Rune'du.

Kolları adamın beline dolandı ve ağırlığının altında ezildi. Kan gömleğinden sızarken gözleri onun yüzüne sabitlenmişti, leke her saniye daha da büyüyordu.

Kadın onu yere indirirken "Rune," diye fısıldadı. "Bana bir iyilik yapar mısın? Kardeşime onu sevdiğimi söyle."

Gözleri yanıyor. Başını salladı ve onu kendine doğru çekti. "Ona kendin söyleyebilirsin."

Aniden patlayan silahların, tepesinde vızıldayan mermilerin sesi Rune'un kafasını kaldırmasına neden oldu. Bağırışları ve botların güm güm vuruşlarını duydu. Kırmızı üniformalı bir denizin meydanı doldurduğunu gördü.

Kan Muhafızları ordusu gelmişti. Eğitilmiş askerlerin yanı sıra sıradan vatandaşlar da cadılara doğru ilerliyordu. Binlerce kişi olmalıydılar. Tüccarlar ve liman işçileri. Anneler ve oğullar. Cadıların Hükümdarlığı'nın yeniden dirildiğini görmektense hayatlarını riske atmayı tercih eden vatanseverler.

Meydanı dolduruyorlardı. Cadıların etrafını sarıyorlardı.

İşimiz bitti.

Rune, yüzü bembeyaz kesilmiş, ağzı acımasız bir çizgiye dönüşmüş olan Cressida'ya baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Alex.

"Bu son," dedi Rune. "Her şey bitti."

Alex elini kızın yüzüne doğru kaldırarak dikkatini tekrar kendisine çekti. "Benim için son bir şey yapmanı istiyorum."

Rune onu daha sıkı, daha yakına çekti. Sanki tek başına kucaklaması Ölüm'ün gelgitini durdurabilirmiş gibi. "Sus. Kendini yorma." Onu öldürene ve soğuk, cansız kollarından ayırana kadar ona tutunacaktı.

Göğsündeki yaradan sızan ılık kan Rune'un giysilerini ıslatıp taşların üzerinde birikirken diğer elini ona doğru kaldırdı ve yüzünü kucakladı. "Benim fazla zamanım yok. Ama senin... senin önünde koca bir hayat var. *Rune*. Onu yaşamayı istiyorum."

Gözlerini kapattı. "Artık bir önemi yok." Dudaklarını onun saçlarına indirdi. Bundan sağ çıkabilseler bile, her şeyini kaybetmişti. Herkes onun ne olduğunu biliyordu. Gideon onun ölmesini istiyordu. Ve şimdi Alex...

"Sana yalvarıyorum, Rune. Kurtar kendini."

Başını iki yana salladı. Barutun keskin kokusu havada bir kez daha yandı. Kan Muhafızları her an onları teker teker avlamaya başlayabilirdi. Cressida güçlüydü ama binlerce kararlı vatanseverin desteklediği bir orduyu tek başına durduramazdı.

Alex onun elini tutup avucunu göğsüne, kurşunun girdiği yere bastırduğunda gözleri hâlâ kapalıydı. Kanı sıcak ve ıslaktı teninin altında.

"Sana izin veriyorum." Gözleri

faltaşı gibi açıldı. *Ne oldu?*

"Şimdiye kadar sadece küçük büyüler ve illüzyonlar yaptınız çünkü daha fazlasını yapacak kadar taze kanınız hiç olmadı."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kanımı kullan. Daha fazla ihtiyacım olmayacak." Biraz hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "İhtiyacın olduğu kadarını al."

"Ben... Ben yapamam." Ama yapabilirdi ve ikisi de bunu biliyordu. Büyü bir cadıyı a n c a k birinin iradesi dışında kan alınırca bozardı. "Ben bile

yapabilseydim, ne anlamı olurdu?" Gözleri karardı.

"Önemli olan yaşamak," dedi, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Önemli olan sana bu küçük şeyi vermeme izin vermen, çünkü gerisini sana veremezdim."

Rune alnını onunkine değdirdi, çenesi titriyordu.

"Ölümümün bir hiç uğruna olmadığına söz ver Rune. Bunu kendini kurtarmak için kullanacağını söyle."

Başını hayır anlamında salladı.

"Lütfen."

Rune onu reddetmenin bencillik olduğunu bilerek gözlerini sıkıca kapattı. Eğer pozisyonları ters olsaydı, aynısını yapması için ona yalvarırdı.

Eğer onu kaybedecekse, ona son bir şey verebilirdi.

Yapamaz mı?

"Pekâlâ." Sesi titriyordu. Gözyaşları damladı. *"Söz veriyorum."*

Alex elini kızın saçlarına koyarak ağzını kendi ağzına götürdü ve onu son bir kez öptü.

Rune karşılık verdi, içinde küçük bir kıvılcım çaktı. Asla sabit bir aleve dönüşme şansı bulamayacak bir kıvılcım.

Göğsü avucunun altında düşene ve bir daha kalkmayana kadar öptü onu. Son nefesi dudaklarında ölene kadar.

Uzaklaştığında, altın rengi gözleri cam gibi bir deniz gibi sakindi. Fırtınalı gökyüzünü yansıtıyor.

Alex gitmişti.

Derinliklerinden bir hıçkırık yükseldi. Onun için ağlamaya devam etmek istedi. Ölüm kendisi için de gelene kadar onun yanında yatmak istiyordu.

Onu durduran şey ona verdiği sözdü. Bozamazdı o.

Dünya bir kasırganın gözüne adım atmış gibi dönüyordu. Hava kan ve duman, büyü ve silah sesleri kokuyordu. Rune büyükannesinin büyü kitaplarının sayfalarını hatırladıkça, bağırان askerler ve çatırdayan tabancalar sessiz ve hareketsiz görünüyordu.

Yıllar boyunca pek çok büyüü gözden geçirmişti ve bunların çoğunu gerekli kana sahip olmadığı için yapamamıştı.

Artık biliyordu.

Bunu en iyi şekilde değerlendirmesi gerekiyordu.

Kendini kurtar, Alex'in sesi zihninde yankılandı.

Vücutu elinin altında soğurken, Rune onun sözlerinin kendisini yönlendirmesine izin verdi. Açtığı son büyü kitabını hatırladı, onun gibi bir cadının yapamayacağı kadar güçlü bir büyüü hatırladı.

Earth Sunderer.

Yedi altın işaret zihninin içinde canlandı.

Alex hâlâ kollarındayken elini onun kanından çekti ve etraflarındaki taş levhalara bir şeyler çizmeye başladı. Onları bu kadar net hatırlaması mümkün olmamalıydı ama hatırlıyordu. Elini isimsiz bir şey yönlendirerek her bir işareti toprağa çizdi. Kadim. O tanıdık kükreme kulaklarına çarptı. Dilinde salamura çiçekleri açtı. O güçlü dalga kabarıyordu, ama bu sefer Rune da onunla birlikte kabarıyordu. Parmakları sanki ele geçirilmiş gibi hareket ediyordu, büyüün kendisi ona rehberlik ediyordu.

Bir işareti bitirir bitirmez diğerine başlıyordu.

Cadı olmak böyle mi hissettirmeli?

Güzel. Sakin ol. *Tamam*.

Muazzam miktarda taze kanla, hiçbir şey onu geri tutamazdı. Rune'un içindeki okyanus onun *başına gelmiyordu*; o okyanustu. O ve büyü bir bütündü.

Hem kendisini hem de Alex'i parlayan beyaz sembollerden oluşan bir çemberin içine alan son işaretin son satırını bitirdiğinde, kanlı parmakları yeryüzünden kalktı. Bunu yaparken, o gök gürültüsü gibi dalga çöktü, içini titretti, yer sarsılırken ve kulakları yırtan bir kükreme dünyayı ikiye bölerken içinden patladı.

ALTMİŞ İKİ

GIDEON

GIDEON KARDEŞİNİN YIKILIŞINI İZLEDİ. Rune'un onu yakalayışını ve ağırlığının altında yere düşüşünü izledi. Alex'in Rune'un yüzünü ellerinin arasına alışını ve Rune'un eğilip onu öpüşünü izledi.

İşte o zaman Gideon'un adımları duraksadı.

Çünkü Alex, Gideon'u yanında istemiyordu. *Onu* orada istiyordu.

Rune'un yürek parçalayan hıçkırığını duyduğunda kardeşinin öldüğünü anladı.

Boğazı daraldı. *Hayır...*

Alex ölmüştü. Gideon'a sıkılan bir kurşunla öldürülmüştü. Dünyadaki tüm renkler uçup gitmiş gibiydi.

Veda edemedim.

Dizlerinin üzerine çöktü, elleri taşları yumrukluyordu. Alnını yumruklarına bastırdı, tüm vücudu geride bıraktığı son kişiyi kaybetmenin acısıyla titriyordu. Boğazından yırtılırcasına bir çığlık koptu.

Bu benim kaderim mi? Sevdiğim herkesi hayal kırıklığına uğratmak mı?

Ani bir Güm! sesi meydanda yankılandı. Gideon başını kaldırdığında dünyanın karardığını gördü. Sanki biri güneşi yutmuş gibiydi. Hissetmeden önce çatırtıları duydu: yer sarsılıyordu. Ayaklarının altında yükseliyor ve alçalıyordu. Asi bir deniz gibi.

Kan büyüsunün metalik tınısı havaya yayıldı ve başka bir kokuyla karıştı. Tuz. Deniz gibi.

Gideon ayağa kalkmaya çalıştı ama dengesini kaybetmeye devam etti.

Güneş ışığı geri döndüğünde, önünde siyah bir uçurumun genişlediğini, onu kardeşinin bedeninden ayırdığını ve boşluğa

Okyanus. Cadıları, onları öldürmeye gelenlerden korumak. Kasaba meydanını ikiye bölmek.

Yer sallanmaya devam ediyor, Gideon'u titreyen toprak onu aşağı itmesin diye kenardan uzaklaşmaya zorluyordu. Beyaz dalgalar çalkalanıp boşluğu doldurmak için acele ederken, depremin tozu havaya yükseldi ve onu griye çevirdi. Kardeşi onun arkasında kayboldu.

Gideon etrafındaki kaosa döndü. Şimdi sesini duyduğu Laila'yı ya da Harrow'u arıyordu. İkisinin de o genişleyen uçurumun yakınında olmamasını umuyordu. Eğer oradaysalar, yutulacaklardı.

Arkasına baktığında, Cressida'nın diğer taraftan ona baktığını gördü. Grinin içinden. Seraphine solunda duruyordu. Rune, onun sağında.

Cressida'nın solgun gözleri Gideon'a dikilmişti ve Gideon bu işin daha bitmediğini biliyordu.

Cadı kraliçe geri çekildi. Hareketi tozun dönmesine neden oldu ve onu tozun arkasına gizledi. Seraphine de onu takip etti ve geriye sadece, toz bulutu onu da yutana kadar kederli bakışları Gideon'unkilere kilitlenen Rune kaldı.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Seni avlamaktan asla vazgeçmeyeceğim, Rune Winters. Nereye gidersen git, senin için geleceğim."

Onun yokluğunda, Gideon uçurumun üzerinde havada bir şeyin çırpındığını gördü. Küçük, kırmızı ve narindi; kanatları karanlıkta parıldıyordu.

Kıpkırmızı bir güve.

Gideon'un yüreği onu görünce katılaştı.

ENTR'ACTE

RUNE

RUNE pırıl pırıl denize bakıyor, uzaktaki kırık adanın giderek küçülmesini izliyordu. Kendi bedeninde bir yabancı gibi hissediyordu. Onu *Rune Winters* yapan her şey o adadaydı - ya da olmuştu - ve o da oradan uzaklaşıyordu.

Martılar tepesinde ötüşürken ve yelkenler rüzgârda şangırdarken, kaybettiği her şeyi sıraladı:

Wintersea, onun evi.

Lady, onun sadık atı.

Alex, sevgili arkadaşı.

Rune yutkundu, onu o son anlarda hatırladı. Sevgi ve güven dolu gözlerle ona bakıyordu.

Artık ne eğitimini tamamlayabilecek ne de başka bir şarkı yazabilecekti. Müziği artık hiçbir salonu doldurmayacak, Rune'u kendisine çekmeyecekti. Bir daha asla onun kollarına adım atamayacak ve güvende olduğunu bilemeyecekti. Operada ya da senfonide asla onun yanında oturamayacaktı. Caelis sokaklarında asla onun yanında dolaşamayacaktı.

O gitmişti.

Rune onun yokluğunun ağırlığı altında ezildiğini hissetti. Yeni bir hayata dair hayalleri bir daha asla bir araya gelmemek üzere dünyanın dört bir yanına dağılmıştı.

Arkasından gelen bir ses gözlerini lombozdan ayırmasına neden oldu.

Rune'un kargo gemisinin kamarasının karşısında, Cressida diğer birkaç cadıyla birlikte bir masada oturmuş bir sonraki hamlelerini planlıyordu. Rune, Cressida'nın ayağa kalkıp masanın üzerine yayılmış haritanın üzerine eğilmesini izledi.

parmak ucunu Rune'un göremediği bir noktaya değdirdi. Hareket ettikçe kollarından aşağıya doğru kıvrılan bitkisel yara izleri mum ışığında gümüş renginde parlıyordu.

Ona bakmak acı vericiydi.

Rune iki yıl boyunca kulübenin karşısındaki kıza hayatı pahasına güvenmiş, onun Verity de Wilde olduğuna inanmıştı. Tüm bu süre boyunca en yakın arkadaşının burslu bir öğrenci değil de bir katil olduğunu düşünmek başını döndürmüştü.

Şimdi birbirimize karşı neyiz?

Kıtaya indiklerinde Cressida Rune'dan ne bekleyecekti?

Bunca zamandır Rune farkında olmadan Cressida'nın ordusu için cadıları kurtarıyordu. Ve artık Roseblood soyunun varisinin hayatta olduğunu bildiklerinden, daha fazla cadı ona akın ediyordu. Rune'un kargo gemisi Caelis'e doğru yola çıkmıştı; cadı kraliçe ordusunu güçlendirecek ve kendilerinden çalınanları geri almak için yeni bir Cadılar Saltanatı kurmaya hazırlanacaktı.

Rune, artık hayatını kaybettiği Yeni Cumhuriyet'in hayranı değildi. Ama rejimden önceki haline dönmek de istemiyordu. Cressida'nın neler yapabileceğini biliyordu ve bir kötülüğü diğeriyle değiştirmeye hiç niyeti yoktu.

Ama gidecek başka bir yeri yoktu. Kan Muhafızları'nın onu öldürmek için beklediği eve dönemezdi. Alex de gittiğine göre, onu bekleyen hiçbir şey yoktu.

Rune'un yanında biri boğazını temizleyerek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Lumbozdan başını çevirdiğinde Seraphine'i gördü, ince elleri dumanı tüten bir fincan çayın etrafındaydı.

"Eğer bir şehri ikiye bölebiliyorsan," dedi Seraphine, "başka neler yapabileceğini de bilmek isteyecektir. Belki işine yarayabilirsin diye."

Rune bu düşünce karşısında irkildi. "Ona faydalı olmak gibi bir niyetim yok."

Seraphine ona bir bakış attı. "Ölü olmaktansa işe yarar olmak daha iyidir."

Rune yanında çayını yudumlayan genç kadını düşündü. Seraphine'in dantel yakasından yukarı doğru bakınca sarı tenine oyulmuş gümüş döküm bir yara izi görünüyordu. Ama Rune deseni çıkaramıyordu. Tüyler olabilir.

Bir kuş mu?

Nan'in sesi aniden Rune'un zihninde belirdi: *Seraphine Oakes'u bulacağına söz ver, sevgilim.*

Rune, Nan'in isteğinin ilk kısmını yerine getirmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki, ikincisini hiç düşünmemişti.

Benim anlatamadığım her şeyi sana anlatacak.

"Beni eğitmeni istedi," dedi Rune. Eğer bundan sonra o l a c a k l a r d a n s a ğ ı k m a umudu varsa, alabileceği kadar çok yardıma ihtiyacı olacaktı.

"Kim?"

"Büyükanmem."

Seraphine'in ince kaşları alına doğru çekildi. "Öyle mi, şimdi?"

"Sanırım bu yüzden benden seni bulmamı istedi. Sanırım bir şekilde benim cadı olduğumu biliyordu."

Yanında, Seraphine'in göğsü iç çekerek inip kalktı ve kupasını indirdi.

"Yapman gereken çok şey var," dedi Rune'a yukarıdan aşağıya bakarak.

Rune çok çalışmaktan korkmadığını, öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye kararlı olduğunu söylemek üzereydi ki Cressida başını kaldırıp onun bakışlarını yakaladı.

Omurgasının dibine bir ürperti saplandı.

Cadı kraliçenin yüz ifadesinde doyumsuz bir şey vardı. Bir avcının bakışıydı. Masum Verity de Wilde'ı öldürebilecek ve onun kimliğini kimsenin fark edemeyeceği kadar mükemmel bir şekilde ele geçirebilecek biri. Cesur Gideon Sharpe'ı tuzağa düşürebilecek, sonra da ruhunu milyonlarca parçaya ayırabilecek biri.

Gideon.

Rune umutsuzca onu düşünmemeye çalışıyordu.

Bakışlarını Cressida'dan ayırdı, göğsündeki kurşun yarasına benzeyen Gideon şeklindeki deliği inkâr edemiyordu.

Her gece rüyalarına giriyordu. O karanlık gözler nefretle dolup taşıyor, doğrudan kalbine işliyordu. Sert ağzı onun adını lanetliyor, onu avlamaya yemin ediyordu. Uyandığında, uykusunda ağlamaktan yanakları ıslanmıştı. Onunla birlikte olmak istediğini düşünerek kandırıldığı hayatı *-ortaklığı-* ve onun için ağlıyordu.

Rune her seferinde kendine onların ölümcül düşmanlar olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Birbirlerine duydukları nefret onları bir araya getiren şeydi, aşk ya da sevgi değil. İşte *bu* yüzden aralarında bir okyanus olması çok yanlış geliyordu: Kan Muhafızları'nın kaptanı o kadar uzun zamandır Kızıl Güve'nin peşindeydi ki, o peşinde olmadan kendini kaybolmuş hissediyordu.

Gideon onun mükemmel rakibiydi; alt edilmesi gereken ölümcül bir düşman. O olmadan Rune tam potansiyelinin sadece yarısına sahip olabilirdi. Bu yüzden içten içe onun kendisi için gelmesini *istiyordu*. Ona meydan okumak için yanıp tutuşuyordu. Aralarında yarım kalan şeyi tamamlaması gerekiyordu.

Tekrar lomboza dönen Rune gözlerini soğuk denize dikti. Ufukta ne olduğunu bilmiyordu; gelecek sisle örtülüydü.

Kesin olan tek bir şey vardı.

Gideon onun için gelecekti ve geldiğinde Rune hazır olacaktı.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce: Barones Orczy'ye, çocukluğumdan beri hayalimde yaşayan ve (gevşek bir şekilde) bu hikayeye ilham veren *Scarlet Pimpernel*'i bize verdiği için teşekkür ederim.

Danielle Burby'ye bu hikayeye *çok* inandığı ve çıtayı her zaman çok yükseğe koyduğu için özel teşekkürler.

Vicki Lane'e daha fikir aamasındayken bu kitaba şans verdiği ve onu gerçek bir kitaba dnştrmeme yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Ve Wednesday Books ekibine bu kadar harika oldukları için: Vanessa Aguirre, Sara Goodman, Eileen Rothschild, Kerri Resnick, Alexis Neuville, Austin Adams, Brant Janeway, Alyssa Gammello, Chris Leonowicz, Eric Meyer, Cassie Gutman ve Martha Cipolla.

Taryn Fagerness'e, bu cadıya ve avcısına dünyanın dört bir yanına uçmaları için kanatlar verdiği için teşekkürler.

Elizabeth Vaziri ve Ajebowale Roberts'a bu kitabı destekledikleri için, Magpie'daki tüm ekibe de İngiltere'deki okurlarla buluşturdukları için teşekkürler.

Tanaz, Jo, Rosaria ve Eloise: ilk taslakları okuyup bana keskin geri bildirimler verdikleri için. Hızlı redaksiyon için Emily ve Whitney'e de teşekkürler!

Kanada Sanat Konseyi: Bu projeyi finanse ettiğiniz için teşekkür ederiz. Lafla peynir gemisi yürümüyor ama siz kadın sanatçıları ve çalışan anneleri destekleme konusunda gerçekten çok başarılısınız. Hepinize sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Jolene, babam, annem, Art ve Myrna'ya ben bu kitabı yazarken bebeğe baktıkları için ekstra teşekkürler. Sizin muazzam yardımlarınız olmadan hem anne hem de yazar olamazdım.

Sibyl, hayatımı daha iyi hale getirdiğin için teŖekkrler.

Son olarak (ve en iyisi) Joe: amaŖırları yıkadığın, yemekleri yaptığın, taslakları okuduğun, bana bir yazı kulübesi inŖa ettiğin ve hayat denen bu vahŖi ve değerli Ŗeyi benimle birlikte yaptığın için. Seni seviyorum, YoldaŖ.

AYRICA [KRISTEN CICCARELLI](#) TARAFINDAN

[Edgewood](#)

ISKARI SERISI

Son Namsara

Kafesteki Kraliçe

Gökyüzü

Dokumacısı

YAZAR HAKKINDA

[Kristen Ciccarelli](#) (o/o) bir üzüm çiftliğinde büyüdü, üniversiteyi bıraktı ve yazar olmadan önce çeşitli işlerde çalıştı. Önceki işlerinden bazıları şunlardır: fırıncı, çömlekçi, L'Arche asistanı ve topluluk ekmek fırını koordinatörü. Kristen bugün Kanada'nın Niagara Yarımadası'nda kocası ve kitap tutkunu küçük çocuklarıyla birlikte yaşıyor. *Edgewood* ve uluslararası çok satan Iskari serisinin yazarıdır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olan Wednesday Books tarafından yayımlanmıştır

KALPSİZ AVCI. Telif hakkı © 2024 Kristen Ciccarelli'ye aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.wednesdaybooks.com

Devan Norman tarafından
tasarlandı Cartographybird
Maps tarafından harita

Kapak tasarımı: Kerri Resnick
Güve kapak illüstrasyonu Sasha Vinogradova; arka plan dokusu ©
55th/Shutterstock.com; altın ışıltılar © backUp/ Shutterstock.com; ateş kıvılcımları ©
atk work/Shutterstock.com

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-86690-5 (ciltli)
ISBN 978-1-250-86691-2 (e-kitap)

eISBN 9781250866912

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2024

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bildirimi İthaf](#)

[Epigraf](#)

[Harita](#)

[Uvertür](#)

[Bir. Rune İki.](#)

[Rune Üç.](#)

[Gideon Dört.](#)

[Rune Beş.](#)

[Rune Altı.](#)

[Rune Yedi.](#)

[Gideon Sekiz.](#)

[Rune Dokuz.](#)

[Gideon On.](#)

[Rune Onbir.](#)

[Rune On iki.](#)

[Rune On üç.](#)

[Rune](#)

[On dört. Gideon](#)

[On beş. Rune On](#)

[altı. Rune On yedi.](#)

[Gideon On sekiz.](#)

[Rune](#)

On dokuz. Gideon
Yirmi. Rune Yirmi
Bir. Gideon Yirmi
İki. Rune Yirmi Üç.
Rune Yirmi Dört.
Gideon Yirmi Beş.
Rune Yirmi Altı.
Gideon Yirmi Yedi.
Rune Yirmi Sekiz.
Rune Yirmi Dokuz.
Gideon Otuz .
Gideon
Otuz Bir. Rune
Otuz İki. Gideon
Otuz Üç. Rune Otuz
Dört. Gideon Otuz
Beş. Rune Otuz
Altı. Gideon Otuz
Yedi. Rune Otuz
Sekiz. Rune Otuz
Dokuz. Gideon Kırk
. Rune
Kırk Bir. Rune Kırk
İki. Gideon Kırk Üç.
Gideon Kırk Dört.
Rune Kırk Beş.
Gideon Kırk Altı.
Rune Kırk Yedi.
Gideon Kırk Sekiz.
Rune Kırk Dokuz.
Gideon Elli. Rune
Elli Bir. Gideon
Elli İki. Rune

Elli Üç. Rune Elli

Dört. Rune Elli

Beş. Rune Elli

Altı. Gideon Elli

Yedi. Rune Elli

Sekiz. Rune Elli

Dokuz. Gideon

Altmış .Gideon

Altmış Bir. Rune

Altmış İki. Gideon

Entr'acte. Rune

Teşekkür Kristen

Ciccarelli tarafından da

Yazar Hakkında

Telif Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.